Serie de autor

MARGARET ATWOOD

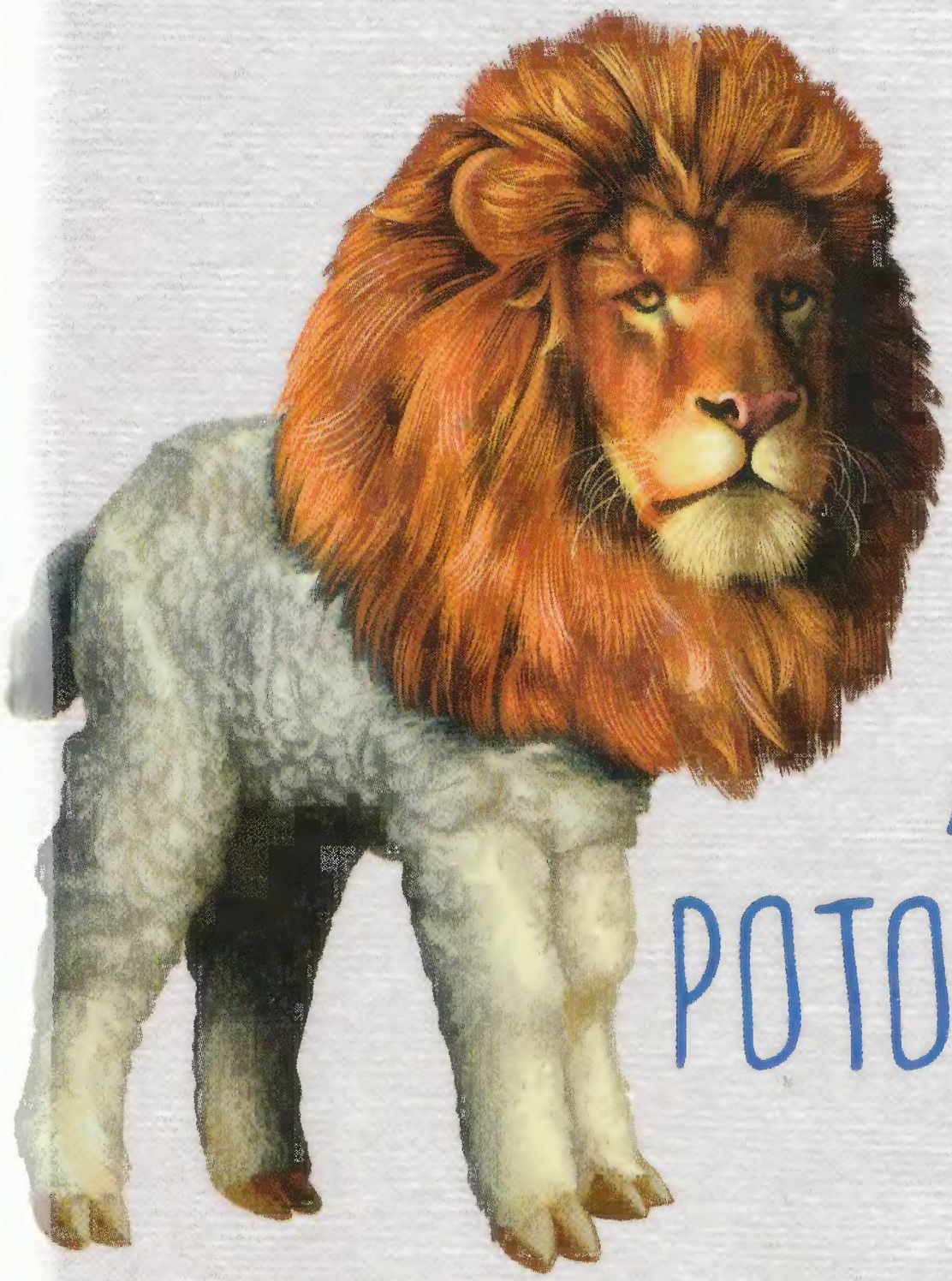

ANUL POTOPULUI

EDITURA ART

Bine ați venit în universul exorbitant al imaginației lui Margaret Atwood

Dacă *Oryx și Crake* era povestea zilelor de dinainte de sfârșit, *Anul potopului* – cum o sugerează și titlul – ne aruncă în mijlocul apocalipsei, relatate din perspectiva celor mai improbabili supraviețuitori: două femei inabile social ale căror vieți eșuează în mijlocul unui grup de fanatici religioși ce așteaptă, ironic, tocmai sfârșitul lumii.

Când – ca urmare a actului de terorism genetic din prima carte – majoritatea populației lumii moare, ce vor mai face cei câțiva rămași în viață? Atwood spune pe îndelete povestea acestor ultimi actori umani din istorie, încercând să se descurce într-o lume pe care uneori tocmai lăcomia sau indiferența lor au făcut-o imposibil de recunoscut.

„Scrisă cu energie, inventivitate și cu mult fler narativ... O carte captivantă și viscerală ce scoate în evidență talentul pur de povestitoare al lui Atwood."

New York Times

„Un thriller care-ți va face inima să-ți sară din piept."

Washington Post

EDITURA ART

www.editura-art.ro

ISBN 978-606-710-508-7

9 786067 105087

Margaret Atwood

ANUL POTOPULUI

Traducere din limba engleză și note
de Diana Marin-Caea

EDITURA
ART

Redactor: Iulian Curuia
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
Ilustrație copertă: Mircea Pop
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ATWOOD, MARGARET
Anul potopului / Margaret Atwood; trad. din lb. engleză și note de Diana Marin-Caea. – București: Art, 2017

ISBN 978-606-710-508-7

821.111

Margaret Atwood
The Year of the Flood
Copyright © 2009 by O. W. Toad Ltd.

© Editura Art, 2017, pentru prezenta ediție

Pentru Graeme și Jess

GRĂDINA

O, cea mai verde Grădină,
Cine o-ngrijește acum oare?

În lume nicio altă Grădină
N-avu frumusețe mai mare.

Iar ale Domnului iubite creaturi
Zburdau prin iarba ei cerească.

Dar când veniră hoți, avizi și furi,
Moartea începu să le pândească.

Și toți copacii aceia-nfloritori
Care ne dădeau roadă bogată,

Sunt înghițiți de valuri de nisip
Cu crengi, frunziș și rădăcini deodată.

Și toată apa ei preasclipitoare
S-a preschimbat în mâzgă și nămol

Iar păsările toate, cu aripi arzătoare,
Și-au stins trilul sonor.

O, Grădina, o, Grădina mea,
Te voi jeli mereu
Pân' se vor ridica iar Grădinarii
Să-ți dea un suflu nou.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

ANUL POTOPULUI

1

TOBY

Anul Douăzeci și cinci, Anul Potopului

Dis-de-dimineață, Toby se urcă pe acoperiș ca să privească răsăritul. Ca să-și țină echilibrul, folosește o coadă de mop: liftul nu mai merge de ceva vreme, iar scara de serviciu e alunecoasă din cauza umezelii, iar dacă alunecă și cade, nu va avea cine s-o ridice.

De cum dă căldura, ceața se ridică dintre șirurile de copaci aflați între ea și orașul în ruine. În aer se simte un ușor miros de ars, un miros de caramel, gudron și grătar rânced, dar și mirosul ca de cenușă, însă unsuros, al focului de la groapa de gunoi, după ploaie. Turnurile abandonate din depărtare sunt asemenea coralilor unui străvechi recif – albite, decolorate, lipsite de viață.

Însă mai există totuși viață. Păsările ciripesc; vrăbii, asta trebuie să fie. Glăscioarele lor sunt limpezi și ascuțite, ca unghiile zgâriind sticla: nu mai sunt zgomote de mașini care să le înăbușe. Oare sunt conștiente de liniștea aceea, de absența motoarelor? Și dacă-i așa, le face asta mai fericite? Toby habar n-are. Spre deosebire de ceilalți Grădinari – cei mai încrâncenați sau cei îndopați cu droguri –, ea nu și-a făcut niciodată iluzii că ar putea sta de vorbă cu păsările.

Soarele strălucește la răsărit, înroșind ceața albastru-cenușie care anunță oceanul îndepărtat. Vulturii cocoțați pe stâlpii de electricitate își vântură aripile ca să

și le usuce, deschizându-și-le ca pe niște umbrele negre. Din când în când, câte unul își ia zborul, dus de curenții de aer, spiralând pe deasupra. Dacă păsările se lansează brusc în picaj, înseamnă că au descoperit un cadavru.

„Vulturii sunt prietenii noștri", obișnuiau să predice Grădinarii. „Ei curăță pământul. Ei sunt trimișii Domnului – îngerii întunecați, dar necesari, ai săvârșirii trupului. Imaginați-vă ce groaznic ar fi dacă n-ar exista moartea!"

Oare eu mai cred treaba asta? se întreabă Toby.

Orice lucru e diferit dacă-l privești de aproape.

Pe acoperiș se află câteva ghivece în care cresc plante ornamentale sălbăticite; tot acolo mai sunt și niște bănci din imitație de lemn. Cândva exista un umbrar pentru orele după-amiezii, dar l-a luat vântul. Toby stă pe una dintre bănci și cercetează zona. Își ridică binoclul, privind cu atenție de la stânga la dreapta. Aleea pentru mașini e mărginită de lumintrandafiri; acum sunt la fel de încâlciți ca periile uzate, iar strălucirea purpurie li se stinge în lumina tot mai puternică. Iată intrarea vestică, realizată în stilul construcțiilor de chirpici și acoperită cu un strat de celule solare roz, cu încâlceala de mașini de dincolo de poartă.

Deasupra straturilor de flori, sufocate de susai și scaieți, plutesc enormii fluturi ai ierbii *kudzu*[1]. Fântânile, cu bazinele lor în forma unor cochilii de melc, pline de apă de ploaie stătută. Parcarea, cu o mașinuță electrică roz și alte două dubițe AnooYoo în aceeași culoare, fiecare purtând logo-ul acela ca un ochi clipind conspirativ. Ceva mai încolo, pe alee, o a patra mașină s-a izbit de un copac: cândva, de pe fereastră ieșea un braț, dar acum a dispărut.

[1] Plantă dăunătoare, originară din Asia.

Gazonul a crescut și s-a umplut de buruieni înalte. Printre părăluțe, iarba fluturilor și lobodă se văd mici dâmburi neregulate, cu câte o fâșie de cârpă sau o sclipire de os pe ici, pe colo. Acolo au căzut acei oameni care traversau în fugă pajiștea sau se învârteau haotic pe acolo. Toby îi privise de pe acoperiș, ghemuită în spatele unuia dintre ghivece, dar n-o făcuse pentru prea multă vreme. Unii dintre oamenii aceia strigaseră după ajutor, de parcă ar fi știut că ea era acolo. Dar cum ar fi putut să-i ajute?

Piscina e acoperită cu un strat pestriț de alge. Deja au apărut niște broaște. Sunt pradă pentru bâtlanii, egretele și pagretele[1] care le vânează stând la capătul mai puțin adânc. O vreme, Toby a încercat să adune din apă animalele mici care căzuseră din greșeală înăuntru și se înecaseră. Iepurii de culoare verde fosforescent, șobolanii și raconcșii, cu cozile lor dungate și măștile banditești de raton. Dar acum le lăsa în plata Domnului. Poate că prezența lor va stimula, într-un fel sau altul, apariția peștilor. Când piscina va ajunge să semene mai mult cu o mlaștină.

S-a gândit oare să mănânce acești ipotetici pești care ar urma să apară? În mod sigur nu.

Se întoarce spre zidul întunecat de copaci, plante agățătoare, ferigi și tufișuri care se întinde de jur împrejur, încercând să-l străbată cu privirea ajutată de binoclu. De-acolo pot veni tot felul de pericole. Dar ce pericole, mai precis? Nu-și poate imagina.

Noaptea se aud zgomotele obișnuite: lătratul îndepărtat al câinilor, chițăitul șoarecilor, un scârțâit ca al țevilor de apă, făcut de greieri și, din când în când, orăcăitul unei

[1] În original, *peagrets*, combinație între *peacock* (păun) și *egret* (egretă).

broaște. Foșnetul sângelui năvălindu-i în urechi ca al unei mături grele, îndepărtând frunzele uscate: *huș, huș, huș.*

— Du-te să te culci, zice ea cu voce tare.

Dar nu poate dormi bine, n-a mai făcut-o de când a rămas singură în clădirea asta. Uneori aude voci – voci îndurerate, de oameni în suferință, care o cheamă. Sau vocile unor femei, ale femeilor care lucrau cândva aici, ale femeilor chinuite de anxietate care veneau cândva să se odihnească și să-și recapete tinerețea. Zbenguieli în piscină, plimbări pe pajiște. Toate vocile acelea vesele, liniștite sau liniștitoare.

Sau vocile Grădinarilor, vorbind în șoaptă sau cântând, ori ale grupurilor de copii râzând, undeva mai sus, în Grădina Raiului. Adam Unu, și Nuala, și Burt. Bătrâna Pilar, înconjurată de albinele ei. Și Zeb: dintr-o clipă într-alta își va face apariția pe drum sau se va ivi dintre copaci.

Dar probabil că a murit deja. E mai bine să gândești așa. Să nu-ți irosești speranțele.

Trebuie să mai fi rămas cineva, totuși: nu poate fi singura de pe planetă. Trebuie să mai fie și alții. Dar oare sunt prietenoși, sau ostili? Dacă vede unul, cum și-ar putea da seama?

E pregătită. Ușile sunt încuiate, ferestrele au obloane. Dar nici măcar asemenea piedici nu-ți garantează nimic: orice spațiu nelocuit atrage o invazie.

Chiar și atunci când doarme stă cu urechile ciulite, cum fac animalele – să perceapă ceva ieșit din comun, un sunet necunoscut, o tăcere care se întinde ca o crăpătură în stâncă.

Când viețuitoarele mici se opresc din cântat, explica Adam Unu, o fac pentru că le e teamă. Trebuie să le auzi teama.

2

REN

Anul Douăzeci și cinci, Anul Potopului

„Ai gijă ce cuvinte folosești. Ai grijă ce scrii. Nu lăsa urme."

Asta-i ceea ce ne-au învățat Grădinarii, pe vremea când mi-am petrecut copilăria printre ei. Ne-au spus să ne bazăm pe memorie, pentru că nimic din ce e scris nu-i de încredere. Spiritul poate fi transmis din gură-n gură, nu de la un lucru la altul: cărțile pot arde, hârtia se poate face fărâme, computerele pot fi distruse. Doar Spiritul e veșnic, iar Spiritul nu e un lucru.

Cât despre scris, era periculos, ne-au explicat Adamii și Evele, pentru că dușmanii îți puteau da de urmă în felul ăsta, te puteau încolți și se puteau folosi de cuvintele tale pentru a te condamna.

Dar acum, că a trecut peste noi Potopul Uscat, pot scrie orice aproape fără teamă, pentru că aceia care s-ar fi folosit de asta ca să mă înfunde sunt aproape sigur morți. Așa că pot scrie orice vreau.

Iar ceea ce scriu – pe zidul de lângă oglindă, folosindu-mă de un creion pentru sprâncene – e numele meu, *Ren*. L-am scris de multe ori. „Renrenren" – ca un cântec. Poți uita cine ești dacă stai singură prea multă vreme. Asta mi-a spus-o Amanda.

Nu pot vedea nimic pe fereastră, e făcută din cărămizi de sticlă. Nu pot ieși pe ușă, e încuiată pe dinafară. Însă

mai am încă aer – și apă –, atâta vreme cât panourile solare nu se strică. Și încă mai am mâncare.

Sunt norocoasă. Chiar sunt foarte norocoasă. Zi mersi că ai noroc, îmi zicea Amanda. Și chiar asta fac. În primul rând, am avut norocul să lucrez aici, la Solzi, atunci când a venit Potopul. În al doilea rând, am fost și mai norocoasă că am rămas închisă în Zona Contaminată, pentru că așa am scăpat teafără. Mănușa Corporală din Biofilm mi se rupsese într-un loc – un client și-a pierdut controlul și m-a mușcat, drept prin paietele verzi –, și așteptam rezultatul analizelor. Nu era o ruptură umedă, cu secreții și membrane sfâșiate, ci una uscată, pe lângă cot, așa că nu-mi făceam prea multe griji. Cu toate astea, aici, la Solzi, verificau absolut orice. Trebuiau să-și păstreze reputația: în oraș eram cunoscute drept cele mai curate fete care se îndeletniceau cu treburi murdare.

La Solzi și Cozi[1] chiar aveau grijă de tine. Asta dacă erai pricepută. Mâncare bună, un doctor când era nevoie, iar bacșișurile erau nemaipomenite, pentru că aici veneau bărbații din eșaloanele superioare ale Corporațiilor. Localul era bine administrat, deși se afla într-o zonă dubioasă – ultima parte era valabilă în cazul tuturor cluburilor. Era o chestiune de imagine, ar fi zis Mordis: o zonă dubioasă era prielnică pentru o astfel de afacere; dacă n-ar fi avut un iz de lucru pe muchie de cuțit – ceva dubios ori strident, cu o tentă de vulgaritate –, cum ar mai fi putut un tip să facă diferența între oferta noastră și produsul de serie, cu lenjerie albă de bumbac și fața unsă cu cremă, pe care l-ar fi primit acasă?

[1] În original, *Scales and Tails*; în limba engleză, cuvântul *tail* înseamnă și „coadă", dar și „fund", „târtiță".

Lui Mordis îi plăcea să vorbească pe șleau. Lucra în branșă încă de când era un puști, iar atunci când i-au scos în afara legii pe pești și au interzis practicarea meseriei pe stradă – spunând c-o fac pentru binele femeilor și ca să protejeze sănătatea populației –, au plasat toate afacerile sub umbrela SeksMart[1]-ului și sub controlul Corpurilor de Securitate, iar Mordis a sărit pârleazul, pentru că avea experiență în domeniu.

„Contează pe cine cunoști", zicea el. „Și ce știi despre oamenii ăia." Pe urmă rânjea și te bătea pe fund – însă nu era decât un gest de prietenie, fiindcă n-avea pretenția să primească ceva pe gratis de la noi. Omul avea principii.

Era un tip înalt și subțire, cu un cap ras și niște ochi strălucitori și ageri, ca niște capete de furnică. N-aveai probleme cu el câtă vreme totul era în ordine, dar sărea în apărarea noastră dacă vreun client devenea violent. „Nu se ia nimeni de fetele mele", avea obiceiul să zică. Pentru el, asta era o treabă de onoare.

Și nici nu-i plăcea risipa: eram o marfă prețioasă, așa zicea. Crema cremelor. După ce a intrat pe fir SeksMart-ul, toate cele rămase în afara sistemului nu numai că își practicau ilegal meseria, dar pe deasupra mai erau și jalnice. Câteva femei bătrâne și prăpădite, pline de boli, care își făceau veacul pe alei dosnice – practic cerșindu-și banii. Niciun bărbat care mai avea un dram de minte nu s-ar fi apropiat de ele. „Deșeuri periculoase", așa le spuneam noi, fetele de la Solzi. N-ar fi trebuit să ne batem joc de ele în felul ăsta; ar fi trebuit să dăm dovadă de milă. Dar asta presupune un efort conștient, iar noi eram prea tinere pentru așa ceva.

---

[1] Cuvânt compus prin alăturarea *Seks* – pronunțat la fel ca *sex* – și *Mart* – „piață", „centru comercial".

* * *

În noaptea aceea, când s-a pornit Potopul Uscat, eu îmi așteptam rezultatele analizelor: te țineau închisă în Zona Contaminată timp de mai multe săptămâni, în caz că ai fi avut ceva contagios. Îți trimiteau mâncarea printr-un compartiment de siguranță și mai aveai pe post de supliment gustările din minibar, iar apa era filtrată, atât la intrare, cât și la ieșire. Aveai tot ce-ți trebuia, dar începeai să te plictisești. Puteai să faci exerciții la aparate, iar eu am făcut o mulțime, pentru că o dansatoare la trapez trebuie să se mențină în formă.

Puteai să te uiți la la televizor sau la filme vechi, puteai să asculți ce muzică îți plăcea sau să vorbești la telefon. Sau puteai să vizitezi celelalte camere de la Solzi prin intermediul videofoanelor cu circuit închis. Uneori, când n-aveam altceva de făcut decât să stăm la orizontală, gemând, făceam cu ochiul la cameră pentru oricine s-ar fi aflat în momentul ăla în Zona Contaminată. Știam unde sunt ascunse camerele – în pielea de șarpe sau aranjamentul cu pene de pe tavan. La Solzi, eram cu toții o mare familie, așa că până și în momentele când te aflai în Zona Contaminată, lui Mordis îi plăcea să lași impresia că încă te mai implicai în tot ce se petrecea acolo.

Mordis îmi dădea un nemaipomenit sentiment de siguranță. Știam că dacă dau de necaz mă pot duce la el. Avusesem parte de puțini oameni de felul ăsta în viața mea. La Amanda puteam apela de cele mai multe ori. La Zeb, câteodată. Și la Toby. Nu te-ai fi gândit că Toby putea fi așa – era aspră și dură –, dar când simți că te duci la fund, n-ai cum să te ții de ceva moale, care nu opune nicio rezistență. Ai nevoie de ceva mai solid.

ZIUA FACERII

ZIUA FACERII

ANUL CINCI

Despre Facere și despre felul în care Animalele au primit nume. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Semeni din regnul Mamiferelor, dragi Creaturi Înrudite,

În Ziua Facerii, petrecută acum cinci ani, această Grădină a Raiului de pe Acoperiș, care acum ne aparține, era doar o groapă de gunoi viermuitoare, înconjurată de mahalale puturoase și sălașuri ale ticăloșiei; dar acum a înflorit asemenea unui trandafir.

Acoperind astfel de acoperișuri sterpe cu verdeață, contribuim după puterile noastre la mântuirea Creației lui Dumnezeu de putreziciunea și nerodnicia care ne înconjoară din toate părțile, primind în schimb hrană curată, nepoluată. Unii ar putea spune că eforturile noastre sunt ineficiente, dar dacă toată lumea ne-ar urma exemplul, ce influență covârșitoare ar avea asta asupra iubitei noastre planete! Încă mai avem mult de lucru, dar nu vă temeți, prieteni: ne vom urma neabătut drumul.

Mă bucur că ne-am amintit cu toții să ne luăm pălăriile de soare.

Și-acum să ne întoarcem gândurile către Slăvirea Zilei Facerii, celebrată în fiecare an.

Cuvântul lui Dumnezeu către Om vorbește despre Facere în vorbe care puteau fi înțelese de oamenii de demult. Nu-s pomenite nici galaxiile, nici genetica, pentru că astfel de termeni tare i-ar mai fi năucit! Dar oare să luăm drept adevăr științific povestea despre facerea lumii în șase zile și toate observațiile noastre să le numim nonsensuri? Nu-l poți încadra pe Dumnezeu în tiparele înguste ale interpretărilor literale și materialiste și nici nu-l poți măsura cu instrumente omenești, pentru că zilele Sale sunt eoni, și o mie de ere omenești nu-s pentru El decât sfârșitul unei zile. Spre deosebire de alte religii, noi n-am simțit nevoia să-i mințim pe copii în privința geologiei în numele unui scop mai înalt.

Amintiți-vă primele vorbe din Cuvântul lui Dumnezeu către Om: pământul era nedeslușit și ne-mplinit; și a zis Dumnezeu să fie lumină[1]. Acesta e momentul pe care Știința îl numește „Big Bang", de parcă ar fi vorba despre o orgie sexuală. Însă ambele explicații coincid, în esență: Întuneric, urmat dintr-odată de Lumină. Dar nu e oare Creația un lucru în plină desfășurare, de vreme ce în fiecare clipă apar noi stele? Zilele Lui Dumnezeu nu sunt consecutive, prieteni, ci simultane: prima cu a treia, a patra cu a șasea. Căci ni s-a spus: „Iar dacă Duhul Tău îl vei trimite, ele se vor zidi și fața pământului o vei înnoi."[2]

Ni se spune că în cea de-a cincea zi a Creației Divine, din ape au puit ființele vii[3], iar în cea de-a șasea pe uscat

[1] Citat incomplet din Biblie, Vechiul Testament, *Facerea* 1:1.

[2] Vechiul Testament, Psalmii 103:30. Citatul tradus în limba română a fost reprodus din Biblia ortodoxă; în varianta protestantă a Bibliei, citatul face parte din *Psalmul* 104:30.

[3] Vechiul Testament, *Facerea* 1:20 și 1:24.

au fost puse Animale, Plante și Copaci; și toate au fost binecuvântate și li s-a spus să se înmulțească; și în cele din urmă a fost creat Adam – adică Omenirea. Potrivit Științei, chiar în această ordine au apărut speciile pe Planetă, Omul fiind ultimul. În această ordine, mai mult sau mai puțin. Sau într-una foarte asemănătoare.

Ce se întâmplă după aceea? Dumnezeu aduce toate Animalele dinaintea Omului „ca să vadă cum le va numi"[1]. Dar cum de nu știa Domnul dinainte ce nume avea să aleagă Adam? Răspunsul poate fi doar acela că Dumnezeu îi dăduse lui Adam liberul arbitru, și de aceea Adam putea face lucruri pe care nici Dumnezeu însuși nu le putea anticipa dinainte. Gândiți-vă la asta cu următoarea ocazie când vă veți simți ispitiți să mâncați carne sau vă veți simți atrași de valori materiale! S-ar putea ca nici măcar Dumnezeu să nu știe întotdeauna ce veți face mai departe!

Dumnezeu trebuie să le fi făcut pe Animale să se adune laolaltă adresându-li-se direct, dar oare ce limbă să fi folosit? N-a fost ebraica, prieteni. N-au fost latina sau greaca, ori engleza, ori franceza, ori spaniola, ori araba, ori chineza. Nu: El le-a chemat pe animale în chiar limbile acestora. Renilor le-a vorbit în limba renilor, Păianjenilor, în limba păianjenilor, Elefanților le-a vorbit în limba elefanților, Puricilor le-a vorbit în limba puricilor, Miriapodelor le-a vorbit în limba miriapodelor, iar Furnicilor, în limba furnicilor. Așa trebuie să fi fost.

Iar pentru Adam însuși, numele Animalelor trebuie să fi fost primele cuvinte pe care le-a rostit – începuturile limbajului omenesc. În clipa aceasta cosmică, Adam își

[1] Vechiul Testament, *Facerea* 2:19.

revendică sufletul său Omenesc. A da nume înseamnă – sperăm noi – a întâmpina; a-l atrage pe altul către sine. Să ni-l imaginăm pe Adam numind Animalele cu dragoste și bucurie, ca și cum ar fi spus: „Iată-vă, dragile mele! Bine ați venit!" Prin urmare, prima manifestare a lui Adam față de animale a fost un act de bunătate iubitoare și apropiere, pentru că Omul, înainte de căderea sa, nu era încă un carnivor. Animalele știau acest lucru, așa că nu au fugit. Așa trebuie să fi fost în acea Zi unică – o adunare pașnică, la care fiecare viețuitoare de pe Pământ a fost primită cu brațele deschise de Om.

Ce mult am pierdut, dragi Mamifere înrudite, dragi Frați întru mortalitate! Ce multe am distrus cu bună știință! Ce multe trebuie să reconstruim în noi înșine!

Vremea Numirii Animalelor n-a trecut, prieteni. În ochii Lui, s-ar putea ca noi să trăim în continuare în cea de-a șasea zi. Ca exercițiu de Meditație, imaginați-vă prinși în mrejele acelei clipe ocrotite. Întindeți-vă brațele către acei ochi blânzi care vă privesc cu atâta încredere – o încredere care n-a fost tulburată încă de vărsarea de sânge, de lăcomie, de mândrie și dispreț.

Rostiți-le Numele.

Să cântăm!

ADAM PRINSE SUFLUL VIEȚII DE-NCEPUT

Adam prinse suflul vieții de-nceput
În acel loc de aur și verdeață,
Ce-l împărțea cu păsări și jivine,
Când îl vedea pe Domnul față-n față.

Iar spiritul uman prinse-atunci glas
Dând nume pentru orice vietate;
Domnul le-a chemat atunci la sine
Și-ntru Frăție au venit, neînfricate.

Zburdau în joc, cântau, zburau
Și fiecare gest era mărire
A iscusinței Domnului cel Bun
Ce umplea hățișu-acelor zile.

Dar ce mărunt și decăzut în vremea noastră
Ajunse al Creației pârâu
Căci omul pângări sfânta Frăție
Cu crime, lăcomie și desfrâu!

O, scumpe Creaturi ce suferiți,
Cum să renaștem dragostea uitată?
În sufletele noastre vă dăm nume
Și fi-vom iar prieteni înc-odată.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

3

TOBY. ZIUA PODOCARPULUI

Anul Douăzeci și cinci

Se crapă de ziuă. E momentul când ziua se crapă în două. Toby întoarce cuvântul pe toate fețele: a crăpat, crăpare, crăpat. Ce anume se crapă când se crapă de ziuă? Miezul nopții? Soarele, pe care orizontul îl dă pe din două ca pe un ou, făcând să se împrăștie lumina?

Își ridică binoclul. Copacii par la fel de inofensivi ca întotdeauna; cu toate astea, are senzația că e urmărită de cineva – de parcă până și cea mai inertă piatră ori cel mai neînsuflețit ciot de copac îi poate simți prezența și nu-i vrea binele.

Astfel de stări sunt efecte ale izolării. Ea s-a pregătit să le țină piept în timpul orelor de Veghe și Izolare de la Grădinarii Domnului. Triunghiul plutitor de culoare portocalie, greierii vorbitori, coloanele de vegetație care se răsucesc, ochii dintre frunze. Și totuși, cum poți face diferența între astfel de năzăriri și lucrurile adevărate?

Acum, soarele s-a înălțat de-a binelea pe cer – e mai mare și mai fierbinte. Toby coboară de pe acoperiș, își pune salopeta roz care o acoperă din cap până-n picioare, își dă cu spray SuperD ca să se apere de insecte și își potrivește pălăria largă de soare de culoare roz. Apoi descuie ușa de la intrare și se duce afară ca să se ocupe de grădină. Aici se cultivau salatele organice destinate

doamnelor, cărora le erau servite la Cafeneaua Salonului de Înfrumusețare. Și tot aici creșteau ierburile aromate, legumele-hibrid, plantele pentru ceaiuri. Deasupra se întinde o plasă care are rolul de a ține păsările la distanță și un gard de sârmă împletită, care să țină la distanță iepurii verzi, râsucii și raconcșii care ar putea veni dinspre Parc. Nu fuseseră numeroase înaintea Potopului, dar e uimitor cât de repede se înmulțiseră.

Grădina asta e foarte importantă pentru ea: proviziile din cămară se împuținează. De-a lungul anilor a pus deoparte atât cât a crezut că-i va fi de ajuns pentru situații de urgență ca asta, dar a subestimat cantitățile necesare, iar acum cuburile de soia și soidinele sunt pe terminate. Din fericire, toate plantele din grădină o duc bine: au început să crească păstăile puinăutului, fasolbananele au înflorit, iar tufișurile de zmeuroafinmur sunt pline de ciorchini micuți și maronii de diferite forme și mărimi. Culege niște spanac, scutură gândacii de un verde iridescent de pe el și îi strivește cu piciorul. Pe urmă, simțindu-se vinovată, îi îngroapă împingându-i cu degetele în pământ și rostește cuvintele potrivite pentru eliberarea sufletului și pentru iertare. Deși n-o vede nimeni, îi e greu să se dezbare de aceste obiceiuri înrădăcinate.

Mută mai încolo câțiva melci – din cei obișnuiți și din cei fără cochilie – și smulge niște buruieni, lăsând în pace grașița: pe asta o poate găti mai târziu, fiartă la aburi. Pe frunzele delicate ale morcovilor descoperă două omizi de un albastru strălucitor, de la fluturii ierbii *kudzu*. Deși inițial fuseseră create pentru a ține sub control răspândirea ierbii *kudzu*, păreau să prefere legumele de grădină. În glumă, așa cum se obișnuia adesea în primii ani ai ingineriei genetice, cel care le crease le înzestrase la capătul

din față cu un desen aducând a chip de bebeluș, cu ochi mari și un zâmbet fericit, ceea ce le făcea foarte greu de omorât. Le smulge de pe morcovi mandibulele care rod lacom în spatele chipurilor drăgălașe, ridică marginea plasei protectoare și le aruncă dincolo de gard. În mod sigur au să se întoarcă.

Pe când se întoarce în clădire, descoperă lângă potecă o coadă de câine – pare să fie de la un setter irlandez – cu blană lungă și încâlcită, în care s-au prins scaieți și crenguțe. Probabil că a scăpat-o aici un vultur: ei lasă să le cadă din gheare tot felul de lucruri. Încearcă să nu se gândească la lucrurile pe care le azvârleau în primii ani de după Potop. Cele mai îngrozitoare erau degetele.

Cât despre propriile mâini, acestea i s-au îngroșat – au devenit țepene și maronii, ca niște rădăcini. A săpat prea mult prin pământ.

4

TOBY. ZIUA SFÂNTULUI BASHIR ALOUSE

Anul Douăzeci și cinci

Își face baie dimineața, înainte ca soarele să devină prea fierbinte. Pe acoperiș ține mai multe găleți și castroane în care strânge apa de ploaie de la furtuna de după-amiază; Salonul de Înfrumusețare are propria sursă cu apă de izvor, dar sistemul cu celule solare e defect, așa că pompele nu pot fi folosite. Tot pe acoperiș își spală și rufele, apoi le întinde pe bănci ca să se usuce. Folosește apa murdară ca s-o toarne în vasul de toaletă.

Își dă cu săpun – încă mai este destul săpun, și tot săpunul ăsta e roz –, apoi se freacă cu buretele. Mi se micșorează tot corpul, își zice ea. Mă umplu de încrețituri, mă fac din ce în ce mai mică. În curând n-o să mai rămână din mine decât pielița de la o unghie. E drept, ea a fost mereu slăbuță: „O, Tobiatha...", îi spuneau doamnele, „...ce mi-aș mai dori să am silueta ta!"

Se șterge și se strecoară într-un halat roz. Pe ăsta scrie „Melody". Nu mai are niciun rost să poarte ecuson cu numele acum, când nu mai are cine să citească ce scrie pe ecusoane, așa că a început să poarte halatele celorlalte: Anita, Quintana, Ren, Carmel, Symphony. Fetele astea au fost atât de vesele, atât de optimiste. Însă nu și Ren: Ren fusese tristă. Însă Ren plecase mai devreme.

Pe urmă, când au apărut problemele, au plecat toate. S-au dus acasă, să stea cu familiile lor, crezând că dragostea le-ar putea salva.

— Duceți-vă voi primele, eu rămân să încui ușile, le-a spus Toby.

Și chiar le-a încuiat, dar pe dinăuntru.

Își freacă părul lung și negru și îl răsucește într-un coc ud. Ar trebui neapărat să și-l taie. E prea des și-i ține prea cald. În plus, mai și miroase a oaie.

În timp ce-și usucă părul, aude un zgomot ciudat. Se apropie cu grijă de balustrada care mărginește acoperișul. Trei porci uriași dau târcoale piscinei – două scroafe și un mascul. Lumina dimineții strălucește pe siluetele lor dolofane, roz-cenușii; lucesc asemenea unor luptători în ring. Par prea mari și prea umflați ca să fie niște porci obișnuiți. A mai văzut porci de felul ăsta și înainte, pe pajiște, dar n-au mai ajuns niciodată atât de aproape. Trebuie să fi scăpat din vreo fermă experimentală.

S-au adunat la capătul mai puțin adânc al piscinei și se uită la ea de parcă s-ar gândi la ceva, încrețindu-și râturile. Poate că amușină raconcsul mort care plutește pe suprafața apei murdare. Oare au de gând să-l scoată din apă? Grohăie încet unul către altul, apoi se întorc: chestia aia trebuie să fie prea putredă chiar și pentru ei. Se opresc pentru a mai adulmeca încă o dată, apoi dispar cu pași grăbiți după colțul clădirii.

Toby merge pe lângă balustradă, urmărindu-i. Au descoperit gardul grădinii și privesc înăuntru. Apoi unul dintre ei începe să râme. Vor să treacă pe dedesubt.

— Plecați de-acolo! strigă Toby la ei.

Porcii îi aruncă o privire scrutătoare, apoi n-o mai bagă în seamă.

O ia la goană pe scări, coborându-le cât de repede poate fără să alunece. Ce idioată! Ar fi trebuit să aibă tot

timpul pușca la ea. O ia de la capul patului și se repede din nou pe acoperiș. Țintește către unul dintre porci – e masculul, care poate fi nimerit mai ușor, pentru că stă de-a curmezișul –, însă după aceea are o ezitare. Sunt Viețuitoarele Domnului. Să nu ucizi niciodată fără un motiv întemeiat, spunea Adam Unu.

— Băgați de seamă! strigă ea.

Uimitor, dar par să o înțeleagă. Trebuie să mai fi văzut arme până acum – un atomizor, un dispozitiv pentru administrarea electroșocurilor. Guiță alarmați, apoi se întorc și o iau la fugă.

Au parcurs deja un sfert din pajiște când lui Toby îi trece prin minte că au să se întoarcă. Vor săpa pe dedesubt în timpul nopții și vor scormoni toată grădina cât ai bate din palme, iar asta ar însemna că s-a zis cu proviziile ei pe termen lung. Va trebui să-i împuște, e vorba de autoapărare. Trage mai multe focuri, nu-i nimerește, apoi mai încearcă o dată. Masculul cade la pământ. Cele două scroafe aleargă în continuare. Se întorc să se uite înapoi abia când au ajuns la marginea pădurii. Apoi se topesc în frunziș și dispar.

Lui Toby îi tremură mâinile. Ai curmat o viață, își zice ea. Ai acționat în grabă, la mânie. Ar trebui să te simți vinovată. Cu toate astea, se gândește să se ducă afară cu un cuțit de bucătărie și să taie o bucată de șuncă. A depus Jurămintele Vegetariene când li s-a alăturat Grădinarilor, dar perspectiva unui sandvici cu șuncă reprezintă o tentație enormă în momentul de față. Însă, rezistă; va folosi proteinele de origine animală doar dacă nu mai are altă soluție.

Îngaimă cuvintele standard pe care le rostesc Grădinarii ca să-și ceară scuze, deși nu simte remușcări. Sau nu simte îndeajuns de multe remușcări.

* * *

Trebuie să mai exerseze trasul la țintă. Să împuște masculul, după ce mai întâi nu-l nimerise, și să lase scroafele să-i scape – asta fusese o dovadă de stângăcie.

În ultimele săptămâni începuse să fie mai relaxată în privința puștii. Acum își jură s-o ia cu ea oriunde s-ar duce – chiar dacă merge pe acoperiș să facă o baie ori dacă se duce la toaletă. Ba chiar și în grădină – mai ales în grădină. Porcii sunt inteligenți, au s-o țină minte, nu o vor ierta. Oare ar trebui să încuie ușa când iese din casă? Dar dacă trebuie să se întoarcă în grabă în clădirea Salonului? Iar dacă lasă ușa descuiată, s-ar putea ca, în timp ce ea lucrează în grădină, cineva sau ceva să se strecoare înăuntru și s-o aștepte acolo.

Va trebui să întoarcă problema pe toate fețele. „Dar fără zid, un Ararat[1] nu e deloc un Ararat", psalmodiau copiii-Grădinari. „Un zid pe care nu-l poți apăra se prăbușește înainte de a-l ridica." Grădinarilor le plăceau versurile lor pline de învățăminte.

[1] Locul în care se spune că s-ar fi oprit Arca lui Noe după Marele Potop (*Facerea* 8:4).

5

Toby s-a dus să caute pușca la câteva zile după apariția primelor focare de infecție. Era în noaptea de după plecarea fetelor de la AnooYoo, atunci când își lăsaseră acolo halatele roz.

Nu era o pandemie obișnuită: nu avea să se stingă treptat după câteva sute de mii de morți, pentru ca apoi să fie distrusă complet cu agenți biologici și dezinfectant. Acesta era Potopul Uscat despre care îi avertizaseră adesea Grădinarii. Se potrivea perfect descrierii: se răspândea prin aer de parcă ar fi avut aripi, ardea orașele ca un foc, lăsând în urmă groază, măcel și mulțimi infestate cu germeni. Luminile se stingeau pretutindeni, știrile erau transmise sporadic: sistemele se prăbușeau pentru că muriseră cei care ar fi trebuit să le gestioneze. Părea să fie un colaps total, iar ăsta era motivul pentru care avea nevoie de pușcă. Puștile erau ilegale, iar cu o săptămână în urmă ai fi pățit-o rău dacă erai prins cu una, dar acum asemenea legi nu mai contau.

Drumul avea să fie periculos. Până în cartierul din tărâmul plebeilor, locul din care se trăgea, trebuia să meargă pe jos – nu funcționa niciun mijloc de transport – și să găsească locuința pe două niveluri, mică și lipsită de orice stil, care le aparținuse pentru atât de puțină vreme

părinților ei. Apoi trebuia să dezgroape puşca de pe unde o fi fost îngropată, trăgând speranță ca n-avea s-o vadă nimeni.

Nu era o problemă să străbată pe jos atâta drum: se păstrase în formă. Pericolul îl reprezentau ceilalți oameni. Dacă se lua după informațiile sporadice de care mai reușea să facă rost cu ajutorul telefonului, se porniseră revolte peste tot.

A părăsit Salonul la apus, încuind ușa în urma ei. A traversat pajiștile largi și a luat-o spre intrarea nordică, folosind cărarea din pădure pe care clienții obișnuiau să se plimbe la umbra copacilor: pe-aici era mai greu să fii văzut. Încă mai existau câteva luminițe fosforescente care marcau cărarea. Nu s-a întâlnit cu nimeni, însă un iepure verde a sărit prin tufișuri și un râsuc i-a tăiat calea, întorcându-se ca să se holbeze la ea cu ochii săi lucitori.

Poarta de la intrare era întredeschisă. S-a strecurat pe lângă ea cu grijă, pe jumătate convinsă că avea să întâmpine piedici. Apoi s-a îndreptat spre Parcul Tradiției[1]. Oamenii treceau în grabă pe-acolo, singuri sau în grupuri, încercând să iasă din oraș, în speranța că vor putea traversa tărâmul plebeilor și se vor putea refugia la țară. Lumea tușea, se auzea un plânset de copil. Fusese cât pe-aci să se împiedice de cineva întins la pământ.

În momentul când ieșea din parc, se lăsase întuneric beznă. A înaintat de la un copac la altul, pe la marginea drumului, rămânând în umbră. Bulevardul era blocat de mașini, camioane, motociclete cu baterie solară și autobuze, ale căror șoferi claxonau și strigau. O parte dintre vehicule fuseseră răsturnate și ardeau. În magazine, jafurile

[1] În original, Heritage Park.

erau în toi. Nu se vedea nici urmă de membru al Corpurilor de Securitate. Probabil că ei fuseseră primii care își părăsiseră posturile, îndreptându-se către fortăreața păzită a Corporației ca să-și salveze pielea și fiind – era clar că asta spera Toby – purtătorii virusului letal.

De undeva s-au auzit focuri de armă. Deci lumea începuse deja să sape prin curți, și-a zis Toby: mai erau și alte puști în afară de-a ei.

Ceva mai încolo, strada era baricadată – mai multe mașini înghesuite una într-alta. Era apărată de un grup de oameni – oare cu ce să fi fost înarmați? Din câte putea vedea Toby, se foloseau de niște țevi metalice. Mulțimea striga înfuriată la ei, aruncând cu pietre și cărămizi: lumea voia să treacă mai departe, să părăsească orașul. Ce-aveau de gând cei care ridicaseră baricada? Să jefuiască, fără îndoială. Să violeze și să facă rost de bani, și alte lucruri absolut inutile.

Când Apele Uscate se ridică, spunea Adam Unu, oamenii vor încerca să se salveze de la înec. Se vor agăța de orice pai. Asigurați-vă că nu veți fi acel pai, prieteni, pentru că dacă se vor agăța de voi sau chiar și numai de vă vor atinge, vă veți îneca la rândul vostru.

Toby s-a întors cu spatele la baricadă – trebuia s-o ocolească. A stat la loc ferit, în beznă, ghemuindu-se printre frunze și înaintând pe la marginea parcului. Și-acum a ajuns în spațiul deschis unde își organizau Grădinarii târgurile și la casa de chirpici în care se jucau cândva copiii. S-a ascuns în spatele ei, așteptând să se întâmple ceva care să le distragă atenția celorlalți. N-a trecut mult și s-a petrecut un accident, urmat de o explozie; în timp ce toată lumea întorsese capul într-acolo, ea a traversat

agale zona. E preferabil să nu fugi, o învățase Zeb: dacă alergi, devii o pradă.

Pe străzile mai mici se scurgeau puhoaie de oameni; s-a dat la o parte ca să-i evite. Purta mănuși chirurgicale, o vestă antiglonț făcută din mătasea unei capre încrucișate cu un păianjen, pe care o furase în urmă cu un an din ghereta paznicului de la AnooYoo, și un filtru de aer cu un con de culoare neagră. Din șopronul cu unelte de grădină luase o lopată și o rangă – ambele puteau deveni letale dacă erau folosite fără șovăială. În buzunar avea o sticlă cu Spray pentru Păr Anoo Yoo cu Strălucire Absolută, o armă eficientă dacă ținteai ochii cuiva. Învățase o grămadă de lucruri de la cursurile de Limitare a Masacrului Urban ținute de Zeb: după părerea lui, trebuia limitat în primul rând riscul masacrării propriei persoane.

S-a îndreptat spre nord-est, prin Fernside[1], cartierul celor cu pretenții, apoi prin Big Box[2], cu loturile sale de case înghesuite și prost construite, strecurându-se de-a lungul celor mai înguste străzi, prost luminate și pe care nu se înghesuia lumea. Au trecut pe lângă ea câțiva oameni, dar erau frământați de propriile probleme. Doi adolescenți s-au oprit, de parcă ar fi avut de gând s-o jefuiască, dar ea a început să tușească și să strige răgușit: „Ajutați-mă!", iar ei au luat-o la fugă.

Cam pe la miezul nopții și după ce o apucase de câteva ori pe un drum greșit – străzile din Big Box semănau atât de mult una cu alta – a ajuns la fosta locuință a părinților ei. Nu era aprinsă nicio lumină, ușa de la garaj era deschisă, iar fereastra din sticlă transparentă de pe fațada

[1] Vezi nota 2 de la p. 98.

[2] Cutia Mare.

casei era spartă, așa că nu s-a gândit că ar fi cineva înăuntru. Actualii locatari fie muriseră, fie erau plecați. La fel stăteau lucrurile și cu locuința identică de alături, cea în curtea căreia era îngropată pușca.

A stat un minut ca să se liniștească, ascultând cum îi vâjâie sângele în cap: *huș, huș, huș.* Pușca putea fi acolo sau putea să fi dispărut. Dacă mai era acolo, urma să aibă o armă. Dacă dispăruse, nu. N-avea de ce să intre în panică.

A deschis pe furiș poarta de la grădina vecinilor, ca un hoț. Întuneric, nicio mișcare. Mirosul florilor de noapte: crini, regina-nopții. Amestecat cu parfumul lor, un iz de fum de la ceva care ardea, la câteva cvartale depărtare: vedea flăcările. În zbor, un fluture al ierbii *kudzu* i-a atins fața cu aripile.

A înfipt ranga sub o piatră din pavajul patioului, a ridicat-o, a apucat-o de un colț și a aruncat-o la o parte. Apoi a mai făcut asta cu încă o piatră, și cu încă una. Trei pietre din pavaj. Apoi a săpat cu lopata.

O bătaie de inimă, apoi încă una.

Era acolo.

Nu plânge, și-a zis. Taie pur și simplu plasticul, ia pușca și muniția și șterge-o de-aici.

I-a luat trei zile ca să se întoarcă la Anoo Yoo, ocolind locurile pe unde mulțimile răsculate se dezlănțuiau cu violență. Pe treptele de-afară erau urme de picioare pline de noroi, dar nu pătrunsese nimeni înăuntru.

6

Pușca e o armă primitivă – un Ruger 44/99 Deerfield. Fusese a tatălui ei. De la el învățase cum să tragă cu arma, pe când avea doisprezece ani, în acele zile care acum par o vacanță în Technicolor[1] pe care creierul și-a luat-o cu ajutorul ciupercilor halucinogene. Țintește spre centrul corpului, spunea el. Nu-ți pierde vremea să ochești capul. Îi spusese că se referea doar la animale.

Trăiau într-o zonă aproape rurală, înainte ca suburbia să se întindă peste acea regiune. Casa lor albă cu structură de lemn era înconjurată de cincizeci de ari de teren pe care creșteau copaci; și mai erau și veverițe, și primii iepuri verzi. Nu și raconcși, aceștia nu fuseseră creați încă. Erau o mulțime de căprioare, care intrau în grădina de legume a mamei ei. Toby împușcase două și-i ajutase să le jupoaie și să le tranșeze; încă își mai poate aminti mirosul și felul în care alunecau măruntaiele lucioase. Mâncaseră tocană de căprioară, iar mama ei făcuse o supă din oase. Dar Toby și tatăl ei trăgeau mai ales în cutii de conserve și în șobolanii de la groapa de gunoi – încă mai exista o groapă de gunoi. Exersa mult, lucru care îi făcea plăcere tatălui ei. „Ai tras bine, dragă", îi zicea el.

---

[1] Procedeu de colorare aplicat filmelor încă din 1916.

Oare își dorise un fiu? Poate. De spus, spunea că toată lumea trebuie să știe cum să tragă cu arma. Cei din generația lui credeau că dacă dădeai de necaz, tot ce aveai de făcut era să împuști pe cineva, apoi lucrurile se rezolvau.

Apoi Corpurile de Securitate Corporatiste interziseseră armele de foc, în interesul siguranței publice, păstrându-și pentru ei nou-inventatele atomizoare, și dintr-odată oamenii deveniseră în mod oficial neînarmați. Tatăl ei își îngropase pușca și o provizie de muniție sub o grămadă de țăruși dintr-un gărduț de lemn nefolosit, care fusese aruncat, și îi arătase lui Toby unde o pusese, în caz că ar fi avut nevoie de ea. Corpurile de Securitate ar fi putut s-o găsească folosindu-și detectoarele de metale – se zvonea că fac razii –, dar nu puteau căuta peste tot, iar tatăl ei era inofensiv, din punctul lor de vedere. Vindea aparate de aer condiționat. Era un om lipsit de importanță.

Apoi un dezvoltator imobiliar vrusese să-i cumpere terenul. Îi oferise un preț bun, dar tatăl lui Toby refuzase să vândă. Îi plăcea unde stătea, așa spusese. La fel și mama lui Toby, care administra o franciză specializată în vânzarea de suplimente HelthWizer, situată într-o zonă comercială din apropiere. Au mai refuzat o nouă ofertă, apoi și pe a treia.

„Vom construi în jurul dumneavoastră", îi spusese dezvoltatorul imobiliar.

Tatăl lui Toby răspunsese că el n-avea nimic împotrivă: în momentul acela, problema devenise o chestiune de principiu.

Credea că lumea era la fel ca în urmă cu cincizeci de ani, se gândește Toby. N-ar fi trebuit să fie așa de încăpățânat. Pe vremea aceea, Corpurile de Securitate

Corporatiste își consolidau deja puterea. La început, fuseseră o companie de pază privată pentru Corporații, dar ulterior preluaseră conducerea când forțele poliției locale se prăbușiseră din lipsă de fonduri. La început, oamenilor le plăcuse, pentru că totul era plătit de Corporații, dar acum Corpurile de Securitate își întindeau tentaculele pretutindeni. Tatăl ei ar fi trebuit să cedeze.

Mai întâi își pierduse slujba de la compania care vindea aparate de aer condiționat. Căpătase alta ca agent de vânzări pentru ferestre termoizolante, dar era mai prost plătit. Apoi mama lui Toby se pricopsise cu o boală ciudată. Nu înțelegea cum de fusese posibil, pentru că avusese întotdeauna grijă de sănătatea ei: făcea sport, mânca multe legume și lua zilnic o doza de suplimente HelthWizer Forță Sporită VitalVite. Administratorii de francize, așa cum era ea, aveau oferte speciale pentru suplimente – un pachet personalizat, la fel ca în cazul șefilor de la HelthWizer.

Cu toate că luase mai multe suplimente, era din ce în ce mai slăbită și mai confuză și slăbea rapid: era de parcă propriul trup s-ar fi răzvrătit împotriva ei. Niciun doctor nu-i putuse pune un diagnostic deși i se făcuseră multe analize în clinicile Corporației HelthWizer; erau interesați de cazul ei pentru că fusese o utilizatoare fidelă a produselor companiei. Făcuseră în așa fel încât să primească îngrijiri speciale, acordate de doctorii lor. Însă le luau bani pentru asta, și erau o grămadă, chiar și cu reducerea pentru membrii Familiei Francizelor HelthWyzer; iar pentru că boala ei nu avea un nume, firma la care era făcută modesta asigurare de sănătate a părinților ei refuzase să acopere costurile. Nu puteai beneficia de serviciile publice de sănătate decât dacă erai sărac lipit.

Oricum nu ți-ai fi dorit să te duci la jegurile alea de stat, și-a zis Toby. Nu făceau decât să te pună să scoți limba și să-ți dea niște germeni și virusuri pe care încă nu le aveai, pentru ca apoi să te trimită acasă.

Tatăl lui Toby făcuse o a doua ipotecă și folosise banii pentru doctori, medicamente, asistente și spitale. Dar mama lui Toby era în continuare din ce în ce mai slăbită.

Și-atunci tatăl lui Toby fusese nevoit să vândă casa lor albă cu structură de lemn, la un preț mult mai mic decât cel care-i fusese oferit inițial. La o zi după încheierea vânzării, buldozerele o făcuseră una cu pământul. Tatăl ei cumpărase o altă casă, o mică locuință pe două niveluri, într-o nouă subdiviziune – cea numită Big Box, pentru că era flancată de o întreagă flotilă de megamalluri. Își dezgropase pușca de sub grămada de țăruși pentru gard, o dusese pe furiș la noua locuință și o îngropase din nou, de data asta sub pietrele care pavau patioul din mica și stearpa curte din spatele casei.

Apoi își pierduse slujba de la firma de ferestre termoizolante din cauză că-și luase atât de multe zile libere în perioada cât îi fusese bolnavă soția. Fusese nevoit să-și vândă mașina cu baterie solară. Apoi mobilele dispăruseră una câte una, deși tatăl lui Toby nu reușise să ia prea mulți bani pe ele. Oamenii îți miros disperarea, îi spusese el lui Toby. Profită de ea.

Conversația asta avusese loc la telefon, pentru că Toby reușise să intre la facultate, în ciuda lipsei de bani a familiei. Căpătase o bursă prăpădită de la Academia Martha Graham, pe care o mai suplimenta făcând pe chelnerița la cantina studențească. Voia să vină acasă și să ajute la îngrijirea mamei sale, care fusese externată din spital și dormea

pe canapeaua de la parter pentru că nu putea urca scările, dar tatăl ei îi spusese că nu era cazul, Toby trebuia să rămână la facultate, pentru că n-avea cum să-i fie de ajutor.

În cele din urmă fuseseră nevoiți să vândă până și casa urâtă din Big Box. Panoul care anunța că e de vânzare era înfipt pe pajiște când Toby venise acasă ca să participe la înmormântarea mamei. La vremea aceea, tatăl ei ajunsese o epavă: umilința, durerea și eșecul îl măcinaseră până când nu mai rămăsese aproape nimic din el.

Înmormântarea mamei lui Toby fusese scurtă și jalnică. După aceea, Toby stătuse împreună cu tatăl ei în bucătăria din care vânduseră totul. Băuseră împreună un bax cu șase cutii de bere – Toby două, tatăl ei patru. Pe urmă, după ce Toby se dusese la culcare, tatăl ei mersese în garajul gol, își băgase Rugerul în gură și apăsase pe trăgaci.

Toby auzise împușcătura. Își dăduse imediat seama despre ce era vorba. Văzuse pușca așezată în spatele ușii de la bucătărie: știa că o dezgropase cu un scop, dar nu-și îngăduise să-și închipuie care-ar fi putut fi acela.

Nu era în stare să se uite la ce era în garaj. Zăcuse în pat, făcând un salt în timp. Ce era de făcut? Dacă ar fi chemat autoritățile – chiar și un doctor sau o ambulanță –, s-ar fi descoperit rana de glonț și i s-ar fi cerut să predea pușca, iar Toby ar fi avut necazuri pentru că era fiica unui infractor dovedit – unul care deținuse o armă interzisă. Asta în cel mai bun caz. Pentru că ar fi putut s-o acuze și de crimă.

După o vreme – ei i s-a părut că trecuseră ore întregi –, și-a impus să se miște. Ajunsă în garaj, încercase să nu privească prea de aproape. A înfășurat ceea ce mai rămăsese din tatăl ei într-o pătură, apoi în niște saci de plastic groși,

pe care i-a lipit cu bandă adezivă, după care l-a îngropat sub pietrele care pavau patioul. S-a simțit groaznic făcând asta, dar el ar fi înțeles-o. Părea un om practic, dar în sinea lui era un sentimental – tot felul de scule electrice în magazie, trandafiri la aniversări. Dacă ar fi fost doar un om practic, s-ar fi dus întins la spital cu actele de divorț, la fel cum făceau mulți bărbați când soțiile lor ajungeau să aibă vreo boală prea costisitoare sau de pe urma căreia rămâneau cu vreo infirmitate. Ar fi lăsat-o pe mama ei să fie aruncată în stradă. Ar fi rămas în continuare solvabil. În loc să procedeze așa, el cheltuise toți banii familiei.

Toby nu se prea dădea în vânt după religia standard: niciunul dintre membrii familiei sale n-o făcea. Se duceau la biserica din cartier pentru că asta făceau și vecinii lor și pentru că așa dădea bine, dar îl auzise pe tatăl ei spunând – când nu mai erau persoane străine de față și după ce băuse câteva pahare – că erau prea mulți escroci în amvon și prea mulți neghiobi în strane. Cu toate astea, Toby rostise în șoaptă o scurtă rugăciune deasupra pietrelor care pavau patioul: „Din țărână ne-am născut și în țărână ne vom întoarce..." Apoi presărase nisip printre crăpături.

A învelit din nou pușca în plasticul ei și a îngropat-o sub pietrele cu care era pavat patioul casei vecine, care părea să fie goală: ferestrele întunecate, nicio mașină la vedere. Poate că fuseseră evacuați. Își asumase riscul de a intra pe proprietatea vecinilor în cazul în care pământul s-ar fi tasat odată cu descompunerea trupului și oamenii aceia ar fi săpat în curte; îngropând pușca alături, ei ar fi putut s-o găsească, iar Toby voia ca arma să rămână unde o pusese. „Nu se știe când s-ar putea să ai nevoie de ea", îi spunea tatăl ei; și așa era: chiar nu se știa niciodată.

E posibil ca vreun vecin sau doi s-o fi văzut săpând pe-acolo pe întuneric, dar nu și-a făcut probleme că ei ar spune cuiva. Oamenii ăia nu și-ar fi dorit să atragă nici pe departe atenția asupra propriilor curți, care n-ar fi fost exclus să fie pline de arme îngropate.

Toby a spălat cu furtunul sângele de pe ușa garajului, apoi a făcut un duș. Pe urmă s-a dus la culcare. A stat întinsă pe întuneric, dorindu-și să plângă, simțind însă doar că-i este frig. Dar nu era deloc frig.

N-ar fi putut vinde casa fără să dezvăluie că acum ea era proprietara, pentru că tatăl ei murise, ceea ce însemna să se bage într-un mare rahat. Unde era, spre exemplu, cadavrul și cum de ajunsese să fie un cadavru? Așa că dimineața, după ce a luat în grabă câteva îmbucături, a pus vasele în chiuvetă și a părăsit casa. Nu și-a luat nici măcar o valiză. Ce ar fi putut pune în ea?

Corpurile de Securitate n-aveau, mai mult ca sigur, să-și dea osteneala s-o găsească. Nu le ieșea nimic din treaba asta: oricum, una dintre băncile corporatiste avea să obțină casa. Dacă dispariția ei ar fi interesat pe cineva, poate, de exemplu, pe cei de la colegiu — unde se afla, dacă era bolnavă, dacă avusese vreun accident —, Corpurile de Securitate ar fi împrăștiat zvonul că ultima oară fusese văzută cu un pește care-și căuta fete noi, lucru la care te-ai fi așteptat în cazul unei tinere ca ea – o tânără într-o situație financiară disperată, fără niciun fel de relații, bani puși deoparte, conturi de la părinți sau vreun alt sprijin. Oamenii ar fi scuturat din cap, păcat, dar ce poți face, bine măcar că avea ceva de vânzare – cu alte cuvinte, își putea pune fundul tânăr la bătaie –, așa că n-avea să moară de foame și nimeni n-avea să se simtă vinovat. Corpurile de Securitate

foloseau întotdeauna zvonurile ca substitut pentru o implicare activă, dacă acea implicare activă i-ar fi costat ceva. Pentru ei, cel mai important era să-și atingă scopul.

Cât despre tatăl ei, toată lumea ar fi presupus că și-a schimbat numele și a dispărut într-unul dintre cele mai prăpădite cartiere ale plebeilor, pentru a evita să plătească înmormântarea nevestei cu bani pe care de fapt nu-i avea. Astfel de lucruri se întâmplau mereu.

7

În perioada care a urmat, lui Toby i-a mers rău. Deși ascunsese dovezile și reușise să se facă nevăzută, nu era complet exclus ca datoriile tatălui ei să-i pună pe urme Corpurile de Securitate. N-avea deloc bani pe care aceștia să-i confişte, dar se auzise despre femei cu datorii care fuseseră exploatate pentru sex. Dacă tot trebuia să-și câștige traiul la orizontală, măcar să se aleagă ea cu banii.

Își arsese actele și n-avea bani să-și facă rost de o nouă identitate – nici măcar de una ieftină, fără inserare de ADN și fără schimbarea culorii pielii –, așa că nu putea căpăta o slujbă în mod legal: acestea erau, în mare parte, sub controlul Corporațiilor. Dar dacă te dădeai la fund – jos de tot, acolo unde numele dispăreau și trecutul nu era niciodată cel real –, Corpurile de Securitate nu-și mai băteau capul cu tine.

A închiriat o cămăruță – îi mai rămăseseră destui bani puși deoparte de pe vremea când era chelneriță. O încăpere doar a ei, în care să nu se teamă că cele câteva bunuri pe care le avea i-ar fi putut fi furate de vreo colegă de cameră dubioasă. Era la ultimul etaj al unei clădiri comerciale, în care n-ai fi avut scăpare dacă izbucnea vreun incendiu, aflată într-unul dintre cele mai rele cartiere ale plebeilor – se numea Domeniul cu Sălcii, deși localnicii

îi spuneau Laguna cu Zoaie, pentru că acolo eșuau o grămadă de rahaturi.

Împărțea baia cu șase imigranți ilegali din Thailanda, care erau foarte tăcuți. Potrivit zvonurilor, Corpurile de Securitate ajunseseră la concluzia că expulzarea imigranților ilegali era prea costisitoare, așa că recurgeau la metoda folosită de fermierii care descopereau o vacă bolnavă în turmă: o împușcau, o îngropau și nu scoteau o vorbă despre asta.

La etajul de dedesubt se afla Slink[1], un atelier specializat în obiecte de lux fabricate din animale pe cale de dispariție. Oficial, vindeau costume pentru Halloween, ca să-i ducă de nas pe militanții extremiști pentru drepturile animalelor, dar în spate argăseau piei. Vaporii toxici urcau prin sistemul de ventilație; deși Toby încercase să îndese perne în gura de aerisire, cămăruța ei duhnea a substanțe chimice și a grăsime râncedă. Uneori, pe lângă toate astea se auzeau răgete și behăituri – ucideau animalele la fața locului, pentru că niciun client nu-și dorea să capete o piele de oaie pe post de antilopă oryx sau blană de lup vopsită în loc de gluton.

Carcasele jupuite erau vândute unui lanț de restaurante *gourmet*, denumit Rarity[2]. În sălile unde avea acces toată lumea se serveau fripturi din carne de vită, de

[1] În limba engleză, cuvântul are și sensul de a se furișa, de a face un lucru pe ascuns, dar și pe acela de avorton, de vițel născut prematur (posibilă aluzie la procedeul de a fabrica obiecte de lux din pielea vițeilor nenăscuți, considerată deosebit de fină).

[2] Joc de cuvinte: *rarity* înseamnă „raritate", „lucru greu de găsit", dar desemnează și calitatea unei fripturi de a fi preparată în sânge.

miel, de vânat și de bivol, care aveau certificat sanitar pentru a putea fi pregătite în sânge – și chipurile la asta se referea numele „Rarity". Dar în sălile private – cu iz de club select și uși păzite – puteai mânca specii pe cale de dispariție. Profiturile erau imense; o sticlă de vin din os de tigru valora cât un întreg colier cu diamante.

Teoretic, comerțul cu specii pe cale de dispariție era ilegal – se dădeau amenzi foarte mari pentru așa ceva –, însă era foarte profitabil. Oamenii din cartier știau despre asta, dar aveau propriile probleme, și-apoi cui i-ai fi putut spune, fără să te expui unui risc? Erau puși la bătaie bani grei din mai multe surse, iar Corpurile de Securitate aveau mâinile vârâte până la cot în ei.

Toby a căpătat o slujbă ca mascotă blănoasă: lucra ziua, pe bani puțini, fără să fie nevoită să se legitimeze. Mascotele blănoase se îmbrăcau în costume de animale din blană artificială, își puneau capete din carton, își agățau de gât pancarte cu reclame și lucrau în mallurile și în buticurile de lux de pe străzile comerciale. Dar înăuntrul mascotelor blănoase era cald și umed, iar câmpul vizual îți era limitat. În prima săptămână fusese atacată de trei ori de fetișiști care o trântiseră la pământ, îi răsuciseră capul uriaș ca să nu mai vadă nimic și își frecaseră pelvisurile de blana ei, scoțând sunete ciudate, dintre care cele mai ușor de recunoscut erau mieunăturile. Nu era vorba de viol – nefiind atinsă nicio parte a corpului ei adevărat –, dar era o chestie care-ți dădea fiori. În plus, era dezgustător să se îmbrace în costume de urs, de tigru, de leu sau de alte animale din speciile pe cale de dispariție care erau măcelărite cu un etaj mai jos de locuința ei. Așa că a renunțat.

Apoi a făcut rost de o grămadă de bani într-un timp foarte scurt vânzându-și părul. Piața părului nu fusese încă decimată de crescătorii de oi Mo'Hair[1] – asta avea să se întâmple peste câțiva ani –, așa că mai existau încă indivizii aceia care te-ar fi jupuit de viu și care ar fi cumpărat de la oricine, fără să pună întrebări. Pe-atunci avea părul lung și, cu toate că părul ei era castaniu – nu chiar cea mai bună culoare, fiindcă era preferat blondul –, căpătase o sumă decentă de pe urma lui.

După ce se terminaseră banii din vânzarea părului, își vânduse ovulele pe piața neagră. Femeile tinere puteau face rost de sume frumoase dacă-și donau ovulele unor cupluri care nu aveau destui bani ca să dea mită sau care nu se calificau deloc pentru procedura respectivă, așa că oricum niciun funcționar cu o calitate oficială nu le-ar fi vândut o autorizație pentru a deveni părinți. Dar nu putuse face șmecheria cu ovulele decât de două ori, pentru că a doua oară acul cu care se realizase recoltarea fusese contaminat. Deși pe vremea aceea traficanții de ovule încă mai plăteau tratamentul în cazul în care ceva nu mergea cum trebuie, tot avusese nevoie de o lună ca să se facă bine. Când încercase s-o facă a treia oară, îi spuseseră că a avut complicații și că nu va mai putea dona ovule sau – pentru că tot deschiseseră subiectul – că nu va mai putea vreodată să aibă copii.

Până atunci, Toby nu știuse că-și dorea copii. Pe când era la Martha Graham avusese un iubit care vorbea despre căsătorie și familie – îl chema Stan –, dar Toby îi spusese că erau prea tineri și prea săraci ca să se gândească la așa

[1] Joc de cuvinte „Mo'Hair" poate fi tradus prin „mohair", dar *hair* înseamnă și „păr".

ceva. Ea mergea la cursurile de vindecare holistică – cursurile de „loțiuni și poțiuni", cum le numeau studenții, iar Stan era înscris la Problematică și Planificare Creativă a Activelor prin Înregistrare Cvadruplă, la care se descurca bine. Familia lui nu era bogată, altfel n-ar fi fost la o instituție de mâna a treia ca Martha Graham, dar cert e că era ambițios și hotărât să prospere. În serile mai liniștite, Toby îi făcea masaj cu remediile ei florale și cu extractele din plante făcute de ea, iar după aceea urma o partidă de sex energic, cu iz de preparat botanic cu proprietăți curative, urmat de un duș și de niște popcorn – fără sare sau grăsimi.

Dar din momentul în care familia ei a ajuns la fundul sacului, Toby nu și l-a mai putut permite pe Stan. Și a mai știut și că zilele ei la colegiu sunt numărate. Așa că a tăiat orice fel de comunicare cu el. N-a răspuns nici măcar la mesajele pline de reproșuri pe care i le-a trimis pe telefon, pentru că treaba asta nu mai avea niciun viitor: el își dorea o căsătorie între doi profesioniști, iar ea ieșise din cursă. Mai bine să plângă acum decât mai târziu, își spusese Toby.

Dar se pare că până la urmă își dorise copii, pentru că în clipa când i s-a spus că a fost sterilizată din greșeală, a simțit toată lumina scurgându-se din ea.

După ce a primit veștile astea, și-a risipit toți banii adunați din donația de ovule luându-și o vacanță de la viața reală, pe care și-a alimentat-o din plin cu droguri. Dar în foarte scurtă vreme n-a mai simțit niciun fior când se trezea lângă bărbați pe care nu-i mai văzuse niciodată, mai ales după ce a băgat de seamă că aveau obiceiul să-i scotocească prin buzunare după mărunțiș. Făcând treaba asta de vreo patru-cinci ori, și-a dat seama că trebuia să se

hotărască: voia să trăiască sau voia să moară? Dacă voia *să moară*, existau căi mai rapide. Dacă voia *să trăiască*, trebuia s-o facă altfel.

Prin intermediul unuia dintre acești bărbați de o noapte cu care avusese de-a face – echivalentul din Laguna cu Zoaie al unui om cu suflet bun – și-a găsit de lucru la o firmă din tărâmul plebeilor, condusă de niște mafioți. Mafioții respectivi n-au vrut să-i vadă actele și nici n-au avut nevoie de referințe: dacă îți înmuiai degetele în oala cu smântână, pur și simplu ți le tăiau.

Noua slujbă a lui Toby era la un lanț de restaurante denumit Burgerii Misterioși. Misterul Burgerilor Misterioși era acela că nimeni nu știa ce fel de proteină animală se afla cu adevărat în ei: fetele de la tejghea purtau tricouri și șepci cu sloganul „Burgerii Misterioși! Pentru că toată lumea iubește misterele!" Se plătea salariul minim, dar primeai gratuit doi Burgeri Misterioși pe zi. De îndată ce a intrat la Grădinari și a depus Jurămintele Vegetariene, Toby și-a reprimat amintirea legată de consumul acestor burgeri; dar așa cum avea obiceiul să spună Adam Unu, foamea este un puternic factor de restructurare a conștiinței. Mașinile de tocat carne nu erau sută la sută eficiente; era posibil să găsești niște blană de pisică în burgerul pe care-l mâncai sau o bucată din coada unui șoarece. Oare nu s-a găsit odată și o unghie de om?

Tot ce se poate. Mafioții din tărâmul plebeilor îi plăteau pe cei din Corpurile de Securitate ca să închidă ochii. În schimb, Corpurile de Securitate îi lăsau pe mafioți să-și vadă liniștiți de răpirile și asasinatele lor mărunte, de cultivarea ierbii, de laboratoarele lor de cocaină, de vânzarea drogurilor pe stradă și de prăvăliile cu carne vie – genul

lor de afaceri. Tot ei erau responsabili și de dispariția cadavrelor, de recoltarea organelor pentru transplant și apoi de trecerea cadavrelor golite prin mașinile de tocat ale restaurantelor Burgerii Misterioși. Astea erau zvonurile cele mai rele care circulau. În zilele de glorie ale Burgerilor Misterioși, au fost descoperite foarte puține cadavre aruncate pe terenuri virane.

Dacă la televizor se difuza o așa-numită dezvăluire de tip *reality-TV*, Corpurile de Securitate începeau o pretinsă investigație. Apoi clasau cazul ca nerezolvat și scăpau de el. Trebuiau să-și păstreze o anumită imagine printre acei cetățeni care încă se mai prefăceau că aderă la vechile idealuri: aceea de susținători ai păcii, de apărători ai siguranței publice, al căror rol era de a menține siguranța pe străzi. Chiar și pe-atunci asta era doar o glumă, dar, după părerea celor mai mulți oameni, Corpurile de Securitate erau mai bune decât anarhia totală. Până și Toby trăia cu impresia asta.

Cu un an înainte, Burgerii Misterioși merseseră prea departe. Corpurile de Securitate închiseseră restaurantele după ce una dintre oficialitățile lor de prim rang mersese să-și facă de cap în mahalalele din Laguna cu Zoaie, iar mai apoi îi descoperiseră pantofii în picioarele unui lucrător de la mașinile de tocat ale Burgerilor Misterioși. Așa că, pentru o vreme, viața de noapte a pisicilor vagaboande fusese ceva mai ușoară. Dar după câteva luni, grătarele atât de familiarelor prăvălii începuseră să sfârâie din nou – cine ar fi putut interzice o afacere pentru care costurile de aprovizionare erau atât de scăzute?

8

Toby a fost mulțumită să afle că primise slujba de la Burgerii Misterioși: își putea plăti chiria, nu avea să moară de foame. Însă după aceea a descoperit care era clenciul.

Clenciul era managerul localului. Îl chema Blanco, deși, când nu era de față, fetele de la Burgerii Misterioși îl numeau Umflatul. Rebecca Eckler, fata care lucra în aceeași tură cu Toby, i-a povestit imediat despre el.

— Ai grijă să nu-i intri în colimator, i-a spus ea. Poate că o să scapi cu fața curată – acum i-o trage fetei ăleia, Dora, și în general se ocupă doar de câte una odată, iar tu ești cam slăbănoagă, iar lui îi plac fundurile mai pline. Dar dacă îți spune să vii în birou, ai grijă. E gelos de-a binelea. Ar fi în stare să sfâșie o fată în bucăți.

— Pe tine te-a chemat? a întrebat Toby. În birou, vreau să zic...

— Doamne apără și păzește! a răspuns Rebecca. Eu sunt prea neagră și prea urâtă pentru el, plus că lui îi plac pisoiașii, nu mâțele bătrâne. Poate că ar trebui să te ridezi, scumpo. Să-ți scoți niște dinți.

— Nu ești urâtă, a zis Toby.

De fapt, Rebecca era frumoasă într-un fel primordial, cu pielea ei cafenie, cu părul ei roșu și nasul ei egiptean.

— Nu despre urâțenia asta vorbesc eu, a răspuns Rebecca. Iese urât dacă ai de-a face cu mine. Noi, ăștia din

neamul Jelack, suntem niște oameni cu care nu prea vrei să te încurci. Știe că aș pune pe urmele lui Peștii Roșii cu Solzi Negri[1], iar ăștia sunt niște tipi al naibii de răi. Poate și pe Lupii lui Isaia. Prea multă bătaie de cap!

Toby n-avea un spate de felul ăsta. Așa că stătea cu ochii în pământ atunci când Blanco era prin preajmă. Îi știa povestea. După cum îi spusese Rebecca, omul fusese bodyguard la Solzi, cel mai elegant club din Lagună. Bodyguarzii se bucurau de un statut privilegiat; se învârteau peste tot îmbrăcați în costume negre și cu ochelari de soare, având un aer agreabil, dar dur, iar femeile roiau în jurul lor. Însă Blanco o făcuse de oaie în stil mare, zicea Rebecca. Îi făcuse felul unei fete de la Solzi – nu unei imigrante ilegale angajate temporar, lor li se întâmpla asta tot timpul, ci uneia dintre talentele de mare clasă, o renumită dansatoare la bară. Nu puteai să păstrezi un tip de felul ăsta – unul care-ți strică afacerea pentru că nu-și poate păstra cumpătul –, așa că l-au dat afară. Norocul lui a fost că avea prieteni în Corpurile de Securitate, altfel ar fi sfârșit – cu câteva organe lipsă – într-un container cu reziduuri carbonice. Dar așa, l-au pus la treabă pe post de manager al unui *outlet* al restaurantului Burgerii Misterioși din Laguna cu Zoaie. Era o retrogradare serioasă, și nu-i plăcea – de ce să sufere el din cauza unei curve? –, așa că își ura slujba. Dar și-a dat seama că fetele erau un fel de bonus care i se oferea. Avea doi prieteni, foști bodyguarzi, la fel ca el, care îi serveau acum pe post

[1] În original *Blackened Redfish*, denumire dată unei rețete specifice etniei *cajun* pentru prepararea unui anumit tip de pește; aici, denumirea pare să se refere chiar la membrii acelei etnii.

de gărzi de corp, iar ăștia se alegeau cu ceea ce mai rămânea în urma lui. Dacă mai rămânea ceva.

Blanco încă își mai păstra silueta de bodyguard – înalt și musculos –, însă începuse să se îngrașe: prea multă bere, credea Rebecca. La ceafă, pe capul care începea să-i chelească, își păstrase coada de cal – semnul distinctiv al bodyguarzilor din localuri – și expunea un set complet de tatuaje pe brațe: șerpi care-i înconjurau mâinile, brățări din cranii în jurul încheieturilor, vene și artere pe dosul palmelor, care păreau jupuite. În jurul gâtului avea tatuat un lanț cu un lacăt în formă de inimă roșie, cuibărită în părul de pe piept, pe care-l etala în deschizătura în formă de „V" a cămășii descheiate. Se zvonea că lanțul respectiv îi cobora de-a lungul spatelui, răsucindu-se în jurul unei femei goale, întoarse cu susul în jos și al cărei cap îi intra lui Blanco drept în cur.

Toby n-o scăpa din ochi pe Dora, care fusese angajată pentru a lucra în locul ei la grătare când i se termina tura. La început, fata era rotofeie și optimistă, dar pe măsură ce treceau săptămânile se subția și se ofilea, iar pe pielea albă a brațelor ei înfloreau și dispăreau mereu vânătăile.

— Vrea să fugă, dar e speriată, șoptea Rebecca. Poate că ar trebui să pleci și tu de-aici. Se uită după tine.

— Mă descurc eu, a răspuns Toby.

Nu avea impresia că se descurcă, ci era speriată. Dar unde să se fi dus? Își târa zilele de la un salariu la altul. Nu avea bani.

A doua zi de dimineață, Rebecca i-a făcut semn lui Toby să vină la ea.

— Dora a murit, i-a spus Rebecca. A încercat să fugă. Tocmai am aflat. Au găsit-o pe un teren viran, cu gâtul rupt , tăiată în bucăți. Au zis c-a fost un nebun.

— Dar el a fost, nu? a zis Toby.

— Bineînțeles c-a fost el, a zis Rebecca pufnind. Se laudă cu treaba asta.

În după-amiaza aceleiași zile, Blanco a chemat-o pe Toby în biroul lui. Și-a trimis cei doi tovarăși ca să-i transmită fetei mesajul. Aceștia i s-au așezat de-o parte și de alta, pentru ca nu cumva să-i vină ideea s-o șteargă. Pe stradă, oamenii întorceau capul după ei. Toby avea impresia că se îndreaptă spre propria execuție. De ce nu-și dăduse demisia când avusese ocazia?

În birou se intra printr-o ușă murdară, înghesuită în spatele unui container cu reziduuri carbonice pentru petrocarbon. Era o încăpere mică, în care se aflau o masă de lucru, un dulap pentru dosare și o canapea ponosită de piele. Blanco s-a ridicat rânjind de pe scaunul său rotativ.

— Cățea slăbănoagă, te promovez, i-a zis. Spune „mulțumesc".

Toby abia dacă a putut să șoptească ceva: se simțea sugrumată.

— Vezi inima asta? a întrebat-o Blanco, arătând spre tatuajul lui. Înseamnă că te iubesc. Și-acum mă iubești și tu. Corect?

Toby a reușit să dea din cap în semn că da.

— Deșteaptă fată! a zis Blanco. Ia vino încoace! Scoate-mi cămașa.

Tatuajul de pe spatele lui era exact așa cum îl descrisese Rebecca: o femeie goală, cu pântecul înlănțuit și capul invizibil. Părul ei lung se unduia ca flăcările.

Blanco și-a pus mâinile jupuite în jurul gâtului ei.

— Dacă-mi faci necazuri, te strivesc ca pe-un gândac, i-a zis.

9

De când familia îi pierise într-un fel atât de trist și de când ea însăși dispăruse din punct de vedere oficial, Toby încercase să nu se mai gândească la viața ei de dinainte. O acoperise cu gheață, o transformase într-un bloc congelat. Acum tânjea cu disperare să se întoarcă în trecut – chiar și în perioadele negre, chiar și în cele pline de jale – pentru că viața ei de acum era o tortură. Încercase să și-i imagineze pe părinții ei demult pierduți, aflați la prea mare depărtare, veghind asupra ei ca niște spirite protectoare, dar nu reușea să vadă decât pâclă.

Fusese aleasa inimii lui Blanco doar pentru ceva mai puțin de două săptămâni, dar i se părea că au trecut ani întregi. După părerea lui, o femeie cu un fund așa de slăbănog ca al lui Toby ar fi trebuit să se considere norocoasă dacă vreun bărbat și-ar fi dorit să-și înfigă ciocanul în ea. Și avea să fie și mai norocoasă dacă n-o vindea celor de la Solzi pe post de angajată temporară, ceea ce însemna că avea să rămână în viață doar temporar. Ar fi trebuit să-i mulțumească stelei ei norocoase. Sau și mai bine ar fi fost să-i mulțumească lui: el îi cerea să-i mulțumească după fiecare act degradant. Însă nu-și dorea ca ea să simtă vreo plăcere, ci doar să i se supună.

Și nici n-o scutea de la îndatoririle pe care le avea ca angajată la Burgerii Misterioși. Îi solicita serviciile în

timpul pauzei de masă – pe tot parcursul acelei jumătăți de oră – ceea ce însemna că n-apuca să mănânce.

Zi după zi, era tot mai înfometată și mai epuizată. Acum avea și ea vânătăi, ca sărmana Dora. O cuprinsese disperarea: își dădea seama încotro duceau toate astea și locul acela părea să fie doar un tunel întunecat. N-avea s-o mai ducă mult.

Partea și mai rea era că Rebecca plecase – nimeni nu știa precis unde anume. Se alăturase unei grupări religioase, așa se zvonea pe stradă. Lui Blanco nu-i păsa, pentru că Rebecca nu făcuse parte din haremul lui. A găsit destul de repede pe cineva care să-i ia locul la Burgerii Misterioși.

Toby lucra în tura de dimineață când o procesiune ciudată, care se desfășura pe stradă, a început să se apropie. După pancartele pe care le purtau și după cântecele lor, a ghicit că era vorba despre o chestie cu iz religios, însă nu era una dintre sectele pe care le mai văzuse.

O mulțime de culte marginale acționau în Laguna cu Zoaie, încercând să prindă în plasă suflete chinuite. Fructele Cunoașterii, Petrobaptiștii și celelalte religii ale oamenilor bogați se țineau la distanță, dar câteva vechi grupuri desprinse din Armata Salvării reușiseră să-și facă loc, abia trăgându-și sufletul sub greutatea tobelor și a tubelor pe care le purtau. Era posibil să se fi învârtit pe-acolo grupuri de purtători de turbane ale Fraților Sufiști cu Inima Curată, sau grupuri de membri ai sectei Celor Vechi de Zile[1], sau cete de adepți Hare Krishna în robe de culoarea șofranului, scuturând din clopoței și

[1] Cel Vechi de Zile, unul dintre numele biblice ale lui Dumnezeu, care apare în *Cartea profetului Daniel*.

psalmodiind, ceea ce le atrăgea batjocura spectatorilor și o ploaie de zarzavaturi putrede. Leii lui Isaia și Lupii lui Isaia predicau deopotrivă pe la colțurile străzilor, luându-se la bătaie când se întâlneau: nu cădeau de acord asupra animalului care va sta alături de miel odată cu sosirea Împărăției Pașnice a lui Dumnezeu – era oare leul sau lupul? Când se porneau încăierările, bandele de șmecherași din tărâmul plebeilor – negricioșii[1], palizii Lintheads[2], gălbejiții din Fuziunea Asiatică, Peștii Roșii cu Solzi Negri – se adunau roată în jurul celui căzut, scormonindu-i printre bulendre în căutarea unor lucruri de valoare sau măcar a ceva ce puteau lua cu ei.

Odată ce procesiunea s-a apropiat, Toby a reușit să-i vadă mai bine. Cel care conducea procesiunea avea barbă și purta un caftan care arăta de parcă ar fi fost cusut de elfi drogați. Era urmat de copii de toate felurile – de înălțimi diferite, de toate culorile, dar toți în veșminte negre –, purtându-și pancartele cu sloganuri tipărite: „Grădinarii Domnului pentru Grădina Domnului!", „Nu mâncați moarte! Animalele sunt ca noi!" Arătau ca niște îngeri jerpeliți sau ca niște vânzători ambulanți pitici. Ei erau cei care cântaseră. Iar acum scandau: „Fără carne! Fără carne! Fără carne!" Auzise despre cultul ăsta: se spunea că aveau o grădină pe undeva, pe un acoperiș. O grămadă de noroi uscat, câteva gălbenele înnămolite, un strat prăpădit cu vrejuri jalnice de fasole, veștejindu-se sub fierbințeala neîndurătoare a soarelui.

---

[1] Termen care desemnează de obicei texani de origine mexicană.

[2] Termen peiorativ care desemnează persoanele de rasă albă din clasele inferioare (provenind în special din zona de sud a Statelor Unite).

Procesiunea s-a oprit în fața dughenei Burgerilor Misterioși. Mulțimea începuse să se adune, pregătindu-se să-i ia peste picior.

— Prieteni, li s-a adresat liderul procesiunii tuturor celor adunați.

Predica lui nu avea să dureze prea mult, și-a zis Toby, pentru că locuitorii Lagunei cu Zoaie n-ar fi înghițit așa ceva.

— Dragi prieteni, mă numesc Adam Unu. Cândva, am fost și eu un carnivor materialist și ateu. La fel ca voi, am crezut și eu că omul este măsura tuturor lucrurilor!

— Taci dracu' din gură, ecociudatule! a strigat careva.

Adam Unu l-a ignorat.

— De fapt, dragi Prieteni, am crezut că măsurătorile sunt măsura tuturor lucrurilor. Da... am fost om de știință. M-am ocupat de studierea epidemiilor. Am numărat animalele bolnave sau pe moarte – și am făcut la fel și cu oamenii –, de parcă ar fi fost doar niște pietricele. Am crezut că doar numerele pot descrie exact realitatea. Dar mai apoi...

— Lasă-ne în pace, prostovane!

— Dar mai apoi, într-o zi, pe când stăteam exact unde stați voi, devorând – da! –, devorând un Burger Misterios și savurând grăsimea din el, am văzut o Lumină măreață. Am auzit o Voce măreață. Iar vocea aceea a spus...

— A spus: „Valea!"

— Cruță Creaturile asemenea ție! Nu mânca niciun lucru care a avut o față! Nu-ți ucide propriul Suflet! Și-apoi...

Toby a simțit ce se întâmpla cu mulțimea, felul în care se pregătea să dea năvală. I-ar fi călcat în picioare pe bietul nebun și pe copilașii Grădinari care-l însoțeau.

— Plecați! a strigat ea, cât de tare a putut.

Adam Unu a făcut către ea o mică plecăciune plină de curtoazie și i-a zâmbit blând.

— Copila mea, ai idee ce vinzi? a zis el. Sunt convins că nu ți-ai dori să-ți mănânci semenii.

— Ba da, a răspuns Toby. Depinde cât de foame mi-ar fi. Vă rog, plecați!

— Îmi dau seama că ai trecut prin clipe grele, copila mea, i-a spus Adam Unu. Te-ai acoperit cu o carapace aspră și dură. Dar tu nu ești cu adevărat acel înveliș dur. Sub acel înveliș ai o inimă caldă și delicată și un Suflet bun...

Era adevărat ce spunea despre carapace; știa că devenise dură. Dar învelișul ei era o armură: fără el ar fi fost moale ca o cârpă.

— Tâmpitul ăsta îți face necazuri? a întrebat Blanco.

Se învârtea prin spatele ei, așa cum avea el obiceiul să facă. A apucat-o cu mâna de talie, iar ea a putut s-o vadă chiar fără să se uite cu adevărat la ea: venele, arterele. Carne vie.

— Nu-i nimic, a răspuns Toby. E inofensiv.

Adam Unu n-a dat niciun semn că ar fi vrut să plece. A continuat ca și cum nimeni altcineva n-ar mai fi vorbit.

— Tânjești să faci lucruri bune în lumea asta, copila mea...

— Nu sunt copila ta, a zis Toby.

Era perfect conștientă de faptul că nu era copila nimănui, că *nu mai era*.

— Suntem cu toții copiii celorlalți, a răspuns Adam Unu cu o privire tristă.

— Fă pași! a zis Blanco. Până nu-ți dau una!

— Te rog să pleci, altfel o să ți se întâmple ceva rău, a spus Toby, încercând să adopte un ton cât mai imperios.

Omul ăsta nu se temea de nimic. Pe un ton mai scăzut, Toby a adăugat printre dinți:

— Șterge-o! Acum!

— Tu vei fi cea căreia o să i se întâmple ceva rău, a zis Adam Unu. Cu fiecare zi în care stai aici și vinzi carnea mutilată a iubitelor Creaturi ale Domnului, ți se întâmplă ceva din ce în ce mai rău. Vino cu noi, draga mea... îți suntem prieteni, avem un loc pentru tine.

— Ia-ți labele nenorocite de pe angajata mea, pervers nenorocit! a strigat Blanco.

— Te deranjez, copila mea? a zis Adam Unu, ignorându-l. Sunt sigur că nu te-am atins...

Ieșind din spatele dughenei, Blanco s-a repezit la el, dar Adam Unu părea obișnuit cu asemenea atacuri: a făcut un pas într-o parte, iar Blanco a năvălit în grupul de copii care cântau, trântindu-i pe câțiva dintre ei la pământ, apoi prăbușindu-se, la rândul lui. Un Linthead adolescent l-a lovit prompt în cap cu o sticlă goală – Blanco nu prea era iubit în cartier –, iar el s-a prăbușit, cu sângele curgându-i din rana de la cap.

Toby a dat fuga în fața dughenei. Primul impuls fusese să-l ajute, pentru că, dacă n-ar fi făcut-o, ar fi avut mari necazuri după aceea. O bandă de șmecherași de-ai Peștilor Roșii îl altoia zdravăn, în timp ce unii din Fuziunea Asiatică se ocupau de pantofii lui. Mulțimea se învârtea în jurul lui, dar el se lupta acum să se ridice în picioare. Unde erau cele două gărzi de corp? Nu se vedea nici urmă de ei.

Toby s-a simțit cuprinsă de o exaltare stranie. Apoi i-a tras lui Blanco un șut în cap. A făcut-o fără să se mai gândească. Și a simțit cum pe chip i se așterne un rânjet ca de câine, a simțit cum piciorul ei îi atinge craniul: era

ca o piatră înfășurată într-un prosop. Dar de îndată ce-a făcut-o, și-a dat seama de greșeala comisă. Cum de fusese atât de proastă?

— Hai de-aici, draga mea, i-a spus Adam Unu, luând-o de cot. Așa ar fi cel mai bine. Oricum, ți-ai pierdut slujba.

Acum, cei doi amici bătăuși ai lui Blanco se întorseseră și-i băteau pe șmecherașii plebei. Deși era amețit, avea ochii deschiși și o privea fix pe Toby. Simțise lovitura la cap; ba mai rău, Toby îl umilise în public. Fusese înjosit. În orice clipă se putea ridica, făcând-o una cu pământul.

— Cățea! i-a zis cu glas răgușit. O să-ți tai țâțele!

Apoi Toby a fost înconjurată de o mulțime de copii. Doi dintre ei au apucat-o de mâini, iar ceilalți au alcătuit o gardă de onoare, așezată în fața și în spatele ei.

— Grăbește-te, grăbește-te! spuneau ei, în timp ce o împingeau înainte pe stradă.

Din spate, se auzea un urlet:

— Întoarce-te aici, cățea!

— Repede, pe-aici, i-a zis băiatul cel mai înalt.

Au alergat pe străzile Lagunei cu Zoaie, în timp ce, din spate, Adam Unu le acoperea retragerea. Era ca la paradă: lumea se holba la ei. Pe lângă panică, Toby era stăpânită de un sentiment de ireal și se simțea puțin amețită.

Acum lumea se mai împuținase, iar mirosurile nu mai erau așa de puternice. Erau tot mai puține magazine cu vitrinele acoperite de scânduri.

— Mai repede, a zis Adam Unu.

Au alergat pe o alee și au cotit de mai multe ori, într-o succesiune rapidă, iar strigătele au început să se stingă.

Au ajuns la o clădire de fabrică din cărămidă roșie, într-un stil modern timpuriu. Pe fațadă avea o firmă pe

care scria PACHINKO[1], deasupra uneia mai mici, pe care se putea citi: „PRAF DE STELE MASAJ INTIM, SUNT TOLERATE TOATE PREFERINȚELE, PLUS SEX NAZAL". Copiii au alergat spre o latură a clădirii și au început să urce pe scara de incendiu, iar Toby i-a urmat. Ei i se tăiase răsuflarea, dar copiii se cățărau iute, ca maimuțele. Odată ajunși pe acoperiș, fiecare dintre ei i-a zis: „Bine ai venit în Grădina noastră!", apoi au îmbrățișat-o, iar ea a fost învăluită în mirosul dulceag și sărat de copii nespălați.

Toby nu-și amintea să mai fi fost îmbrățișată de vreun copil. Pentru ei trebuie să fi fost o formalitate, ca și cum ai îmbrățișa o mătușă îndepărtată, dar pentru ea a fost ceva ce nu putea defini: pufos, de o moliciune intimă. Ca și cum ar fi fost adulmecată de iepuri. Dar de niște iepuri de pe Marte. Cu toate astea, găsea că e mișcător: fusese atinsă, într-un mod impersonal, dar prietenos, care n-avea nimic sexual. Probabil că sentimentul acesta straniu venea în parte și din cauza felului în care trăise în ultima vreme, când fusese atinsă doar de Blanco.

Erau și adulți, care-și întindeau mâinile spre ea în semn de salut – femeile în rochii informe, închise la culoare, bărbații în salopete –, iar dintr-odată și-a făcut apariția Rebecca.

— Ai reușit, scumpo, a zis ea. Le-am zis eu! Știam că au să te scoată de-acolo!

Grădina nu era deloc așa cum s-ar fi așteptat Toby, din ceea ce auzise. Nu era o limbă de pământ noroios și împuțit, presărat cu resturi vegetale în putrefacție – ba dimpotrivă. A privit în jur, cuprinsă de uimire: era frumoasă, cu plante și flori din soiuri cum nu mai văzuse

[1] Variantă japoneză a jocurilor mecanice de tip *pinball*.

niciodată. Erau acolo și fluturi plini de viață; din apropiere se auzea zumzetul albinelor. Fiecare petală și frunză era plină de viață, strălucind de parcă ar fi fost conștientă de prezența ei. Până și aerul grădinii era diferit.

S-a pomenit că plânge de ușurare și de recunoștință. Era de parcă o mână mare și binevoitoare ar fi coborât spre ea și ar fi ridicat-o, într-un gest protector. Mai târziu, l-a auzit adesea pe Adam Unu vorbind despre cum era „să fii inundat de Lumina Creației lui Dumnezeu" și, cu toate că încă n-o știa, ăsta era sentimentul care o cuprinsese.

— Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât, draga mea, i-a zis Adam Unu.

Dar Toby nu credea că ea fusese cea care se hotărâse în vreun fel. Altceva o făcuse în locul ei. În ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat după aceea, acesta era un moment pe care nu avea să-l uite niciodată.

În acea primă seară a avut loc o modestă ceremonie în onoarea sosirii lui Toby. Deschiderea unui borcan în care erau conservate niște bobițe de culoare mov a stârnit o mare agitație – acestea erau primele fructe de soc pe care le gustase –, iar o ulcică de miere și-a făcut apariția de parcă ar fi fost Sfântul Graal.

Adam Unu a ținut un mic discurs despre salvările providențiale. A amintit tăciunele scos din foc[1] și oaia rătăcită[2] –

---

[1] Aluzie la un pasaj biblic din Vechiul Testament, *Zaharia* 3:2, care se referă la om: „Și Domnul a zis către diavol: Ceartă-te pe tine Domnul, diavole! Domnul, Cel ce a ales Ierusalimul, El să te certe!... Iată, nu e oare acesta ca un tăciune scos din foc?"

[2] Noul Testament, *Luca* 15:4: „Care om dintre voi, având o sută de oi și pierzând una din ele, nu le lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustiu și se duce după cea pierdută, până ce o găsește?"

mai auzise despre lucrurile astea înainte, la biserică –, dar au fost folosite și alte exemple de salvări care nu-i erau familiare: melcul mutat în altă parte, para doborâtă de vânt. Apoi au mâncat un soi de clătite făcute din linte și un fel de mâncare numit „Amestecul de ciuperci murate al lui Pilar", urmate de felii de pâine din soia peste care au pus fructe de soc și miere.

După exaltarea inițială, Toby se simțea uimită și stânjenită. Cum de ajunsese aici, sus, în locul acesta neverosimil și oarecum tulburător? Ce făcea ea printre acești oameni prietenoși, dar totuși bizari, cu religia lor excentrică și – în clipa de față – cu dinții purpurii?

10

Primele săptămâni petrecute de Toby printre Grădinari n-avuseseră darul de a o liniști. Adam Unu nu-i dăduse niciun fel de îndrumări: o urmărea pur și simplu cu privirea, lucru din care înțelegea că încă nu fusese acceptată definitiv. Încercase să se integreze, să dea o mână de ajutor atunci când era nevoie, dar nu se pricepea deloc la treburile de zi cu zi. Nu putea să facă niște cusături mărunte, așa cum Eva Nouă – Nuala – și-ar fi dorit, iar după ce-i cursese sânge în câteva salate, Rebecca îi spusese să nu mai toace legume.

— Dacă vreau să arate ca și cum ar avea sfeclă, adaug sfeclă, i-a zis ea.

Burt – Adam Treisprezece, cel care se ocupa de legumele din grădină – n-a încurajat-o deloc să mai participe la smulgerea buruienilor după ce, din greșeală, smulsese din rădăcini câteva fire de anghinare. Însă putea să curețe bioletele[1] violete. Era o sarcină simplă, care nu necesita nicio pregătire specială. Așa că asta era ceea ce făcea ea.

Adam Unu era conștient de strădaniile ei.

— Bioletele nu-s chiar așa de rele, nu? îi spusese el într-o zi. Până la urmă, noi, cei de-aici, suntem strict vegetarieni.

---

[1] În original, *biolet*, combinație între *bio* („bio", „organic") și *toilet* („toaletă"), adică un fel de „toaletă bio".

Toby s-a întrebat ce vrusese să spună, iar după aceea și-a dat seama: mai puțin mirositoare. Vacă mai degrabă decât câine.

I-a luat ceva vreme până să-și dea seama care era ierarhia Grădinarilor. Adam Unu insista asupra faptului că toți Grădinarii erau egali la nivel spiritual, dar nu era valabil același lucru și la nivel material: Adamii și Evele aveau un rang mai înalt, deși numerele lor, în loc să indice o ordine a importanței, se refereau mai degrabă la ce anume se pricepeau să facă. În multe privințe era ca la mânăstire, se gândise ea. Călugării, apoi frații de mânăstire. Și surorile, bineînțeles. Cu excepția faptului că nu li se cerea să-și păstreze castitatea.

De vreme ce acceptase ospitalitatea Grădinarilor, ba chiar fără a-și dezvălui adevăratele motivații – nu se convertise cu adevărat –, simțea că e cazul să-i răsplătească muncind din greu. La sarcina de curățare a bioletelor violete mai adăugase și altele. Folosind scara de incendiu, căra pe acoperiș pământ proaspăt – Grădinarii aveau o rezervă adunată din clădiri părăsite și de pe terenuri virane –, pentru a fi amestecat cu îngrășământ și cu produsele secundare provenite de la bioletele violete. Topea resturi de săpun și le decanta, și se mai ocupa și cu etichetarea oțetului. Împacheta râme pentru Târgul de Mărfuri Naturale „Arborele Vieții", ștergea podelele din sala de sport Benzi Rulante – Aleargă ca să Faci Lumină, dădea cu mătura prin separeurile din dormitorul comun aflat imediat sub acoperiș, unde dormeau în fiecare noapte membrii celibatari ai grupului, pe saltele umplute cu materiale vegetale uscate.

După câteva luni petrecute în felul acesta, Adam Unu i-a sugerat să-și folosească și celelalte talente.

— Care alte talente? întrebase Toby.

— N-ai studiat Vindecarea Holistică? i-a zis el. La Martha Graham.

— Ba da, a răspuns Toby.

N-avea rost să-l întrebe pe Adam Unu cum de știa lucrurile astea despre ea. El știa pur și simplu tot felul de lucruri.

Așa că s-a pus pe treabă și s-a apucat să prepare loțiuni și creme din plante. N-avea prea multe lucruri de tocat și avea putere să folosească mojarul și pistilul. La scurtă vreme după asta, Adam Unu i-a cerut să le împărtășească și copiilor cunoștințele ei, așa că la sarcinile sale obișnuite s-au adăugat și câteva cursuri zilnice.

La vremea aceea, începuse să se obișnuiască să vadă femeile purtând veșmintele acelea ca niște saci.

— O să-ți dorești să-ți lași părul lung, i-a zis Nuala. Scapă de înfățișarea asta de om scalpat. Noi, femeile Grădinari, avem cu toatele părul lung.

Când Toby întrebase care era motivul, i se dăduse de înțeles că așa era pe placul Domnului. Acest fel de a zâmbi, această evlavie de fațadă avea, după părerea lui Toby, o cam prea largă răspândire, mai ales printre membrii de sex feminin ai sectei.

Din când în când îi trecea prin minte să fugă de-acolo. Unul dintre motive era acela că o apucau periodice, dar rușinoase nostalgii după proteinele de origine animală.

— Ți se face vreodată poftă să mănânci un Burger Misterios? o întrebase pe Rebecca.

Rebecca venea din fosta ei lume – puteai să discuți cu ea asemenea lucruri.

— Trebuie să recunosc, răspunsese Rebecca, mi-au trecut prin minte asemenea lucruri. Pun ceva în ei – precis asta fac. Ceva care dă dependență.

Mâncarea era destul de bună – Rebecca făcea tot ce-i stătea în puteri cu resursele limitate pe care le avea la îndemână –, dar felurile se tot repetau. În plus, rugăciunile erau plicticoase, iar teologia haotică – de ce să fii atât de atent la detaliile felului în care trăiai, de vreme ce credeai că toată lumea va fi ștearsă de pe fața pământului? Grădinarii erau convinși de iminența dezastrului, deși Toby nu observase să fi avut vreo dovadă palpabilă. Poate că citeau viitorul în măruntaiele păsărilor.

O masivă extincție a speciei umane era iminentă, din cauza suprapopulării și a răutății oamenilor, dar Grădinarii se considerau exceptați: aveau de gând să plutească deasupra Potopului Uscat, cu ajutorul hranei pe care o stocau în ascunzători secrete numite Araraturi[1]. Cât despre ambarcațiunile folosite pentru a naviga în timpul acestui potop, ei înșiși aveau să fie propriile Arce, umplute cu animalele pe care le adunaseră ei înșiși, sau cel puțin cu numele acelor animale. Astfel aveau să supraviețuiască pentru a umple din nou pământul. Sau ceva pe-acolo.

Toby o întrebase pe Rebecca dacă ea credea cu adevărat ceea ce spuneau Grădinarii despre dezastrul acela absolut, dar Rebecca nu se lăsa atrasă în astfel de discuții.

— Sunt oameni de treabă, era singurul răspuns pe care i-l dădea. Ce are să vină, are să vină, pur și simplu, așa că nu-ți spun decât atât: „Nu-ți face griji!"

Apoi îi oferea lui Toby o gogoașă cu soia și miere.

Că erau sau nu oameni de treabă, Toby nu se simțea în stare să reziste prea multă vreme printre acești oameni care fugeau de realitate. Dar nu putea să plece pur și simplu. Ar fi dat dovadă de o ingratitudine prea ostentativă: la

[1] Nume derivat din cel al muntelui Ararat.

urma urmei, oamenii aceștia îi salvaseră pielea. Așa că își imagina cum ar fi să coboare pe furiș scara de incendiu, să treacă de etajul cu dormitoarele, de localul unde se juca pachinko și de salonul de masaj, aflate la etajele inferioare, pentru ca apoi să fugă la adăpostul întunericului, după care ar fi făcut autostopul și ar fi fost luată de o mașină cu baterie solară până într-un alt oraș, aflat departe, în nord. Nici nu se punea problema avioanelor, pentru că ar fi costat mult prea mult și erau intens controlate de către Corpurile de Securitate. Și nu putea lua nici trenul de mare viteză, chiar dacă ar fi avut banii necesari – acolo îți verificau identitatea, iar ea nu avea așa ceva.

În plus, Blanco probabil c-o mai căuta și acum, pe străzile din tărâmul plebeilor – el și cele două gărzi de corp ale lui. Se lăuda cu faptul că nicio femeie nu reușise să scape de el. Mai devreme sau mai târziu avea s-o găsească și s-o facă să plătească. Iar șutul pe care i-l dăduse ea avea s-o coste mult. Ar fi fost nevoie de-un viol în grup de care să afle toată lumea sau de capul ei înfipt într-un par ca să fie chit.

Era oare posibil ca el să nu fi știut unde se afla? Nu: bandele de șmecherași plebei trebuie să fi aflat treaba asta, așa cum aflau orice zvon pe care i-l vindeau după aceea lui. Evitase să se mai arate pe străzi, dar ce l-ar fi împiedicat pe Blanco să vină după ea, urcând pe scara de incendiu, până la acoperiș? În cele din urmă i-a împărtășit temerile ei lui Adam Unu. El își dădea seama cum era Blanco și de ce anume ar fi fost în stare – îl văzuse în acțiune. „Nu vreau să-i pun în pericol pe Grădinari" – așa îi prezentase Toby problema.

— Draga mea, îi zisese Adam Unu, cu noi ești în siguranță. Sau într-un loc destul de sigur.

Blanco era unul dintre mafioții din Laguna cu Zoaie, iar Grădinarii se aflau în cartierul vecin, numit Haznaua, îi explicase el.

— Cartiere diferite, mafioți diferiți, adăugase Adam Unu.

— Nu trec granițele unui cartier decât dacă e un război între bandele mafiote. În orice caz, Corpurile de Securitate dictează ce fac mafioții, iar din câte știm, au declarat că noi nu putem fi invadați.

— De ce s-ar deranja să facă una ca asta? întrebase Toby.

— Ar fi dăunător pentru imaginea lor să eviscereze ceva al cărui nume are în componența sa numele lui Dumnezeu, răspunsese Adam Unu. Corporațiile n-ar aproba așa ceva, având în vedere influența pe care o au Petrobaptiștii și Fructele Cunoașterii asupra membrilor acestora. Pretind că respectă Spiritul și sunt în favoarea toleranței religioase, atâta vreme cât religiile nu se apucă să arunce în aer tot felul de lucruri: au o mare aversiune față de distrugerea proprietății private.

— E imposibil să ne placă pe noi, a zis Toby.

— Sigur că nu ne plac, i-a răspuns Adam Unu. Ne consideră niște fanatici scrântiți care combină extremismul alimentar cu un prost gust vestimentar și o atitudine puritană în privința shoppingului. Dar nu suntem în posesia niciunui lucru pe care și l-ar dori ei, așa că nu ne calificăm drept teroriști. Dormi liniștită, Toby. Ești vegheată de îngeri.

Ciudați îngeri, se gândise Toby. Nu erau toți niște îngeri de lumină. Dar chiar dormise mai liniștită, pe salteaua ei umplută cu pleavă foșnitoare.

OSPĂȚUL LUI ADAM ȘI AL TUTUROR PRIMATELOR

OSPĂȚUL LUI ADAM ȘI AL TUTUROR PRIMATELOR

ANUL ZECE

Despre mitologia divină a Creării Omului. Expunere de Adam Unu

Dragi Confrați Grădinari de pe Pământul care este Grădina Domnului,

Ce minunat să vă întâlnesc pe toți adunați aici, în frumoasa noastră Grădină a Raiului de pe Acoperiș. M-am bucurat la vederea admirabilului Arbore al Creaturilor, făcut de copiii noștri din obiecte de plastic colectate de ei – o atât de bună ilustrare a felului în care materialele necurate sunt puse în slujba unor scopuri bune! –, și aștept cu nerăbdare viitoarea masă a Frăției, cu napii pe care i-am păstrat din recolta de anul trecut, în delicioasa plăcintă cu napi a Rebeccăi, ca să nu mai pomenesc de amestecul de ciuperci murate, oferit prin bunăvoința lui Pilar, cea de-a Șasea Evă a noastră. De asemenea, sărbătorim promovarea lui Toby la statutul de profesoară permanentă. Prin munca ei asiduă și prin dăruirea ei, Toby ne-a demonstrat că o persoană poate depăși atât de multe experiențe dureroase și piedici lăuntrice odată ce a văzut lumina Adevărului! Suntem foarte mândri de tine, Toby.

Prin intermediul Ospățului lui Adam și al Tuturor Primatelor ne susținem descendența din Primate – o

afirmație care a atras asupra noastră mânia celor care insistă cu aroganță să nege evoluționismul. Dar noi afirmăm, de asemenea, prezența unei intervenții Divine care a dus la crearea noastră așa cum suntem, iar asta i-a înfuriat pe acei nebuni obsedați de știință care în sinea lor își zic: „Nu există Dumnezeu." Ei pretind că pot demonstra non-existența lui Dumnezeu prin faptul că nu-L pot pune într-o eprubetă, nu-L pot cântări și nu-L pot măsura. Dar Dumnezeu e Spirit în formă pură; și-atunci cum poate cineva să creadă că eșecul de a măsura Nemăsurabilul demonstrează inexistența sa? Dumnezeu este cu adevărat Ne-Obiectul, Impalpabilul, acela prin care și de la care există toate corpurile materiale; pentru că dacă n-ar fi existat un astfel de Impalpabil, existența ar fi atât de plină de materialitate, încât niciun lucru nu ar putea fi distins de altul. Însăși existența obiectelor materiale distincte este o dovadă a Impalpabilității lui Dumnezeu.

Unde erau acei nebuni adepți ai științei când Dumnezeu a pus bazele creării Pământului prin interpunerea Propriului Spirit între o masă amorfă de materie și alta, dând astfel naștere entităților distincte? Unde erau ei când „stelele se nășteau și îngerii Mei (da, toți!) Mă preamăreau în cor?"[1] Dar să-i iertăm în sinea noastră, căci astăzi n-avem menirea de a dojeni, ci de-a ne contempla cu toată umilința condiția lumească.

Dumnezeu l-ar fi putut crea pe Om doar din Cuvânt, dar el n-a folosit această cale. Și l-ar mai fi putut alcătui din țărâna Pământului, ceea ce, într-un fel, a și făcut, fiindcă ce altceva se poate înțelege prin „țărână" decât atomi și molecule, pietrele de temelie ale tuturor entităților materiale?

[1] Vechiul Testament, *Iov* 38:7.

În plus, El ne-a creat prin intermediul lungului și complexului proces de Selecție Naturală și Sexuală, care nu este altceva decât mecanismul său ingenios de a-i inculca Omului umilința. Ne-a făcut „pentru-o clipă mai prejos de îngeri"[1], dar în alte feluri suntem – iar Știința susține asta – înrudiți îndeaproape cu semenii noștri din neamul Primatelor, un fapt pe care trufașii acestei lumi nu-l găsesc măgulitor pentru propria stimă de sine. Poftele, dorințele și emoțiile noastre cele mai incontrolabile țin în totalitate de condiția de Primate! Alungarea noastră din Grădina Originară a reprezentat desprinderea de întrebuințarea unor astfel de modele de comportament și impulsuri, ei înlocuindu-le cu o conștientizare lucidă și pudică a lor. Așadar de-acolo ne vin tristețea, anxietatea, îndoiala și mânia împotriva lui Dumnezeu.

E adevărat, noi – la fel ca alte Animale – am fost binecuvântați și ni s-a cerut să creștem și să ne înmulțim și să umplem Pământul[2]. Dar prin ce mijloace umilitoare, agresive și dureroase are adesea loc această umplere! Nu e de mirare că ne-am născut cu simțul vinovăției și al rușinii! De ce nu ne-a făcut Spirit pur, ca pe El? De ce ne-a închis într-o materie pieritoare și atât de asemănătoare cu a Maimuțelor? Asta este vechea noastră plângere.

Ce poruncă am nesocotit? Porunca de a trăi viața de Animal în toată simplitatea – fără haine, ca să zicem așa. Dar noi tânjeam după cunoașterea binelui și a răului, și am căpătat acea cunoaștere, iar acum culegem furtună[3].

---

[1] Vechiul Testament, *Psalmii* 8:5 și Noul Testament, *Epistola Sfântului Apostol Pavel către Evrei* 2:7.

[2] Vezi Vechiul Testament, *Facerea* 1:28.

[3] Vechiul Testament, *Osea* 8:7.

În strădaniile noastre de a ne ridica deasupra propriei condiții am căzut într-adevăr de sus – și încă mai cădem; căci, asemenea Creației, nici Căderea nu s-a încheiat. Căderea noastră e una întru lăcomie: de ce ne imaginăm că tot ceea ce există pe Pământ ne aparține, când în realitate noi aparținem Întregului? Am trădat încrederea Animalelor și am profanat sarcina noastră sacră de a le stăpâni și păstori. Porunca lui Dumnezeu de a „umple Pământul" nu înseamnă că trebuie să-l umplem până la refuz cu propria semințe, distrugând orice altceva. Câte alte Specii am anihilat deja? Făcându-i asta chiar și celei mai neînsemnate dintre Creaturile Domnului, Îi faceți rău Lui Însuși. Vă rog să vă gândiți la asta, prieteni, cu următoarea ocazie când striviți cu piciorul o râmă sau disprețuiți un gândăcel!

Ne rugăm să nu cădem în greșeala trufiei, considerându-ne mai presus de orice, singurii din întreaga Creație care au Suflete; și în aceea de a ne imagina cu aroganță că suntem mai presus de celelalte Viețuitoare și că putem distruge Viața pentru propria plăcere, fără a fi pedepsiți.

Îți mulțumim, o, Doamne, că ne-ai făcut astfel încât să ne aduci aminte, nu doar prin ființa noastră mai prejos ca Îngerii, ci și prin lanțurile noastre de ADN și ARN, ce ne leagă de numeroasele Creaturi care sunt semenii noștri.

Să cântăm.

O, DOAMNE,
PUNE-MI STAVILĂ TRUFIEI

O, Doamne, pune-mi stavilă trufiei
Și nu-mi da voie să mă judec peste
Alte Primate prin a căror gene
Crescut-am în iubirea ta celestă.

O zi de-a ta e-un milion de zile
Și-a tale căi ne ocolesc privirea,
Prin îmbinarea ta de ADN ne vine
Năzuința, știința și gândirea.

N-am putut mereu să urmărim
Drumu-ne prin păsări și gorilă,
Și totuși toți ne-adăpostim
Sub mantia-Ți divină.

Iar când ne-mpăunăm făloși,
Prea mândri, pierzând rostul
Amintește-ți de Australopitecul
Animalul dinăuntrul nostru.

Ferește-ne de însușiri mai rele,
Mânie, lăcomia cea spurcată,
Să nu ne ocărâm nașterea joasă,
Sămânța cea umilă de primată.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

11

REN

Anul Douăzeci și cinci

Când mă întorc cu gândul la noaptea aia – noaptea în care a început Potopul Uscat – nu-mi pot aminti nimic ieșit din comun. Pe la ora șapte mi s-a făcut foame, așa că am scos un baton Joltbar din minibar și am mâncat jumătate din el. Mănânc doar jumătate din orice, pentru că o fată cu un corp ca al meu nu-și poate permite să se îngrașe. L-am întrebat odată pe Mordis dacă n-ar trebui să-mi fac mimplanturi[1], dar el mi-a răspuns că într-o lumină mai slabă pot trece drept minoră, și era o mare cerere pentru școlărițe.

Am făcut niște tracțiuni la bară și mi-am făcut exercițiile Kegel la sol, apoi Mordis m-a sunat pe videofon ca să vadă dacă mă simțeam bine: îmi ducea lipsa, pentru că nimeni nu se pricepea mai bine ca mine să incite publicul.

— Ren, îi faci să scoată mii de dolari pe fund, mi-a zis, iar eu i-am trimis o bezea. Îți păstrezi fundul în formă? a adăugat, așa că am dus videofonul la spate.

— Nemaipomenit de apetisant, a zis el.

Chiar dacă ți se părea că ești urâtă, el te făcea să te simți frumoasă.

După asta am început să mă uit la filmările din Groapa cu Șerpi, să văd ce se întâmpla și să dansez și eu

[1] În original, *bimplants*, de la *breast implants* – implanturi mamare.

pe muzică. Era ciudat să observ cum merge treaba fără mine, de parcă aș fi fost ștearsă de pe fața pământului. Petală Purpurie dansa la bară. Savona îmi ținea locul la trapez. Arăta bine – strălucitoare, verde și sinuoasă – cu un nou Mo'Hair argintiu. Mă gândeam să-mi iau și eu unul dintr-ăsta – erau mai bune decât perucile, nu se mai scoteau niciodată –, dar unele fete ziceau că miros a cotlete de miel, mai ales pe ploaie.

Savona era un pic stângace. În mod normal, ea nu lucra la trapez, ci la bară, și avea un bust disproporționat de mare – se umflase ca o minge de plajă. Pune-o pe tocuri cui, suflă-i în ceafă, și-o să se dezechilibreze și-o să dea cu fața de pământ.

— Dacă merge treaba, de ce nu? zicea ea. Iar asta, scumpo, face treaba să meargă.

Acum făcea sfoara cu capul în jos, cu o jumătate de răsucire într-o singură mână. Pe mine nu m-a convins, dar bărbații de jos nu erau niciodată prea interesați de partea artistică: după părerea lor, Savona era nemaipomenită atâta vreme cât nu râdea în loc să geamă sau nu cădea pur și simplu de pe trapez.

Am părăsit Groapa cu Șerpi și am trecut rapid prin celelalte camere, dar nu se întâmpla mare lucru. Nu era niciun fetișist, nimeni care să vrea să fie acoperit cu pene, sau să fie uns cu un strat gros de terci, ori să fie prins cu frânghii de catifea, sau să se zvârcolească la atingerea peștilor *guppy*. Doar rutina zilnică.

Apoi am sunat-o pe Amanda. Ne ținem loc de familie una alteia; cred că în copilărie am fost amândouă niște căței de pripas. Asta ne leagă una de alta.

Amanda era în deșertul Wisconsin, asamblând una dintre instalațiile de Bioartă de care se ocupa acum, că

începuseră să o preocupe ceea ce ea numea frivolități artistice. De data asta era vorba despre niște oase de vacă. Deșertul Wisconsin e plin de oase de vacă, de la seceta aia mare de acum zece ani, când s-au gândit că e mai ieftin să taie vacile chiar acolo decât să le transporte în altă parte – era vorba despre cele care nu muriseră încă. Avea două buldozere cu pilă galvanică, angajase doi refugiați ilegali Tex-Mex și trăgea oasele de vacă dintr-o parte într-alta, alcătuind un aranjament care nu putea fi văzut decât din aer: majuscule uriașe, cu care era scris un cuvânt. După aceea le acoperea cu sirop de arțar și aștepta până când se umpleau de insecte, apoi le filma de la înălțime, prezentându-le în galerii de artă. Îi plăcea să vadă cum lucrurile se mișcau și creșteau, pentru ca apoi să dispară.

Amanda făcea întotdeauna rost de bani pentru frivolitățile ei artistice. Era destul de faimoasă în cercurile pasionate de cultură. Membrii acestor cercuri nu erau numeroși, dar erau bogați. De data asta avea o șustă cu un tip sus-pus din Corpurile de Securitate – o urca în elicopter, ca să facă înregistrări video.

— Am făcut o afacere cu Babanu' ca să mă dau huța în aer, a fost ce mi-a spus.

Nu pronunțam niciodată cuvintele „Corpurile de Securitate" sau „elicopter" la telefon, pentru că aveau roboți puși să asculte, în căutare de cuvinte speciale ca astea.

Chestia din Wisconsin făcea parte dintr-o serie numită Cuvântul Viu – spunea în glumă că a fost inspirat de Grădinari, pentru că ne reprimau atât de intens impulsul de a scrie. Începuse cu niște cuvinte formate dintr-o singură literă – I, și A, și O – apoi alcătuise cuvinte de două litere, precum „Eu", apoi de trei litere, de patru, de cinci. Acum ajunsese la șase. Erau scrise cu materiale complet

diferite, inclusiv cu măruntaie de pește, cu păsări ucise de revărsarea unor substanțe toxice și cu vase de closet adunate de la demolări, umplute cu ulei alimentar folosit, căruia îi dădea foc.

Cel mai recent cuvânt al ei era *kaputt*. Ceva mai devreme, când îmi vorbise despre asta, îmi spusese că voia să trimită un mesaj.

— Cui? am întrebat-o. Celor care merg la galeriile de artă? Tuturor Babanilor și Bogătanilor?

— Da, lor. Și doamnelor Babane și Bogătane.

— O să dai de belea, Amanda.

— Nu-i nicio problemă, a răspuns. N-o să înțeleagă.

Proiectul mergea bine, așa mi-a zis: plouase, plantele din deșert înfloriseră, erau o mulțime de insecte, ceea ce era ideal pentru momentul când avea să toarne siropul. Deja făcuse litera K și jumătate din A. Dar Tex-Mexicanii începuseră să se plictisească.

— Înseamnă că suntem doi cu aceeași problemă, i-am zis. De-abia aștept să scap de-aici.

— Trei, a zis Amanda. Ei sunt doi – doi Tex-Mexicani. Și cu tine, trei.

— Aha. Bine. Arăți nemaipomenit – ținuta aia kaki ți se potrivește de minune.

Era înaltă și avea aerul acela plin de vitalitate pe care-l emană femeile-explorator. Aerul unui purtător de cască colonială.

— Nici tu nu arăți prea rău, a zis Amanda. Ren, ai grijă.

— Și tu să ai grijă. Ai grijă să nu sară pe tine Tex-Mexicanii.

— N-au s-o facă. Au impresia că sunt nebună. Femeile nebune îți taie scula.

— Pe-asta n-o știam! am zis eu râzând.

Amandei îi plăcea să mă facă să râd.

— De ce ai fi știut-o? a zis Amanda. Tu nu ești nebună, n-ai văzut niciodată una de-asta zvârcolindu-se pe podea. Vise plăcute.

— Vise plăcute, am spus, dar închisese deja.

Am pierdut socoteala Zilelor Sfinților – nu-mi mai aduc aminte care dintre ele e azi – dar pot socoti anii. Mi-am folosit creionul de sprâncene ca să scriu pe zid și să calculez de când o știu pe Amanda. Am făcut la fel ca prizonierii din caricaturile vechi – patru linii, apoi a cincea peste ele.

A trecut multă vreme – mai bine de cincisprezece ani – de când a venit ea la Grădinari. Pe foarte mulți oameni din fosta mea viață îi știam de aici – Amanda, Bernice și Zeb; și Adam Unu, și Shackie, și Croze; și bătrâna Pilar; și Toby, desigur. Mă întreb ce cred despre mine – despre ceea ce am ajuns să fac ca să-mi câștig existența. O parte dintre ei ar putea fi dezamăgiți – Adam Unu, de exemplu. Bernice ar spune că am căzut din nou în păcat și că așa îmi trebuie. Lucerne[1] ar zice că-s o curvă, iar eu i-aș răspunde că trebuie să fii o curvă ca să recunoști una. Pilar m-ar privi cu un aer plin de înțelepciune. Shackie și Croze ar râde. Toby ar fi furioasă pe cei de la Solzi. Dar Zeb? Cred că ar încerca să mă salveze, pentru că ar fi o provocare.

Amanda știe deja. Nu mă judecă. Ea zice că dacă trebuie să vinzi ceva, o faci. Nu ai întotdeauna de ales.

---

[1] Lucernă (engl.).

12

Când Lucerne și Zeb m-au luat pentru prima dată din Lumea Exfernală[1] și m-au adus printre Grădinari, nu mi-a plăcut deloc. Zâmbeau mult, dar mi-era frică de ei: erau atât de preocupați de damnare, de dușmani și de Dumnezeu. Și vorbeau atât de mult despre Moarte. Grădinarii erau foarte stricți când venea vorba despre uciderea Vieții, dar pe de altă parte spuneau că Moartea este un proces natural, ceea ce este cumva o contradicție, acum, că mă gândesc la asta. Li se părea că e perfect acceptabil să fii transformat într-un îngrășământ. Nu-s mulți cei care să aștepte cu nerăbdare îngrozitoarea perspectivă ca trupul să le devină parte dintr-un vultur, dar Grădinarii o făceau. Iar când începeau să vorbească despre Potopul Uscat care urma să-i ucidă pe toți locuitorii Pământului, cu excepția lor, poate – aveam coșmaruri.

Niciunul dintre aceste lucruri nu-i speria pe adevărații copii-Grădinari. Ei erau obișnuiți. Ba chiar făceau haz pe tema asta, sau cel puțin băieții mai mari făceau – Shackie, și Croze, și prietenii lor.

— O să muuuriiim cu toții, ziceau, luându-și o înfățișare de morți.

---

[1] În original, *Exfernal* – combinație între *External* (Exterioară) și *Infernal* (Infernală).

Hei, Ren, vrei să-ți aduci contribuția la Ciclul Vieții? Întinde-te în tomberonul ăla și poți să fii îngrășământul.

— Hei, Ren, vrei să fii un vierme? Linge-mi tăietura!

— Gura! le zicea Bernice. Dacă nu tăceți, o să ajungeți chiar voi în tomberonul ăla, pentru că o să vă vâr eu acolo!

Bernice era a naibii și nu se lăsa intimidată, așa că majoritatea copiilor dădeau înapoi. Până și băieții o făceau. Însă apoi îi eram datoare lui Bernice și trebuia să fac ce zicea ea.

Dar Shackie și Croze mă necăjeau când Bernice nu era de față ca să le țină piept. Erau dintr-aceia care storceau melci și mâncau gândăcei. Încercau să te scârbească. Erau o pacoste – așa îi numea Toby. Am auzit-o zicându-i Rebeccăi: „Iar vin belelele."

Shackie era cel mai mare; era înalt și slăbănog și avea pe partea interioară a brațului un tatuaj cu un păianjen, pe care și-l făcuse singur cu un ac și niște funingine de la candelă. Croze era ceva mai îndesat, cu un cap rotund și un dinte lipsă într-o parte, pe care pretindea că și-l pierduse într-o încăierare de stradă. Aveau un frate mai mic pe care-l chema Oates. Nu aveau părinți; avuseseră cândva, dar tatăl lor plecase cu Zeb într-o călătorie adamică specială și nu se mai întorsese, apoi mama lor plecase și ea, spunându-i lui Adam Unu că va trimite după ei când se va pune pe picioare. Dar n-o mai făcuse niciodată.

Școala Grădinarilor se afla într-o altă clădire decât cea cu Acoperișul. Se numea Clinica de Odihnă și Tratament, pentru că asta fusese înainte acolo. Încă mai rămăseseră câteva cutii cu bandaje din tifon, pe care Grădinarii le adunau ca să mestereasă tot felul de lucruri din ele. Locul mirosea a oțet: pe partea cealaltă a holului, vizavi de sălile de clasă, se afla încăperea în care Grădinarii făceau oțet.

Băncile de la Clinică erau tari; stăteam așezați în șiruri. Scriam pe tăblițe de ardezie pe care trebuia să le ștergem la sfârșitul fiecărei zile, pentru că Grădinarii spuneau că nu poți lăsa cuvinte la întâmplare, unde le puteau descoperi dușmanii. Oricum, folosirea hârtiei era considerată un păcat din cauză că era făcută din carnea copacilor.

Ne petreceam o grămadă de timp memorând diferite lucruri și apoi recitându-le cu voce tare. Istoria Grădinarilor, de exemplu, suna așa:

> *Anul Unu a-nceput și Grădina s-a făcut; veni și Anul Doi – Grădina era încă nouă pentru noi; iar Anul Trei când s-a-mplinit, albinele lui Pilar au venit; când Anul Patru era-n toi, ajunse în sfârșit și Burt la noi; în Anul Cinci Toby scăpă cu viață și veni aici; iar pe Katuro ni-l aduse când Anul Șase abia începuse; și paradisul nostru se-ntregi când Zeb în Anul Șapte apoi veni.*

Trebuia să fi spus că în Anul Șapte am venit și eu, și mama mea, Lucerne, și oricum n-a fost un paradis, dar Grădinarilor le plăcea ca incantațiile lor să rimeze.

> *Anul Opt fu acela-n care Nuala își găsi chemarea; în Anul Nouă, Philo sclipi ca niște picături de rouă.*

Aș fi vrut ca în versurile pentru Anul Zece să apară Ren, dar nu credeam că avea să fie așa.

Celelalte lucruri pe care trebuia să le memorăm erau mai grele. Lucrurile legate de matematică și științe erau cele mai rele. Mai trebuia să ținem minte și ziua fiecărui sfânt, iar fiecare zi avea cel puțin un sfânt, ba uneori chiar mai mulți, sau poate era chiar o sărbătoare, ceea ce

însemna peste patru sute dintr-astea. Plus ceea ce făcuseră sfinții pentru a ajunge sfinți. În cazul unora dintre ei era ușor. Sfântul Yossi Leshem[1] din Hambarul cu Bufnițe – ei bine, răspunsul era evident. Și Sfânta Dian Fossey[2], pentru că povestea ei era atât de tristă, și Sfântul Shackleton[3], pentru că s-a comportat eroic. Dar în cazul unora dintre ei chiar era greu. Cine își putea aminti de Sfântul Bashir Alouse, de Sfântul Crick sau de Ziua Podocarpului? Mereu greșeam Ziua Podocarpului, pentru că ce anume era un Podocarp? Era un soi de copac din vechime, dar suna ca și cum ar fi fost numele unui pește.

Profesorii noștri erau Nuala – pentru copiii mici, pentru Corul Muguri și Flori și pentru orele de Reciclare a Țesăturilor, Rebecca – pentru Artele Culinare, adică pentru gătit, Suraya pentru Cusături, Mugi pentru Aritmetică Mentală, Pilar pentru Apicultură și Micologie, Toby pentru Vindecare Holistică și Leacuri din Plante, Burt pentru Botanica Plantelor Sălbatice și de Grădină, Philo pentru Meditație, iar Zeb pentru Relațiile Prădător-Pradă și Camuflaj Animalier. Mai erau și alți profesori – când am împlinit treisprezece ani, Katuro ne-a predat Urgențele Medicale, iar Moașa Marushka, Sistemul reproductiv Uman, având în vedere că până atunci avusesem doar ore despre Ovarele Broaștei –, dar aceștia erau cei mai importanți.

---

[1] Cercetător, membru al Departamentului de Zoologie din cadrul Facultății de Științe Naturale a Universității din Tel Aviv.

[2] Zoolog, primatolog și antropolog american care a făcut un studiu amplu asupra gorilelor de munte. A fost asasinată în 1985, iar cazul nu a fost soluționat nici până în prezent.

[3] Explorator care a participat la trei expediții în Antarctica și care, pentru meritele sale, a primit titlul de cavaler din partea regelui Eduard al VII-lea.

Copiii-Grădinari aveau porecle pentru toți profesorii. Pilar era Ciuperca, Zeb era Adam Nebunul, Stuart era Șurubul, pentru că el făcuse mobila. Lui Mugi i se spunea Mușchi, Marushka era Mucoasa, Rebecca era Sarea și Pepplerul[1], lui Burt îi ziceau Gâlmă, pentru că era chel, Toby era Vrăjitoarea Uscată. Vrăjitoare, pentru că amesteca mereu tot felul de lucruri și le turna în sticle, iar Uscată – pentru că era atât de slabă și de dură, dar și pentru a o deosebi de Nuala, care era Vrăjitoarea Umedă, din cauza gurii ei umede și a fundului ei unduitor și pentru că o puteai face să plângă atât de ușor.

Pe lângă incantațiile învățate la școală, copiii-Grădinari mai aveau și unele obraznice, inventate de ei. Psalmodiau încet – începeau Shackleton, Crozier și băieții mai mari, dar după aceea ne alăturam cu toții:

> Vrăjitoarea Umedă, Vrăjitoarea Umedă,
> Muierea grasă și unsuroasă,
> La măcelari arunc-o,
> Fă-o cârnați și mănânc-o!

Asta cu măcelarii și cârnații era una dintre cele mai rele, pentru că, din punctul de vedere al Grădinarilor, carnea, de orice fel ar fi fost ea, reprezenta ceva obscen.

— Încetați! zicea Nuala, însă după aia începea să se smiorcăie, iar băieții mai mari își făceau semne victorioase.

Niciodată nu puteam s-o facem pe Toby Vrăjitoarea Uscată să plângă. Băieții ziceau că e o muiere a naibii – ea și Rebeca erau muierile ale naibii. Rebecca era veselă în

[1] Peppler este numele unei firme producătoare de delicatese.

aparență, dar nu te jucai cu ea. Cât despre Toby, ea era bătucită și pe dinăuntru, și pe dinafară.

— Să nici nu-ți treacă prin cap, Shackleton, zicea ea, deși era întoarsă cu spatele.

Nuala era prea blândă cu noi, dar Toby ne cerea să dăm socoteală pentru ce făceam, iar noi aveam mai multă încredere în Toby: ai mai multă încredere într-o piatră decât într-o prăjitură.

13

Am locuit cu Lucerne și Zeb într-o clădire aflată la vreo cinci cvartale de Grădină. I se spunea Fabrica de Brânză, pentru că asta fusese acolo și încă mai păstra un vag miros de brânză. După ce se terminase cu brânza, găzduise atelierele unor artiști, dar acum nu mai erau artiști și nimeni nu știa cine e proprietarul. Între timp, fusese preluată de Grădinari. Le plăcea să locuiască acolo unde nu erau nevoiți să plătească o chirie.

Spațiul care ne revenea nouă consta dintr-o cameră mare, cu niște separeuri înconjurate de perdele – unul pentru mine, unul pentru Lucerne și Zeb, unul pentru bioleta violetă și unul pentru duș. Perdelele separeurilor erau împletite din pungi de plastic făcute fâșii și din bandă izolatoare, și în niciun caz nu izolau fonic. Iar asta nu era o chestie prea grozavă, mai ales în cazul bioletei violete. Grădinarii spuneau că digestia e sfântă și că mirosurile sau zgomotele care țineau de partea finală a procesului nutrițional n-aveau nimic îngrozitor sau caraghios, dar în cazul nostru aceste produse finale erau greu de ignorat.

Mâncam în încăperea principală, pe o masă făcută dintr-o ușă. Toate farfuriile noastre, cratițele și tigăile erau adunate de pe te miri unde, după ce fuseseră aruncate de alții – colectate, cum spuneau Grădinarii –, în afară doar

de farfuriile și cănile mai grosolane. Acestea fuseseră confecționate de Grădinari mai demult, pe când se aflau în perioada Ceramicii, înainte să ajungă la concluzia că pentru cuptoarele de ardere se folosea prea multă energie.

Dormeam pe o saltea umplută cu pleavă și paie. Aveam o pătură făcută din bucăți de blugi și covorașe de baie vechi, și în fiecare dimineață trebuia mai întâi să fac patul, pentru că Grădinarilor le plăceau paturile aranjate ordonat, deși nu prea făceau mofturi în privința materialelor din care erau confecționate. Pe urmă îmi luam hainele agățate în cuiul de pe perete și mă îmbrăcam. Primeam schimburi curate odată la șapte zile: Grădinarii nu erau adepții spălatului prea des, din cauza risipei de apă și săpun. Hainele mele erau mereu jilave și reci, din cauza umidității și a faptului că Grădinarii nu erau de acord cu folosirea uscătoarelor de rufe. „Nu degeaba a făcut Dumnezeu soarele", avea Nuala obiceiul să spună și, după părerea ei, motivul pentru care îl făcuse era uscarea hainelor.

Lucerne încă mai stătea în pat, pentru că ăsta era locul ei preferat. Pe când locuiam la HelthWyzer împreună cu tatăl meu adevărat, stătea foarte puțin pe-acasă, dar aici nu ieșea aproape niciodată, cu excepția cazurilor când mergea pe Acoperiș sau la Clinică și le ajuta pe celelalte femei-Grădinari să curețe rădăcini de brusture, să coasă plăpumile acelea pline de cocoloașe, să împletească perdelele din fâșii de pungi sau ceva asemănător.

Zeb era la duș. „Nu faceți duș în fiecare zi" era una dintre multele reguli de-ale Grădinarilor pe care Zeb le ignora. Apa pe care o foloseam noi la duș venea pe un furtun de grădină, dintr-un butoi cu apă de ploaie, și curgea cu ajutorul gravitației, deci nu era folosit niciun fel de

energie. Ăsta era motivul pentru care Zeb făcea o excepție în privința propriei persoane și cânta așa:

Nimănui nu-i pasă,
Nimănui nu-i pasă,
Și de-aia-i treaba groasă,
Pen'că nimănui nu-i pasă!

Toate cântecele lui de la duș aveau un mesaj negativ, însă el le cânta cu veselie, cu vocea lui de ditamai ursul rusnac.

Aveam sentimente amestecate în privința lui Zeb. Putea să te bage în sperieți, dar pe de altă parte era liniștitor să știi că ai pe cineva atât de important în familie. Zeb era un Adam – un Adam dintre cei care ne conduceau. Îți puteai da seama de asta după felul respectuos în care îl priveau oamenii. Era mare și zdravăn, cu o barbă ca de motociclist și păr lung – castaniu și cu câteva fire cărunte –, cu o față tăbăcită și niște sprâncene ca un gard de sârmă ghimpată. Arăta de parcă ar fi trebuit să aibă un dinte metalic și un tatuaj, dar n-avea. Era puternic ca un bodyguard și avea aceeași expresie amenințătoare, dar în același timp prietenoasă, ca și cum ar fi fost în stare să-ți rupă gâtul, dacă era necesar, dar n-ar fi făcut-o din plăcere.

Uneori juca domino cu mine. Grădinarii se cam zgârceau când venea vorba de jucării – „Natura e locul nostru de joacă" – și singurele jucării pe care le aprobau erau cusute din petice sau împletite din resturi de sfoară, ori erau figurine de moșnegi ridați, cu niște capete făcute din mere pădurețe uscate. Dar ne dădeau voie să jucăm domino, pentru că seturile de joc fuseseră cioplite chiar

de ei. Când câștigam, Zeb râdea și zicea: „Bravo, fetițo!", și după aia mă simțeam învăluită de un sentiment cald ca o floare de brânculță.

Lucerne îmi spunea mereu să mă port frumos cu el, pentru că, deși nu era tatăl meu adevărat, era ca și cum ar fi fost tatăl meu adevărat și s-ar fi simțit jignit dacă mă purtam urât. Însă după aceea nici nu-i plăcea prea tare când Zeb era drăguț cu mine. Așa că era greu să-mi dau seama cum să mă port.

În vreme ce Zeb cânta la duș, îmi luam ceva de mâncare – cuburi de soia uscate sau poate o chiftea vegetală rămasă de la masa de seară. Lucerne era o bucătăreasă teribil de nepricepută. Apoi plecam la școală. De obicei încă îmi mai era foame, dar mă puteam baza pe masa de prânz de la școală. Nu era grozavă, dar era ceva de mâncare. Sau, după cum spunea Adam Unu: „Foamea e cel mai bun bucătar."

Nu-mi amintesc să-mi fost vreodată foame pe vremea când locuiam în complexul HelthWyzer. Îmi doream din tot sufletul să ne întoarcem acolo. Mi-l doream pe tatăl meu adevărat, care în mod sigur mă mai iubea: dacă ar fi știut unde eram, precis ar fi venit să mă ia înapoi. Îmi doream adevărata mea casă, cu propria mea cameră, și patul cu baldachin roz, și dulapul plin cu tot felul de haine. Dar cel mai mult îmi doream ca mama să fie ca înainte, când mă ducea la cumpărături, sau când se ducea la Club să joace golf, sau mergea la salonul de înfrumusețare AnooYoo ca să se aranjeze, după care se întorcea mirosind frumos. Dar dacă aduceam vorba despre ceva din fosta noastră viață, îmi răspundea că toate astea erau de domeniul trecutului.

Avusese o grămadă de motive să fugă împreună cu Zeb și să li se alăture Grădinarilor. Spunea că felul lor de viață era cel mai bun pentru specia umană, dar și pentru toate celelalte ființe de pe pământ, de altfel, și că o făcuse din dragoste, nu doar pentru Zeb, ci și pentru mine, fiindcă voia ca lumea să se vindece și viața să nu se stingă de tot – oare nu eram fericită știind asta?

Cât despre ea însăși, nu părea chiar așa fericită. Stătea la masă, periindu-și părul, privindu-și fix reflexia din oglinda noastră mică – singura pe care o aveam –, cu o expresie sumbră, sau poate critică, ori tragică. Avea păr lung, ca toate femeile-Grădinar, iar periatul, împletitul și prinderea lui în agrafe era o treabă importantă. În zilele mai proaste, trebuia să ia toate astea de la capăt de patru sau cinci ori.

În zilele când Zeb era plecat, de-abia dacă îmi vorbea. Sau se comporta de parcă eu l-aș fi ascuns. „Când l-ai văzut ultima oară?" mă întreba. „Erai la școală?" Ca și cum ar fi vrut să-l spionez. Apoi îi părea rău și zicea: „Cum te simți?", de parcă mi-ar fi făcut ceva rău.

Când îi răspundeam, nu mă asculta. În schimb, trăgea cu urechea să vadă dacă vine Zeb. Devenea din ce în ce mai neliniștită, ba chiar supărată; se învârtea prin cameră și privea pe fereastră, vorbind de una singură despre cât de rău se purta cu ea; dar când Zeb își făcea în cele din urmă apariția, era grămadă pe el. Apoi începea cicăleala – unde fusese, cu cine, de ce nu venise mai devreme? El nu făcea decât să ridice din umeri și să-i spună: „Stai liniștită, iubito, acum sunt aici. Îți faci prea multe griji."

Apoi dispăreau amândoi în spatele perdelei lor din fâșii de plastic și bandă izolatoare, iar mama scotea gemete și sunete abjecte, care mi se păreau extrem de jenante. În

momentele alea o uram, pentru că n-avea deloc mândrie și nu se putea abține niciun pic. Era ca și cum ar fi alergat în pielea goală pe mijlocul unei străzi comerciale. Oare de ce îl diviniza atât de tare pe Zeb?

Acum îmi dau seama cum e posibil așa ceva. Te poți îndrăgosti de oricine – de un nebun, de un criminal, de un nimic. Nu există reguli bune de urmat.

Un alt lucru care-mi displăcea profund la Grădinari erau hainele. Grădinarii înșiși erau de toate culorile, dar hainele lor, nu. Dacă Natura era frumoasă, așa cum pretindeau Adamii și Evele – dacă modelele noastre erau crinii câmpurilor[1] – de ce nu puteam semăna mai mult cu fluturii și mai puțin cu niște locuri de parcare? Eram atât de prozaici, de banali, de aseptici, de sumbri.

Puștanii de pe stradă – șmecherașii plebei – nu erau nici pe departe bogați, dar erau sclipitori. Îi invidiam pentru lucrurile care-ți luau ochii, pentru obiectele care străluceau, precum telefoanele cu cameră TV, roz, purpurii și argintii, care apăreau și dispăreau în mâinile lor ca niște cărți mânuite de un magician, sau pentru căștile Sea/H/Ear Candy[2] pe care și le îndesau în urechi ca să asculte muzică. Îmi doream și eu nonșalanța lor stridentă.

---

[1] „Crinii câmpurilor" este o sintagmă care apare în Evanghelia după Matei și care se regăsește în fragmente făcând referire și la veșminte: „Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc" (*Matei* 6:28). Aceeași referire apare și într-un alt roman al autoarei, *Povestea Slujitoarei* (Ed. Art, 2015).

[2] Denumire care pornește de la un joc de cuvinte *hear* – a auzi, *ear candy* – lucru plăcut de ascultat.

Nouă ni se interzicea să ne împrietenim cu șmecherașii plebei, iar ei ne tratau ca pe niște paria, ținându-se de nas când ne vedeau sau țipând, ori aruncând cu tot felul de lucruri în noi. Adamii și Evele spuneau că suntem persecutați pentru credința noastră, dar cred că era mai degrabă din cauza felului în care ne îmbrăcam: șmecherașii plebei aveau un acut simț al modei și purtau cele mai bune haine de care puteau face rost sau pe care le puteau fura. Așa că nu aveam cum să ne amestecăm cu ei, dar puteam să tragem cu urechea la ce spuneau. În felul ăsta aflam lucruri știute doar de ei – se prindeau de noi ca microbii. Ne uitam cu jind, ca printr-un gard de sârmă, la traiul lor profan.

Odată am găsit un telefon cu cameră de toată frumusețea, aruncat pe trotuar. Era plin de noroi și nu mai avea semnal, dar l-am luat acasă cu mine, iar Evele m-au prins cu el. „Nu știi că trebuie să ai grijă?“ mi-au zis ele. „Un astfel de lucru îți poate face rău! Îți poate prăji creierul! Nici măcar să nu te uiți la el: dacă-l poți vedea, și el te poate vedea pe tine.“

14

Am întâlnit-o prima oară pe Amanda în Anul Zece, pe când aveam zece ani: am avut mereu o vârstă egală cu numărătoarea anilor, așa că-i ușor să-mi aduc aminte când s-a întâmplat.

Era Ziua Sfântului Farley al Lupilor – o zi în care Tinerii Bionieri[1] plecau să adune resturi, zi în care trebuia să ne legăm acele oribile cravate verzi la gât și să colectăm materiale reciclabile pentru obiectele confecționate de Grădinari. Uneori adunam resturi de săpun, purtând coșuri din răchită și făcând turul hotelurilor și restaurantelor bune, pentru că acestea aruncau o grămadă de săpun. Cele mai bune hoteluri erau în cartierele bogate ale plebeilor – Fernside, Golfgreens și, cel mai bogat dintre toate, SolarSpace[2] –, iar noi mergeam cu autostopul până acolo, deși era interzis. Așa erau Grădinarii: îți spuneau să faci un lucru, apoi îți interziceau să alegi calea cea mai simplă.

Săpunul cu miros de trandafiri era cel mai bun. Bernice și cu mine luam acasă o parte din el, iar eu îl păstram pe al meu în fața de pernă, ca să acopăr mirosul de mucegai

---

[1] În original, *Bioneer*, combinație între prefixul *bio* și cuvântul *pioneer* („pionier").

[2] În traducere liberă, numele cartierelor ar putea fi: Lângă Ferigi, Legumele de pe Terenul de Golf și Spațiul Solar.

al păturii mele umede. Restul li-l duceam Grădinarilor, ca să-l topească în cutiile negre ale mașinilor de gătit solare de pe Acoperiș, apoi să-l răcească și să-l taie în bucăți. Grădinarii foloseau o grămadă de săpun, pentru că-și făceau o mulțime de griji în privința microbilor, dar o parte dintre calupurile de săpun erau puse deoparte. Erau înfășurate în frunze și erau legate de jur împrejur cu sfori făcute din împletituri de iarbă, pentru a fi vândute turiștilor și celor care veneau să caște gura la Târgul de Mărfuri Naturale „Arborele Vieții", pe care-l organizau Grădinarii, laolaltă cu pungile cu râme și napii, dovleceii și celelalte legume organice pe care Grădinarii nu le consumaseră ei înșiși.

Ziua aceea nu era o zi a săpunului, ci o zi a oțetului. Mergeam la intrările din dos ale barurilor, cluburilor de noapte și ale cluburilor de striptease și scotoceam prin tomberoane după resturi de vin, turnându-l în gălețile emailate pe care le primeau Tinerii Bionieri. Apoi le târam după noi, îndreptându-ne spre clădirea Clinicii, unde aveau să fie turnate în butoaiele uriașe din Camera pentru Oțet și lăsate să fermenteze până se transformau în oțet, pe care Grădinarii îl foloseau ca să-și curețe casele. Ce mai rămânea era pus la decantat în sticlele mici pe care le adunam când plecam la colectat și care aveau lipite pe ele etichetele Grădinarilor. Acestea erau mai apoi vândute la târgul Arborele Vieții, odată cu săpunul.

Munca pe care o făceam ca Tineri Bionieri urma să ne ofere niște valoroase lecții de viață cum era, spre exemplu, aceea că nimic nu trebuia irosit aiurea, nici măcar vinul din locurile păcătoase. Nu existau gunoi, resturi sau mizerii, ci doar materiale cărora nu li se dăduse o întrebuințare

corectă. Și, cel mai important, toată lumea, inclusiv copiii, trebuia să contribuie la viața comunității.

Uneori, Shackie, Croze și băieții mai mari beau vinul în loc să-l păstreze pentru reciclare. Dacă beau prea mult, cădeau pe jos, vomitau sau se luau la bătaie cu șmecherașii plebei și aruncau cu pietre în bețivi. Drept răzbunare, bețivii se pișau în sticlele goale de vin ca să vadă dacă ne puteau păcăli. Eu una n-am băut niciodată pișat: nu trebuia decât să miroși gura sticlei. Dar o parte dintre copii nu prea mai simțeau mirosul din cauză că fumaseră chiștoace de țigări sau de trabucuri, ba chiar și iarbă, dacă putuseră face rost de ea, așa că puneau sticla la gură, apoi scuipau și înjurau. Dar nu-i exclus ca puștii ăia să fi băut anume din sticlele cu pișat, ca să aibă o scuză pentru că înjurau, acesta fiind unul dintre lucrurile interzise de Grădinari.

De îndată ce nu mai puteau fi văzuți din Grădină, Shackie, Crozie și băieții își scoteau cravatele de Tineri Bionieri de la gât, legându-și-le în jurul capului, ca membrii Fuziunii Asiatice. Voiau să facă și ei parte dintr-o bandă de stradă – ba chiar aveau și o parolă. Cineva zicea „Banda!", iar cealaltă pesoană trebuia să răspundă: „Verde", adică ceva care te ducea cu gândul la cangrenă[1]. Partea cu banda era pentru că se considerau a fi o bandă, iar verdele era cel de la cravatele purtate în jurul capului. Chipurile era vorba despre un lucru cunoscut doar de membrii bandei, dar noi știam cu toții, oricum. Bernice spunea că era o parolă foarte potrivită pentru ei, deoarece

[1] În limba engleză, prin alăturarea cuvintelor *gang* („bandă") și *grene* (pronunțat asemănător cu *green* – „verde") se obține cuvântul *gangrene* („cangrenă").

a avea cangrenă însemna să-ți putrezească carnea, iar ei erau putrezi până în măduva oaselor.

— Ce mai glumă, Bernice! zicea Crozier. P.S.: ești urâtă.

Când mergeam să colectăm lucruri trebuia s-o facem în grupuri mari, ca să ne putem apăra de bandele de stradă ale șmecherașilor plebei, de bețivii care ar fi putut să ne ia gălețile ca să bea vinul sau de cei care răpeau copii ca să-i vândă pe piața de carne vie, pentru sex. Dar în loc să facem asta, noi ne despărțeam în grupuri de câte doi sau trei, ca să putem acoperi mai repede teritoriul.

În ziua aceea începusem treaba cu Bernice, însă pe urmă ne-am certat. Ne luam mereu la harță, lucru pe care eu îl luam drept un semn de prietenie, pentru că, indiferent cât de tare ne-am fi certat, întotdeauna ne împăcam până la urmă. O legătură ne ținea împreună: nu era ceva dur ca osul, ci alunecos ca un cartilaj. Probabil că asta venea din faptul că amândouă ne simțeam nesigure în relația cu alți copii-Grădinari; fiecăreia îi era teamă că va rămâne fără un aliat.

De data asta ne luaserăm la ceartă din cauza unui portofel pentru mărunțiș brodat cu mărgele și cu o stea de mare pe el, pe care l-am cules dintr-o grămadă de gunoi. Ne doream mult să găsim lucruri din astea și le căutam mereu. Cei din cartierele plebeilor aruncau o mulțime de lucruri pentru că – după cum spuneau Adamii și Evele – nu se puteau concentra pe termen lung și nu aveau deloc etică.

— Eu l-am văzut prima, i-am zis.

— Tu ai fost prima data trecută, a răspuns Bernice.

— Și ce? Tot prima l-am văzut și acum!

— Maică-ta e o târâtură, mi-a spus Bernice.

Mi s-a părut nedrept, pentru că eu însămi credeam asta, iar Bernice o știa.

— A ta-i o legumă! am zis eu.

Cuvântul „legumă" n-ar fi trebuit să reprezinte o insultă printre Grădinari, dar era.

— Veena Leguma! am adăugat.

— Îți pute gura a carne! a replicat Bernice.

Pusese mâna pe portofel și avea să-l păstreze.

— Bine! am zis.

M-am întors cu spatele și am plecat. Mergeam agale, dar nu mă uitam împrejur, iar Bernice nu s-a grăbit să mă urmeze.

Treaba asta se întâmplase pe o stradă comercială numită Ungherele Mărului. Ăsta era numele oficial al cartierului nostru plebeu, deși toată lumea îi spunea Haznaua, pentru că oamenii ajunși în locul ăsta dispăreau fără urmă. Noi, copiii-Grădinari, ne fâțâiam pe-acolo de câte ori aveam ocazia, căscând pur și simplu gura.

Ca toate celelalte lucruri din cartierul nostru plebeu, și această stradă fusese cândva una elegantă. Acum avea o fântână plină de cutii goale de bere, niște jardiniere încastrate cu o grămadă de cutii de Zizzy Froots[1], mucuri de țigară și prezervative folosite, pline (după cum spunea Nuala) de germenii putreziciunii. Mai era și o cabină cu un caleidoscop holografic în care probabil că odinioară, dacă băgai monezi înăuntru, începeau să se învârtă aștri

[1] Joc de cuvinte; *Zizzy Froots* se pronunță asemănător cu *fizzy fruits* (băutură carbogazoasă cu suc de fructe), dar *zizz* înseamnă „pui de somn".

precum soarele și luna, și animale rare, și propria-ți imagine, dar fusese vandalizată cu multă vreme în urmă, iar acum avea doar o pereche de ochi orbi. Uneori intram înăuntrul cabinei și trăgeam perdelele ponosite, dintr-un material presărat cu steluțe, și citeam mesajele lăsate înăuntru de șmecherașii plebei: „Monika o suge", „Și Darf, dar mai bine", „Care-i tariful?", „Ptr. tine gratis", „Brad ești mrt". Șmecherașii ăștia plebei aveau atâta tupeu, încât ar fi scris orice, oriunde. Nu le păsa cine-ar mai fi văzut.

Șmecherașii plebei din Hazna intrau în cabina caleidoscopului ca să fumeze câte un cui – cabina duhnea a iarbă – și tot aici făceau și sex: ne puteam da seama după prezervativele și uneori după chiloții de damă pe care-i lăsau acolo. Copiii-Grădinari n-ar fi trebuit să facă niciunul dintre lucrurile astea – substanțele halucinogene erau folosite în scopuri religioase, iar sexul era pentru cei care făcuseră schimb de frunze verzi și săriseră peste focul de tabără –, dar puștii mai mari spuneau că le făcuseră oricum.

Dacă magazinele n-aveau vitrinele acoperite de scânduri, atunci erau unele în care niciun produs nu depășea douăzeci de dolari, purtând nume precum Magazinul cu Sclipici, Trăiește Periculos, Bongul[1] – sau chestii asemănătoare. Acolo se vindeau pălării cu pene, dermatografe pentru desene pe piele și tricouri cu dragoni, cranii și sloganuri supărate. Tot acolo găseai și batoane energizante Joltbar, și gumă de mestecat care-ți făcea limba să strălucească pe întuneric, și scrumiere în formă de buze roșii, pe care scria: „Sug din ea până iese fum", și Stickere pentru Tatuaje Autotransferabile, despre care Evele spuneau că-ți

[1] Pipă pentru fumat droguri.

ard pielea până la vene. Și mai puteai găsi chestii scumpe la prețuri de chilipir despre care Shackie spunea că erau furate din buticurile Solar Space.

Numai gunoaie care să-ți ia ochii, ar fi spus Evele. Dacă tot aveai de gând să-ți vinzi sufletul, cel puțin să fi cerut un preț mai mare! Eu și Bernice nu dădeam nici măcar o ceapă degerată pe chestiile de genul ăsta. Nu ne păsa de sufletele noastre. Ne holbam la vitrine și ne curgeau balele. „Ce ți-ai lua?" ne întrebam. „Bagheta care luminează cu leduri?" „Asta-i mișto!" „Videoclipul *Sânge și trandafiri*?" „E grețos, ăsta-i pentru băieți!" „Mimplanturile autoadezive absolut realiste, cu sfârcuri sensibile?" „Ren, ești scârboasă!"

În ziua aceea, după plecarea lui Bernice, nu prea știusem ce să fac. Mă gândeam că poate ar fi trebuit să mă întorc pur și simplu, pentru că nu prea mă simțeam în siguranță de una singură. Apoi am văzut-o pe Amanda, stând de cealaltă parte a străzii cu un grup de fete plebee Tex-Mex. Cunoșteam din vedere grupul ăla, iar Amanda nu mai fusese niciodată cu ei.

Fetele alea purtau genul de haine cu care s-ar fi îmbrăcat ele de obicei: fuste mini și topuri cu paiete, la gât eșarfe făcute dintr-un material ca vata de zahăr, mănuși argintii, fluturi plastifiați în păr. Aveau la ele căștile Sea/H/Ear Candy, telefoanele lor în culori strident de strălucitoare și brățările lor cu meduze și-și dădeau aere. Își puseseră toate aceeași muzică la căștile Sea/H/Ear și dansau pe ea, răsucindu-și fundurile și scoțându-și pieptul în față. Arătau de parcă ar fi avut absolut orice ce se găsea prin magazine și se plictisiseră de toate. Le invidiam

atât de mult pentru atitudinea aia! Stăteam acolo pur și simplu, invidiindu-le.

Amanda dansa și ea, numai că era mai bună. După o vreme s-a oprit și s-a dus mai încolo ca să trimită un mesaj de pe telefonul ei purpuriu. Apoi s-a uitat drept spre mine, mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna ei argintie. Asta însemna „Vino încoace!"

M-am uitat să văd dacă nu mă vede cineva. Apoi am trecut strada.

15

— Vrei să-mi vezi brățara cu meduze? mi-a zis Amanda când am ajuns acolo.

Probabil că în ochii ei aveam un aer jalnic, cu hainele mele de copil orfan și degetele albicioase. Și-a ridicat încheietura: acolo avea micuțele meduze care se închideau și se deschideau ca niște flori acvatice. Păreau întruchiparea perfecțiunii.

— De unde ai luat-o? am întrebat.

Nu prea știam ce să spun.

— Am furat-o, a răspuns Amanda.

Așa își făceau fetele plebee rost de majoritatea lucrurilor.

— Cum de rămân vii acolo, înăuntru?

Amanda a arătat spre bumbul argintiu cu care se închidea brățara.

— Asta-i o valvă de aerisire, mi-a răspuns ea. Bagă înăuntru oxigen. Și mai adaugi hrană de două ori pe săptămână.

— Ce se întâmplă dacă uiți?

— Se mănâncă una pe alta, a zis Amanda, cu o umbră de zâmbet. Unii copii fac intenționat treaba asta, adică nu le dau de mâncare. Pe urmă ai impresia că înăuntru e un mini-război, iar după o vreme mai rămâne o singură meduză, și la sfârșit moare.

— Asta-i oribil, am zis eu.

Amanda a zâmbit în același fel.

— Mda, de-aia o și fac.

— Chiar sunt drăguțe, am spus eu pe un ton neutru, pentru că voiam să-i cânt în strună și nu-mi dădeam seama dacă pentru ea „oribil" era de bine sau de rău.

— Ia-o! mi-a zis Amanda, ridicându-și încheietura. Eu pot să mai fur una.

Îmi doream atât de tare brățara aia, dar nu știam de unde să cumpăr hrană pentru meduze, așa că aveau să moară. O altă posibilitate era ca brățara să fie descoperită, indiferent cât de bine aș fi ascuns-o, și-atunci aș fi dat de belea.

— Nu pot, am răspuns și am făcut un pas înapoi.

— Ești una dintre *ei*, nu-i așa? a întrebat Amanda.

Nu voia să mă zgândăre, părea doar curioasă.

— Bisericoșii. Trepădușii lui Dumnezeu. Se zice că-s unii de-ăștia pe-aici.

— Nu, am zis. Nu sunt.

Probabil că minciuna era evidentă dacă te uitai la mine. Erau o grămadă de oameni jerpeliți printre plebeii din Hazna, dar nu erau jerpeliți dinadins, ca Grădinarii.

Amanda și-a înclinat puțin capul într-o parte.

— Ciudat, a zis ea. Arăți ca ei.

— Doar trăiesc printre ei, am răspuns. Sunt, un fel de musafir, cumva. În realitate, n-am absolut nimic în comun cu ei.

— Bineînțeles că nu ai, a zis Amanda, zâmbind.

M-a bătut ușor pe braț.

— Ia vino încoace! Vreau să-ți arăt ceva.

Locul în care m-a dus era gangul pe care ajungeai la intrarea din spate de la Solzi și Cozi. Noi, copiii-Grădinari,

n-ar fi trebuit să mergem acolo, însă cu toate astea ne duceam, pentru că dacă mergeam să colectăm lucruri, puteam să facem rost de o grămadă de vin în cazul în care ajungeam devreme, suficient cât să le-o luăm înainte beţivilor.

Gangul era periculos. Solzi şi Cozi era o văgăună mizerabilă, spuneau Evele. Nu trebuia să mergem absolut niciodată acolo, mai ales fetele. O inscripţie cu litere luminoase de neon – DIVERTISMENT PENTRU ADULŢI – era aşezată deasupra uşii păzite pe timp de noapte de doi bărbaţi enormi, îmbrăcaţi în negru, care purtau ochelari de soare deşi era întuneric. Una dintre fetele-Grădinari pretindea că bărbaţii aceştia i-ar fi spus: „Vino peste un an şi adu cu tine şi funduleţul ăla simpatic." Dar Bernice spunea că fata aia doar se lăudase.

Intrarea de la Solzi era încadrată de nişte imagini – holografii luminoase. Erau pozele unor fete frumoase, acoperite peste tot, în afară de păr, cu nişte solzi lucioşi şi verzi, ca de şopârle. Una dintre ele stătea într-un picior, avându-l pe celălalt răsucit în jurul gâtului. Îmi ziceam că trebuie să fi fost dureros să stai aşa, dar fata din poză zâmbea.

Oare solzii aceia crescuseră pe ele, sau erau lipiţi? Bernice şi cu mine ne contraziceam în privinţa asta. Eu ziceam că sunt lipiţi, iar Bernice spunea că le crescuseră, pentru că fetele fuseseră operate, la fel ca în cazul mimplanturilor. I-am zis lui Bernice că asta era o nebunie, pentru că nimeni nu şi-ar fi putut face o asemenea operaţie. Dar în secret o cam credeam.

Într-o zi am văzut o fată cu solzi alergând pe stradă în timpul zilei, cu un bărbat în costum negru pe urmele ei. Strălucea puternic din cauza solzilor sclipitori; îşi

aruncase pantofii cu tocuri și alerga în picioarele goale, strecurându-se printre oameni, însă la un moment dat a nimerit într-un ciob de sticlă și a căzut. Bărbatul a ajuns-o din urmă, a ridicat-o și a cărat-o înapoi la Solzi, în timp ce brațele acoperite cu piele de șarpe îi atârnau, bălăngănindu-se. Din tălpi îi curgea sânge. De câte ori mă gândeam la asta, mă trecea un fior rece, ca și când aș fi văzut pe cineva cum se taie la deget.

În partea din spate a gangului de lângă Solzi era o curte mică și pătrată în care se țineau lăzile de gunoi – reziduurile carbonice și celălalt tip de gunoi. Și mai era și un gard de scânduri, iar dincolo de el se afla un teren viran cu o clădire care arsese din temelii. Acum nu mai erau acolo decât pământ bătătorit, cu bucăți de ciment, lemn carbonizat, sticlă spartă și bălării care creșteau deasupra.

Uneori își făceau veacul pe-aici șmecherașii plebei, care se luau de noi când goleam sticlele de vin. Strigau: „Bisericoșii, jegoșii!", ne smulgeau gălețile și fugeau cu ele sau le vărsau pe noi. Așa i s-a întâmplat o dată lui Bernice, și a duhnit a vin zile în șir.

Uneori mergeam pe terenul ăla viran cu Zeb, pentru orele de studiu în natură: el zicea că e lucrul cel mai apropiat de o pajiște pe care-l vom găsi vreodată în cartierul nostru plebeu. Când eram cu el, puștanii plebei nu se luau de noi. Cu Zeb era ca și când ai fi avut un tigru: blând cu tine, sălbatic cu oricine altcineva.

O dată am găsit acolo o fată moartă. N-avea nici păr, nici haine: mai avea doar câțiva solzi verzi agățați de ea. „Sunt lipiți", m-am gândit. „Sau ceva de felul ăsta. Oricum, n-au crescut pe ea. Deci am avut dreptate."

„Poate că face plajă", a zis unul dintre băieții mai mari, iar restul au râs pe înfundate.

— N-o atingeți, a spus Zeb. Dați dovadă de respect! Astăzi o să ne ținem lecția în Grădina de pe Acoperiș.

Data viitoare când am venit să facem acolo ora de studiu în natură, fata dispăruse.

— Pun pariu că a ajuns petrocarbon, mi-a șoptit Bernice.

Petrocarbonul era făcut din orice tip de reziduuri carbonice – resturi de la abatoare, legume stricate, ceea ce aruncau restaurantele, ba chiar și din sticle de plastic. Reziduurile carbonice intrau într-un cazan din care ieșeau petrol și apă, plus ceva metal. Oficial, nu puteai folosi cadavre umane, dar puștimea făcea glume pe tema asta. Petrol, apă și nasturi de cămașă. Petrol, apă și penițe de aur.

— Petrol, apă și solzi verzi, i-am șoptit lui Bernice.

La prima vedere, terenul viran era gol. Fără bețivi, fără șmecherași plebei și fără cadavre de femei goale. Amanda m-a condus până în colțul cel mai dosnic, unde era o placă netedă de beton. De asta era proptită o sticlă de sirop, dintr-alea pe care trebuie să le storci.

— Uită-te la asta, mi-a zis.

Își scrisese numele cu sirop pe placa de beton, iar un șir de furnici se hrănea cu acele litere, așa că fiecare dintre ele avea un contur din furnici. Așa am aflat numele Amandei – l-am văzut scris cu furnici: Amanda Payne.

— Grozav, nu? mi-a zis. Vrei să scriem și numele tău?

— De ce faci asta? am zis eu.

— E ca lumea , a răspuns Amanda. Tu scrii lucruri, apoi ele îți mănâncă scrisul. Așa că mai întâi apari, apoi dispari. În felul ăsta, nimeni nu te poate găsi.

Oare de ce mi se păruse atunci că asta avea o logică? Nu știu, dar așa a fost.

— Unde stai? am întrebat-o.

— A, pe-aici... mi-a zis nepăsătoare Amanda.

Asta însemna că de fapt nu locuiește nicăieri: stătea ilegal în vreo casă nelocuită – sau și mai rău.

— Mai demult stăteam în Texas, a adăugat.

Deci era unul dintre refugiați. După uraganele urmate de secetă, își făcuseră apariția o mulțime de refugiați din Texas. Majoritatea nu aveau forme legale. Acum îmi dădeam seama de ce era Amanda atât de interesată de cum poți dispărea.

— Poți să vii să stai cu mine, am zis.

Nu mă gândisem la asta, mi-a ieșit pur și simplu pe gură.

În clipa aia, Bernice s-a strecurat prin deschizătura din gard. Se mai înmuiase, venise să mă ia, numai că acum n-o mai voiam eu.

— Ren! *Ce* faci? a strigat ea.

Traversa cu pași apăsați terenul viran, în felul acela al ei plin de hotărâre. M-am trezit spunându-mi că avea picioare mari, că era prea solidă și avea nasul prea mic, în timp ce gâtul ar fi trebuit să-i fie mai lung și mai subțire. Mai asemănător cu al Amandei.

— Uite, cred că vine o prietenă de-a noastră, a zis Amanda, zâmbind.

Îmi venea să-i zic: „Nu-i prietenă cu mine", dar nu aveam destul curaj ca să fiu atât de lipsită de loialitate.

Bernice a venit la noi, roșie la față. Mereu se înroșea când era furioasă.

— Hai, Ren, mi-a zis. N-ar trebui să vorbești cu ea.

Văzuse brățara cu meduze a Amandei și îmi dădeam seama că și-o dorea la fel de mult ca mine.

— Ești rea, i-a zis Amandei. Șmecheraș plebei! a mai adăugat ea, vârându-și brațul pe sub al meu.

— Ea e Amanda, am zis. Vine să stea cu mine.

Am crezut că Bernice o să izbucnească într-unul din accesele ei de furie. Dar am fixat-o cu privirea mea împietrită, cea care lăsa să se înțeleagă că n-am de gând să mă dau bătută. Risca să piardă teren în fața unei necunoscute dacă insista prea mult, așa că în loc de asta mi-a aruncat o privire tăcută, calculată.

— Bine, atunci, a zis. Ne poate ajuta să cărăm vinul pentru oțet.

— Amanda se pricepe să fure lucruri, i-am spus lui Bernice în timp ce ne îndreptam cu pași apăsați spre Clinică.

Îi spusesem asta în semn de pace, dar Bernice a scos doar un mârâit.

16

Știam că în realitate nu o puteam lua pe Amanda cu mine ca pe un pisoi de pripas: Lucerne mi-ar fi spus s-o duc înapoi unde-o găsisem, pentru că Amanda era una de-a șmecherașilor plebei, iar Lucerne îi ura pe șmecherașii plebei. După părerea ei, erau copii stricați, pentru care nu mai exista nicio speranță, hoți și mincinoși, și odată ce ajungea un stricat, copilul era ca un câine sălbatic, nu-l mai puteai dresa și nu mai puteai avea încredere în el. Ea se temea să meargă pe stradă de la o clădire a Grădinarilor la alta din cauza bandelor de șmecherași plebei care te înconjurau și-apoi fugeau cu toate lucrurile pe care reușiseră să ți le smulgă. Nu se învățase să ia pietre de pe jos, să lovească la rândul ei, și să țipe. Era din cauza felului în care trăise înainte. O floare de seră: așa îi spunea Zeb. După părerea mea, ăsta era un compliment, din cauza cuvântului „floare".

Deci Amandei i s-ar fi dat papucii dacă n-ar fi fost de acord în primul rând Adam Unu. Lui îi făcea plăcere ca alți oameni să li se alăture Grădinarilor, mai ales dacă era vorba despre copii – vorbea mereau despre misiunea Grădinarilor de a șlefui mințile tinere. Dacă el zicea că Amanda ar trebui să locuiască la noi, Lucerne n-ar fi fost în stare să se împotrivească.

Ne-am dus toate trei la Clinică, unde l-am găsit pe Adam Unu, care dădea o mână de ajutor la îmbutelierea oțetului. I-am explicat că am luat-o pe Amanda – „am colectat-o", așa m-am exprimat – și că ea dorea să ni se alăture, pentru că văzuse lumina, apoi l-am întrebat dacă ar putea locui la mine acasă.

— E adevărat, copila mea? a întrebat-o Adam Unu pe Amanda.

Ceilalți Grădinari se opriseră din lucru și se uitau la fusta ei mini și la degetele argintii.

— Da, domnule, a spus Amanda pe un ton respectuos.

— O să fie un exemplu prost pentru Ren, a spus Nuala, care se apropiase. Ren se lasă influențată prea ușor. Ar trebui s-o plasăm la Bernice.

Bernice mi-a aruncat o privire triumfătoare – care voia să spună: „Uite ce-ai făcut!" –, dar a adăugat pe un ton neutru:

— N-ar fi nicio problemă.

— Nu! am zis. Eu am găsit-o!

Bernice s-a uitat urât la mine. Amanda n-a zis nimic.

Adam Unu ne-a cântărit pe toate trei din priviri. Știa o grămadă de lucruri.

— Poate că Amanda ar trebui să fie cea care hotărăște, a zis. Ar trebui să cunoască familiile respective. Așa s-ar putea rezolva problema. Ar fi cel mai corect, nu?

— Mergem mai întâi la mine, a zis Bernice.

Bernice locuia în ansamblul de locuințe Buenavista. Grădinarii nu erau propriu-zis proprietarii clădirii, pentru că a fi proprietar era greșit, dar aveau, într-un fel, control asupra ei. Pe clădire scria cu litere aurii, care începuseră să

se șteargă: „Apartamente de lux pentru burlacii din zilele noastre", dar știam că nu e vorba despre niciun lux: dușul din apartamentul lui Bernice era înfundat, gresia din bucătărie era crăpată și cu plăci lipsă, ploua prin tavan, iar baia era lipicioasă de la atâta mucegai.

Am intrat toate trei în holul clădirii, trecând pe lângă femeia-Grădinar de vârstă mijlocie care făcea de pază – lucra la un macrameu complicat și abia dacă ne-a observat. A trebuit să urcăm șase etaje ca să ajungem la palierul lui Bernice, pentru că Grădinarilor nu le plăceau lifturile, cu excepția cazurilor când erau folosite de bătrâni și de paralitici. În casa scării se găseau tot felul de obiecte interzise: ace, prezervative folosite, linguri, mucuri de lumânare. Grădinarii ziceau că escrocii, golanii și peștii plebei intrau noaptea acolo și foloseau casa scării pentru petreceri obscene; noi n-am văzut niciodată astfel de petreceri, însă i-am surprins odată acolo pe Shackie, pe Croze și pe amicii lor, bând resturi de vin.

Bernice avea propriul card de acces; a descuiat ușa și ne-a lăsat să intrăm. Apartamentul mirosea a haine nespălate lăsate sub o chiuvetă care picură, sau ca sinusurile înfundate ale altor copii, sau a scutece. Însă aceste mirosuri aduceau cu ele încă unul – o aromă puternică, fertilă, înțepător-aromată, de pământ. Poate că fusese adusă prin gurile de ventilație ale instalației de încălzire dinspre plantațiile de ciuperci pe care le aveau Grădinarii în subsol.

Dar mirosul acesta – toate mirosurile acestea păreau să vină dinspre mama lui Bernice, Veena, care stătea pe canapeaua jerpelită, cu tapițerie de pluș, de parcă ar fi prins rădăcini acolo, holbându-se la perete. Purta obișnuita ei rochie informă; genunchii îi erau acoperiți cu o păturică

veche de bebeluș, de culoare galbenă; părul spălăcit îi atârna fleșcăit de-o parte și de alta a feței rotunde, moi și albicioase; mâinile îi zăceau fără vlagă, ușor îndoite, de parcă ar fi avut degetele rupte. În fața ei, pe podea, erau împrăștiate niște farfurii murdare. Veena nu gătea: mânca ce-i dădea tatăl lui Bernice; sau nu mânca. Dar nu făcea niciodată curat. Abia dacă vorbea, iar acum nu spunea nimic. A clipit când am trecut pe lângă ea, așa că e posibil să ne fi văzut.

— Ce-a pățit? m-a întrebat în șoaptă Amanda.

— Vegetează, i-am răspuns, tot în șoaptă.

— A, da? a șoptit Amanda. Pare doar foarte drogată.

Mama mea zicea că mama lui Bernice e „deprimată". Dar mama mea nu era o adevărată femeie-Grădinar, după cum îmi spunea mereu Bernice, pentru că un Grădinar adevărat n-ar fi spus niciodată „deprimat". Grădinarii credeau că oamenii care se purtau ca Veena erau într-o stare Vegetativă – se odihneau, se retrăgeau în ei înșiși ca să obțină o mai profundă înțelegere spirituală, acumulând energie pentru momentul când aveau să se deschidă în forță, ca niște muguri plesnind la venirea primăverii. Numai în aparență nu făceau nimic. Unii Grădinari puteau rămâne într-o stare Vegetativă pentru foarte multă vreme.

— Asta-i casa mea, a zis Bernice.

— Și eu unde aș dormi? a întrebat Amanda.

Tocmai ne uitam la camera lui Bernice când a intrat Burt Gâlmă.

— Unde-i fetița mea? a strigat el.

— Nu răspunde, a zis Bernice. Închide ușa!

Îi auzeam pașii prin camera de zi; apoi a venit în camera lui Bernice și a înșfăcat-o. Stătea acolo, ținând-o atârnată de subsuori.

— Unde-i fetița mea? a zis el din nou, ceea ce m-a făcut să mă dau înapoi.

Îl mai văzusem făcând treaba asta, nu numai cu Bernice. Pur și simplu avea o slăbiciune pentru subsuorile fetelor. Te prindea la înghesuială printre straturile de fasole, când te ocupai de relocarea melcilor, pretinzând că te ajută. Și-atunci începea și treaba cu mâinile. Era o gâlmă așa scârboasă!

Bernice se strâmba și se zbătea.

— Nu-s fetița ta, zicea ea, ceea ce ar fi putut însemna: „Nu sunt mică", sau „Nu sunt a ta", sau chiar „Nu sunt fată".

Burt lua treaba asta ca pe o glumă.

— Și-atunci unde s-a dus fetița mea? repeta el pe un ton întristat.

— Lasă-mă jos! țipa Bernice.

Îmi părea rău pentru ea și în același timp mă simțeam norocoasă – pentru că, indiferent care ar fi fost sentimentele mele față de Zeb, nu era vorba despre ceva jenant.

— Acum aș vrea să văd unde stai tu, a zis Amanda.

Așa că am coborât amândouă scările, lăsând-o pe Bernice în urmă, mai roșie și mai furioasă ca niciodată. Îmi părea rău, dar nu atât de rău încât să renunț la Amanda.

Lucerne n-a fost bucuroasă să afle că Amanda se alăturase familiei noastre, dar i-am spus că așa ne ceruse Adam Unu; prin urmare, ce mai putea să facă?

— Va trebui să doarmă în camera ta, a zis ea îmbufnată.

— Nu se supără, am răspuns. Te deranjează, Amanda?

— Chiar deloc, a zis Amanda.

Avea un fel foarte politicos de a accepta ceva, de parcă îți făcea o favoare. Asta o enerva pe Lucerne.

— Și va trebui să renunțe la hainele astea țipătoare, a zis Lucerne.

— Dar încă nu s-au rupt, am spus eu cu inocență. Nu putem să le aruncăm, pur și simplu! Ar fi o risipă!

— O să le vindem, a răspuns Lucerne neînduplecată. Sigur nu ne-ar prinde rău banii ăia.

— Banii ar trebui să-i ia Amanda, am zis eu. Sunt hainele ei.

— Nu e nicio problemă, a zis Amanda încet, dar cu un aer de nobilă mărinimie. Nu am dat niciun ban pe ele.

Pe urmă am mers în separeul meu și am stat pe pat, râzând pe înfundate, cu mâinile la gură.

În seara aceea, când s-a întors acasă, Zeb n-a făcut niciun comentariu la început. Am stat cu toții la masă, iar Zeb și-a mestecat mâncarea de fasole verde și cuburi de soia și a privit-o pe Amanda, cu gâtul ei grațios și degetele argintii, culegând cu eleganță mâncarea din farfurie. Încă nu-și scosese mănușile.

— Tare șmecheră mai ești, mititico, nu-i așa? i-a zis el în cele din urmă.

Își folosise tonul acela prietenos, cel cu care zicea „Bravo, fetițo!", când jucam domino.

Lucerne, care tocmai îi punea în farfurie o a doua porție, a rămas cu mâna înțepenită și cu polonicul în aer, de parcă ar fi fost un detector de metale sau ceva pe-acolo. Amanda l-a privit drept în față, cu ochii larg deschiși.

— Mă scuzați, domnule...?

Zeb a râs.

— Ești tare pricepută, a zis el.

17

De când stăteam cu Amanda mă simțeam ca și cum aș fi avut o soră, doar că era mai plăcut. Acum purta haine de-ale Grădinarilor, așa că arăta ca toți ceilalți; iar în curând a și început să miroasă ca toți ceilalți.

În prima săptămână i-am făcut turul. Am dus-o la Camera pentru Oțet, la Camera de Croitorie și am urcat la sala de sport cu benzi rulante „Aleargă ca să Faci Lumină". De asta se ocupa Mugi; îi ziceam Mugi Mușchi pentru că nu mai avea decât un mușchi. Însă Amanda s-a împrietenit cu el. Se împrietenea cu toți, întrebându-i cum e mai bine să facă anumite lucruri.

Burt Gâlmă i-a explicat cum să mute melcii din Grădină, aruncându-i peste gard, în stradă, unde ar fi trebuit să se târască până își găseau un alt loc, deși eu știam că de fapt erau striviți de mașini. Katuro Patentul, care repara țevile sparte și se ocupa de instalații, i-a arătat cum merg acestea.

Philo Ceață nu-i zicea mare lucru, ci doar îi zâmbea tot timpul. Grădinarii mai bătrâni spuneau că se ridicase dincolo de limbaj și călătorea cu Spiritul, însă Amanda zicea că e doar drogat. Lui Stuart Șurubul, care ne făcea mobilă din tot felul de troace reciclate, nu prea îi plăceau oamenii, în general, dar pe Amanda o plăcea. „Fata asta se pricepe la lemn", zicea el.

Amandei nu-i plăcea să coasă, dar se prefăcea, așa că Surya o lăuda. Rebecca îi zicea „scumpo" și-i spunea că știe să recunoască o mâncare bună, iar Nuala o lăuda de zor pentru felul cum cânta în Corul Muguri și Flori. Până și Toby, Vrăjitoarea Uscată, se înseninа când vedea că vine Amanda. Ea era cel mai greu de mulțumit, dar Amanda începuse să fie brusc interesată de ciuperci și o ajuta pe bătrâna Pilar să ștanțeze imaginea unor albine pe etichetele de la miere, iar asta îi făcea plăcere lui Toby, deși încerca să n-o arate.

— De ce îi lingușești atâta? am întrebat-o pe Amanda.

— Așa afli tot felul de lucruri, a zis ea.

Ne spuneam multe lucruri una alteia. I-am povestit despre tata și despre casa mea din Complexul HelthWyzer, și despre cum fugise mama cu Zeb.

— Fac pariu că i s-au aprins călcâiele după el, a zis Amanda.

Șușoteam despre lucrurile astea noaptea, în separeul nostru, cu Zeb și Lucerne la doi pași de noi, așa că era greu să nu auzi zgomotele pe care le scoteau când făceau sex. Înainte de venirea Amandei, toate astea mi se păreau jenante, dar acum le găseam amuzante, pentru că așa i se păreau ei.

Amanda mi-a povestit despre seceta din Texas – despre cum își pierduseră părinții ei franciza de cafea Happicupa și nu-și mai putuseră vinde casa pentru că n-ar fi cumpărat-o nimeni, și despre cum nu și-au mai găsit de lucru și au ajuns într-o tabără de refugiați, cu rulote vechi și o grămadă de Tex-Mexicani. Apoi rulota a fost distrusă în timpul unui uragan, iar tatăl ei a fost ucis de o bucată de metal dusă de vânt. Mulți oameni s-au înecat, dar ea și

mama ei s-au agățat de un copac și au fost salvate de niște oameni într-o barcă cu vâsle. Erau hoți plecați să caute ceva de furat, povestea Amanda, dar le-au zis că le duc pe Amanda și pe mama ei pe mal, la un adăpost, dacă le dădeau ceva la schimb.

— Ce voiau în schimb? am întrebat eu.

— Voiau doar să le dăm ceva, a zis Amanda.

Adăpostul era un stadion de fotbal pe care fuseseră montate corturi. Toată lumea avea ceva de dat la schimb: oamenii ar fi făcut orice pentru douăzeci de dolari, povestea Amanda. Pe urmă mama ei s-a îmbolnăvit de la apa pe care-o băuse, însă Amanda, nu, pentru că ea făcea schimbul doar pe sucuri. Și fiindcă nu se găseau medicamente, mama ei murise.

— O grămadă de oameni s-au căcat pân-au murit, mi-a zis Amanda. Dac-ai ști cum mirosea acolo...!

Pe urmă Amanda o tăiase de-acolo, fiindcă se îmbolnăveau din ce în ce mai mulți oameni și nu mai lua nimeni rahatul sau gunoiul și nici nu se mai aducea mâncare. Și-a schimbat numele, pentru că nu mai voia să fie dusă înapoi pe stadionul de fotbal: refugiații ar fi trebuit să accepte să fie trimiși la muncă, indiferent ce aveau de făcut. „Mâncarea nu e pe degeaba", spuneau oamenii: într-un fel sau altul, trebuia să plătești pentru orice.

— Care era înainte să ți-l schimbi...? Numele tău...? am întrebat-o.

— Era un nume de coate-goale dintr-o familie de albi. Barb Jones, a răspuns Amanda. Așa scria în actele de identitate. Dar acum nu mai am identitate. Așa că sunt invizibilă.

Ăsta era încă un lucru pe care-l puteam admira la ea – faptul că era invizibilă.

Amanda a luat-o spre nord, împreună cu mii de alți oameni.

— Am încercat să fac autostopul, dar m-a luat o singură mașină, condusă de un tip care zicea că are o fermă de pui, a continuat ea. Mi-a băgat mâna între picioare. Îți dai seama că asta o să urmeze după ce încep să respire ciudat. I-am băgat degetele în ochi și m-am cărat de-acolo cât de repede am putut.

Așa cum povestea ea, băgatul degetelor în ochi părea ceva normal în Lumea Exfernală. Voiam să învăț cum se face, dar nu credeam că am destul curaj pentru așa ceva.

— Pe urmă a trebuit să trec de Zid, mi-a mai zis.

— Ce zid?

— Tu nu te uiți la știri? Zidul pe care l-au construit ca să-i țină pe refugiații texani la distanță, pentru că gardul nu mai era suficient. Acolo erau bărbați cu atomizoare – e un zid al celor din Corpurile de Securitate. Dar nu pot păzi fiecare centimetru – puștanii Tex-Mex cunosc toate tunelurile și m-au ajutat să trec dincolo.

— Te-ar fi putut împușca, i-am zis. Și pe urmă ce-ai mai făcut?

— Pe urmă am mers până aici. Ca să fac rost de mâncare și de alte chestii. Mi-a luat ceva timp.

Să fi fost în locul ei, aș fi zăcut într-un șanț și-aș fi plâns până aș fi murit. Dar Amanda zice că dacă vrei cu adevărat ceva, găsești până la urmă o cale să-ți atingi scopul. Ea zice că disperarea e o pierdere de timp.

Îmi făceam griji că aveau să apară probleme cu restul copiilor: la urma urmei, Amanda era dintre șmecherașii plebei – dușmanii noștri. Bernice o ura, desigur, dar nu îndrăznea s-o spună, pentru că, la fel ca toată lumea,

era topită după ea. În primul rând, niciunul dintre copiii-Grădinari nu putea să danseze, în timp ce Amanda avea niște mișcări nemaipomenite – arăta de parcă i se dislocau șoldurile. Mă învăța și pe mine când Lucerne și Zeb nu erau de față. Puneam muzică de pe telefonul ei purpuriu, pe care îl ținea ascuns în salteaua noastră, iar când i se termina cartela, fura alta. Mai ținea ascunse și niște haine strălucitoare de plebeu, așa că dacă voia să fure ceva, se îmbrăca în astea și se ducea pe strada comercială a Haznalei.

Îmi dădeam seama că Shackleton, Crozier și băieții mai mari erau îndrăgostiți de ea. Era foarte drăguță, cu pielea ei bronzată, gâtul lung și ochii mari, dar puteai să fii drăguță și băieții ăia tot ți-ar fi zis sugătoare de morcovi sau găoază cu picioare; aveau mai multe nume scârboase pentru fete.

Însă nu și pentru Amanda: ea le câștigase respectul. Avea un ciob de sticlă cu bandă adezivă de-a lungul unei muchii, ca să-l poți ține în mână, și zicea că ciobul ăla îi salvase viața de mai multe ori. Ne-a arătat cum să pocnești un tip între picioare ori să-i pui piedică și după aia să-l lovești sub bărbie și să-i rupi gâtul. Erau o grămadă de șmecherii din astea, zicea ea – pe care le puteai folosi la nevoie.

Dar când era vorba de Sărbători sau de cântatul în corul Muguri și Flori, n-o întrecea nimeni în pioșenie. Ai fi zis că fusese îmbăiată în lapte.

SĂRBĂTOAREA ARCELOR

SĂRBĂTOAREA ARCELOR[1]

ANUL ZECE

Despre cele două Potopuri și cele două Legăminte. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni și Semeni Muritori,

Astăzi Copiii și-au construit micile lor Arce și le-au lansat pe Pârâul Parcului Dendrologic ca să poarte mesajele lor de prețuire pentru Creaturile Domnului către ceilalți copii care le-ar putea găsi pe malul mării. Într-o lume din ce în ce mai amenințată de tot felul de pericole, ce faptă plină de iubire este aceasta! Să nu uităm: e mai bine să nădăjduim decât să jelim!

În această seară ne vom bucura împreună de o masă specială de Sărbătoare – delicioasa supă de linte a Rebeccăi, reprezentând Primul Potop, cu găluște Arca lui Noe umplute cu legume în formă de Animale. Una dintre aceste găluște conține un nap Noe, și cel care îl va găsi va primi un premiu special – iar asta ne învață să nu ne repezim să înfulecăm fără nicio socoteală.

Premiul este un tablou pictat de Nuala, talentata noastră Eva Nouă: Sfântul Brendan Călătorul, înfățișat

---

[1] În original, *The Festivals of Arks*. În terminologia biblică, în limba română există două traduceri pentru cuvântul *ark*: „arcă" (precum cea a lui Noe – *Noah's Ark*) și „chivot" (ca în sintagma *Ark of the Covenant* – „Chivotul Legământului"). În textul de față, cuvântul *ark* este folosit cu primul înțeles.

cu elementele esențiale pe care trebuie să le includem în depozitele noastre Ararat pentru Potopul Uscat. În această operă de artă, Nuala le-a conferit soidinelor și cuburilor de soia importanța cuvenită. Dar nu trebuie să uităm să ne reînnoim regulat proviziile pentru Ararat. Nu v-ați dori să deschideți acea cutie de soidine într-o zi de restriște și să descoperiți că s-a stricat.

Vajnica soție a lui Burt, Veena, e într-o stare Vegetativă și nu ni se poate alătura la această Sărbătoare, dar așteptăm cu nerăbdare s-o primim în curând printre noi cu brațele deschise.

Și acum să ne întoarcem la Devoțiunea pentru Sărbătătoarea Arcelor.

Această zi e una de jale, dar și de bucurie. Jelim moartea tuturor acelor Creaturi ale pământului care au dispărut în urma Primului Potop al morții – indiferent când s-a întâmplat asta –, dar ne bucurăm că Peștii și Balenele, și Coralii, și Broaștele Țestoase de Mare și Delfinii, și Aricii de Mare – și, da, Rechinii, deopotrivă –, ne bucurăm așadar că au fost cruțați, dacă nu cumva o schimbare a temperaturii și salinității oceanului, cauzată de afluxul imens de apă dulce, nu a afectat anumite Specii necunoscute nouă.

Jelim măcelul care a avut loc printre Animale. E clar că Dumnezeu a dorit să distrugă numeroase Specii, așa după cum ne-o atestă fosilele păstrate, dar multe s-au conservat până în zilele noastre, iar acestea sunt cele pe care El ni le-a încredințat spre îngrijire pentru a doua oară. Dacă ați fi compus o simfonie splendidă, ați vrea să fie dată uitării? Pământul și muzica de aici, Universul și armonia

de-acolo – acestea sunt lucrările Creației Divine, față de care creativitatea Omului nu-i decât o palidă umbră.

Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu către Om, sarcina de a salva Speciile alese i-a fost dată lui Noe, simbolizându-i pe acei Oameni conștienți și responsabili. Numai el a fost avertizat; el singur a luat asupra lui sarcina inițială de păstor și stăpân a lui Adam, având grijă de Speciile dragi Domnului până când apele Potopului s-au retras, iar Arca a ajuns la mal, pe Ararat. Apoi Creaturile salvate au fost eliberate pe Pământ, ca și cum ar fi avut loc o a doua Facere.

La prima Facere totul era bucurie, dar al doilea eveniment a fost mai potolit: Dumnezeu nu mai era la fel de mulțumit. Știa că ultima sa încercare, al cărei rezultat era Omul, se sfârșise dezastruos, dar acum era prea târziu ca să mai remedieze ceva. „De-acum nu voi mai blestema pământul din pricina faptelor omului, căci închipuirea inimii omului se pleacă spre rău încă din tinerețea lui; și nici nu voi mai pierde toate făpturile vii așa cum am făcut" – astfel sună Cuvântul lui Dumnezeu către Om, în Facerea 8:21.

Da, Prieteni – când pământul va mai fi damnat, asta nu va veni de la Dumnezeu, ci de la Omul însuși. Gândiți-vă la țărmurile sudice ale Mediteranei – cândva teren fertil, acum un deșert. Gândiți-vă la distrugerile produse în bazinul Amazonului; gândiți-vă la întregul masacru al ecosistemelor, fiecare dintre ele fiind o reflectare a infinitei atenții a lui Dumnezeu pentru detalii... dar astea sunt subiecte de abordat într-o altă zi.

Apoi Dumnezeu spune un lucru remarcabil. Zice așa: „Groaza și frica de voi..." – adică de Om – „ ...fie peste toate fiarele pământului, peste toate păsările cerului,

peste tot ce se mișcă pe pământ și peste toți peștii mării; pe mâna voastră le-am dat." Facerea 9:2. Asta nu înseamnă că Dumnezeu îi spune Omului că are dreptul să distrugă toate Animalele, așa cum pretind unii. Ci este un avertisment pentru iubitele Creaturi ale Domnului: „Temeți-vă de Om și de sufletul său hain."

Apoi Dumnezeu face un Legământ cu Noe, cu fiii acestuia „și cu toate ființele vii"[1]. Mulți își amintesc de Legământul lui Noe, dar uită de Legământul cu toate celelalte Ființe vii. Însă Dumnezeu nu uită. El repetă expresiile „niciun trup" și „toate ființele vii" de mai multe ori, pentru a fi sigur că am înțeles.

Nimeni nu poate face un Legământ cu o piatră: pentru ca un legământ să existe, el trebuie făcut între cel puțin două părți vii și responsabile. Așa se face că Animalele nu sunt materie neînsuflețită, simple bucăți de carne. Nu, ele au Suflete vii, căci altfel Dumnezeu n-ar fi putut face un Legământ cu ele. În Cuvântul lui Dumnezeu către Om se spune așa: „Întreabă dobitoacele..." – se zice în Cartea lui Iov – „...și te vor învăța, păsările cerului, și îți vor spune; vorbește pământului, și te va învăța; și peștii mării îți vor povesti."[2]

Să ne amintim astăzi de Noe, cel ales să se îngrijească de Specii. Noi, Grădinarii Domnului, suntem un Noe format din mai mulți oameni: și noi am fost chemați, și noi am fost avertizați. Putem presimți simptomele viitorului dezastru așa cum un doctor simte pulsul unui bolnav. Trebuie să fim pregătiți pentru clipa în care cei care au trădat încrederea Animalelor – da, le-au șters de

---

[1] Vechiul Testament, *Facerea* 9:10.

[2] Citatul ca atare apare doar în Biblia protestantă, *Iov* 12:7-8.

pe fața Pământului, acolo unde le așezase Dumnezeu – vor fi măturați de Potopul Uscat, purtat pe aripile Îngerilor întunecați ai Domnului, care zboară noaptea, și va fi adus de avioane, și de elicoptere, și de trenurile de mare viteză, și de camioane, și de alte mijloace de transport asemănătoare.

Dar noi, Grădinarii, vom păstra cu grijă în sufletele noastre cunoștințele despre Specii și despre cât sunt ele de prețioase în ochii lui Dumnezeu. Noi trebuie să ferim din calea Apelor Uscate aceste prețioase învățături, ca și cum le-am duce într-o arcă.

Să ne clădim cu grijă Arararturile, Prieteni. Prevăzători, să le alimentăm cu alimente conservate și uscate. Să le ascundem bine.

Să ne ferească Dumnezeu de lațul vânătorului și să ne acopere cu penele Lui, ca să ne ascundem sub aripile lui, așa cum spune Psalmul 91[1]; și să nu vă temeți nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua-n amiaza mare[2].

Dați-mi voie să vă reamintesc importanța spălatului pe mâini, de cel puțin șapte ori pe zi și după fiecare întâlnire cu un străin. Nu-i niciodată prea devreme să exersăm această precauție esențială.

Feriți-vă de oricine strănută.

Să cântăm.

---

[1] Citatul apare doar în Biblia protestantă, Vechiul Testament, Psalmii, *Psalmul 91*, 3-4: – „Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiirile ei./ El te va acoperi cu penele Lui, și te vei ascunde supt aripile Lui. Căci scut și pavăză este credincioșia Lui!"

[2] Biblia protestantă, Vechiul Testament, *Psalmul 91*:6.

TRUPUL MI-E ARCĂ PE PĂMÂNT

Trupul mi-e Arcă pe Pământ,
Stând Pavăză-n Potopul care vine,
Și-n Suflet toate Creaturile strângând
Cu gând că toate-s bune.

Solid clădit din gene și celule,
Și neuroni – în număr infinit;
Arca mea cuprinde milioanele
De ani în care Adam a dormit.

Iar când Distrugerea ne dă târcoale,
Spre Ararat m-oi duce lunecând;
Arca mea găsi-va țărmul păcii
Drept călăuză Duhul tău luând.

Cu toate Creaturile în pace
Îmi voi petrece viața muritoare
Și fiecare dintre ele, -n felul ei,
Aduce slavă Creatorului cel mare.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

18

TOBY. ZIUA SFÂNTULUI CRICK

Anul Douăzeci și cinci

Pe pajiștea din nord încă mai zace porcul mort. Vulturii s-au repezit la el, dar nu au putut trece de pielea groasă: s-au limitat la ochi și la limbă. Vor trebui să aștepte până când o să putrezească și-o să plesnească înainte să-și poată înfige cu adevărat ghearele în el.

Toby își întoarce binoclul către cerul pe care se învârt ciorile zgomotoase. Când își coboară privirea la pământ, doi leomiei[1] traversează pajiștea. Un mascul, o femelă, plimbându-se de parcă toată lumea ar fi a lor. Se opresc la porc și adulmecă scurt. Apoi își continuă plimbarea.

Toby se holbează la ei, fascinată: n-a mai văzut un leomiel în carne și oase, doar în poze. Oare toate astea sunt rodul imaginației mele? se întreabă. Nu, leomieii chiar există. Trebuie să fie animale de la vreo grădină zoologică pe care le-au eliberat membrii uneia dintre sectele mai fanatice în acele ultime zile disperate.

Nu par periculoși, dar sunt. Combinația de leu și oaie a fost realizată la cererea Leilor lui Isaia, pentru a forța venirea Împărăției Pașnice. S-au gândit că singura cale de a împlini profeția prieteniei dintre lei și miei fără ca primii

---

[1] În original, *liobam(s)* – „leomiel"/ „leomiei" –, combinație între *lion* (leu) și *lamb* (miel).

să-i mănânce pe ceilalți ar fi să-i combine pe amândoi. Dar rezultatul n-a fost exclusiv erbivor.

Cu toate astea, leomieii au un aer destul de blând, cu blana lor buclată și aurie și cozile cârlionțate. Mănâncă inflorescențele plantelor și nu se uită în sus; cu toate astea, are senzația că sunt perfect conștienți de prezența ei. Apoi masculul își deschide gura, dezvelindu-și caninii lungi și ascuțiți și scoate un strigăt. E o combinație ciudată de behăit și răget: un beget, se gândește Toby.

Simte furnicături pe piele. Nu e prea plăcut gândul că una dintre aceste creaturi ar putea sări la ea din spatele unui tufiș. Dacă îi e scris să fie sfâșiată și devorată, ar prefera un animal de pradă mai puțin ieșit din comun. Cu toate astea, sunt uluitori. Îi privește în timp ce se zbenguie împreună, apoi adulmecă aerul și se îndepărtează fără grabă, îndreptându-se către liziera pădurii și dispărând în umbra străpunsă de raze de lumină.

Ce i-ar mai fi plăcut lui Pilar să-i vadă, se gândește ea. Lui Pilar, și Rebeccăi, și micii Ren. Și lui Adam Unu. Și lui Zeb. Sunt cu toții morți acum.

Încetează, își spune. Încetează imediat cu asta.

Călcând de-a latul treptelor, coboară cu grijă scările, folosind coada mopului ca să-și țină echilibrul. Se așteaptă mereu – încă o mai face – ca ușile liftului să se deschidă, luminile să clipească și să se simtă adierea aerului condiționat, iar cineva – cine? – să iasă de-acolo.

O ia de-a lungul holului lung, pășind încet pe mocheta din ce în ce mai tocită, trecând pe lângă șirul de oglinzi. Salonul de înfrumusețare nu duce lipsă de oglinzi: doamnelor trebuia să li se aducă aminte, într-o lumină dură, cât de rău arătau, apoi, într-una blândă, cât

de bine ar putea arăta, totuși, cu puțin ajutor, la un preț piperat. Dar după primele săptămâni pe care le petrecuse de una singură acolo, acoperise oglinzile cu prosoape roz, ca să evite să se mai înfioare la vederea propriei siluete trecând în grabă dintr-o ramă într-alta.

— Cine trăiește aici? zice cu glas tare.

Eu nu, răspunde în gând. Ceea ce fac nu prea se poate numi trai. Mai degrabă sunt într-o stare latentă, ca o bacterie într-un ghețar. Aștept să treacă timpul. Atât.

Își petrece restul dimineții într-o amorțeală plăcută. Cândva, asta s-ar fi numit meditație, dar acum cu greu ar mai putea s-o numească astfel. Se pare că încă mai poate fi cuprinsă de-o furie paralizantă: e imposibil de știut când s-ar putea declanșa. Începe cu refuzul de a accepta realitatea și sfârșește cu regrete, dar între aceste două faze trupul îi tremură de furie. Furie pe cine, pe ce? De ce i-a fost cruțată tocmai ei viața? Dintre atâtea milioane. De ce n-a fost cineva mai tânăr, cineva cu mai mult optimism și cu celule mai puțin îmbătrânite? Trebuie să-și păstreze credința că e aici cu un scop – să fie martoră la ceva, să transmită un mesaj, să salveze măcar un singur lucru de la distrugerea absolută. Trebuie să-și păstreze credința, dar nu poate.

E greșit să-și petreacă atâta timp jelind, își spune. Jelind și clocind gânduri negre. Nu rezolvă nimic.

Ziua, cât e arșiță, trage un pui de somn. Și-ar consuma inutil energia dacă ar încerca să rămână trează în timpul căldurii înăbușitoare, de saună, de la amiază.

Doarme pe o masă de masaj, într-unul dintre separeurile în care clientele Salonului își făceau tratamentele organic-botanice. Acolo sunt cearșafuri roz și perne roz, și

pături roz, de asemenea – culori blânde, care să te răsfețe, culori de bebeluși alintați – cu toate că ea nu are nevoie de pături, nu pe vremea asta.

A început să-i vină cam greu să se trezească. Trebuie să se lupte cu letargia. E o dorință căreia i te opui cu greu – aceea de a dormi. De a dormi iar și iar. De a rămâne adormită pentru totdeauna. Nu poate trăi doar în prezent, ca o plantă. Dar trecutul e o ușă închisă și nu poate întrevedea deloc viitorul. Poate că va trece de la o zi la alta, de la un an la altul, până când se va ofili pur și simplu, se va strânge în sine, uscându-se ca un păianjen bătrân.

Sau ar putea s-o apuce pe o scurtătură. Va avea mereu la îndemână Opiul[1] în sticla lui roșie, vor fi mereu acolo ciupercile numite muscarițe, micii Îngeri ai Morții. Cât are să mai treacă până când le va da drumul înăuntrul ei, ca s-o ducă în zbor pe aripile lor albe, albe...?

Ca să se înveselească, își deschide borcanul cu miere. E ultimul rămas din mierea pe care a adunat-o cu atâta vreme în urmă – împreună cu Pilar – acolo, sus, pe Acoperișul Grădinii Raiului. A păstrat-o în toți acești ani, de parcă ar fi un talisman protector. Mierea nu se strică, zicea Pilar, atâta vreme cât ai grijă să nu intre apă la ea: de aceea anticii o numeau hrana nemuririi.

Înghite o lingură parfumată, apoi încă una. A muncit din greu ca să adune mierea aceea: a afumat stupii, s-a chinuit să scoată fagurii, să-i stoarcă. Era nevoie de tact și delicatețe. Albinelor trebuia să le vorbești și să le convingi, ca să nu mai vorbim că trebuiau afumate temporar,

---

[1] În original, *Poppy*, cuvânt folosit în limba engleză pentru a desemna atât macul, cât și un produs obținut prin prelucrarea capsulelor acestei plante – opiul.

și uneori te înțeapă, dar, așa cum și-o aduce ea aminte, întreaga experiență o umplea de o fericire deplină. Știe că se amăgește în privința asta, dar preferă să se amăgească. Are o nevoie disperată să creadă că o fericire atât de pură încă mai e posibilă.

19

Treptat, Toby începuse să nu se mai gândească la faptul că ar trebui să plece de la Grădinari. Nu le împărtășea cu adevărat credința, dar nici nu mai era necredincioasă. Un anotimp s-a amestecat cu următorul – ploios, furtunos, fierbinte și secetos, răcoros și secetos, ploios și cald –, apoi un an cu altul. Nu era cu adevărat o femeie-Grădinar, dar nici nu mai era o plebee. Nu era nici una, nici alta.

Acum se aventura pe stradă, cu toate că nu se îndepărta prea mult de Grădină și se înfășura bine în haine, purtând și un con pentru filtrarea aerului la nas și o pălărie de soare cu boruri largi. Încă mai avea coșmaruri cu Blanco – șerpii de pe brațele lui, femeile fără cap prinse în lanțuri pe spinarea lui, mâinile lui cu vene albastre, care păreau jupuite, întinzându-se s-o apuce de gât. „Spune că mă iubești! Spune, căței!" În clipele cele mai grele petrecute alături de el, când era stăpânită de cea mai mare groază, de durerea cea mai mare, își concentra toate gândurile asupra imaginii acelor mâini ieșind din încheieturi. Mâinile, părți distincte din el. Sângele cenușiu țâșnind. Și-l imagina înghesuit de viu într-un cazan pentru petrocarbon. Acestea erau gânduri pline de mânie, iar de când li se alăturase Grădinarilor încerca sincer să și le șteargă din minte. Dar ele reveneau. Cei care dormeau în

separeurile de lângă ea îi spuseseră că uneori emitea niște „semnale de nefericire" în somn.

Adam Unu știa de aceste semnale. În timp, Toby ajunsese la concluzia că era o greșeală să-l subestimeze. Deși barba lui devenise acum de un alb inocent ca un fulg, iar ochii lui albaștri erau rotunzi și sinceri ca ai unui bebeluș, și cu toate că părea atât de credul și vulnerabil, lui Toby i se părea că n-are să întâlnească niciodată pe cineva atât de hotărât să-și atingă țelurile. Nu se folosea de aceste țeluri ca de o armă, ci pur și simplu se lăsa condus de ele și le permitea să-l poarte încotro doreau. Cu asta era greu să te lupți. Era ca și cum te-ai fi luptat cu o maree.

— Acum e la Painball[1], draga mea, îi spusese el într-o bună zi, de sărbătoarea Sfântului Mandel. S-ar putea să nici nu-i mai dea drumul vreodată. Probabil că tot acolo o să se afle și când se va descompune în starea elementară.

Lui Toby îi sărise inima din piept.

— Ce-a făcut?

— A ucis o femeie, a răspuns Adam Unu. Una de care n-ar fi trebuit să se atingă. O femeie din Corpurile de Securitate care căuta distracție în ținutul plebeilor. Bine-ar fi să nu mai facă așa ceva! De data asta, Corpurile de Securitate au fost nevoite să ia măsuri.

Toby auzise de Painball. Era un loc unde ajungeau cei care fuseseră condamnați, fie pe motive politice, fie din alte cauze: puteau alege să fie împușcați mortal cu

[1] Joc de cuvinte care pleacă de la *paintball*, numele cunoscutului joc în care două echipe rivale se împușcă folosind arme cu bile pline de vopsea; prin eliminarea unei ultimei litere, *paint* („vopsea") devine *pain* („durere").

atomizorul sau să intre în Arena de Painball, care nu era deloc o arenă, ci mai degrabă o pădure îngrădită. Primeai hrană care să-ți ajungă două săptămâni și o armă Painball – trăgea cu vopsea, ca o armă obișnuită pentru paintball, dar dacă te nimerea în ochi te putea orbi, iar dacă îți ajungea pe piele, vopseaua aceea ți-o ardea ca acidul și deveneai o țintă ușoară pentru tăietorii de beregate din cealaltă echipă. Orice participant era repartizat la una dintre cele două echipe: Echipa Roșie sau Echipa Aurie.

Femeile condamnate nu prea alegeau Painballul, preferau atomizoarele. Tot așa era și cu majoritatea deținuților politici. Știau că n-au nicio șansă acolo, preferau să se termine totul mai repede. Pentru Toby, era de înțeles.

Multă vreme păstraseră secretul în legătură cu Arena de Painball, la fel ca în cazul luptelor de cocoși și al Extrădărilor Interne, dar mergea vorba că acum oricine avea acces la astfel de imagini. În pădurea Painball existau camere ascunse în copaci sau băgate în pietre, dar de cele mai multe ori nu prea aveai ce vedea, poate doar câte un picior, un braț sau o umbră încețoșată, pentru că, lucru de înțeles, jucătorii de Painball se ascundeau extrem de bine. Dar uneori cineva era omorât în fața camerelor. Dacă supraviețuiai o lună, erai bun; mai mult de-atât, erai foarte bun. Unii deveneau dependenți de adrenalină și nu mai voiau să iasă când li se termina pedeapsa. Până și profesioniștii din Corpurile de Securitate se temeau de jucătorii care rezistau multă vreme.

Unele echipe își agățau prada în copaci, altele mutilau corpul celui ucis. Îi tăiau capul, îi smulgeau inima și rinichii. Făceau asta ca să intimideze cealaltă echipă. Puteai mânca o parte din cadavru, dacă începeau să ți se termine

proviziile sau ca să-ți demonstrezi ferocitatea. După o vreme, se gândea Toby, nu doar că depășeai anumite limite, ci uitai că existaseră vreodată niște limite. Erai în stare de orice.

Avusese o scurtă viziune cu Blanco decapitat, atârnând cu picioarele în sus. Ce simțise? Îi făcuse plăcere? Îi fusese milă de el? Nu-și putea da seama.

Ceruse să facă de Veghe, și-și petrecuse toată noaptea în genunchi, încercând să-și unească gândurile cu ale unei întregi tufe de mazăre: cu tulpinile, florile, frunzele și păstăile ei. Atât de verde și de liniștitoare. Aproape că reușise.

Într-o zi, bătrâna Pilar, cea cu fața de castană – Eva Șase – o întrebase pe Toby dacă vrea să învețe despre albine. Albinele și ciupercile – astea erau specializările lui Pilar. Toby o plăcea pe Pilar, care părea bună și avea o seninătate pe care Toby i-o invidia; așa că a spus da.

— Bine, a răspuns Pilar. Întotdeauna le poți spune albinelor ce necazuri ai.

Deci Adam Unu nu fusese singurul care băgase de seamă că Toby era îngrijorată.

Pilar o dusese să vadă stupii și le făcuse albinelor cunoștință cu ea, spunându-le cum o cheamă.

— Trebuie să știe că ești o prietenă, zisese Pilar. Ele te pot mirosi. Pur și simplu trebuie să te miști încet, o prevenise apoi, căci albinele se așezaseră pe Toby, acoperindu-i brațul gol, ca o blană aurie. Data viitoare vor ști cine ești. A... și dacă totuși te înțeapă, nu le strivi cu palma. Îndepărtează pur și simplu acul. Dar n-au să te înțepe decât dacă sunt speriate, pentru că atunci când te înțeapă, mor.

Pilar era o sursă bogată de povești despre albine. O albină în casă înseamnă că vei primi o vizită de la un străin,

iar dacă ucizi albina, vizita nu va fi una de bun augur. Dacă apicultorul moare, trebuie să li se spună albinelor, pentru că altfel roiesc și zboară în altă parte. Mierea ajută la rănile deschise. De vezi un roi în luna mai, de o zi rece parte o să ai. De vezi un roi în cireșar, e ca o lună nouă iar. De vezi un roi în luna lui cuptor, nu e nimic folositor. Toate albinele dintr-un stup sunt o singură albină: ăsta e motivul pentru care sunt gata să moară pentru stupul lor.

— La fel ca Grădinarii, spusese Pilar.

Toby nu-și dădea seama dacă Pilar glumea sau nu.

La început, albinele fuseseră agitate din cauza prezenței lui Toby, dar în cele din urmă o acceptaseră. O lăsaseră să adune ea însăși mierea și nu se alesese decât cu două înțepături.

— Albinele au greșit, îi spusese Pilar. Trebuie să ceri permisiunea Reginei lor și să le explici că nu le vrei răul.

Îi zisese că trebuia să le vorbească, pentru că albinele nu-ți puteau citi cu precizie gândurile. Nu mai mult decât ar fi făcut-o un om. Așa că Toby le-a vorbit, deși se simțea ridicol. Ce-ar fi crezut oamenii de jos, care treceau pe trotuar, dacă ar fi văzut-o că vorbește cu un roi de albine?

Pilar îi explicase că albinele din întreaga lume erau în pericol de mai multe zeci de ani. Din cauza pesticidelor, a climei, a unei boli sau poate toate lucrurile astea – nimeni nu știa precis. Dar albinele din Grădina de pe Acoperiș n-aveau probleme. Ba chiar o duceau extrem de bine.

— Știu că sunt iubite, zisese Pilar.

Toby se îndoia de treaba asta. Se îndoia de o mulțime de lucruri. Dar își păstra îndoielile doar pentru ea, pentru că „îndoială" nu era un cuvânt folosit prea des de Grădinari.

La ceva timp după aceea, Pilar o dusese pe Toby în pivnița umedă a ansamblului de locuințe Buenavista și-i arătase unde erau cultivate ciupercile. Albinele și ciupercile au multe în comun, zisese Pilar: albinele se împăcau bine cu tărâmul nevăzut, fiind mesagerii celor morți. Îi trântise această ciudățenie ca pe ceva cunoscut de toată lumea, iar Toby se prefăcuse c-o ignoră. Ciupercile erau trandafirii din grădina tărâmului nevăzut, pentru că partea reprezentativă a plantei se afla sub pământ. Partea pe care o poți vedea – ceea ce majoritatea oamenilor numesc „ciupercă" – era doar o apariție efemeră. O floare-nor.

Existau ciuperci comestibile, ciuperci utilizate în scopuri medicinale și ciuperci care îți dădeau viziuni. Acestea din urmă erau folosite doar în Săptămânile de Veghe și Izolare, deși erau bune și pentru anumite probleme de sănătate, iar uneori îi ajutau pe oameni să treacă prin stările Vegetative, când își refăceau sursele de hrană spirituală. Pilar zicea că oricine a trecut la un moment dat printr-o stare Vegetativă. Dar era periculos să rămâi prea multă vreme așa.

— E ca și cum ai coborî o scară – zisese ea – și n-ai mai urca niciodată înapoi. Însă ciupercile te pot ajuta în privința asta.

Erau trei categorii de ciuperci, îi explicase Pilar – Absolut Inofensive, Ciuperci de Folosit cu Grijă și sub Îndrumare și categoria Ferește-te de Ele. Trebuia să le ții minte pe toate. Ciupercile de bălegar, orice specie: Absolut Inofensive. Psilocibele: de Folosit cu Grijă și sub Îndrumare. Toate amanitele, și în special *Amanita phalloides*, buretele viperei[1]: Ferește-te de ele.

---

[1] În limba engleză, această ciupercă se numește *death angel* („îngerul morții").

— Nu cumva astea sunt foarte periculoase? a întrebat Toby.

Pilar a dat din cap în semn că da:

— O, da. Foarte periculoase.

— Și-atunci de ce le cultivi?

— Dumnezeu n-ar fi făcut ciupercile otrăvitoare dacă nu și-ar fi dorit să le folosim uneori, a răspuns Pilar.

Pilar era atât de calmă și de blândă, încât lui Toby nu-i venea să creadă că tocmai auzise așa ceva.

— N-ai fi în stare să otrăvești pe cineva! îi spusese.

Pilar o privise drept în față.

— Nu se știe, draga mea – îi zisese Pilar –, când vei fi nevoită s-o faci.

Acum Toby își petrecea toate orele libere cu Pilar – ocupându-se de stupii din Grădina Colț de Rai, de recoltele de hrișcă și lavandă cultivate special pentru albine pe acoperișurile vecine și de extragerea mierii și stocarea ei în borcane. Aplicau pe etichete mica ștampilă cu o albină pe care Pilar o folosea în locul indicațiilor scrise și puneau deoparte câteva borcane, care să se adauge conservelor din Araratul făcut de Pilar în spatele unei cărămizi mobile din pivnița blocului Buenavista. Sau aveau grijă de plantele pentru Opiu și adunau sucul gros din capsulele acestora, ori își făceau de lucru printre straturile de ciuperci din pivniță, sau fierbeau elixire, leacuri și emulsia lichidă cu miere și trandafiri pe care o vindeau la Târgul de Mărfuri Naturale „Arborele Vieții".

Și așa a trecut timpul. Toby nu-i mai ținea socoteala. Oricum, timpul nu-i un lucru care trece, zicea Pilar: e o mare pe care plutești.

Noaptea, Toby își adulmeca mirosul. Noua ei ființă. Pielea îi mirosea a miere și a sare. Și a pământ.

20

Grădinarilor li se alăturau mereu noi membri. Unii se converteau cu adevărat, dar alții nu rămâneau prea multă vreme. Stăteau un timp, purtând aceleași haine lălâi care ascundeau trupul, la fel ca toată lumea, îndeplinind cele mai umile sarcini și, dacă erau femei, plângând din când în când. Apoi dispăreau. Erau oameni-umbră, iar Adam Unu îi călăuzea printre umbre. Așa cum făcea și cu Toby însăși.

Era ca și cum ai înainta pe pipăite: lui Toby nu-i luase mult ca să-și dea seama că Grădinarii nu agreau întrebările personale. De unde veneai și ce făcusei înainte – toate astea erau irelevante, se subînțelegea din felul în care trăiau. Conta doar Prezentul. Nu spune despre alții ceea ce n-ai vrea ca ei să spună despre tine. Cu alte cuvinte, nimic.

Erau o grămadă de lucruri care o nedumereau în continuare pe Toby. De exemplu, făcuse Nuala vreodată sex, și dacă nu, oare ăsta era motivul pentru care flirta atât de mult? De unde învățase Moașa Marushka ceea ce știa să facă? Ce anume făcuse, mai exact, Adam Unu înainte de Grădinari? Existase vreodată o Eva Unu, sau cel puțin o doamnă Adam Unu, sau vreun copil Adam Unu? Dacă se apropia prea mult de zonele astea, Toby se alegea cu un zâmbet și cu schimbarea subiectului și i se sugera că ar trebui să încerce să evite păcatul originar de a-și dori

să știe prea multe lucruri sau să aibă prea multă putere. Pentru că aceste lucruri erau legate unul de altul – nu-i așa, Toby?

Și mai era și Zeb. Adam Șapte. Toby nu credea că Zeb era un adevărat Grădinar, nu mai mult decât era ea însăși. Cât fusese la Burgerii Misterioși, văzuse o grămadă de bărbați al căror trup era clădit la fel și cu aceeași înfățișare temerară și era aproape sigură că punea el ceva la cale; avea o energie care trăda asta. Dar ce căuta un om de felul ăsta pe Acoperișul Grădinii Raiului?

Zeb venea și pleca; uneori dispărea zile întregi, iar când își făcea din nou apariția, uneori purta haine de plebeu: echipament de imipiele[1], așa cum aveau cei care pilotau motociclete solare, salopetă ca a celor care se ocupau de mentenanța terenurilor de sport, costum negru de bodyguard. La început își făcuse griji, gândindu-se că era unul dintre acoliții lui Blanco, venit ca să o spioneze, dar nu, nu era vorba despre asta. Adam cel Nebun[2], așa îl porecliseră copiii, însă părea destul de întreg la minte. Un pic prea întreg ca să-și piardă vremea cu adunătura asta de excentrici simpatici, dar țăcăniți. Și ce anume îl lega de Lucerne? Pe Lucerne scria de la o poștă „nevastă răsfățată din Complex": făcea bot de fiecare dată când își rupea o unghie. Nu prea părea o parteneră pe care s-o aleagă un bărbat ca Zeb – unul care scuipa gloanțe, cum i s-ar fi zis pe vremea când Toby era mică, atunci când se găseau gloanțe pe toate drumurile.

Poate că totuși era vorba despre sex, se gândea Toby. Un miraj al cărnii, o obsesie alimentată de hormoni. Li se

[1] În original, *fleather*, de la *fake leather* – imitație de piele.

[2] În original, Mad Adam.

întâmpla multor oameni. Încă își mai amintea că fusese o vreme când ea însăși s-ar fi putut implica într-o poveste de genul ăsta, dar cu cât stătea mai mult printre Grădinari, cu atât mai mult se desprindea de acel trecut.

Nu mai făcuse sex în ultima vreme și nici nu-i ducea lipsa: în timpul scufundării în Hazna, avusese parte de prea mult sex, deși nu neapărat de genul pe care l-ar vrea cineva. Faptul că scăpase de Blanco merita o grămadă de sacrificii: era norocoasă că nu ajunsese să i-o tragă careva până o făcea terci și s-o bată măr, pentru ca apoi să sfârșească sub formă de reziduuri aruncate pe un teren viran.

Totuși avusese loc un incident de natură sexuală de când se afla la Grădinari: bătrânul Mugi Mușchi sărise pe ea pe când avea de gând să lucreze timp de o oră pe banda rulantă de la sala de sport Aleargă ca să Faci Lumină, din fosta încăpere pentru recepții aflată la ultimul etaj al ansamblului de locuințe Boulevard Condos. O trăsese de pe banda rulantă și o tăvălise pe jos, apoi se lăsase cu toată greutatea deasupra ei și o pipăise pe sub fusta de doc, suflând ca o pompă stricată. Dar ea prinsese forță de la atâta cărat de pământ și urcat de scări, iar Mugi nu prea mai era în formă, cum trebuie să fi fost cândva, așa că și-a proptit umărul în el și l-a dat la o parte, lăsându-l lat pe podea, în timp ce abia își mai trăgea răsuflarea.

I-a spus lui Pilar despre asta, așa cum îi spunea acum tot ce o frământa.

— Ce-ar trebui să fac? a întrebat.

— Noi nu prea facem mare tevatură când vine vorba despre lucruri de-astea, a răspuns Pilar. De fapt, Mungi nu vrea să facă rău. A încercat treaba asta cu mai multe dintre noi – chiar și cu mine, cu mai mulți ani în urmă, a zis ea, chicotind sec. Strămoșul Australopitec poate ieși

la iveală în oricare dintre noi. Trebuie să-l ierți în sinea ta. N-o s-o mai facă a doua oară, ai să vezi.

Și cam la asta s-au limitat experiențele sexuale. Poate că e ceva temporar, s-a gândit Toby. Poate că e ca atunci când îți amorțește brațul. Conexiunile mele neurale rezervate sexului sunt blocate. Dar de ce nu-mi pasă?

Era în după-amiaza zilei Sfintei Maria Merian[1] a Metamorfozei Insectelor, despre care se zicea c-ar fi o zi propice pentru apicultură. Toby și Pilar adunau mierea. Purtau pălăriile lor cu voaluri uriașe de plasă; pentru fum foloseau niște foale și o bucățică aprinsă de lemn putred.

— Părinții tăi... mai trăiesc? a zis Pilar, din spatele vălului alb.

Toby a fost surprinsă de o asemenea întrebare, neobișnuit de directă pentru un Grădinar. Dar Pilar n-ar fi pus o asemenea întrebare dacă n-ar fi avut un motiv întemeiat. Toby nu se simțea în stare să vorbească despre tatăl ei, așa că i-a povestit în schimb lui Pilar despre misterioasa boală a mamei ei. Ceea ce era extrem de ciudat, a adăugat, era că mama ei avusese întotdeauna mare grijă de sănătate: dacă ai fi cântărit-o, jumătate din greutatea ei trebuie să fi fost suplimentele cu vitamine.

— Ia zi-mi, ce suplimente lua? a întrebat-o Pilar.

— Conducea o franciză HelthWyzer, așa că lua dintr-acelea.

— HelthWyzer, a zis Pilar. Da. Am mai auzit de așa ceva.

---

[1] Naturalistă și ilustratoare de tratate științifice (1647-1717) născută în Germania, membră a familiei elvețiene care a fondat cea mai mare editură europeană din secolul al XVII-lea.

— De ce anume ai mai auzit? a zis Toby.

— De genul ăsta de boală, asociat cu suplimentele respective. Nu-i de mirare că cei de la HelthWyzer au vrut s-o trateze chiar ei pe mama ta.

— Ce vrei să spui? a întrebat Toby, simțind că o ia cu frig, deși soarele de dimineață ardea cu putere.

— Ți-a trecut vreodată prin minte, draga mea – i-a zis Pilar – că mama ta a fost un cobai?

Lui Toby nu-i trecuse prin minte așa ceva până atunci, dar îi trecea acum.

— Mi-am cam pus întrebări... a început ea. Nu în legătură cu pastilele, dar... m-am gândit că a fost mâna antreprenorului care voia să pună mâna pe terenul lui tata. M-am gândit că era posibil să fi pus ceva în apa din puț.

— În cazul ăsta, v-ați fi îmbolnăvit cu toții, a răspuns Pilar. Promite-mi că n-o să iei niciodată pastile fabricate de vreo Corporație. Să nu cumperi niciodată pastile dintr-astea și nici să nu accepți vreodată astfel de pastile dacă-ți sunt oferite, indiferent ce ți s-ar spune. Vor prezenta date științifice și mărturii ale cercetătorilor; vor găsi doctori – n-au nicio valoare, au fost cumpărați cu toții.

— Dar nu-i pot cumpăra pe toți! a zis Toby, șocată de vehemența lui Pilar, care era de obicei atât de calmă.

— Nu, a răspuns Pilar. Absolut. Dar îi pot cumpăra pe toți cei care încă mai colaborează cu vreuna dintre Corporații. Ceilalți – unii au murit pe neașteptate. Dar cei care încă mai sunt în viață, cei care mai au în ei măcar o fărâmă din vechea etică medicală... a zis ea, făcând o pauză. Mai există încă doctori de felul ăsta. Dar nu în cadrul Corporațiilor.

— Și unde sunt? a întrebat Toby.

— Unii dintre ei sunt aici, cu noi, a spus Pilar, zâmbind. Katuro Patentul a fost internist. Acum e instalatorul nostru. Surya a fost chirurg oftalmolog. Stuart a fost oncolog. Marushka a fost ginecolog.

— Și ceilalți doctori? Dacă nu se află aici...?

— Să zicem că sunt în siguranță, în altă parte, a zis Pilar. Pentru moment. Dar acum trebuie să-mi faci o promisiune: acele pastile ale Corporațiilor sunt hrană pentru morți, draga mea. Nu-i vorba despre moartea de care vorbim noi, ci de una mai rea. E vorba de morții vii. Trebuie să-i învățăm pe copii să se ferească de pastilele astea – sunt malefice. Nu e doar una dintre măsurile credinței noastre[1], e ceva sigur.

— Dar cum poți fi atât de sigură? a întrebat Toby. Corporațiile... nimeni nu știe ce fac. Sunt izolate în Complexele lor, nimic nu ajunge în exterior...

— Ai fi surprinsă dacă ai afla... a zis Pilar. Niciodată n-a fost construită o barcă în care să nu apară până la urmă vreo crăpătură. Ei, și-acum promite-mi.

Toby i-a promis.

— Cândva, când o să fii o Evă, o să înțelegi mai multe, a zis Pilar.

— A, nu cred că o să fiu vreodată o Evă, a zis Toby cu seninătate.

Pilar a zâmbit.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, când Pilar și Toby terminaseră de adunat mierea, iar Pilar îi mulțumea stupului și reginei pentru ajutor, Zeb și-a făcut apariția

---

[1] În original: *rule of faith*. Expresia apare în Noul Testament, *Epistola către Romani* 12:16.

urcând pe scara de incendiu. Purta o geacă neagră din impiele, dintr-acelea preferate de piloții motocicletelor solare. Aveau obiceiul să și le cresteze ca să lase aerul fierbinte să circule în timp ce mergeau cu motocicletele, dar a lui avea niște crestături în plus.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Toby. Cu ce pot să te ajut?

Zeb se ținea de burtă cu mâinile lui ca niște butuci; printre degete îi ieșea sânge. Toby s-a simțit un pic îngrețoșată. Dar în același timp a simțit că trebuie neapărat să-i spună: „Ai grijă să nu sângerezi peste albine."

— Am căzut și m-am tăiat, a zis Zeb. Într-o sticlă spartă.

Respira cu greutate.

— Nu cred, a spus Toby.

— Nici nu m-am gândit c-ai să crezi, a zis Zeb, rânjind spre ea. Uite, i-a spus lui Pilar. Ți-am adus un cadou. O specialitate de la Burgerii Misterioși.

A băgat o mână în buzunarul gecii de impiele și a scos de-acolo un pumn de carne tocată. Preț de-o clipă, Toby a avut oribila impresie că era o bucată din Zeb însuși, dar Pilar a zâmbit.

— Mulțumesc, dragă Zeb, a zis ea. Mereu mă pot baza pe tine! Acuma hai cu mine, o să te reparăm noi! Toby, poți s-o găsești pe Rebecca și să-i spui să aducă niște prosoape curate? Și pe Katuro. Adu-l și pe el.

Nu părea deloc tulburată la vederea sângelui.

Cât de bătrână o să fiu când o să ajung și eu la fel de calmă? s-a întrebat Toby. Se simțea sfâșiată.

21

Pilar și Toby l-au cărat pe Zeb în Coliba Recuperării Vegetative, aflată în colțul nord-vestic al Acoperișului, care era folosit de Grădinari pentru Veghe sau de către cei care ieșeau din starea Vegetativă, ori de către cei care nu aveau boli prea grave. În timp ce-l ajutau să se așeze, Rebecca a ieșit din șopronul împrejmuit aflat în partea din spate a Acoperișului, cărând o stivă de prosoape de bucătărie.

— Cine ți-a făcut așa ceva? a zis ea. Asta e făcută cu o sticlă! V-ați bătut cu sticlele?

Katuro a venit, a dezlipit geaca de pe burta lui Zeb și i-a aruncat o privire de profesionist.

— S-a oprit la coaste, a zis el. Ți-a sfâșiat carnea, nu te-a înjunghiat. Nu-s răni adânci – ai avut noroc.

Pilar i-a dat carnea tocată lui Toby.

— E pentru viermi, i-a zis. Ai putea să te ocupi tu de ea de data asta?

După miros, carnea începuse deja să se strice.

Toby a înfășurat-o în tifon de la Clinică, așa cum o văzuse pe Pilar făcând, și a coborât bocceaua aceea peste marginea acoperișului cu ajutorul unei funii. Peste câteva zile, după ce mușteleaveau să-și depună ouăle, iar din acestea aveau să iasă viermi, le trăgeau înapoi și recoltau

viermii, pentru că acolo unde exista carne în putrefacție, apăreau cu siguranță și viermii. Pilar avea mereu la îndemână o rezervă de viermi pentru scopuri terapeutice, în caz de nevoie, dar Toby nu-i văzuse niciodată în acțiune.

După spusele lui Pilar, terapia cu viermi data din vremuri străvechi. Apoi se renunțase la ea, ca și la lipitori și la luarea de sânge, fiind considerate niște practici depășite. Însă în cel de-al Doilea Război Mondial doctorii observaseră că rănile soldaților se vindecau mai repede în prezența viermilor. Acele creaturi utile nu doar că mâncau țesutul infectat, dar ucideau și bacteriile necrotice, așa că erau de mare ajutor în prevenirea cangrenei.

Viermii îți dădeau o senzație plăcută, zicea Pilar – te ciupeau încetișor, ca plevușca –, dar trebuia să ai mare grijă, pentru că dacă nu mai aveau carne infectată și începeau să invadeze țesutul viu, pacientul începea să sângereze și avea dureri. Altfel, rana avea să se vindece curat.

Pilar și Katuro i-au spălat tăieturile lui Zeb cu oțet, apoi i le-au uns cu miere. Zeb nu mai sângera, însă era palid. Toby i-a dat să bea Sumac[1].

Katuro a zis că sticlele folosite în încăierările de stradă din tărâmul plebeilor erau o bine-cunoscută sursă de infecții, așa că ar fi trebuit să folosească viermii imediat, ca să nu se ajungă la septicemie. Pilar a folosit o pensetă ca să pună viermii pe care-i păstrase într-un tifon îndoit, apoi a lipit tifonul de Zeb cu leucoplast. Când viermii aveau să roadă tifonul ca să iasă din el, rana lui Zeb urma să fie suficient de infectată să-i atragă.

[1] Plantă mai cunoscută la noi sub denumirea de „oțetar" și care are proprietăți medicinale.

— Cineva trebuie să supravegheze viermii, a zis Pilar. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. În caz că viermii ar începe să-l mănânce pe dragul nostru de Zeb.

— Sau în cazul în care aș începe eu să-i mănânc, a zis Zeb. Creveți de pământ. Aceeași structură a corpului. Sunt foarte buni dacă-i prăjești. O nemaipomenită sursă de lipide.

Voia să arate că n-are nimic, dar abia mai vorbea.

Toby l-a vegheat în primele cinci ore. Auzind de accidentul lui Zeb, Adam Unu a venit să-l vadă.

— Discreția e cea mai bună dovadă de curaj, a spus el pe un ton blând.

— Mda, păi erau prea mulți, a zis Zeb. Oricum, i-am băgat pe trei dintre ei în spital.

— Nu-i ceva cu care să te mândrești, a zis Adam Unu.

Zeb s-a încruntat.

— Infanteriștii își folosesc picioarele, a răspuns el. De-aia port eu bocanci.

— O să vorbim despre asta mai târziu, când o să te simți mai bine, a zis Adam Unu.

— Mă simt bine, a mormăit Zeb.

Atunci a dat buzna Nuala, ca să-i ia locul lui Toby.

— I-ai făcut niște Salcie[1]? a întrebat ea. O, Doamne, urăsc viermii ăștia! Hai, lasă-mă să te sprijin! Nu putem să ridicăm jaluzelele? Avem nevoie de aer! Zeb, asta înțelegi tu prin Limitarea Masacrului Urban? Nu ești cuminte deloc!

Trăncănea întruna, iar lui Toby îi venea să-i tragă un șut.

---

[1] Personajul se referă la ceaiul din coajă de salcie, care conține o substanță similară aspirinei.

După aceea a venit Lucerne, toată numai lacrimi.

— E îngrozitor! Ce s-a întâmplat, cine...

— Of, n-a fost cuminte deloc! a zis Nuala pe un ton conspirativ. Nu-i așa, Zeb? Să te bați cu plebeii, a șoptit ea încântată.

— Toby – i s-a adresat Lucerne, ignorând-o pe Nuala –, cât de grav este? O să... o să...

Părea o actriță de televiziune de pe vremuri, jucând scena de la căpătâiul muribundului.

— Sunt bine, a zis Zeb. Și-acu' ștergeți-o și lăsați-mă singur!

Nu voia să se ocupe nimeni de el, le-a zis. Cu excepția lui Pilar. Și-a lui Katuro, dacă era absolut necesar. Și-a lui Toby, pentru că ea cel puțin tăcea din gură. Lucerne a plecat, plângând de furie, dar Toby nu putea face nimic în privința asta.

Zvonurile țineau loc de știri printre Grădinari. Băieții mai mari au aflat rapid despre lupta la care participase Zeb – acum devenise o luptă –, iar în după-amiaza următoare au venit să-l vadă Shackleton și Crozier. El dormea – Toby îi pusese niște Opiu în ceaiul de Salcie –, așa că s-au învârtit pe lângă el în vârful picioarelor, vorbind în șoaptă și încercând să tragă cu ochiul la rana lui.

— Odată, a mâncat un urs, a zis Shackleton. Când zbura pentru Salvaurs, atunci când încercau să salveze urșii polari. Avionul i s-a prăbușit și el a mers pe jos – a durat luni întregi!

Băieții mai mari aveau multe astfel de povești eroice despre Zeb.

— A zis că urșii arată exact ca omul atunci când sunt jupuiți.

— L-a mâncat pe copilot. Însă abia după ce murise, a zis Crozier.

— Putem să vedem viermii?

— Are cangrenă?

— Cangrenă! Banda! Verde![1] a strigat micul Oates, care se luase după frații lui.

— Gura, Oatie!

— Ei, na! Îți pute gura, mâncător de carne!

— Hai, gata, acum plecați, le-a zis Toby. Zeb... Adam Șapte are nevoie de odihnă.

Adam Unu persista în convingerea că Shackleton, Crozier și micuțul Oates aveau să ajungă niște oameni cumsecade, dar Toby avea îndoielile ei. Philo Ceață ar fi trebuit să le țină loc de tată, însă el era uneori cu mintea la cu totul alte lucruri.

Pilar îl veghea în timpul nopții: oricum ea nu prea dormea noaptea, așa zisese. Nuala se oferise pentru dimineață. Lui Toby îi venea rândul după-amiaza. Ea verifica viermii din oră în oră. Zeb n-avea febră și nu-i curgea sânge proaspăt.

Începând să se vindece, nu mai avea stare, așa că Toby juca domino cu el, apoi cărți și în cele din urmă șah. Setul de șah era al lui Pilar: piesele negre erau niște furnici, iar cele albe, albine; le sculptase chiar ea.

— Înainte se credea că regina albinelor e un rege, zicea Pilar. Pentru că dacă omori albina aia, restul sunt complet dezorientate. Iată motivul pentru care regele de la șah nu se mișcă prea mult pe tablă – pentru că regina albinelor rămâne întotdeauna înăuntrul stupului.

---

[1] Vezi nota 1 de la p. 100.

Toby nu era sigură că toate astea sunt adevărate: regina albinelor chiar rămânea mereu înăuntrul stupului? Cu excepția momentelor când ieșea cu roiul, bineînțeles, și a zborurilor nupțiale... Fixa tabla de joc cu privirea, încercând să descopere un model repetitiv. Din exteriorul Colibei se auzea vocea Nualei, amestecată cu ciripitul copiilor mai mici.

— Cele cinci simțuri, prin care lumea ajunge la noi... văzul, auzul, pipăitul, mirosul, gustul... ce folosim pentru a simți gustul? Așa e... Oates, nu e cazul s-o lingi pe Melissa. Și-acum băgați la loc limbile în cutiuțele lor și închideți capacele.

Lui Toby i-a venit o imagine – nu, a simțit un gust. A simțit gustul pielii de pe brațul lui Zeb, sarea de pe ea...

— Șah mat! a zis Zeb. Furnicile câștigă din nou.

Zeb juca întotdeauna cu furnicile, ca să-i dea lui Toby un avantaj la deschidere.

— A, n-am văzut-o pe asta, a zis Toby.

Acum se întreba – ce gând nedemn – dacă era ceva între Nuala și Zeb. Deși nu era în floarea vârstei, Nuala avea un aer excitant și ciudat de copilăros. Lucrurile astea erau atrăgătoare pentru unii bărbați.

Zeb dăduse la o parte piesele de tablă și acum începea să le așeze din nou.

— Îmi faci o favoare? a întrebat.

N-a așteptat să-i răspundă „da".

Lucerne avea mereu dureri de cap, i-a zis el. Vorbea pe un ton fără inflexiuni, dar vocea lui avea ceva tăios, din care Toby a înțeles că durerile acelea de cap puteau să nu fie reale; sau că erau destul de reale, însă pe Zeb tot îl plictiseau.

Ar fi putut Toby să treacă pe la ea cu următoarea ocazie când Lucerne mai avea o migrenă – i-a zis el – ca să vadă dacă poate face ceva? Pentru că el sigur nu putea face nimic în privința hormonilor lui Lucerne, dacă de-acolo i se trăgea.

— Mi se plânge mereu, a continuat el. Pentru că sunt prea multă vreme plecat. E geloasă din cauza asta, a adăugat, rânjind ca un rechin. Poate că îi vine mintea la cap dacă vorbești tu cu ea.

Așa deci. S-au cam scuturat trandafirii, se gândise Toby. Și chestia asta nu prea îi convine.

22

Ziua Sfântului Allan Sparrow[1] al Aerului Curat nu se ridicase până acum la înălțimea numelui său. Toby înaintase cu grijă pe străzile aglomerate din ținutul plebeilor, ascunzându-și săculețul cu ierburi uscate și leacurile din sticluțe sub salopeta ei lălâie. Furtuna de după-amiază curățase oarecum aerul de vaporii și particulele toxice, dar purta oricum la nas un con negru pentru filtrarea aerului, în onoarea Sfântului Sparrow. Așa cum era obiceiul.

Se simțea mai în siguranță pe stradă de când Blanco era la Painball; cu toate astea, nu se plimba fără rost și nu hoinărea aiurea, dar – amintindu-și ce-o sfătuise Zeb – nici nu alerga. Cel mai bine era să pară că avea o țintă bine stabilită, ca și cum ar fi avut de rezolvat o treabă. Îi ignora pe cei care se holbau la ea, ignora insultele celor care nu-i plăceau pe Grădinari, dar era atentă la orice mișcare bruscă și la oricine s-ar fi apropiat prea mult. Odată, o bandă de șmecherași plebei îi luase ciupercile; din fericire pentru ei, în momentul ăla nu avea la ea nicio varietate letală.

Se îndrepta spre clădirea Fabricii de Brânză ca să facă ceea ce-i ceruse Zeb. Era pentru a treia oară când mergea

[1] Activist politic de origine canadiană; în limba română, *sparrow* se traduce prin „vrabie".

acolo. Dacă durerile de cap ale lui Lucerne erau reale și nu doar încercări de a atrage atenția, un analgezic/soporific de la HelthWyzer care se vindea fără rețetă ar fi putut rezolva problema, fie vindecând-o, fie omorând-o. Dar pastilele Corporațiilor erau tabu printre Grădinari, așa că folosea extract de Salcie, urmat de Valeriană, amestecate cu niște Opiu; însă nu prea mult Opiu, pentru că putea da dependență.

— Ce-i asta? întreba Lucerne de fiecare dată când era tratată de Toby. Are gust mai bun când e făcută de Pilar.

Toby se abținea să-i spună că, de fapt, era făcută de Pilar, și o îndemna pe Lucerne să înghită mai repede doza. Apoi îi punea o compresă rece pe frunte și stătea lângă patul ei, încercând să-i ignore smiorcăiala.

Ca Grădinar, era de dorit să nu vorbești despre problemele tale în public: a arunca în cârca altora deșeurile tale mentale nu era privit cu ochi buni. Viața îți oferă două alternative dacă vrei să bei din cupa ei, îi învăța Nuala pe copiii mai mici. Conținutul poate părea același, dar, o, Doamne, cât de mult diferă gustul!

> Cupa cu Nu e amară, cupa cu Da e gustoasă –
> Deci pe care o vei lua cu tine acasă?

Aceasta era una dintre convingerile fundamentale ale Grădinarilor. Însă cu toate că Lucerne putea să enunțe sloganurile, ea nu asimilase învățăturile: Toby putea să-și dea seama când cineva se preface, pentru că ea însăși se prefăcea. De îndată ce Toby își intra în rolul de soră de caritate, toată putreziciunea care zăcea în Lucerne dădea năvală la suprafață. Toby aproba în tăcere, sperând să lase impresia că o compătimește, deși în realitate calcula câte picături de Opiu ar fi necesare ca s-o adoarmă complet pe

Lucerne înainte ca ea, Toby, să se lase pradă celor mai rele impulsuri și s-o strângă de gât.

În vreme ce străbătea cu pași repezi străzile, Toby anticipa nemulțumirile lui Lucerne. Dacă nu se dezmințea cumva de atitudinea ei obișnuită, acestea aveau să fie legate de Zeb: de ce nu era niciodată acolo când Lucerne avea nevoie de el? Cum de ajunsese în haznaua asta infectă cu adunătura asta de visători – „Nu mă refer la tine, Toby, tu ești mai cu picioarele pe pământ" – care nu înțelegeau lucruri esențiale despre mersul lumii? Era îngropată de vie aici, cu un monstru de egoism, cu un bărbat căruia nu-i păsa decât de propriile nevoi. Să vorbești cu el era ca și cum ai fi vorbit cu un cartof – nu, cu o piatră. Nu te auzea, nu-ți spunea niciodată ce părere are, era dur precum cremenea.

Nu că Lucerne nu s-ar fi străduit. Voia să fie o persoană responsabilă, credea cu adevărat că Adam Unu avea dreptate în multe privințe și nimeni nu iubea animalele mai mult ca ea, dar chiar exista o limită, așa că nici vorbă să creadă că melcii fără cochilie aveau un sistem nervos central, iar a spune că aveau suflete însemna să iei în râs însuși conceptul de suflet, și ea nu era deloc de acord cu asta, pentru că nimeni nu avea mai mult respect pentru suflet decât ea, fusese întotdeauna o persoană foarte spirituală. Cât despre salvarea lumii, nimeni nu și-o dorea mai mult ca ea, dar indiferent cât de multe privațiuni își impuneau Grădinarii, lipsindu-se de hrană și haine normale, ba chiar și de dușurile obișnuite – o, Doamne! –, și indiferent cât de cuprinși erau de o mai mare exaltare și cât se simțeau mai puternici și mai virtuoși decât restul lumii, asta nu schimba cu nimic lucrurile. Nu erau cu nimic mai presus de acei oameni care se biciuiau – acei flagranți.

„Flagelanți", îi zisese Toby, prima oară când venise vorba despre asta.

Apoi Lucerne spusese că nu credea cu adevărat lucrurile astea despre Grădinari, totul se datora doar proastei dispoziții cauzate de durerile de cap. Și faptului că o priveau de sus din cauză că venea dintr-o Corporație și că-și părăsise soțul și fugise cu Zeb. Nu aveau încredere în ea. Credeau că e o târfă. Făceau glume vulgare despre ea când nu era de față. Sau copiii le făceau – nu-i așa?

— Copiii fac glume vulgare despre oricine, îi spusese Toby. Inclusiv despre mine.

— Despre tine? zisese Lucerne, deschizându-și larg ochii mari, cu gene negre. De ce ar face glume vulgare despre tine?

Tu nu ai niciun fel de sex-appeal, asta era ceea ce vrusese să spună. Dreaptă ca o scândură, și de la spate, și din față. Albină lucrătoare.

Treaba asta avea un avantaj: Lucerne nu era geloasă pe ea. În privința asta, Toby era un unicat printre femeile-Grădinari .

— Nu te privesc de sus, îi spusese Toby. Nu au impresia că ești o târfă. Iar acum relaxează-te pur și simplu și închide ochii; imaginează-ți că Salcia se mișcă prin trupul tău, urcând spre cap, unde se află durerea.

Era adevărat că Grădinarii n-o priveau condescendent pe Lucerne, sau nu din motivele pentru care credea ea. Era posibil să nu le fi convenit că era delăsătoare când venea vorba să-și îndeplinească îndatoririle și nu reușea să învețe cum se taie un morcov, să fi disprețuit murdăria din locuința ei și patetica ei încercare de a cultiva roșii pe pervazul ferestrei, precum și faptul că-și petrecea atâta vreme în pat, dar nu le păsa deloc de infidelitatea ei, sau

de adulterul ei, sau oricum or fi fost numite cândva lucrurile astea.

Și asta din cauză că Grădinarii nu-și mai băteau capul cu certificatele de căsătorie. Erau de acord că trebuie păstrată fidelitatea atâta vreme cât erai într-un cuplu, dar nu se vorbea nicăieri despre vreo nuntă între primul Adam și prima Evă, așa că, în ochii lor, nici clericii altor religii, nici vreun funcționar laic nu aveau puterea de a-i căsători pe oameni. Cât despre Corpurile de Securitate, acestea erau în favoarea căsătoriilor oficiale doar pentru a putea să intre în posesia unei fotografii a irisului tău, a amprentelor tale scanate și a ADN-ului tău, ca să-ți poată da de urmă cât mai ușor. Sau așa pretindeau Grădinarii, iar asta era una dintre afirmațiile lor pe care Toby o putea accepta fără rezerve.

Printre Grădinari, nunțile erau ceva simplu. Cele două părți trebuiau să declare în fața unui martor că se iubeau. Făceau schimb de frunze verzi, simbolizând creșterea și fertilitatea, și săreau peste un foc de tabără, simbolizând energia universului, apoi se declarau căsătoriți și se băgau în pat. Pentru divorț, făceau aceleași lucruri, doar că pe dos: declarau în public că nu se iubesc și că se vor despărți, făceau schimb de crenguțe uscate și săreau repede peste o grămadă de cenușă rece.

Una dintre nemulțumirile obișnuite ale lui Lucerne – care cu siguranță își făcea apariția dacă Toby nu era suficient de promptă cu administrarea Opiului – era că Zeb nu-i ceruse să participe împreună cu el la o ceremonie cu frunze verzi și sărituri peste foc.

— Nu pentru că aș crede că asta înseamnă ceva, zicea ea. Dar el ar trebui să creadă, pentru că e unul dintre ei,

nu? Așa că, dacă n-o face, înseamnă că refuză să-și ia un angajament față de mine. Nu ești de acord?

— Nu știu niciodată ce-i în capul celorlalți, răspundea Toby.

— Dar dacă ar fi vorba despre tine, nu ai avea impresia că încearcă să scape de responsabilitate?

— De ce nu-l întrebi? zicea Toby. Întreabă-l de ce nu te-a...

Oare „cerut" era cuvântul potrivit?

— N-ar face decât să se înfurie, răspundea Lucerne cu un oftat. Era atât de diferit atunci când l-am cunoscut!

Apoi lui Toby îi era servită povestea lui Lucerne și a lui Zeb – o poveste pe care Lucerne nu se sătura niciodată s-o spună.

23

Povestea era următoarea. Lucerne îl întâlnise pe Zeb la Salonul AnooYoo din Parc – știa Toby despre Anoo Yoo? A... Ei bine, era un loc fantastic dacă voiai să te relaxezi și să reîntinerești. Era chiar imediat după ce fusese construit și încă se mai ocupau de amenajările exterioare. Fântânile, pajiștile, grădinile, tufișurile. Lumintrandafirii. Oare Toby nu găsea că lumintrandafirii erau nemaipomeniți? Nu văzuse niciodată unii? A... Păi, cine știe, poate cândva...

Lui Lucerne îi plăcea să se scoale în zori, se trezea devreme pe-atunci, adora să privească răsăritul; asta din cauză că întotdeauna fusese sensibilă la lumină și culori, dădea atât de multă atenție valorii estetice a locuințelelor ei – locuințele pe care le decorase. Îi plăcea la nebunie să includă cel puțin o încăpere în culorile răsăritului – camera răsăritului, așa o numea în sinea ei.

În plus, pe vremea aceea nu-și găsea liniștea. Chiar nu-și găsea deloc liniștea, din cauză că soțul ei era rece ca o criptă și nu mai făceau deloc dragoste pentru că era prea preocupat de carieră. Și ea era o persoană senzuală, întotdeauna fusese așa, iar naturii ei senzuale îi era refuzată hrana elementară. Ceea ce e dăunător pentru sănătate, în special pentru sistemul imunitar. Citise niște studii despre asta!

Așa că asta era situația când se învârtea pe-acolo în zori, în kimonoul ei roz, plângând un pic și contemplând ideea divorțului de un soț angajat la HelthWyzer, sau cel puțin pe aceea a unei despărțiri, deși își dădea seama că n-ar fi fost cel mai bun lucru pentru Ren, pe-atunci atât de mică și de atașată de tatăl ei – nu că el i-ar fi dat mai multă atenție lui Ren. Și deodată iată-l pe Zeb, în lumina răsăritului, ca o – ei bine, ca o viziune, singur-singurel, plantând o tufă de lumintrandafiri. Unul dintre acei trandafiri fosforescenți, cu un miros absolut divin – îi mirosise Toby vreodată? –, bănuia că nu, pentru că Grădinarii urau de moarte chestiile noi, dar trandafirii aceia chiar erau drăguți.

Deci iată un bărbat, la răsărit, stând în genunchi și arătând de parcă ar fi ținut în mână un buchet de tăciuni aprinși.

Ce femeie care nu-și poate găsi liniștea i-ar rezista unui bărbat cu o lopată într-o mână și o tufă de trandafiri strălucitori în cealaltă, și cu o ușoară sclipire sălbatică în ochi, pe care o puteai lua drept dragoste? și-a zis Toby. În ceea ce-l privea pe Zeb, se găseau destule argumente în favoarea unei femei atrăgătoare în kimono roz – un kimono nu prea bine încheiat –, pe o pajiște, în timpul unui răsărit de soare sidefat, mai ales că femeia cu pricina era înlăcrimată. Pentru că Lucerne era atrăgătoare. Din punct de vedere strict vizual, era foarte atrăgătoare. Chiar și atunci când se smiorcăia, așa cum o vedea Toby mai mereu.

Lucerne străbătuse cu pași unduitori pajiștea, simțindu-și picioarele goale prin iarba umedă și răcoroasă, simțind cum țesătura i se freca de coapse, simțind încordarea care-i strângea talia și slăbiciunea care-o învăluia

mai jos de osul claviculei. Crescând în ea, ca valurile. S-a oprit în fața lui Zeb, care o privise venind spre el ca un marinar care a căzut din greșeală în ocean, iar ea ar fi fost fie o sirenă, fie un rechin. (Imaginile acestea îi aparțineau lui Toby: Lucerne vorbise despre „Destin".) Simțeau amândoi totul atât de *acut*, îi spusese ea lui Toby; ea fusese întotdeauna conștientă de încordarea emoțională a altor oameni, era ca o pisică sau, sau... avea talentul acela, sau poate era un blestem... își dăduse seama de asta. Așa că putea simți din interior senzațiile pe care i le provoca lui Zeb vederea ei. Asta era copleșitor!

Astfel de lucruri erau imposibil de explicat în cuvinte, zisese, de parcă lui Toby n-ar fi avut cum să i se întâmple vreodată ceva asemănător.

În fine, stăteau amândoi acolo, deși își dăduseră deja seama ce avea să se întâmple – ceea ce era inevitabil să se întâmple. Teama și dorința îi apropiau și îi țineau la distanță deopotrivă.

Lucerne nu pomenise despre dorință. Ea îi spunea „dor".

În acest punct al relatării, Toby avea viziunea setului pentru sare și piper care stăteau cândva, demult, pe masa de bucătărie a casei în care își petrecuse copilăria: o găinușă de porțelan și un cocoșel de porțelan. Găina era sarea, cocoșul era piperul. Lucerne cea sărată stătea în fața piperatului Zeb, zâmbind și privind în sus, punându-i o întrebare simplă – cât de multe tufe de trandafiri aveau să fie, sau ceva de genul ăsta, nu-și mai amintea –, atât de fascinată de ceea ce Zeb... (De-aici încolo Toby n-o mai asculta, pentru că nu voia să audă despre bicepșii, tricepșii și alte atracții musculare ale lui Zeb. Era oare ea însăși imună la ele? Nu. Era prin urmare cuprinsă de gelozie când povestea

ajungea în punctul ăsta? Da. Trebuie să fim mereu vigilenți în privința năzuințelor și înclinațiilor pe care ni le dictează natura noastră animală, spunea Adam Unu.)

Și-atunci – continua Lucerne, atrăgând-o din nou pe Toby în povestea ei –, și-atunci s-a întâmplat ceva ciudat: l-a recunoscut pe Zeb.

— Te-am mai văzut, îi zisese. Nu ai fost cumva la HelthWyzer? Numai că pe-atunci nu lucrai în grădină! Erai...

— Mă confunzi, a răspuns Zeb.

Apoi a sărutat-o. Sărutul ăla a străpuns-o ca un cuțit, și i-a căzut în brațe ca... ca un pește mort... nu... ca un jupon cu dantele... nu, ca un șervețel umed! Și-atunci el a luat-o în brațe și a întins-o pe iarbă, în văzul lumii, ceea ce era incredibil de excitant, apoi i-a desfăcut kimonoul și a smuls petalele trandafirilor pe care îi ținea în mână și i le-a împrăștiat pe tot corpul, apoi ei doi au... A fost ca o lovitură fulgerătoare, spunea Lucerne, și se gândise: cum aș putea să mai trăiesc după asta, am să mor chiar aici, în locul ăsta! Și-și putea da seama că și el simțea aceleași lucruri.

Mai târziu – peste destul de multă vreme, după ce începuseră să trăiască împreună –, el i-a spus că avusese dreptate. Da, locuise în Complexul HelthWyzer, dar, din motive despre care nu voia să vorbească, fusese nevoit să plece în grabă de-acolo, și se baza pe ea să nu pomenească nimănui despre perioada aceea îndepărtată și despre locul acela în care stătuse. Lucru pe care ea nu l-a făcut. Sau nu l-a prea făcut. Cu excepția cazului de față, când i-a spus lui Toby.

Însă pe-atunci, pe vremea șederii ei la Salon – slavă Domnului că nu avusese parte de vreo procedură care

să-i facă pielea să se cojească și că venise acolo doar ca să se pună puțin la punct! –, mai avuseseră parte de câte o mică escapadă, încuiați într-una dintre cabinele de duș din vestiarul de la piscina Salonului, după care se lipise de Zeb ca o frunză umedă. La fel făcuse și el, a adăugat ea. Nu se mai săturau unul de altul.

Pe urmă, după ce i se terminaseră ședințele de la Salon și ea se întorsese la așa-zisul ei cămin, se strecura afară din Complex sub un pretext sau altul – în general spunea că merge la cumpărături, fiindcă lucrurile pe care le puteai cumpăra din Complex erau atât de banale – și se întâlneau pe ascuns în cartierele plebeilor, ceea ce era atât de excitant la început! Ce locuri ciudate, hoteluri de doi bani în care lumea se ducea să facă sex și camere de închiriat cu ora, atât de diferite de atmosfera rigidă din Complexul HelthWyzer; iar după aceea, când el fusese nevoit să plece în grabă... avusese niște necazuri, ea nu înțelesese niciodată din ce cauză, doar că trebuise să plece foarte repede... ea, ei bine, nu putuse suporta să fie departe de el.

Așa că își părăsise așa-zisul soț, nu că n-ar fi meritat-o, după cât de indiferent se arătase. Și se mutaseră dintr-un oraș într-altul, dintr-o parcare de rulote într-alta, iar Zeb plătise pentru niște tratamente la negru –amprente, ADN și așa mai departe; iar după aceea, când nu mai era niciun pericol, se întorseseră – chiar aici, la Grădinari. Pentru că Zeb i-a mărturisit că fusese Grădinar de la bun început. Sau cel puțin așa susținea. Oricum, părea să-l cunoască destul de bine pe Adam Unu. Fuseseră colegi de școală. Sau ceva de genul ăsta.

Deci Zeb n-avusese încotro, s-a gândit Toby. Fugise dintr-o Corporație; poate că tranzacționa pe piața neagră cine știe ce lucruri de valoare – nanotehnologie sau

tehnici de realizare a unor mutații genetice. Ceea ce i-ar fi fost fatal dacă era prins. Iar Lucerne i-ar fi asociat chipul cu fostul lui nume, așa că el a trebuit să-i distragă atenția folosindu-se de sex, apoi să o ia cu el ca să se asigure că-i e loială. Avea de ales între asta și a o ucide. Nu putea pleca fără ea: s-ar fi simțit jignită și ar fi pus copoii Corpurilor de Securitate pe urmele lui. Și totuși, ce risc își asumase! Femeia asta era ca o mașină capcană făcută de amatori: nu puteai să știi niciodată când avea să explodeze sau pe cine avea să omoare. Toby se întreba dacă Zeb se gândise vreodată să-i îndese ceva pe gât și s-o arunce într-un container pentru reziduuri carbonice.

Dar poate că o iubea. În felul lui. Chiar dacă lui Toby îi era greu să-și imagineze așa ceva. Însă probabil că dragostea i se stinsese, pentru că în momentul de față nu prea se mai ocupa de ea.

— Și soțul tău nu te-a căutat? a întrebat Toby când auzise pentru prima oară povestea. Soțul tău, de la HelthWyzer?

— Nu-l mai consider pe omul ăla soțul meu, răspunsese Lucerne pe un ton ofensat.

— Scuză-mă. Fostul soț. Corpurile de Securitate nu au... I-ai lăsat un mesaj?

Dacă era urmărită, Lucerne i-ar fi condus direct la Grădinari – nu numai la Zeb, ci la Toby însăși, și la fosta ei identitate. Ceea ce nu i-ar fi căzut deloc bine: Corpurile de Securitate nu uitau niciodată de datoriile neplătite, și dacă se întâmplase să-l fi dezgropat cineva pe tatăl ei?

— De ce să-și fi irosit banii pe mine? a zis Lucerne. Nu sunt importantă pentru ei. Cât despre fostul meu soț... – adăugase ea, făcând o mică grimasă – ...ar fi trebuit să se

însoare cu o ecuație. Poate că nici n-a băgat de seamă că am plecat.

— Dar Ren? a întrebat Toby. E o fetiță adorabilă. Sunt convinsă că-i duce dorul.

— A, da, a răspus Lucerne. Probabil că asta a băgat de seamă.

Toby ar fi vrut s-o întrebe pe Lucerne de ce n-o lăsase pur și simplu pe Ren cu tatăl ei. Plecând pe furiș cu ea, fără a lăsa niciun indiciu, părea un act meschin de răzbunare. Dar o asemenea întrebare ar fi înfuriat-o pur și simplu pe Lucerne – ar fi sunat prea mult a critică.

La două cvartale de Fabrica de Brânză, Toby dăduse peste o încăierare de stradă a șmecherașilor plebei – Fuziunea Asiatică împotriva Peștilor Roșii cu Solzi Negri, în timp ce de pe margini vociferau câțiva Linthead. Puștii ăștia n-aveau mai mult de șapte-opt ani, dar erau mulți, iar când o văzuseră, se opriseră din urlat unul la altul și începuseră să strige după ea: „Uite bisericoasa, bisericoasa, cățeaua albă! Hai să-i luăm pantofii!"

Se răsucise cu spatele la un perete, pregătită să le țină piept. Îți venea greu să-i pocnești ca lumea când erau atât de mici – fiindcă, așa cum spusese Zeb la cursurile de Limitare a Masacrului Urban, tendința de a evita să faci rău copiilor mici e o caracteristică a speciei noastre –, dar știa că trebuie s-o facă, pentru că ar fi putut s-o ucidă. Urmăreau s-o lovească în burtă, repezindu-se la ea cu capetele lor mici și tari, în încercarea de a o pune la pământ. Cei mai mărunți aveau nesuferitul obicei de a le ridica femeilor-Grădinari fustele lălâi și de a se băga dedesubt, mușcându-le de orice ar fi găsit acolo. Dar ea era pregătită să-i întâmpine: când se apropiau îndeajuns de mult,

îi trăgea de urechi sau îi pocnea în gât cu muchia palmei, ori îi izbea pe câte doi dintre ei cap în cap.

Însă brusc se îndepărtaseră ca un banc de pești, trecând în goană pe lângă ea și dispărând într-un gang.

Întorsese capul și văzuse de ce. Era Blanco. Nici vorbă să fi fost la Painball. Probabil că-i dăduseră drumul. Sau reușise cumva să scape.

I se strânsese inima de groază. Văzuse mâinile acelea jupuite, cu roșu și albastru, și simțise că i se sfărâmă oasele. Era lucrul de care se temea cel mai tare.

„Adună-te", își zisese. El era pe partea cealaltă a străzii, iar ea era băgată în salopeta ei lălâie și avea conul pentru filtrarea aerului pe nas, așa că era posibil să n-o poată recunoaște. Și încă nu dăduse niciun semn că ar fi observat-o. Dar era singură, iar el nu era omul care să se dea în lături de la o treabă de genul „pune-o la pământ și violeaz-o". Ar fi târât-o chiar în gangul în care dispăruseră șmecherașii. Apoi i-ar fi smuls conul și ar fi văzut cine este. Iar ăsta ar fi fost sfârșitul, însă n-ar fi fost unul rapid. Blanco i-ar fi prelungit agonia oricât de mult i-ar fi stat în puteri. Ar fi transformat-o într-un avertisment în carne și oase – o demonstrație nu tocmai vie a rafinamentului său absolut.

Se întorsese rapid și se îndepărtase cât de repede putea, înainte ca el să aibă ocazia să-și îndrepte răutatea asupra ei. Cu răsuflarea tăiată, dăduse colțul, mersese jumătate de cvartal, apoi aruncase o privire în urmă. Nu era acolo.

De data asta, se bucurase din toată inima când ajunsese la ușa apartamentului lui Lucerne. Își ridicase conul de la nas, își încordase mușchiul surâsului ei profesionist și bătuse la ușă.

— Zeb, tu ești? întrebase Lucerne.

SFÂNTUL EUELL AL HRANEI DIN FLORA SPONTANĂ

SFÂNTUL EUELL AL HRANFI DIN FLORA SPONTANĂ

ANUL DOISPREZECE

Despre darurile Sfântului Euell. Expunere de Adam Unu

Prieteni, Creaturi Înrudite, dragii mei Copii,

Această zi marchează începutul săptămânii Sfântului Euell[1], în timpul căreia vom aduna darurile din Flora Spontană pe care Dumnezeu, prin intermediul Naturii, ni le-a pus la dispoziție. Pilar, Eva noastră cu numărul Șase, ne va conduce într-o excursie prin Parcul Tradiției, în căutare de Ciuperci, iar Burt, Adam Treisprezece, cum îl numim noi, ne va ajuta cu Buruienile Comestibile. Nu uitați: dacă ai vreo îndoială, scuip-o afară! Dar dacă a mâncat un șoarece din ea, probabil că o veți putea mânca și voi. Deși asta nu e valabil întotdeauna.

Copiii mai mari vor avea parte de o demonstrație din partea lui Zeb, respectatul nostru Adam Șapte, privind prinderea Animalelor mici pentru a le transforma în hrană la vreme de mare cumpănă. Nu uitați că pentru noi nu există lucru lipsit de curățenie, atâta timp cât simțim recunoștință și ne cerem iertare, și cât noi înșine la rândul

[1] Euell Gibbons, militant pentru adoptarea unei diete cât mai naturale în anii '60 ai secolului trecut.

nostru suntem gata să ne oferim ca hrană în marele lanț trofic. Altfel care ar mai fi sensul profund al sacrificiului?

Mult-stimata soție a lui Burt, Veena, se află încă în starea Vegetativă, dar sperăm că o vom avea foarte curând printre noi. Să ne rugăm să fie învăluită de Lumină.

Astăzi ne îndreptăm gândurile spre Sfântul Euell Gibbons, care a trăit pe acest pământ între 1911 și 1975, cu foarte multă vreme în urmă, dar fiind atât de aproape de inimile noastre. Pe când era copil și tatăl său plecase de-acasă în căutare de lucru, Sfântul Euell își hrănea familia cu ajutorul cunoștințelor sale despre Natură. N-a făcut școli înalte, ci doar școala Ta, o, Doamne Dumnezeule. Printre speciile Tale și-a găsit și învățători, adesea aspri, dar întotdeauna de nădejde. Și-apoi ne-a împărtășit și nouă ceea ce învățase.

Ne-a învățat despre numeroasele întrebuințări ale Ciupercilor de Bălegar și ale altor Ciuperci nemaipomenite; ne-a învățat despre pericolele speciilor otrăvitoare, care pot avea totuși, la rândul lor, valoare Spirituală, dacă sunt folosite în mod chibzuit.

El a elogiat calitățile Cepei sălbatice, ale Sparanghelului sălbatic, ale Usturoiului sălbatic, care nici nu cer multă muncă, nici nu sunt înșelătoare, și nici nu sunt stropite cu pesticide, dacă se bucură de norocul de-a crește suficient de departe de culturile companiilor agricole. El cunoștea leacurile care pot fi culese de la marginea drumurilor: coaja Sălciilor, pentru dureri și febră, rădăcina de Păpădie, ca diuretic pentru eliminarea lichidelor în exces. Ne-a învățat să nu facem risipă, căci până și umila Urzică, adesea smulsă și aruncată, este sursa multor vitamine. Ne-a învățat să improvizăm, pentru că în lipsa

Măcrișului, putem găsi Papură; iar dacă nu sunt Afine, ar putea fi destule Merișoare Sălbatice.

Sfinte Euell, fă-ne să stăm alături de tine întru Spirit la masa ta, o umilă foaie de cort întinsă direct pe pământ, și să mâncăm cu tine Fragi, și lăstari tineri de Ferigă, și păstăi tinere de Floarea Fluturilor, puțin înăbușite, cu un pic de margarină, dacă putem găsi așa ceva.

Iar în vremuri de mare restriște, ajută-ne să acceptăm orice ne va aduce Soarta; și murmură la urechea Sufletului nostru numele Plantelor, și anotimpurile, și locurile în care le putem găsi.

Căci vine Potopul Uscat, în timpul căruia nu se va mai putea cumpăra sau vinde nimic, iar noi vom fi nevoiți să apelăm din nou doar la propriile resurse, în mijlocul îmbelșugatei Grădini a Domnului. Care a fost și Grădina ta.

Să cântăm.

SĂ CÂNTĂM ACUM SFINTELE IERBURI

Să cântăm acum Sfintele Ierburi
Care-nfloresc în șanț,
Căci ele pentru cei umili sunt,
Iar nu pentru bogați.

N-ai cum să le găsești la mall,
Și nu le iei pe bani
Căci ele n-au vreun preț și cresc
Gratis pentru sărmani.

Ai Păpădiei muguri – primăvara
'Nainte să dea-n floare:
Iar iunie e luna pentru brusturi
Și seva lor îmbietoare.

Când vine toamna s-a copt Ghinda,
Porumbu-i copt pe drugi,
Păstăia de susai e dulce fiartă
Și mugurii susaiului sunt dulci.

Sub coaja de Molid și de Mesteacăn
E vitamina C pentru tot omul.
Nu-i jupui de toată scoarța însă,
Sau vei ucide pomul.

Talpa gâștei, grașița, măcrișul,
Și-urzicile sunt bune;

Iar păducelul, socul, roza și sumacul
Rodesc bobițe bune.

Sunt Sfinte Ierburi din belșug,
Frumoase a lor poame,
E clar că Domnul le-a lăsat
Să nu murim de foame.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

24

REN

Anul Douăzeci și cinci

Îmi amintesc ce-am primit la cină în seara aia, pe când eram în Zona Contaminată: Tărtăcuțe. De când cu Grădinarii, nu prea mă mai împăcam cu carnea, dar Mordis mi-a zis că Tărtăcuțele erau de fapt legume, pentru că erau crescute pe niște lujeri și nu aveau fețe. Așa că am mâncat jumătate din ele.

Apoi am dansat puțin, ca să nu-mi ies din mână. Aveam căștile mele Sea/H/Ear Candy și cântam și eu odată cu muzica pe care-o auzeam. Adam Unu zicea că muzica a fost pusă înăuntrul nostru de Dumnezeu: puteam cânta ca păsările, dar și ca îngerii, pentru că a cânta era o formă de rugăciune cu izvoare mai profunde decât vorbirea, iar Dumnezeu ne putea auzi mai bine atunci când cântam. Încerc să nu uit treaba asta.

Pe urmă m-am mai uitat o dată în Groapa cu Șerpi. Înăuntru erau trei tipi veniți de la Painball – unii care de-abia ieșiseră de-acolo. Puteai întotdeauna să-ți dai seama de asta pentru că erau proaspăt bărbieriți și tunși, cu haine noi, și păreau amețiți, de parcă ar fi fost ținuți multă vreme într-o debara întunecoasă. Și mai aveau și un mic tatuaj la baza degetului mare de la mâna stângă – un cerc ce mergea de jur împrejurul degetului, de culoare roșie sau galben-intens, în funcție de echipa din care

făcuseră parte: Echipa Roșie sau Echipa Aurie. Ceilalți clienți se cam dădeau înapoi din calea lor, însă cu respect – de parcă ar fi fost web-staruri sau eroi din lumea sportului, nu criminali de la Painball. Tipilor bogați le plăcea să-și închipuie că sunt și ei jucători de Painball. Pariau și ei pe echipele respective: Roșul împotriva Auriului. Jocul de Painball făcea ca o grămadă de bani să circule prin diferite mâini.

Mai erau și trei tipi din Corpurile de Securitate, care-i urmăreau pe veteranii de la Painball – ar fi putut s-o ia razna și să producă multe pagube. Nouă, fetelor de la Solzi, nu ni se dădea niciodată voie să rămânem singure cu ei: nu înțelegeau ce înseamnă să joci un rol, nu știau niciodată când ar trebui să se oprească și puteau distruge mai mult decât niște simple piese de mobilier. Cel mai bine era să ajungă să se facă pulbere, dar asta trebuia să se întâmple rapid, pentru că altfel i-ar fi apucat o furie turbată.

— I-aș ciomăgi pe jegoșii ăia cu mâna mea, a zis Mordis. N-a prea mai rămas nimic omenesc în carcasele alea bătucite ale lor. Dar SeksMart ne plătește un ditamai bonusul pentru ei.

Îi înfundam cu băutură și pastile – cu lopata, dacă s-ar fi putut. Era o chestie nouă pe care începuseră s-o folosească imediat după ce am intrat eu în Zona Contaminată – BlyssPluss, așa îi zicea. Sex fără bătăi de cap, satisfacție totală, te făcea să explodezi de plăcere, plus că oferea protecție sută la sută – așa se zicea. Fetelor de la Solzi nu li se dădea voie să ia droguri când lucrau – nu suntem plătiți să ne distrăm, zicea Mordis –, dar în cazul ăsta era diferit, pentru că dacă luai așa ceva, nu aveai nevoie de o Mănușă Corporală din Biofilm, așa că o mulțime

de clienți plăteau în plus pentru asta. Cei de la Solzi testau BlyssPluss pentru Corporația ReJoov, așa că nu-l dădeau în stânga și-n dreapta ca pe bomboane – era mai ales pentru clienții de top –, dar abia așteptam să-l încerc.

Întotdeauna primeam bacșișuri uriașe în nopțile de Painball, deși niciuna dintre noi, fetele obișnuite de la Solzi, nu trebuia să ne-o tragem cu cei proaspăt eliberați, pentru că noi aveam niște talente artistice aparte, iar dacă am fi pățit ceva, ar fi fost o mare pagubă. Pentru munca de jos erau aduse angajatele temporare – imigrante ilegale Eurotrash[1], ori Tex-Mexicane, ori din Fuziunea Asiatică, dar și fete de la Peștii Roșii culese de pe stradă, pentru că tipii de la Painball preferau membrana, și după ce terminau se considera că ești contaminată până la proba contrarie, iar cei de la Solzi nu voiau să cheltuie din banii pentru Zona Contaminată nici pentru a le face analize fetelor, nici pentru a le vindeca. N-am văzut-o pe niciuna a doua oară. Intrau pe ușă, dar nu cred că mai ieșeau vreodată. Într-un club mai ieftin ar fi fost folosite pentru tipii care voiau să-și pună în practică fanteziile de vampiri, dar asta ar fi însemnat contactul gurii cu sângele și, după cum am spus, lui Mordis îi plăcea ca lucrurile să rămână curate.

În seara aia, unul dintre tipii de la Painball o ținea pe Starlite în poală, în timp ce ea își făcea numărul cu răsucirea. Purta costumul din pene de pagretă, acela cu parură, și poate că arăta nemaipomenit din față, dar de-acolo de unde o vedeam eu, pe tip părea că-l lucrează un pămătuf de praf – de parcă ar fi fost la o spălătorie de mașini fără apă.

Al doilea tip se uita la Savona, cu gura căscată și capul dat atât de tare pe spate încât aproape că îi stătea în unghi

[1] Termen peiorativ pentru o persoană originară din Europa.

drept față de coloană. Dacă ei îi alunecau mâinile, i-ar fi rupt individului gâtul. În caz că se întâmplă așa ceva, mi-am zis, n-ar fi primul tip decartat pe ușa din spate de la Solzi și aruncat pe un teren viran, în pielea goală. Era un individ mai în vârstă, cu o chelie în vârful capului, cu o coadă de cal la ceafă și cu o grămadă de tatuaje pe brațe. Avea ceva familiar – poate că mai venise pe-acolo –, dar n-am apucat să-l văd foarte bine.

Al treilea se făcea pulbere. Poate că încerca să uite ce făcuse în Arena de Painball. Eu nu m-am uitat niciodată pe site-ul Painball Arena. Era prea grețos. Știam despre el doar pentru că bărbații vorbeau despre asta. E uimitor ce-ți spun, mai ales dacă ești acoperită cu solzi verzi și lucioși și nu-ți pot vedea adevărata față. Trebuie să fie ca și cum ai vorbi cu un pește.

Nu se mai întâmpla nimic altceva, așa că am sunat-o pe Amanda pe mobil. Dar n-a răspuns. Poate că dormea, înfășurată în sacul ei de dormit, acolo, în Wisconsin. Poate că stătea la un foc de tabără, iar cei doi Tex-Mex cântau la chitară și din gură, iar Amanda cânta și ea, pentru că știa limba Tex-Mexicanilor. Poate că luna era sus, pe cer, iar niște coioți urlau undeva, departe, exact ca într-un film vechi. Așa speram.

25

Mai multe lucruri s-au schimbat în viața mea de când Amanda s-a mutat la mine, apoi s-au schimbat iarăși în Săptămâna Sfântului Euell, când aveam aproape treisprezece ani. Amanda era mai mare: ei îi crescuseră deja sâni adevărați. E ciudat cum de poți măsura trecerea timpului în felul ăsta.

În anul ăla, Amanda și cu mine, dar și Bernice, urma să participăm, alături de copiii mai mari, la demonstrația lui Zeb despre Relația Prădător-Pradă, când chiar trebuia să ne mâncăm prada. Aveam amintiri vagi despre cum era să mănânci carne, de pe vremea când stăteam în Complexul HelthWyzer. Dar Grădinarii se opuneau vehement acestei practici, cu excepția momentelor de criză, așa că ideea de a-mi băga în gură o bucată însângerată de mușchi și zgârciuri și de a o îndesa în jos pe gât îmi făcea greață. Dar mi-am jurat să nu vomit, totuși, pentru că m-aș fi făcut de tot râsul, și l-aș fi pus într-o lumină proastă pe Zeb.

Nu-mi făceam griji pentru Amanda. Ea era învățată să mănânce carne, o mai făcuse de o grămadă de ori înainte. Avea obiceiul să fure Burgeri Misterioși ori de câte ori avea ocazia. Așa că ar fi putut s-o mestece și s-o înghită ca și cum nici n-ar fi fost mare lucru.

În lunea Săptămânii Sfântului Euell, ne-am îmbrăcat hainele curate – spălate cu o zi în urmă –, iar eu i-am împletit părul Amandei, după care ea mi l-a împletit pe-al meu.

— La fel cum se purică primatele, zicea Zeb.

Îl auzeam pe Zeb cântând la duș:

> Pe toți ne doare-n cot,
> Pe toți ne doare-n cot,
> Și de-aia ne ducem în bot,
> Pen'că pe toți ne doare în cot!

Cântecelele astea ajunseseră să mi se pară sunete liniștitoare. Însemnau că nu era nimic ieșit din comun, cel puțin în ziua respectivă.

De obicei, Lucerne stătea în pat până când plecam, unul dintre motive fiind acela că voia s-o evite pe Amanda, dar în ziua aia era pe la bucătărie, îmbrăcată în rochia ei închisă la culoare de femeie-Grădinar, și chiar gătea. În ultima vreme, își dădea mai des osteneala s-o facă. Ba chiar avea grijă să păstreze mai multă ordine în partea unde se presupunea că era camera de zi. Ba chiar creștea o tufă prăpădită de roșii, într-un ghiveci pus pe pervaz. Cred că încerca să facă totul mai plăcut pentru Zeb, deși se certau mai mult ca înainte. Ne puneau să ne ducem afară când se certau, dar asta nu însemna că nu puteam trage cu urechea.

Motivul certurilor era legat de locurile în care se ducea Zeb când nu era cu Lucerne.

— Am de lucru, era tot ce spunea el.

Sau:

— Nu forța nota, iubito.

Ori:

— Nu-i nevoie să știi. E mai bine pentru tine.

— Ai pe altcineva! zicea Lucerne. Simt mirosul de cățea pe tine!

— Uau, șoptea Amanda. Ce gură face maică-ta!

Iar eu nu știam dacă să fiu mândră sau să mă simt jenată.

— Ba nu, nu, zicea Zeb cu o voce obosită. De ce mi-aș dori pe altcineva în afară de tine, iubito?

— Minți!

— Of, Doamne Dumnezeule mare! Da' mai slăbește-mă!

Zeb a ieșit din separeul pentru duș, lăsând dâre de apă pe podea. Am văzut cicatricea din locul unde fusese înjunghiat mai demult, când aveam zece ani: vederea ei îmi dădea fiori.

— Ei, ce mai fac azi șmecherașele mele mici? a zis el, rânjind ca un căpcăun.

— Șmecherașe mari, a zis Amanda cu un zâmbet dulce.

Pentru masa de dimineață aveam piure de fasole neagră prăjită și ouă de porumbel fierte moi.

— Bună mâncare, iubito, i-a zis Zeb lui Lucerne.

Trebuie să recunosc, chiar era destul de bună, cu toate că era gătită de Lucerne.

Lucerne i-a oferit zâmbetul ei siropos.

— Voiam să fiu sigură că aveți parte de mâncare bună, a zis ea. Având în vedere ce-o să mâncați tot restul săptămânii. Rădăcini ațoase și șoareci, bănuiesc.

— Iepure la grătar, a răspuns Zeb. Aș fi în stare să mănânc zece din ăștia, cu garnitură de șoareci și niște melci prăjiți la desert.

Ne-a aruncat o privire răutăcioasă mie și Amandei: încerca să ne îngrețoșeze.

— Chiar pare bun, a spus Amanda.

— Ce monstru ești, a zis Lucerne, făcându-i lui Zeb ochi dulci.

— Păcat că nu pot bea și-o bere, a adăugat Zeb. Hai cu noi, iubito, trebuie să îmbunătățim cumva decorul.

— A, cred că de data asta o să zic pas, a răspuns Lucerne.

— Nu vii cu noi? am întrebat eu.

De obicei, în timpul Săptămânii Sfântului Euell, Lucerne își târâia picioarele pe cărările din pădure, adunând buruienile ciudate și plângându-se că-s prea multe insecte, fără a-l scăpa din ochi pe Zeb. Nu prea îmi doream să vină și de data asta, dar, pe de altă parte, voiam ca lucrurile să nu iasă din făgașul normal, pentru că aveam senzația că în seara aia urma să mi se schimbe din nou destinul, la fel ca atunci când am fost scoasă cu forța din Complexul HelthWyzer. Era doar o presimțire, dar nu-mi plăcea. Mă obișnuisem la Grădinari, aici era locul meu acum.

— Nu cred că pot, a zis ea. Mă doare capul de la migrenă.

Și cu o zi înainte „o duruse capul de la migrenă".

— O să mă bag la loc în pat, a adăugat.

— O s-o rog pe Toby să treacă pe-aici, a zis Zeb. Sau pe Pilar. Ca să-ți alunge nesuferita aia de durere.

— Dacă ai vrea... a spus ea cu un zâmbet suferind.

— Nicio problemă, a răspuns Zeb.

Lucerne nu-și mâncase oul de porumbel, așa că l-a mâncat Zeb în locul ei. Oricum nu era mai mare ca o prună.

Fasolea era din Grădină, dar ouăle de porumbel proveneau chiar de pe acoperișul nostru. Nu aveam deloc

plante acolo, pentru că Adam Unu zisese că nu era un loc potrivit pentru așa ceva, dar țineam porumbei. Zeb îi ademenea cu firimituri, mișcându-se cu grijă ca să nu-i sperie. După aceea, păsările depuneau ouă, iar el le fura din cuiburi. Porumbeii nu erau o specie pe cale de dispariție, explica el, așa că era în regulă.

Adam Unu spunea că ouăle sunt potențiale Creaturi, dar încă nu deveniseră unele: o nucă nu era un Copac. Aveau ouăle suflete? Nu, dar aveau suflete potențiale. Așa că nu erau prea mulți Grădinari care să mănânce ouă, dar nici nu-i condamnau pe cei care o făceau. Nu trebuia să-ți ceri iertare de la un ou înainte de a-ți uni proteinele cu ale lui, însă trebuia să-ți ceri iertare de la mama porumbiță și să-i mulțumești pentru darul ei. Mă îndoiesc că Zeb și-a bătut vreodată capul cu scuzele. Ba era foarte probabil să fi mâncat pe furiș și câteva mame porumbițe.

Amanda a mâncat un ou de porumbel. Eu la fel. Zeb a mâncat trei, plus pe cel al lui Lucerne. Avea nevoie de mai multă mâncare ca noi, pentru că era mai solid, așa zicea Lucerne: dacă am fi mâncat ca el, ne-am fi îngrășat prea tare.

— Pe curând, fecioare războinice! Aveți grijă să nu ucideți pe nimeni! a zis Zeb în timp ce ieșea pe ușă.

Auzise despre cum știa Amanda să dea cu genunchii între picioare și să bage degetele în ochi, și despre ciobul ei de sticlă cu bandă adezivă; așa că făcea glume pe tema asta.

26

Trebuia s-o luăm pe Bernice de la Buenavista înainte să mergem la școală. Amanda și cu mine n-am fi vrut, dar știam că am fi avut necazuri cu Adam Unu dacă n-o făceam, pentru că nu ne-am fi comportat ca niște adevărați Grădinari. Bernice tot n-o plăcea pe Amanda, dar nici nu se putea spune c-o ura. Era precaută în preajma ei, așa cum ești cu unele animale, ca de exemplu cu o pasăre al cărei cioc e foarte ascuțit. Bernice era rea, dar Amanda era dură, ceea ce e cu totul altceva.

Nimic nu mai putea schimba ce se întâmplase, adică faptul că Bernice și cu mine fuseserăm cândva cele mai bune prietene, dar că acum nu mai eram. Asta mă făcea să mă simt stânjenită în preajma ei: mă simțeam vinovată, într-un fel.

Bernice era conștientă de treaba asta, și căuta să întoarcă sentimentul meu de vinovăție împotriva Amandei.

Cu toate astea, în aparență păream prietene. Ne duceam și ne întorceam împreună de la școală sau participam la activitățile de colectare ale Tinerilor Bionieri. Lucruri de genul ăsta. Însă Bernice nu venea niciodată la Fabrica de Brânză, iar noi nu stăteam cu ea după școală.

În dimineața aceea, pe când mergeam spre Bernice, Amanda mi-a zis:

— Am aflat ceva.

— Ce? am întrebat eu.

— Știu unde se duce Burt între cinci și șase, două nopți pe săptămână.

— Burt Gâlmă? Cui îi pasă! am zis eu.

Amândouă îl disprețuiam pentru că era un tip jalnic, căruia îi plăcea să te pipăie la subsuori.

— Nu, stai să vezi. Merge în același loc în care se duce și Nuala, a spus Amanda.

— Glumești! Unde?

Nuala flirta, dar o făcea cu toți bărbații. La ea era ceva obișnuit, așa cum era căutătura înghețată a lui Toby.

— Se duc în Camera pentru Oțet când n-ar trebui să fie nimeni acolo.

— Ei, nu! am zis. Pe bune?

Știam că asta avea legătură cu sexul – când glumeam, de obicei ăsta era subiectul preferat. Grădinarii numeau sexul „actul generativ" și spuneau că nu e un subiect de râs, dar Amanda tot îl lua în râs. Puteai să rânjești când era vorba de el sau puteai să-l vinzi, dar nu era un lucru față de care să arăți respect.

— Nu-i de mirare că-și leagănă fundul în halul ăla! a zis Amanda. I s-a tocit. E ca sofaua veche a Veenei – s-a fleșcăit de tot.

— Nu te cred! i-am zis. Nu se poate să facă așa ceva! Nu cu Burt!

— Mă jur cu mâna pe inimă, a spus Amanda și a scuipat, ca să-și întărească spusele – se pricepea să scuipe. Altfel de ce s-ar duce acolo cu el?

Noi, copiii-Grădinari, inventam adesea povești ireverențioase despre viețile sexuale ale Adamilor și Evelor. Le mai scădea din prestanță dacă ți-i imaginai în pielea goală, combinați unii cu alții sau cu niște câini vagabonzi, sau chiar cu fetele cu pielea verde de la intrarea în Solzi și Cozi. Chiar și așa, era greu să ți-o imaginezi pe Nuala gemând și trăgându-și-o cu Burt Gâlmă.

— Ei, oricum, am zis eu, nu putem să-i spunem lui Bernice.

Pe urmă am râs iar.

Odată ajunse la Buenavista, am dat din cap în semn de salut către femeia-Grădinar șleampătă care stătea în spatele tejghelei din hol, împletind ceva, și care nu și-a ridicat privirea. Apoi am urcat scările, ferindu-ne de acele și prezervativele folosite. „Prezervativele Buenavista", așa îi zicea Amanda clădirii, așa că acum îi ziceam și eu la fel. Mirosul înțepător de ciuperci de la Buenavista era mai puternic astăzi.

— Cineva s-a apucat să cultive chestii, a zis Amanda. Duhnește a iarbă.

Era o autoritate în materie: trăise acolo, în lumea Exfernală, ba chiar luase și niște droguri. Nu prea multe, totuși, zicea ea, pentru că poți ajunge o legumă dacă iei droguri, și trebuie să le cumperi numai de la oameni de încredere, pentru că se poate pune orice în ele, iar ea nu prea avea încredere în nimeni. O tot băteam la cap să mă lase să încerc și eu puțin, dar nu voia. „Tu ești un copil", zicea ea. Sau îmi răspundea că își pierduse contactele de când era la Grădinari.

— N-are cum să cultive cineva marijuana aici, am zis eu. Clădirea e a Grădinarilor. Doar mafioții plebei cultivă

marijuana. Se simte doar pentru că puștii o fumează aici noaptea. Puștii plebei.

— Mda, știu, a răspuns Amanda. Dar nu-i miros de fum. Mai degrabă de culturi.

Când am ajuns la etajul al patrulea, am auzit niște voci – vocile a doi bărbați, de cealaltă parte a ușii de pe palier. Nu sunau prea prietenos.

— Numai atâta am, zicea o voce. Mâine o să am și restul.

— Cretinule! spunea celălalt. Crezi că mă prostești?!

S-a auzit o bufnitură, de parcă ceva s-ar fi izbit de perete; apoi a mai urmat o bufnitură și un strigăt fără cuvinte, de durere sau de furie.

Amanda mi-a dat un ghiont.

— Urcă, mi-a zis. Repede!

Am urcat în fugă restul scărilor, încercând să facem cât mai puțin zgomot.

— Asta n-a fost de glumă, a spus Amanda când am ajuns la etajul șase.

— Cum adică?

— ...O tranzacție care n-a mers cum trebuie, a răspuns Amanda. Noi n-am auzit nimic. Acuma poartă-te ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Părea speriată, ceea ce m-a băgat și pe mine în sperieți, pentru că Amanda nu se speria prea ușor.

Am bătut la ușa lui Bernice.

— Cioc, cioc, a zis Amanda.

— Cine e? s-a auzit vocea lui Bernice.

Probabil că ne așteptase chiar lângă ușă, de parcă s-ar fi temut că s-ar putea să nu mai venim. Chestia asta mi se părea jalnică.

— Banda, a zis Amanda.

— Care bandă?

— Banda Verde, a răspuns Amanda.

Adoptase parola lui Shackie, iar acum o foloseam toate trei.

Când Bernice a deschis ușa, am văzut-o în treacăt pe Veena Leguma. Stătea pe canapeaua ei de pluș maro, ca de obicei, dar ne privea de parcă ne-ar fi observat cu adevărat.

— Să nu întârzii, i-a spus lui Bernice.

— A vorbit! i-am spus lui Bernice de îndată ce a ieșit pe hol, închizând ușa în urma ei.

Încercam să fiu prietenoasă, dar Bernice mi-a retezat-o:

— Mda, și? Nu e tâmpită.

— N-am zis c-ar fi, am răspuns cu răceală.

Bernice s-a uitat urât la mine. Nici să se uite urât nu-i mai ieșea ca pe vremuri de când venise Amanda.

27

Când am ajuns la terenul viran din spate de la Solzi, pentru demonstrația Prădător-Pradă de la Cursul în Aer Liber, Zeb stătea pe un scaun pliant de pânză, dintr-acelea folosite în excursii. La picioare avea un sac de cârpă în care ținea ceva. Am încercat să nu mă uit la sac.

— Suntem cu toții aici? Bun, a zis Zeb. Așa. Relațiile Prădător-Pradă. Vânătoarea și pânda. Care sunt regulile?

— Să vezi fără să fii văzut, am spus noi în cor. Să auzi fără să fii auzit. Să miroși fără să fii mirosit. Să mănânci fără să fii mâncat!

— Ați uitat una, a zis Zeb.

— Să rănești fără să fii rănit, a spus unul dintre băieții mai mari.

— Corect! Un prădător nu-și poate permite să fie rănit grav. Dacă nu poate vâna, va muri de foame. Trebuie să atace pe neașteptate și să ucidă rapid. Trebuie să aleagă o pradă dezavantajată – prea tânără, prea bătrână, prea rănită ca să poată fugi sau ca să riposteze. Cum evităm să devenim o pradă?

— Evitând să arătăm ca o pradă, am scandat noi în cor.

— Evitând să arătăm ca o pradă *a acelui prădător*, a zis Zeb. Văzut de dedesubt, un surfer arată ca o focă pentru un rechin. Încercați să vă imaginați cum ați arăta din punctul de vedere al prădătorului.

— Nu-ți arăta teama, a spus Amanda.

— Corect. Nu-ți arăta teama. Evită să ai un aer bolnăvicios. Încearcă să pari cât mai mare. Asta va descuraja animalele de pradă mai mari. Dar noi înșine ne numărăm printre animalele de pradă mari, nu-i așa? Noi de ce vânăm? a întrebat Zeb.

— Ca să mâncăm, a zis Amanda. Alt motiv serios nu mai avem.

Zeb i-a zâmbit cu toți dinții, de parcă ăsta era un secret pe care doar ei doi îl cunoșteau.

— Exact, a zis el.

Zeb a ridicat sacul, l-a dezlegat la gură și a băgat mâna înăuntru. A rămas cu ea așa un răstimp care a părut extrem de lung. Apoi a scos un iepure verde mort.

— Îl am din Parcul Tradiției. Capcană de iepuri, a zis el. Un laț. Îl poți folosi și pentru raconcși. Iar acum o să jupuim prada și o să-i scoatem măruntaiele.

Încă mi se mai face greață când mă gândesc la partea aia. Băieții mai mari l-au ajutat – nici n-au clipit, deși până și Shackie și Croze păreau un pic încordați. Ei făceau întotdeauna ce le spunea Zeb. Îl priveau cu admirație. Nu era numai din cauza staturii lui. Ci și pentru că știa o grămadă de lucruri despre viață, iar ei asta respectau.

— Dar dacă iepurele nu e... să zicem... mort? a întrebat Croze. Când e în capcană.

— Atunci îl ucizi, a răspuns Zeb. Îl pocnești în cap cu o piatră. Sau îl apuci de picioarele din spate și îl izbești de pământ.

Nu puteai omorî o oaie în felul ăsta, a adăugat el, pentru că oile au oasele capului tari: trebuie să-i tai gâtul. Pentru fiecare animal există o metodă specifică prin care să-l ucizi cât mai eficient.

Zeb a continuat să jupoaie animalul. Amanda l-a ajutat când au ajuns la partea în care pielea cu blană verde a fost întoarsă pe dos ca o mănușă. Am încercat să nu mă uit la vene. Erau prea albastre. Și nici la tendoanele lucioase.

Zeb a tăiat bucăți foarte mici de carne, pentru ca toată lumea să poată gusta, dar și pentru că nu voia să întindă prea tare coarda punându-ne să mâncăm bucăți mari. Apoi am fript bucățile de carne la un foc făcut cu niște scânduri vechi.

— Asta aveți de făcut dacă se ajunge la ce e mai rău, a zis Zeb.

Mi-a întins o bucată de carne. Am băgat-o în gură. Mi-am dat seama că o pot mesteca și o pot înghiți dacă îmi repet mereu în gând: „De fapt e piure de fasole, de fapt e piure de fasole..." Am numărat până la o sută, apoi a ajuns în stomac.

Dar aveam gustul de iepure în gură. Parcă mâncasem sânge scurs din nas.

În după-amiaza aceea s-a ținut Târgul de Mărfuri Naturale „Arborele Vieții", într-un părculeț din extremitatea nordică a Parcului Tradiției, vizavi de buticurile Solar-Space. Acolo erau o groapă cu nisip și niște leagăne și tobogane pentru copii mici. Mai era și o colibă, făcută din lut, nisip și paie. Avea șase încăperi, cadre curbate la uși și ferestre, dar nu existau uși propriu-zise și nici geamuri. Adam Unu spunea că fusese construită de ecologiștii de demult, cu cel puțin treizeci de ani în urmă. Șmecherașii plebei își puseseră semnăturile și își lăsaseră mesajele pe toți pereții: „Îmi plac păsăricile (fripte)", „Sugemi pl, e organică!", „Vați fript, ecologiști de kkt!"

„Arborele Vieții" nu era doar pentru Grădinari. Toți cei din Rețeaua Natmart[1] își vindeau produsele aici – Cooperativa Fernside, Produse din Grădina Big Box, Verdețuri Golfgreens. Noi îi disprețuiam pe ceilalți, pentru că hainele lor erau mai arătoase ca ale noastre. Adam Unu spunea că produsele pe care le vindeau ei erau contaminate din punct de vedere moral, deși nu emanau acel aer malefic de artificialitate și muncă de sclavi al produselor care-ți luau ochii pe străzile comerciale. Cei din Fernside își vindeau vasele lor din ceramică smălțuită, plus niște bijuterii pe care le făceau din agrafe pentru hârtie; cei din Big Box aveau animale împletite din lână; iar cei din Golfgreens făceau genți din hârtie provenită de la reviste vechi și cultivau varză pe marginea terenului lor de golf. Mare lucru, zicea Bernice, tot folosesc aspersoare pentru iarba de acolo, așa că n-o să-și mântuiască sufletele cu câteva verze. Bernice devenea din ce în ce mai pioasă. Poate că asta era calea pe care-o găsise ca să substituie lipsa totală a unor adevărați prieteni.

La „Arborele Vieții" își făcuseră apariția o mulțime de fițoși cu bani. Bogătani din cartierele îngrădite SolarSpace, indivizi plini de aere din Fernside, chiar și oameni din Complexe, dornici de o aventură fără riscuri în ținutul plebeilor. Pretindeau că le plac mai mult legumele noastre, ale Grădinarilor, decât cele de la *supermarkette*, chiar mai mult decât cele de la așa-numitele „piețe de producători", unde, zicea Amanda, indivizi îmbrăcați ca niște fermieri cumpărau chestii de la depozite și le îndesau în coșuri cu aer rustic, punându-le prețuri piperate,

[1] Cuvânt compus din „Nat" – prescurtare de la *natural* („natural", „naturist") – și *mart* („piață", "centru comercial").

așa că, deși pe ele scria că sunt Organice, nu puteai avea încredere că așa era. Dar produsele Grădinarilor erau autentice. Duhneau a autenticitate: poate că Grădinarii erau ei fanatici și amuzant de bizari, dar cel puțin aveau etică. Asta spuneau în timp ce eu le ambalam cumpărăturile în plastic reciclat.

Când dădeam o mână de ajutor la „Arborele Vieții", cel mai rău era că trebuia să purtăm cravatele de Tineri Bionieri. Asta era umilitor, pentru că fițoșii își aduceau adesea copiii cu ei. Copiii ăștia purtau șepci de baseball cu inscripții pe ele și se holbau la noi, la cravatele noastre și la hainele noastre ponosite de parcă am fi fost niște arătări, șușotind între ei și râzând. Eu încercam să-i ignor. Bernice venea cu pași apăsați spre ei și-i întreba: „La ce vă holbați?" Amanda era mai subtilă. Le zâmbea, apoi scotea ciobul de sticlă cu bandă adezivă, își făcea o tăietură subțire pe brat și lingea sângele. Apoi își plimba limba plină de sânge împrejurul buzelor și își ridica brațul însângerat spre ei, iar aceștia se dădeau imediat înapoi. Amanda zicea că dacă vrei să faci oamenii să te lase în pace, trebuie să te porți ca un nebun.

Noi trei am fost trimise la standul cu ciuperci. De obicei acolo stăteau Pilar și Toby, dar Pilar nu se simțea bine, așa că era doar Toby. Ea era foarte severă: trebuia să-ți ții spatele drept și să fii extrem de politicos.

Îi priveam cu atenție pe bogătani când treceau pe lângă noi. Unii aveau blugi și sandale în culori pastelate, dar alții erau încărcați de piei scumpe – pantofi decupați la călcâi, din piele de aligator, fuste mini din blană de leopard, genți din piele de oryx. Și îți aruncau priviri defensive: „Nu l-am ucis eu, de ce să se irosească?" Mă întrebam

cum o fi să porți lucrurile alea – cum o fi să simți pielea altei creaturi lipită de a ta.

Unii dintre ei purtau noul Mo'Hair – argintiu, roz, albastru. Amanda zicea că în Laguna cu Zoaie erau magazine Mo'Hair care le ademeneau înăuntru pe fete și, odată ce ajungeai în camera pentru transplant de scalp, îți pierdeai cunoștința, iar când te trezeai, nu numai că aveai alt păr, dar și amprente diferite, apoi erai închisă într-o casă a membranelor și forțată să te prostituezi, și chiar dacă scăpai, tot nu puteai să demonstrezi cine ești, pentru că-ți luaseră actele. Asta suna prea din cale-afară. Iar Amanda avea obiceiul să spună minciuni. Dar făcusem un pact să nu ne mințim între noi. Așa că m-am gândit că s-ar putea să fie adevărat.

După ce ne-am petrecut o oră vânzând ciuperci împreună cu Toby, ni s-a spus să mergem la standul Nualei și s-o ajutăm cu oțetul. La momentul ăsta eram deja plictisite și zăpăcite, și de fiecare dată când Nuala se apleca să mai ia oțet din cutia de sub tejghea, eu și cu Amanda începeam să ne legănăm fundurile și să râdem pe înfundate. Bernice se făcea din ce în ce mai roșie la față pentru că n-o băgam și pe ea în seamă. Eram conștientă de răutatea mea, dar, nu știu de ce, nu mă puteam opri.

Apoi Amanda a trebuit să meargă la bioleta mobilă, iar Nuala a zis că are ceva de vorbit cu Burt, care vindea săpun învelit în frunze la standul alăturat. Imediat cum s-a întors Nuala cu spatele, Bernice m-a apucat de braț și mi l-a răsucit de două ori dintr-o mișcare.

— Spune-mi! a șuierat ea.

— Lasă-mă! i-am zis. Ce să-ți spun?

— Știi tu ce! Ce vă amuză așa tare pe tine și pe Amanda?

— Nimic! am răspuns eu.

Mi-a răsucit și mai tare brațul.

— Bine, i-am răspuns, dar n-o să-ți convină.

Pe urmă i-am povestit despre Nuala și Burt și despre ce făceau în Camera pentru Oțet. Probabil că de-abia așteptam să-i spun, pentru că i-am dat drumul dintr-o suflare.

— Asta-i o minciună împuțită! a zis ea.

— Ce-i o minciună împuțită? a întrebat Amanda, care se întorsese de la bioleta mobilă.

— Tata nu i-o trage Vrăjitoarei Umede! a șuierat Bernice.

— N-am avut încotro, am spus eu. Mi-a răsucit brațul.

Bernice avea ochii roșii și umezi, și dacă Amanda n-ar fi fost acolo, m-ar fi pocnit.

— Ren exagerează, a zis Amanda. De fapt, nu știm sigur. Doar bănuim că taică-tu i-o trage Vrăjitoarei Umede. Poate că nu-i așa. Dar ar fi de înțeles, cu maică-ta de-atâta vreme în starea Vegetativă. Probabil că e foarte excitat – de-aia le pipăie pe fetițe la subsuori.

A spus toate astea pe un ton virtuos, de Evă. Era o cruzime.

— Ba nu-i așa, a zis Bernice. Nu face așa ceva!

Mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

— Dacă-i așa, a zis Amanda cu vocea ei calmă, e un lucru pe care trebuie să-l știi. Vreau să zic, dacă eu aș fi avut un tată, nu mi-aș fi dorit să i-o tragă organului generativ al altcuiva în afară de-al maică-mii. E un obicei murdar – foarte neigienic. Ar trebui să te îngrijoreze

faptul că te atinge cu mâinile alea pline de microbi. Deși sunt convinsă că nu...

— Te urăsc, te urăsc din toată inima! a zis Bernice. Sper să iei foc și să mori!

— Asta nu-i o atitudine prea *iertătoare*, Bernice, a zis Amanda pe un ton de reproș.

— Așa, fetelor, a zis Nuala venind grăbită spre noi. Am avut clienți? Bernice, de ce ai ochii atât de roșii?

— Sunt alergică la ceva, a răspuns Bernice.

— Da, așa e, a spus Amanda pe un ton foarte serios. Nu se simte bine. Poate că ar trebui să se ducă acasă. Sau poate că e din cauza aerului poluat. Poate că ar trebui să poarte un con pentru nas. Ce părere ai, Bernice?

— Ce drăguț din partea ta, Amanda! a zis Nuala. Da, Bernice, scumpo, cred că ar trebui să pleci imediat. Iar mâine o să-ți căutăm un con pentru nas, împotriva alergiilor. Te conduc eu o parte din drum, scumpo.

Apoi a luat-o pe Bernice pe după umeri și a dus-o de-acolo.

Nu-mi venea să cred de ce fuseserăm în stare. Aveam senzația aia de leșin în stomac, exact ca atunci când scapi ceva greu și știi că o să-ți cadă pe picior. Merseserăm prea departe, dar nu știam cum să i-o spun Amandei fără să aibă impresia că-i făceam morală. Oricum nu mai aveam cum să reparăm lucrurile.

28

Tocmai atunci, la standul nostru a venit un băiat pe care nu-l mai văzusem până atunci – era un băiat mai mare ca noi, un adolescent. Era slab, înalt și cu părul negru și nu purta genul de haine pe care le aveau cei bogați. Doar negru și-atât.

— Cu ce pot să vă fiu de folos, domnule? a întrebat Amanda.

Uneori, când lucram la standuri, îi imitam pe angajații cu salarii de mizerie de la Burgerii Misterioși.

— Trebuie să discut cu Pilar, a zis el.

Niciun zâmbet, nimic.

— E o problemă cu ăsta, a adăugat, scoțând din rucsac un borcan cu miere produsă de Grădinari.

Era ciudat – ce problemă putea fi cu mierea? Pilar spusese că nu se strică niciodată dacă nu intră apă în ea.

— Pilar nu se simte bine, am zis eu. Ar trebui să vorbești cu Toby despre problema asta – e chiar acolo, la ciuperci.

S-a uitat de jur împrejur, de parcă ar fi fost neliniștit. Nu părea să mai fie însoțit de nimeni – nici de prieteni, nici de părinți.

— Nu, a zis el. Doar cu Pilar.

Zeb a ieșit din spatele standului cu legume, unde vindea rădăcini de brusture și lobodă sălbatică.

— E vreo problemă? a zis el.

— Are treabă cu Pilar, a răspuns Amanda. Ceva cu niște miere.

Zeb și băiatul s-au privit unul pe altul, iar mie mi s-a părut că băiatul a scuturat puțin din cap.

— Nu poți rezolva problema cu mine? l-a întrebat Zeb.

— Cred c-ar trebui să fie chiar ea, a spus băiatul.

— O să te conducă Amanda și Ren, i-a zis Zeb.

— Și cu vânzarea oțetului cum rămâne? am întrebat eu. Nuala a trebuit să plece.

— O să mai arunc eu o privire, a zis Zeb. El e Glenn. Aveți grijă de el. Nu le lăsa să te mănânce de viu, a adăugat către Glenn.

Am mers pe străzile din cartierul plebeilor, către Grădina Raiului de pe Acoperiș.

— Cum de-l știi pe Zeb? a zis Amanda.

— A, îl știu mai de mult, a răspuns băiatul.

Nu era prea vorbăreț. Nici măcar nu voia să meargă în rând cu noi: după un cvartal, a rămas puțin mai în urmă.

Am ajuns la clădirea Grădinarilor și am urcat pe scara de incendiu. Philo Ceață și Katuro Patentul erau acolo – noi nu lăsăm niciodată un loc complet pustiu, în cazul în care șmecherașii plebei încercau să se strecoare înăuntru. Katuro repara unul dintre furtunurile pentru irigații; Philo zâmbea, pur și simplu.

— Cine-i ăsta? a întrebat Katuro când l-a văzut pe băiat.

— Zeb ne-a zis să-l aducem aici, a răspuns Amanda. O caută pe Pilar.

Katuro a întors privirea într-o parte și a făcut semn cu capul:

— Coliba Recuperării Vegetative.

Pilar zăcea pe un șezlong. Jocul de șah era așezat lângă ea, cu toate piesele la locul lor: nu juca. Nu arăta deloc bine – părea cam ruptă de realitate. Avea ochii închiși, dar i-a deschis când ne-a auzit venind.

— Bine ai venit, dragă Glenn, a zis ea, ca și cum l-ar fi așteptat. Sper că n-ai avut niciun fel de probleme.

— N-am avut, a zis băiatul, apoi a scos borcanul. Nu e bună, a adăugat el.

— Totul e bun, a zis Pilar. Per ansamblu. Amanda, Ren, vreți să-mi aduceți un pahar cu apă?

— Mă duc eu, am zis.

— Duceți-vă amândouă, a spus Pilar. Vă rog.

Voia să plecăm de-acolo. Am părăsit Coliba cât mai încet cu putință. Aș fi vrut să aud ce-și spuneau – n-avea cum să fie vorba despre miere. Mă înspăimânta felul în care arăta Pilar.

— Nu-i plebeu. E din Complexe.

Așa mă gândeam și eu, dar am întrebat-o:

— După ce ți-ai dat seama?

Complexele erau locurile în care locuiau cei din Corporații – toți acei oameni de știință și de afaceri despre care Adam Unu spunea că nimicesc vechile Specii și fac altele noi, distrugând lumea, deși mie nu-mi prea venea să cred că tatăl meu adevărat, de la HelthWyzer, făcea așa ceva; dar, oricum, de ce ar fi vrut Pilar să-i spună ceva, oricât de banal, unuia de acolo?

— Pur și simplu așa mi s-a părut, a răspuns Amanda.

Când ne-am întors cu paharul de apă, Pilar era din nou cu ochii închiși. Băiatul stătea lângă ea; mutase câteva piese de pe tabla ei de șah. Regina albă era înconjurată: încă o mutare și se termina cu ea.

— Mulțumesc, a zis Pilar, luând paharul cu apă de la Amanda. Și-ți mulțumesc că ai venit, dragă Glenn, i-a spus ea băiatului.

El s-a ridicat.

— Păi atunci... la revedere, a zis Glenn stânjenit.

Pilar i-a zâmbit. Era un zâmbet luminos, dar slab. Îmi venea s-o strâng în brațe, părea atât de împuținată și de fragilă.

Pe drumul de întoarcere spre „Arborele Vieții", Glenn a mers alături de noi.

— Se întâmplă ceva foarte grav cu ea, a zis Amanda. Nu-i așa?

— Boala e un defect de construcție, a răspuns băiatul. Ceva ce-ar putea fi remediat.

Da, precis era dintr-un Complex. Numai indivizii obsedați de știință de-acolo vorbeau așa: nu-ți răspundeau direct la întrebare, apoi făceau o afirmație generală, ca și cum ar fi fost ceva de la sine înțeles. Oare așa vorbea și tatăl meu? Poate.

— Deci, dacă ar fi să faci tu lumea, ai face-o mai bună? am zis eu.

Mai bună decât a făcut-o Dumnezeu, asta voiam să spun. Brusc, mă simțeam cuprinsă de pioșenie, la fel ca Bernice. Ca un Grădinar.

— Da, a răspuns el. De fapt, chiar aș face-o.

29

A doua zi am mers s-o luăm pe Bernice de la Buenavista, ca de obicei. Cred că ne simțeam amândouă rușinate din cauza a ceea ce făcusem cu o zi înainte – cel puțin eu așa mă simțeam. Dar când am bătut la ușă și-am zis: „Cioc, cioc", Bernice n-a spus: „Cine-i acolo?" N-a spus nimic.

— E Banda, a strigat Amanda. Banda Verde!

Niciun răspuns. Tăcerea ei mi se părea aproape palpabilă.

— Hai, Bernice, am spus eu. Deschide ușa. Noi suntem.

Ușa s-a deschis, dar nu era Bernice. Era Veena. Privea drept spre noi, fără să pară deloc Vegetativă.

— Plecați, ne-a zis, apoi a închis ușa.

Ne-am uitat una la alta. Eu aveam o presimțire urâtă. Dacă o rănisem iremediabil pe Bernice cu povestea noastră despre Burt și Nuala? Și dacă nici măcar nu era adevărat? Fusese doar o glumă, la început. Dar acum nu mai părea o glumă.

De fiecare dată când era Săptămâna Sfântului Euell, ne duceam după ciuperci cu Pilar și Toby. Era palpitant să mergi acolo, pentru că nu știai niciodată peste ce poți să dai. Puteau fi familii din tărâmul plebeilor, gătind în

aer liber și certându-se, și-atunci noi ne țineam de nas ca să nu simțim duhoarea de carne friptă; puteau fi perechi tăvălindu-se prin tufișuri, sau vagabonzi bând direct din sticle sau sforăind sub copaci, sau nebuni cu părul încâlcit vorbind singuri ori țipând, sau drogați care se injectau. Dacă era să coborâm până la plajă, am fi putut da peste fete care stăteau la soare în bikini, iar Shackie și Croze le-ar fi spus: „Cancer de piele" – ca să le atragă atenția.

Sau puteau fi tipi din Corpurile de Securitate care-și îndeplineau îndatoririle de gardieni publici, spunându-le oamenilor să-și pună gunoiul în containerele special amenajate, deși în realitate – zicea Amanda – căutau dealeri mărunți care făceau afaceri fără să le dea partea cuvenită amicilor lor mafioți. Atunci era posibil să auzi un zgomot intens – *zipzipzip* –, produs de un atomizor, și niște țipete. Comportament violent, le spuneau ei celor de față, în timp ce-l târau pe individ de-acolo.

Dar în ziua aia, excursia noastră în Parcul Tradiției fusese anulată din cauza bolii lui Pilar. Așa că am avut în schimb un curs de Botanica Plantelor Sălbatice cu Burt Gâlmă, pe terenul viran din spatele localului Solzi și Cozi.

Aveam la noi tăblițele și creta, pentru că întotdeauna desenam plantele sălbatice, ca să le ținem mai bine minte. Apoi ștergeam desenele, iar planta ne rămânea întipărită în memorie. Nimic nu te ajută să vezi cu adevărat un lucru mai bine ca desenul, zicea Burt.

Burt s-a învârtit împrejurul terenului viran în căutarea unei plante, a cules una și a ridicat-o ca s-o vedem și noi.

— *Portulaca oleracea*, a zis el. Nume comun – grașiță. Se cultivă, dar se găsește și în stare sălbatică. Preferă

terenurile afânate. Observați tulpina roșie și frunzele dispuse de-o parte și de alta. E o bună sursă de Omega 3.

A făcut o pauză și s-a încruntat la noi.

— Jumătate dintre voi nu se uită la ea, iar cealaltă jumătate nu desenează nimic, a continuat el. Planta asta vă poate salva viața! Vorbim aici despre subzistență. *Subzistență*. Ce este subzistența?

Priviri în gol, tăcere.

— Subzistența, a zis Gâlmă, e ceea ce susține organismul unei persoane. E vorba de hrană. Hrană! De unde vine hrana? Hai, toată lumea...

— Toată hrana vine de pe Pământ, am recitat noi în cor.

— Exact! a spus Burt. De pe Pământ! Și-apoi majoritatea oamenilor o cumpără de la *supermarkette*. Ce s-ar întâmpla dacă dintr-odată n-ar mai exista *supermarkette*? Shackleton?

— Am cultiva-o pe acoperiș, a răspuns Shackie.

— Să presupunem că nu mai sunt acoperișuri, a zis Gâlmă, a cărui față începuse să capete o nuanță rozalie. De unde am lua-o, atunci?

Din nou priviri goale.

— *Am culege-o din natură*, a zis Gâlmă. Crozier, ce înțelegem prin „a culege din natură"?

— Că găsim tot felul de chestii, a spus Croze. Chestii pentru care nu dăm bani. Cum ar fi când furăm.

Am râs cu toții.

Gâlmă nu ne-a dat atenție.

— Și unde ați căuta după *chestiile* astea? Quill?

— Pe strada comercială? a zis Quill. Adică, gen, mai prin spate. Unde aruncă ei chestiile, gen, sticle vechi și...

Quill era cam prostănac, dar mai și făcea pe prostul. Băieții procedau așa ca să-l facă pe Gâlmă să-și piardă cumpătul.

— Nu, nu! a țipat Gâlmă. N-o să mai aibă cine să arunce lucruri! N-ați ieșit niciodată din cartierul ăsta, nu? N-ați văzut niciodată un *deșert*, n-ați văzut niciodată *foametea*! Când ne va lovi Potopul Uscat, chiar dacă voi, în mod particular, ați supraviețui, veți muri de foame. De ce? Pentru că n-ați fost deloc atenți! De ce-mi mai pierd vremea cu voi!

De fiecare dată când Gâlmă ținea o oră de curs, părea să se poticnească într-un prag invizibil și începea să țipe.

— Așa deci, a continuat el, calmându-se. Ce plantă este aceasta? Grașiță. Ce puteți face cu ea? O puteți mânca. Ei, și-acum continuați-vă desenele. Grașiță! Remarcați forma ovală a acestor frunze! Observați ce lucioase sunt! Priviți tulpina! Țineți-o minte!

Nu poate fi adevărat, mă gândeam eu. Nu eram în stare să-mi imaginez cum cineva – chiar și Vrăjitoarea Umedă Nuala – ar fi putut face sex cu Burt Gâlmă. Era așa de chel și de transpirat!

— Cretini... mormăia el doar pentru sine. De ce-mi mai dau osteneala?

Apoi a înțepenit. Se uita la ceva din spatele nostru. Ne-am întors: Veena stătea acolo, lângă spărtura din gard. Probabil că se strecurase prin ea. Era încălțată tot în papuci de casă; își înfășurase păturica galbenă de bebeluș în jurul capului, ca pe un șal. Lângă ea era Bernice.

Stăteau pur și simplu acolo. Fără să facă vreo mișcare. Apoi prin gard au mai intrat și doi membri ai Corpurilor de Securitate. Erau Combatanți, îmbrăcați în costumele lor gri și lucioase, care-i făceau să arate ca niște năluci.

Stăteau cu atomizoarele pregătite. Am simțit cum mi se scurge tot sângele din obraji; credeam c-o să vomit.

— Care-i problema? a strigat Burt.

— Nu mișca! i-a zis unul dintre membrii Corpurilor de Securitate, a cărui voce era foarte puternică, din cauza microfonului pe care-l avea la cască.

Membrii Corpurilor de Securitate au înaintat.

— Rămâneți pe loc, ne-a zis Burt, arătând de parcă ar fi fost electrocutat.

— Veniți cu noi, domnule, a zis primul individ când a ajuns în dreptul nostru.

— Ce? a spus Burt. N-am făcut nimic!

— Culturi ilegale de marijuana, pentru profituri pe piața neagră, domnule, i-a răspuns cel de-al doilea. Ar fi mai bine pentru dumneavoastră dacă nu v-ați opune arestării.

L-au condus pe Burt spre spărtura din gard. Noi ne-am târât tăcuți în urma lui – nu înțelegeam ce se întâmpla.

Când au ajuns în dreptul Veenei și-al lui Bernice, Burt a întins mâinile spre ele:

— Veena? Cum de s-a ajuns la asta?

— Degenerat împuțit! i-a zis ea. Ipocritule! Curvarule! Cât de proastă mă crezi?

— Despre ce vorbești? a întrebat Burt pe un ton rugător.

— Presupun c-ai crezut că sunt atât de drogată cu iarba aia otrăvită a ta că nu mai pot să pricep nimic, a răspuns Veena. Dar am aflat. Am aflat ce faci cu vaca aia de Nuala! Nu că ea ar fi răul cel mai rău! Pervers nenorocit!

— Nu, a spus Burt. Jur! Niciodată n-am... Doar am...

Mă uitam la Bernice: nu-mi puteam da seama ce simte. Nici măcar nu se înroșise la față. Era albă ca o bucată de cretă. Albă ca varul.

Adam Unu a intrat prin deschizătura din gard. Părea să fie întotdeauna la curent cu orice lucru neobișnuit care se petrecea. Amanda zicea că era ca și cum ar fi avut un telefon. A atins ușor cu mâna păturica galbenă a Veenei.

— Veena, scumpa mea, ai ieșit din starea Vegetativă, i-a zis el. Nemaipomenit! Ne-am rugat pentru asta. Ei, acum care ar fi problema?

— Vă rog să vă dați la o parte, domnule, a zis primul membru al Corpurilor de Securitate.

— De ce mi-ai făcut așa ceva? urla Burt la Veena, în timp ce-l împingeau înainte.

Adam Unu a inspirat adânc.

— E un fapt regretabil, a spus el. Poate c-ar fi mai înțelept să reflectăm la slăbiciunile omenești pe care le avem cu toții...

— Ești un idiot, i-a zis Veena. Burt cultiva iarbă la greu în Buenavista, fix sub nasurile voastre sacre de Grădinari. Și făcea trafic tot sub nasul vostru, la tâmpenia aia de târg. Săpunurile alea drăguțe înfășurate în frunze – nu erau toate săpunuri! S-a umplut de bani!

Adam Unu avea un aer trist.

— Banii sunt o ispită îngrozitoare, a zis el. Sunt o boală.

— Prostule! i-a zis Veena. Plante organice, ce mai glumă!

— Ți-am zis eu că e cineva care cultivă iarbă la Buenavista, mi-a șoptit Amanda. Gâlmă a intrat în rahat până la gât.

Adam Unu ne-a zis că ar trebui să ne ducem cu toții acasă, și așa am făcut. Mi-a părut foarte rău de Burt. Nu mă puteam gândi decât la cum se întorsese acasă Bernice

în ziua aia, după ce fuseserăm atât de rele cu ea la „Arborele Vieții", și-i spusese Veenei că Burt și Nuala făceau sex, și despre pipăitul subsuorilor, iar asta o făcuse pe Veena atât de geloasă și o înfuriase atât de tare, încât îi contactase pe cei de la Corpurile de Securitate și făcuse o plângere. Corpurile de Securitate te încurajau să faci lucruri de genul ăsta – să-ți torni vecinii și rudele. Puteai chiar să primești bani pentru așa ceva, a zis Amanda.

Nu vrusesem să-i fac rău, sau în orice caz nu genul ăsta de rău.

Și uite ce se întâmplase.

M-am gândit că ar trebui să mergem la Adam Unu și să-i spunem ce făcuserăm, dar Amanda mi-a zis că la ce-ar folosi, n-ar ajuta pe nimeni, doar ne-ar înfunda pe noi și mai tare. Avea dreptate. Dar asta nu mă făcea să mă simt mai bine.

— Nu mai fi supărată! mi-a zis Amanda. O să fur ceva pentru tine. Ce ți-ai dori?

— Un telefon, am răspuns. Purpuriu. Ca al tău.

— Bine, a răspuns Amanda. Se rezolvă.

— E drăguț din partea ta, am zis.

Am încercat să folosesc un ton cât mai vioi, ca să-și dea seama că îi eram recunoscătoare, dar își dădea seama că mă prefac.

30

A doua zi, Amanda mi-a zis că are o surpriză care precis o să mă facă să-mi treacă supărarea. Era pe strada comercială din Hazna, a mai spus. Și chiar a fost o surpriză, fiindcă atunci când am ajuns acolo, Shackie și Croze se învârteau pe lângă cabina dărăpănată a caleidoscopului holografic. Știam că amândoi sunt îndrăgostiți de Amanda – toți băieții erau –, însă ea nu avea de-a face cu ei decât într-un grup mai mare.

— Ați făcut rost? i-a întrebat.

Băieții s-au hlizit la ea, intimidați. Shackie crescuse mult în ultima vreme: era înalt și zvelt, cu sprâncene negre. Și Croze crescuse, dar nu doar în înălțime, ci și pe lățime, și îi apăruseră niște tuleie de barbă de culoarea paielor. Înainte, nu prea mă gândisem la felul cum arătau – sau cel puțin nu dădusem atenție detaliilor –, dar acum m-am pomenit privindu-i altfel.

— Aici, au zis ei.

Nu păreau tocmai speriați, ci mai degrabă prevăzători. Au verificat dacă nu se uită nimeni la noi, apoi ne-am înghesuit cu toții în cabina unde oamenii intrau ca să-și proiecteze imaginea pe strada comercială. Era făcută doar pentru două persoane, așa că trebuia să stăm foarte aproape unii de alții.

Înăuntru era foarte cald. Simțeam căldura răspândită de corpurile noastre – de parcă am fi avut o infecție și ardeam din cauza febrei – și mirosul de transpirație uscată, bumbac vechi, mizerie și păr unsuros care venea dinspre Shackie și Croze – miros pe care-l aveam cu toții –, amestecat cu mirosul lor de băieți mai mari, un amestec ca de ciuperci și drojdie de vin; și mai simțeam și mirosul de flori al Amandei, cu un iz de mosc și ceva care aducea a sânge.

Nu-mi dau seama cum le miroseam eu lor. Se zice că nu-ți poți simți niciodată propriul miros, din cauză că ești prea obișnuit cu el. Mi-aș fi dorit să știu mai din timp despre surpriza asta, pentru că mi-aș fi folosit unul dintre resturile mele de săpun cu aromă de trandafiri. Speram să nu miros a lenjerie murdară sau a picioare împuțite.

De ce ne dorim să ne placă alți oameni, chiar dacă nu prea ne pasă de ei? Nu știu de ce, dar așa este. M-am trezit că stăteam acolo și simțeam toate mirosurile alea, sperând din toată inima că Shackie și Croze mă găseau drăguță.

— Uite-o, a zis Shackie și a scos o cârpă în care înfășurase ceva.

— Ce e? am întrebat eu cu o voce pițigăiată de fetiță.

— Surpriza, a zis Amanda. Ne-au adus niște super-iarbă de-aia. Din aia de care cultiva Burt Gâlmă.

— Nu se poate! am zis eu. Ați cumpărat-o voi? De la Corpurile de Securitate?

— Am furat-o, a zis Shackie. Ne-am strecurat prin spate pe la Buenavista – am mai făcut-o de multe ori. Tipii din Corpurile de Securitate intrau și ieșeau pe ușa din față, nu ne-au băgat în seamă.

— Unul dintre grilajele geamurilor de la subsol e slăbit – de obicei intrăm pe acolo și tragem câte un chef pe palier, a zis Croze.

— Au pus-o în pivniță, în saci, a zis Shackie. Trebuie să fi cules iarba din toate camerele. Puteai să te faci praf numai de la miros.

— Ia să văd, a spus Amanda.

Shackie a desfăcut cârpa: erau frunze uscate și mărunțite.

Știu ce părere avea Amanda despre droguri: îți pierdeai controlul asupra propriei minți, iar asta era riscant, pentru că le dădea altora un avantaj asupra ta. Plus că se mai putea să iei prea multe, ca Philo Ceață, și să fii dus cu totul, fără să mai fii în stare să spui ce-i cu tine, așa că nimănui nu-i mai păsa dacă îți pierdusei sau nu controlul. Trebuia să le fumezi doar cu oameni de încredere. Avea ea oare încredere în Shackie și în Croze?

— Tu ai încercat-o pe asta? i-am șoptit Amandei.

— Nu încă, mi-a răspuns ea, tot în șoaptă.

De ce vorbeam în șoaptă? Eram atât de aproape unii de alții, încât Shackie și Croze puteau să audă totul.

— Atunci n-o vreau nici eu, am zis.

— Dar a trebuit să dau ceva la schimb! a spus Amanda pe un ton feroce. Am dat o grămadă la schimb!

— Am încercat eu marfa asta, a zis Shackie, făcându-și vocea să sune cât mai dur când a pronunțat cuvântul „marfă". E tare de tot!

— Și eu, zici că plutești, a adăugat Croze. Să dea dracii, exact ca o pasăre!

Shackie deja răsucise o țigară cu frunzele mărunțite, o aprindea și trăgea din ea.

Pe fund aveam mâna cuiva, nu știu a cui. Se târa în sus, încercând să-mi intre pe sub rochia de la Grădinari, făcută dintr-o bucată. Voiam să spun: „Oprește-te", dar n-am făcut-o.

— Măcar încearcă, a zis Shackie.

M-a apucat de bărbie și și-a băgat buzele la mine în gură, apoi a suflat și m-a umplut de fum. Am tușit, iar el a făcut-o din nou și eu m-am simțit amețită. Apoi am văzut o imagine clară, de-o strălucire orbitoare, fosforescentă, a iepurelui pe care-l mâncasem săptămâna aceea. Se holba urât la mine cu ochii lui morți, numai că ochii aceștia erau portocalii.

— A fost prea mult, a zis Amanda. Nu e obișnuită!

Apoi mi s-a făcut rău de la stomac și am vomitat. Cred că i-am stropit pe toți. O, nu, mi-am zis, ce idioată. Nu știu cât de mult au durat toate astea, pentru că timpul era ca un cauciuc, se întindea ca o funie elastică – lungă, lungă – sau ca o bucată de gumă. Apoi s-a retras brusc într-o minusculă gaură neagră, iar eu am leșinat.

Când m-am trezit, stăteam rezemată de fântâna stricată de pe strada comercială. Încă mai eram amețită, însă nu-mi mai era așa de rău: mai degrabă parcă aș fi plutit. Totul părea îndepărtat și translucid. Poate că aș putea să-mi trec mâna prin ciment, mi-am zis. Poate că toate lucrurile sunt înlănțuite... sunt făcute din particule, cu Dumnezeu între ele, exact așa cum spune Adam Unu. Poate că eu sunt fum.

Vitrina magazinului din fața noastră era ca o cutie plină de licurici, ca niște paiete vii. Înăuntru era o petrecere, auzeam muzica. Un sunet metalic, ciudat. O petrecere de fluturi: probabil că dansează pe picioarele lor lungi și subțiri de fluturi. Dacă aș fi fost în stare să mă ridic, probabil că aș fi putut dansa și eu.

Amanda mă cuprinsese cu un braț.

— Nu-i nimic, a zis. Ești bine.

Shackie și Croze încă mai erau acolo și păreau enervați. Sau cel puțin Croze era, mai mult decât Shackie, pentru că Shackie era aproape la fel de dus ca mine.

— Așa... deci când ai de gând să plătești? a întrebat Croze.

— N-a mers, a răspuns Amanda. Deci niciodată.

— Nu așa ne-am înțeles, a zis Croze. A fost vorba să aducem marfa. Am adus-o. Deci ne ești datoare.

— A fost vorba ca Ren să fie fericită, a spus Amanda. Dar n-a fost. Punct.

— Nici vorbă, a zis Croze. Ești datoare. Plătește.

— Obligă-mă! i-a răspuns Amanda pe un ton periculos de provocator, pe care-l folosea atunci când șmecherașii plebei se apropiau prea tare.

— În fine, a zis Shackie. Oricând.

Nu părea să-l deranjeze prea tare.

— Ne ești datoare cu două futaiuri, a zis Croze. Unu' de fiecare. Ne-am băgat în mare belea, puteau să ne omoare!

— N-o mai bate la cap, i-a zis Shackie. Nu vreau decât să-ți ating părul, a adăugat el către Amanda. Miroși ca o caramea.

Shackie încă mai plutea.

— Cărați-vă! le-a zis Amanda.

Și cred că așa au făcut, pentru că pe urmă, când m-am uitat după ei, nu mai erau acolo.

Deja mă simțeam ceva mai normal.

— Amanda, i-am zis. Nu pot să cred că aveai de gând să le dai lor ceva la schimb.

Voiam să adaug „pentru mine", dar mi-era frică să nu izbucnesc în plâns.

— Îmi pare rău că n-a mers, mi-a spus ea. Voiam doar să te simți mai bine.

— Păi chiar mă simt mai bine, am răspuns. Mai ușoară.

Așa și era: în parte pentru că vomitasem o grămadă de apă, dar și datorită Amandei. Știam că făcuse genul ăla de schimb pentru mâncare, pe vremea când era înfometată, după uraganul din Texas, dar îmi spusese că nu i-a plăcut niciodată și că era doar din obligație, așa că acum n-o mai făcea, pentru că nu mai era nevoită s-o facă. Și nici de data asta nu fusese nevoită s-o facă, dar o făcuse. Nu știam că mă plăcea atât de mult.

— Acum sunt furioși pe tine, i-am zis. O să se răzbune.

Însă nu mi se părea ceva important, pentru că încă mai eram amețită ca o albină.

— Nu-mi fac griji, a zis Amanda. Mă ocup eu de ei.

ZIUA CÂRTIȚEI

ZIUA CÂRTIȚEI

ANUL DOISPREZECE

Despre viața subpământeană. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Semeni din regnul Mamiferelor, dragi Creaturi Înrudite,

Nu arăt pe nimeni cu degetul, pentru că nu știu încotro să arăt; dar, după cum tocmai am văzut, zvonurile răutăcioase pot genera confuzie. O remarcă făcută la întâmplare poate fi ca un muc de țigară aruncat neglijent în coșul de gunoi, fumegând până când izbucnesc flăcările și înghit tot cartierul. Pe viitor, aveți grijă ce spuneți.

E inevitabil ca anumite relații de prietenie să iște comentarii nepotrivite. Dar noi nu suntem Cimpanzei: femelele noastre nu mușcă femelele rivale, masculii noștri nu sar pe femelele noastre și nu le lovesc cu crengi. Sau de regulă nu fac asta. Toate relațiile de cuplu presupun încordare și ispite – dar nu trebuie să accentuăm acea încordare și să înțelegem greșit acele ispite.

Ne lipsesc fostul nostru Adam Treisprezece, Burt, și soția lui, Veena, și micuța Bernice. Să iertăm ceea ce trebuie iertat, și să-i înconjurăm cu lumină în inimile noastre.

Să trecem la subiectul următor: am descoperit un atelier auto abandonat care poate fi transformat în locuințe confortabile, odată ce relocarea Șobolanilor, pe

care o avem în plan, va fi dusă la bun sfârșit. Sunt convins că Șobolanii de la Magazinul de Cosmetice „Fără Farafastâcuri"[1] vor fi foarte fericiți la Buenavista, odată ce vor înțelege ce oportunități de hrană are de oferit.

Veți fi bucuroși să aflați că deși am pierdut culturile de ciuperci, Pilar a păstrat câteva micelii de la fiecare dintre prețioasele noastre specii, așa că putem începe să le cultivăm din nou în pivnița Clinicii, până când vom găsi o locație cu mai multă umezeală.

Astăzi sărbătorim Ziua Cârtiței, Sărbătoarea noastră dedicată Vieții Subpământene. Ziua Cârtiței este o sărbătoare a Copiilor, iar copiii noștri s-au pus pe treabă și au împodobit Grădina Raiului de pe Acoperiș. Cârtițe, cu ghearele lor mici făcute din piepteni, Nematode făcute din pungi transparente de plastic, Râme din ciorapi de damă umpluți cu cârpe și legați cu sfoară, Gândaci de Bălegar – ce dovadă a puterii creatoare pe care ne-a dat-o Dumnezeu, prin care și ceea ce e nefolositor și a fost aruncat își poate recăpăta utilitatea.

Suntem înclinați să-i ignorăm pe semenii noștri neînsemnați; însă fără ei, nici noi înșine n-am putea exista; căci fiecare dintre noi este o Grădină a formelor de viață invizibile cu ochiul liber. Unde am fi fără Flora care ne populează intestinele, sau fără Bacteriile care ne apără împotriva invadatorilor ostili? Purtăm cu noi o întreagă lume, Prieteni, – cu nenumăratele forme de viață care se învârt pe sub tălpile noastre și – aș adăuga – sub unghiile noastre de la picioare.

[1] În original, Fender-Bender – accident auto fără prea mari pagube; tamponare ușoară.

E adevărat, uneori suntem infestați cu nanobioforme pe care nu ni le dorim, precum Acarienii Sprâncenelor, Paraziții Intestinali Ancylostoma, Păduchii Lați, Oxiurii și Căpușele, ca să nu mai pomenesc de bacteriile și virușii ostili. Dar gândiți-vă la ei ca la cei mai mărunți Îngeri ai Domnului, care, în felul lor, contribuie la Lucrarea Sa de Nepătruns, pentru că și aceste Creaturi își au locul lor în Mintea Eternă și strălucesc și ele în Lumina Eternă, și alcătuiesc o parte a simfoniei polifonice a Creației.

Gândiți-vă, de asemenea, și la cei care-i fac lucrarea sub Pământ! Fără Râme, Nematode și Furnici și fără ca ele să scurme neîncetat solul, acesta ar deveni o masă tare precum cimentul, și astfel ar dispărea Viața. Gândiți-vă la virtuțile antibiotice ale Viermilor și ale diferitelor Mucegaiuri, și la mierea pe care o produc Albinele noastre, și, de asemenea, la pânzele păianjenilor, atât de folositoare pentru oprirea sângerării. Pentru orice boală, Dumnezeu a oferit un remediu în Marele Său Dulap cu Medicamente al Naturii!

Prin activitatea Gândacilor Silfide[1] și a Bacteriilor de putrefacție, învelișurile noastre de carne se descompun în elementele componente, pentru a alimenta viața altor Creaturi. Cât de nechibzuiți au fost strămoșii noștri în dorința lor de a păstra corpurile – îmbălsămându-le, împodobindu-le, închizându-le în mausoleuri. Ce oroare – să transformi învelișul nefolositor al trupului într-un obiect de adorație care nu are nimic sfânt! Și, până la urmă, cât de egoist! Să nu răsplătim darul Vieții dăruindu-ne din nou Vieții când ne sosește ceasul?

[1] Coleoptere ale căror larve se hrănesc cu cadavre.

Data viitoare când veți ține în mână un pumn de compost umed, înălțați o rugăciune tăcută de mulțumire către toate celelalte foste Creaturi ale Pământului. Imaginați-vă că degetele voastre îi oferă fiecăreia dintre ele o îmbrățișare plină de dragoste. Pentru că în mod sigur ele sunt printre noi, mereu prezente în acea matrice care ne hrănește.

Și-acum să ne alăturăm Corului Muguri și Flori și să cântăm tradiționalul Imn al Copiilor pentru Ziua Cârtiței.

SLĂVIM DESĂVÂRȘITA CÂRTIȚĂ ȘI MICĂ

Slăvim desăvârșita cârtiță și mică
Ce sub pământ de zor grădinărește,
Râma, viermele și harnica furnică
Oriunde se găsește.

Nevăzute stau de ochi Umani
Sub cerul plin de stele,
Și-n loc de aer au pământ,
Iar noaptea-i zi la ele.

Săpând și afânând prin glod,
Dau viață plantelor;
Întreg pământu-ar fi deșert
În lipsa lor.

Iar micii gândăcei-gropar,
Ce-n locuri stranii umblă,
Ne schimbă corpul muritor
În țarină și humă.

Pentru-a Lui mărunte creaturi
Ce în pământ și-n lemn își au sălaș
Să-i mulțumim cu bucurie acum,
Căci mult îi fură dragi.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

31

TOBY. ZIUA CÂRTIȚEI

Anul Douăzeci și cinci

Când Potopul se dezlănțuie, trebuie să numeri zilele, zicea Adam Unu. Trebuie să observi răsăriturile de Soare și fazele Lunii, fiindcă pentru orice există un moment prielnic. Când medităm, să nu ne adâncim atât de mult în noi înșine, încât să ajungem în Veșnicie înainte de vreme. În stările Vegetative, nu coborâți până la un nivel care e prea adânc pentru a vă mai permite ridicarea la suprafață, căci altfel se va lăsa Noaptea, ale cărei ceasuri sunt toate la fel pentru voi, și nu va mai exista niciun fel de Speranță.

Toby ține socoteala zilelor într-un vechi carnețel de la Salonul de Înfrumusețare AnooYoo din Parc. În capul fiecărei pagini de culoare roz sunt doi ochi cu gene lungi – dintre care unul clipește conspirativ – și o pereche de buze rujate. Ei îi plac ochii ăștia și gurile zâmbitoare: într-un fel, îi ține companie. În partea de sus a fiecărei pagini, ea scrie Sărbătoarea Grădinarilor sau numele Sfântului din data respectivă. Încă mai e în stare să recite pe de rost toată lista: Sfântul E. F. Schumacher[1], Sfânta Jane Jacobs[2],

---

[1] Economist și statistician britanic (1911-1977), cunoscut în special pentru criticile aduse modelelor economice occidentale.

[2] Jurnalistă canadiano-americană.

Sfânta Sigrithur[1] din Gullfoss[2], Sfântul Wayne Grady[3] al Vulturilor, Sfântul James Lovelock[4], Preafericitul Gautama Buddha, Sfânta Bridget Stutchbury[5] a Cafelei Ecologice[6], Sfântul Linnaeus[7] al Nomenclatorului Botanic, *Ospățul Crocodililor*[8], Sfântul Stephen Jay Gould[9] al Șisturilor Jurasice, Sfântul Gilberto Silva[10] al Liliecilor. Și ceilalți.

Sub numele fiecărei zile de sfânt, Toby își notează lucruri legate de grădinărit: ce a plantat, ce a recoltat, în ce fază era Luna la momentul respectiv, ce insecte și-au făcut apariția.

„Ziua Cârtiței", scrie ea acum. „Anul Douăzeci și cinci. Spală rufele. Lună în creștere." Ziua Cârtiței a făcut parte din Săptămâna Sfântului Euell. N-a fost o sărbătoare foarte reușită.

---

[1] Anna Sigrithur, bucătar-șef, adeptă a mișcării *New Danish Cuisine* (Noua Bucătărie Daneză), care susține folosirea produselor naturale, a surselor locale de hrană și a celor din flora spontană, atât pentru hrana preparată acasă, cât și pentru cea din restaurante.

[2] Numele unei cascade din Irlanda.

[3] Scriitor, traducător și redactor de carte din Canada, autor al unui studiu despre vulturi.

[4] Om de știință, specialist în ecologie.

[5] Profesoară de biologie la Universitatea York, membră a mai multor zeci de organizații care militează pentru păstrarea habitatelor păsărilor.

[6] În original, *shade-grown coffee*, cafea obținută din plante crescute la umbra altor copaci, după principii ecologice.

[7] Botanist suedez care a trăit în secolul al XVIII-lea.

[8] Documentar produs de *National Geographic*.

[9] Paleontolog american.

[10] Naturalist cubanez.

Partea bună e că trebuie să fi apărut niște zmeuroa-finmure, unele coapte. Avantajul dat de mutațiile genetice e că planta produce fructe în toate anotimpurile. Poate că mai spre sfârșitul după-amiezii va coborî în grădină să le culeagă.

Cu două zile în urmă – de Sfântul Orlando Garrido[1] al Șopârlelor – a scris ceva care n-avea legătură cu grădinăritul. „Halucinație?" – asta scrisese. Acum se gândește la însemnarea asta. La momentul respectiv, păruse o halucinație.

Se întâmplase după furtuna obișnuită care avea loc în fiecare zi. Era sus, pe acoperiș, verificând conexiunile dintre butoaiele cu apă de ploaie: nu mai curgea apă de la singurul robinet pe care-l mai ținea deschis la parter. Descoperise care era problema – țeava de alimentare era blocată de un șoarece care se înecase acolo – și tocmai voia să coboare înapoi pe scări, când auzise un sunet ciudat. Era ca un fel de cântec, dar nu semăna cu niciun cântec auzit de ea până atunci.

S-a uitat cu binoclul. La început n-a văzut nimic, apoi a apărut o procesiune ciudată, tocmai la capătul cealălalt al câmpului. Părea să fie alcătuită doar din oameni dezbrăcați, deși bărbatul care mergea în fruntea lor purta haine, un soi de pălărie roșie și – era oare posibil? – ochelari de soare. Era urmat de bărbați, femei și copii, cu pielea în toate culorile posibile; reglând binoclul pentru focalizare, observase că o parte dintre oamenii aceia goi aveau abdomene de culoare albastră.

Ăsta era motivul pentru care se hotărâse că era vorba despre o halucinație: culoarea albastră. Și cântecul cristalin,

[1] Naturalist cubanez.

venit parcă din altă lume. Văzuse siluetele acelea doar pentru o clipă. Erau acolo, apoi dispăruseră ca un fum. Probabil că intraseră printre copaci, urmând cărarea de-acolo.

Inima îi tresăltase de bucurie – nu se putuse abține. Îi venea s-o ia la goană pe scări, să dea buzna afară, să alerge după ei. Dar era o speranță mult prea exagerată, aceea că mai existau alți oameni – atât de mulți alți oameni. Alți oameni care păreau atât de sănătoși. Era imposibil să fi fost reali. Dacă se lăsa ademenită afară de un asemenea miraj – ademenită în pădurea în care porcii făceau legea –, n-ar fi fost prima persoană din istorie distrusă de nălucirile exagerat de optimiste ale propriei minți.

Dacă are de-a face cu un gol prea mare, zicea Adam Unu, creierul începe să inventeze lucruri. Singurătatea își inventează tovarăși, așa cum setea te face să vezi apă. Câți marinari n-au eșuat căutând insule care erau doar o sclipire îndepărtată?

Își scoate creionul și șterge semnul de întrebare. „Halucinație", așa scrie acum. Clar. Simplu. Fără nicio îndoială.

Pune jos creionul, își ia coada de mop, binoclul și pușca de unde le-a lăsat și începe să urce greoi scările către acoperiș, pentru a-și cerceta domeniul. În dimineața asta totul e încremenit. Nu se mișcă nimic afară, pe câmp – nu sunt animale mari, nici oameni goi cu pete albastre, care să cânte.

32

Cu câtă vreme în urmă să fi fost acea Zi a Cărtiței în care Pilar încă mai era în viață? Probabil că în Anul Doisprezece.

Chiar înaintea dezastrului provocat de arestarea lui Burt. După ce fusese luat de cei din Corpurile de Securitate, iar Veena și Bernice părăsiseră terenul viran, Adam Unu îi convocase pe toți Grădinarii pe Acoperișul Grădinii Raiului pentru o adunare de urgență. Le dăduse veștile, iar când se lămuriseră despre ce era vorba, Grădinarii intraseră în stare de șoc. Revelația era atât de dureroasă și îi făcea să se simtă atât de rușinați! Cum de reușise Burt să cultive marijuana la Buenavista fără să bănuiască nimeni?

Din cauză că aveau încredere, bineînțeles, se gândise Toby. Grădinarii îi suspectau pe toți cei din Lumea Exfernală, dar aveau încredere într-ai lor. Iar acum se numărau și ei printre nenumărații credincioși care se treziseră într-o bună zi că vicarul fugise cu banii pentru construirea bisericii, lăsând în urmă un lung șir de băieți de altar molestați. Măcar Burt nu molestase niciun băiat de altar, cel puțin din câte se știa până acum. Printre copii circulau tot felul de bârfe – genul de remarci pline de cruzime făcute de copii –, dar nu erau despre băieți. Doar despre fete, și era vorba doar de pipăit.

Singurul Grădinar care nu fusese surprins și îngrozit de culturile de marijuana era Philo Ceață, dar pe el nu-l surprindea și nu-l îngrozea niciodată nimic. El zisese doar atât: „Mi-ar plăcea să încerc marfa aia, să văd dacă e bună de ceva."

Adam Unu întrebase dacă erau voluntari care să primească familiile nevoite să-și părăsească brusc locuințele – nu se puteau întoarce la Buenavista, zisese el, pentru că locul avea să fie năpădit de cei din Corpurile de Securitate, așa că era cazul să renunțe la gândul de a-și recupera bunurile.

— Dacă ar fi luat foc blocul, nu v-ați fi întors înăuntru cu sufletul la gură ca să salvați niște mărunțișuri și niște nimicuri fără valoare, a zis el. În felul acesta, Dumnezeu vă pune la încercare ca să vadă cât de mult sunteți legați de tărâmul iluziilor zadarnice.

Situația n-ar fi trebuit să-i deranjeze pe Grădinari: ei își adunau bunurile materiale de prin locurile unde lăsa lumea obiectele nefolositoare și de prin tomberoane, așa că ar fi putut oricând să adune altele, cel puțin în teorie. Cu toate astea, cineva deplânsese pierderea unui pahar de cristal, iar altcineva făcuse tevatură din cauza unui aparat de făcut vafe, care avea valoare sentimentală.

Apoi Adam Unu le ceruse tuturor celor prezenți să nu vorbească despre Burt și Buenavista, și mai ales despre Corpurile de Securitate.

— E posibil să ne audă dușmanii noștri, a zis el.

Spunea din ce în ce mai des lucrurile astea: Toby se întreba uneori dacă nu era paranoic.

— Nuala, Toby, li se adresase el pe când ceilalți plecau. Un moment. Poți merge acolo să verifici? l-a întrebat pe Zeb. Deși presupun că nu se mai poate face nimic.

— Nțț, a răspuns vesel Zeb. Nici pomeneală. Dar o să arunc o privire.

— Îmbracă-te în hainele de plebeu, a adăugat Adam Unu.

Zeb dăduse aprobator din cap.

— Hainele de motociclist solar, a spus el, îndreptându-se apoi agale spre scara de incendiu.

— Nuala, draga mea, i s-a adresat Adam Unu. Poți să ne lămurești cât de cât? În legătură cu ceea ce a spus Veena despre tine și Burt...

Nuala a început să se smiorcăie.

— Habar n-am, a răspuns ea. E o minciună gogonată! Ce lipsă de respect! Mă simt atât de jignită! Cum de și-a putut închipui așa ceva despre mine și... Adam Treisprezece?

N-a fost prea greu – se gândise Toby – având în vedere cum te freci de toți purtătorii de nădragi. Nuala flirta cu orice ființă de sex masculin. Dar Veena fusese în stare Vegetativă cât flirta ea – și-atunci ce anume îi iscase bănuielile?

— Niciunul dintre noi nu crede așa ceva, draga mea, i-a zis Adam Unu. Veena trebuie să fi plecat urechea la cine știe ce bârfitor – poate un *agent provocateur* trimis de dușmanii noștri ca să ne dezbine. O să-i întreb pe portarii de la Buenavista dacă Veena a avut vizitatori neobișnuiți în ultima vreme. Și-acum, dragă Nuala, ar trebui să-ți ștergi lacrimile și să te duci în Camera de Croitorie. Membrii congregației noastre care au fost nevoiți să-și părăsească locuințele vor avea nevoie de multe obiecte de îmbrăcăminte – tunici, de pildă –, și știu că te-ai bucura să te faci utilă.

— Mulțumesc, a spus Nuala, recunoscătoare.

I-a aruncat lui Adam Unu privirea aia care spunea „tu ești singurul care mă înțelege" și a pornit grăbită spre scara de incendiu.

— Toby, draga mea, te îndeamnă inima să preiei îndatoririle lui Burt? a întrebat-o Adam Unu, imediat după plecarea Nualei. Botanica Plantelor de Grădină, Buruienile Comestibile... Te vom face Evă, bineînțeles. Intenționam asta de mai multă vreme, dar Pilar era atât de mulțumită de ajutorul pe care i-l ofereai ca asistentă și m-am gândit că te simți bine în acel rol. N-am vrut să te iau de lângă ea.

Toby a căzut pe gânduri.

— Aș fi onorată s-o fac, a răspuns ea în cele din urmă. Dar nu pot accepta. Să fiu o Evă cu drepturi depline... ar fi o ipocrizie.

Nu reușise să mai ajungă la momentul de iluminare resimțit în prima zi de după venirea la Grădinari, deși încercase de mai multe ori să ajungă în acea stare. Încercase cu Retragerea, trecuse printr-o Săptămână de Izolare, făcuse de Veghe, luase ciupercile și elixirurile potrivite, dar n-avusese nicio revelație specială. Viziuni, da, dar niciuna care să aibă vreun înțeles. Sau niciuna cu vreun înțeles pe care să-l poată descifra.

— Ipocrizie? a zis Adam Unu, încrețindu-și fruntea. În ce fel?

Toby și-a ales cuvintele cu grijă: nu voia să-i rănească sentimentele.

— Nu sunt sigură că eu cred în toate astea.

Ceea ce spunea era doar în parte adevărat: nu credea decât în foarte puține lucruri.

— În anumite religii, credința precede acțiunea, a zis Adam Unu. Într-a noastră, acțiunea precede credința.

Te-ai purtat ca și cum ai fi crezut, dragă Toby. *Ca și cum* – cuvintele acestea sunt foarte importante pentru noi. Continuă să trăiești respectând acest principiu, iar credința va veni și ea, după o vreme.

— Nu-i o bază prea solidă, a răspuns Toby. Desigur, o Evă ar trebui să fie...

Adam Unu a oftat.

— N-ar trebui să ne așteptăm la prea multe când vine vorba de credință, a spus el. Cunoașterea omenească e supusă greșelii, iar noi vedem ca printr-o sticlă întunecată. Orice religie este o umbră a lui Dumnezeu. Dar umbrele lui Dumnezeu nu sunt Dumnezeu.

— N-aș vrea să dau un exemplu prost, a zis Toby. Copiii își pot da seama dacă te prefaci – vor vedea că o fac doar de formă. Asta ar putea să dăuneze țelurilor noastre.

— Îndoielile tale mă fac să fiu și mai convins, a răspuns Adam Unu. Îmi arată că ești demnă de încredere. Pentru orice „Nu" există și un „Da"! Ai vrea să-mi faci un hatâr?

— Ce hatâr? a întrebat Toby cu prudență.

Nu voia să aibă responsabilitățile unei Eve – nu voia să-și limiteze opțiunile. Voia să aibă libertatea de a renunța, dacă simțea nevoia s-o facă. Am fost doar o oportunistă, se gândise. Am profitat de bunătatea lor. Ce prefăcută!

— Roagă-te să primești îndrumare. Stai o noapte de Veghe. Roagă-te să capeți puterea de a-ți înfrunta îndoielile și temerile. Cred cu tărie că vei primi un răspuns pozitiv. Ai daruri care n-ar trebui irosite. Și te asigur că vom fi cu toții bucuroși să te avem ca Evă printre noi.

— Bine, a spus Toby. Asta pot să fac.

Pentru orice „Da", și-a zis ea, există și un „Nu".

Pilar era cea care avea în pază materialele necesare pentru Veghe și celelalte substanțe folosite de Grădinari pentru călătoriile în afara trupului. Toby nu mai vorbise cu ea de câteva zile, din cauza bolii de care suferea – un enterovirus, așa umbla vorba. Dar în discuția pe care o avuseseră, Adam Unu nu pomenise nimic despre boală, așa că era posibil ca Pilar să se fi făcut bine. Virusurile astea nu rezistau mai mult de-o săptămână.

Toby a căutat separeul minuscul ocupat de Pilar în partea din spate a clădirii. Pilar stătea pe jumătate întinsă pe saltea; o lumânare din ceară de albine pâlpâia într-o cutie de conserve așezată alături, pe podea. Aerul era stătut și mirosea a vomă. Dar ligheanul de lângă Pilar era gol și curat.

— Dragă Toby, a zis Pilar. Vino și așază-te lângă mine.

Chipul ei mic semăna mai mult ca niciodată cu o castană, deși pielea îi era palidă – pe cât de palidă poate fi pielea maronie. Era cenușie. Încețoșată.

— Te simți mai bine? a întrebat-o Toby, cuprinzând cu amândouă mâinile gheara numai piele și os a lui Pilar.

— A, da, mult mai bine, răspunsese Pilar, cu un zâmbet blând.

Vocea îi era slabă.

— Ce-ai pățit?

— Am mâncat ceva ce nu mi-a priit, a zis Pilar. Așa deci, cu ce-ți pot fi de folos?

— Voiam să mă asigur că ești bine, răspunsese Toby, dându-și seama chiar în acel moment că era adevărat ceea ce spunea.

Pilar părea atât de palidă, de împuținată. Și-a dat seama că se temea: dacă Pilar... – care părea eternă, care cu siguranță fusese dintotdeauna acolo, sau dacă nu

dintotdeauna, cel puțin de foarte multă vreme, ca un bolovan sau ca un ciot din timpuri imemoriale – ...ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi dispărut dintr-odată?

— Ce drăguț din partea ta, a zis Pilar, strângând-o pe Toby de mână.

— Adam Unu mi-a cerut să devin o Evă.

— Și presupun că ai refuzat? a zis Pilar, zâmbind.

— Așa e, a răspuns Toby.

De obicei, Pilar îi putea ghici gândurile.

— ...Dar vrea să stau de Veghe peste noapte. Ca să mă rog pentru îndrumare.

— Așa ar fi cel mai bine, a zis Pilar. Știi unde țin cele necesare pentru Veghe. În sticla maro, a adăugat ea, în timp ce Toby ridica perdeaua din fâșii de cauciuc și sfoară din fața rafturilor pe care erau păstrate diverse lucruri. Doar cinci picături, și încă două din cea purpurie.

— Am mai încercat vreodată amestecul ăsta? întrebase Toby.

— Exact pe ăsta, nu. Vei primi un răspuns cu el, indiferent care-ar fi. Nu dă greș niciodată. Natura nu ne trădează niciodată. Știi asta, nu?

Despre asta, Toby nu știa nimic. A numărat picăturile într-una din cestile de ceai ciobite ale lui Pilar, apoi a pus sticlele la loc.

— Ești sigură că te simți mai bine? a întrebat-o.

— În clipa asta, mă simt bine, a răspuns Pilar. Ne putem simți bine doar în prezent. Ei, și-acum du-te, Toby dragă, și să ai parte de-o Veghe plăcută. La noapte, luna va fi în creștere. Bucură-te de ea!

Uneori, când te trimitea într-una dintre călătoriile sufletului, Pilar vorbea de parcă ar fi fost paznicul călușeilor de la bâlci.

Ca loc pentru Veghea ei, Toby își alesese straturile cu roșii din Grădina Raiului de pe Acoperiș. Trecuse locul pe tăbliță pe care te înscriai pentru Veghe, așa cum se cerea: cei care făceau de Veghe se rătăceau uneori și ca să le dai de urmă era util să știi unde anume fuseseră.

Recent, Adam Unu se apucase să pună oameni de pază la fiecare etaj, chiar lângă palier. Așa că nu pot să cobor scările Grădinii fără să fiu văzută de cineva, s-a gândit Toby. Cu excepția cazului în care cad de pe acoperiș.

A așteptat până la apus, apoi a luat picăturile cu un amestec de Soc și Zmeură, ca să nu le simtă gustul: poțiunile pentru Veghe ale lui Pilar aveau întotdeauna un gust de resturi vegetale împuțite. Pe urmă s-a așezat în poziția pentru meditație, lângă o tufă mare de roșii, care în lumina lunii arăta ca un dansator contorsionat și plin de frunze sau ca o insectă grotească.

N-a trecut mult până când planta a început să strălucească și să-și răsucească lujerii, iar fructele ei au pornit să bată ca niște inimi. Lângă ea erau greieri care vorbeau în limbi[1]: crit crit, ric ric, pric pric...

Gimnastică neuronală, s-a gândit Toby, închizând ochii.

Oare de ce nu pot crede? a întrebat ea întunericul.

În spatele pleoapelor închise a văzut un animal. Avea o culoare aurie, cu ochi verzi și blânzi, canini și o lână creață în loc de blană. A deschis botul, dar n-a vorbit, ci a căscat.

A privit-o. Toby l-a privit, la rândul ei.

— Ești rezultatul unui amestec bine dozat de toxine vegetale, i-a zis ea.

Pe urmă a adormit.

---

[1] Sintagmă care în limbajul ecleziastic desemnează starea asemănătoare unei transe în care intră o persoană, începând să vorbească într-o limbă pe care n-o cunoștea până atunci.

33

A doua zi de dimineață, Adam Unu a venit să vadă cum a mers Veghea lui Toby.

— Ai primit un răspuns? a întrebat-o.

— Am văzut un animal, a zis Toby.

Adam Unu era încântat.

—Ce deznodământ fericit! Ce animal? Ce ți-a spus?

Dar înainte ca Toby să poată răspunde, a întors capul, privind peste umăr:

— Avem un mesager, a zis el.

În năuceala de după Veghe, Toby a crezut că se referă la vreun înger al ciupercilor sau vreun spirit al plantelor, dar era doar Zeb, respirând greoi după ce urcase scara de incendiu. Încă mai purta hainele de plebeu în care se deghizase: o vestă din imipiele, blugi soioși și bocanci ponosiți de motociclist solar. Părea mahmur.

— Ai stat treaz toată noaptea? l-a întrebat Toby.

— Și tu, după cum se vede, a răspuns Zeb. O să-mi facă capul calendar când mă întorc la cuib – lui Lucerne nu-i place deloc să am de lucru noaptea.

Nu părea să-și facă prea multe probleme din cauza asta.

— Vrei să convoci adunarea generală, sau vrei să auzi tu primul veștile proaste? l-a întrebat pe Adam Unu.

— Să aud primul veștile proaste, a zis Adam Unu. S-ar putea să fie necesar să le cosmetizăm înainte de a le oferi publicului larg.

A făcut un semn din cap spre Toby:

— Ea nu se sperie.

— Așa e, a zis Zeb. Uite cum stă treaba.

Sursele lui de informare nu erau oficiale, ne-a spus: pentru a afla adevărul, fusese nevoit să se sacrifice și să-și petreacă o seară întreagă la Solzi și Cozi, privind cum se răsucesc fetele, în timp ce se învârteau pe-acolo angajații Corpurilor de Securitate aflați în orele din afara programului. Nu-i plăcea să se apropie prea mult de oamenii ăștia, a zis el – i se întâmplase o chestie și putea fi recunoscut, în ciuda schimbărilor pe care și le făcuse. Dar cunoștea câteva fete, așa că s-a folosit de ele ca să afle zvonurile.

— Le-ai plătit? a întrebat Adam Unu.

— Nimic nu e pe gratis, a răspuns Zeb. Dar n-am plătit prea mult.

Burt chiar cultivase marijuana la Buenavista, a zis el. Folosise metoda obișnuită – apartamente goale, ferestre astupate, curent electric furat. Lămpi pentru cultură cu spectru complet, sisteme de irigare automate, totul de cea mai bună calitate. Dar nu fusese vorba doar despre iarbă obișnuită, nici măcar despre super-iarba de pe Coasta de Vest: era o variantă stratosferică, un hibrid cu gene de *peyote*[1] și ciuperci *psilocybe*[2], ba chiar și cu un pic de *ayahuasca*[3] – folosiseră partea aia bună, deși nu eliminaseră

[1] Specie de cactus care conține mescalină halucinogenă.

[2] Specie de ciuperci halucinogene.

[3] Substanță halucinogenă obținută din coaja și tulpinile unui arbust din genul Banisteriopsis.

complet partea care te făcea să-ți vomiți și sufletul. O mulțime de indivizi care încercaseră chestia asta ar fi făcut moarte de om ca s-o mai ia și-a doua oară, dar cum nu se produsese încă foarte multă, se vindea la un preț foarte mare.

Era o operațiune a Corpurilor de Securitate, firește. Laboratoarele HelthWyzer realizaseră mutațiile genetice, iar cei din Corpurile de Securitate o vindeau angro. Desfășurau operațiunea asta la fel ca orice altă operațiune ilegală, prin intermediul mafioților plebei. Li se păruse o glumă bună să pună un Adam pe post de fațadă și să planteze culturile într-o clădire controlată de Grădinari. Îl plăteau pe Burt destul de bine, însă el încercase să-i tragă pe sfoară, vânzând doar pentru propriul profit. Și nici nu-l prinseseră, a explicat Zeb, decât după ce Corpurile de Securitate au primit o informație anonimă. Au stabilit că fusese folosit un telefon mobil aruncat într-un tomberon de gunoi. Nu s-a găsit ADN pe el. Însă era o voce de femeie. O femeie foarte supărată.

Trebuie să fi fost Veena, și-a zis Toby. Oare de unde o fi făcut rost de telefon? Se zvonea că o dusese pe Bernice pe Coasta de Vest cu banii primiți de la Corpurile de Securitate.

— Și-acum unde e? a întrebat Adam Unu. Vreau să zic, Adam Treisprezece... Adică fostul Adam Treisprezece. Mai e în viață?

— N-aș putea să-ți spun, a răspuns Zeb. Despre asta nu s-a auzit nimic.

— Să ne rugăm, a spus Adam Unu. O să vorbească despre noi.

— Dacă a avut relații atât de serioase cu ei, a făcut-o deja, a zis Zeb.

— Știa despre mostrele de țesut ale lui Pilar? a întrebat Adam Unu. Și despre omul nostru de legătură de la Helth-Wyzer? Despre tânărul nostru curier cu borcanul de miere?

— Nu, a spus Zeb. Doar tu, cu mine și cu Pilar. N-am discutat niciodată treaba asta în Consiliu.

— Din fericire, a zis Adam Unu.

— Să sperăm că va avea un accident cu un cuțit de vânătoare, a zis Zeb. N-ai auzit nimic din toate astea, a adăugat apoi către Toby.

— Nu-ți face griji! a zis Adam Unu. Acum, Toby e cu adevărat una de-a noastră. Va deveni Evă.

— Dar n-am primit un răspuns! a protestat Toby.

Căscatul unui animal nu era o viziune foarte hotărâtoare.

Adam Unu a zâmbit blajin.

— Vei lua decizia corectă, a zis el.

Toby și-a petrecut restul după-amiezii preparând un amestec irezistibil pentru șobolani, cu care să lase o dâră de la Magazinul de Cosmetice „Fără Farafastâcuri" până la Buenavista. Scopul era să-i scoată pe șobolani din prima locație și să-i ducă în cealaltă, fără pierderi de vieți: Grădinarii nu voiau să strămute o Specie înrudită fără să-i ofere un adăpost la fel de bun.

Folosise bucățele de carne din rezerva pe care Pilar o păstra pentru viermi, niște miere și niște unt de arahide – o trimisese pe Amanda la *supermarkette* să cumpere untul. Plus niște brânză rânced; iar pentru partea lichidă, niște drojdii de bere. Când a fost gata, a trimis după Shackleton și Crozier și le-a spus ce să facă.

— Chestia asta chiar că-i împuțită, a zis Shackleton, adulmecând-o cu admirație.

— Ce ziceți, vă puteți descurca? a zis Toby. Pentru că dacă nu puteți...

— Se rezolvă, a zis Crozier, îndreptându-și umerii.

— Pot să vin și eu? a întrebat micul Oates, care venea după ei.

— Nu luăm sugaci, a răspuns Crozier.

— Aveți grijă, a zis Toby. N-am vrea să vă găsim împușcați pe vreun teren viran. Și fără rinichi.

— Știu ce am de făcut, a răspuns Shackleton cu mândrie. Zeb o să ne ajute. Suntem îmbrăcați cu haine de-ale plebeilor – vezi?

Și-a desfăcut cămașa de Grădinar: pe dedesubt avea un tricou negru pe care scria: „MOARTEA: O SOLUȚIE PERFECTĂ PENTRU SCĂDEREA ÎN GREUTATE!" Sub slogan erau un craniu și două oase încrucișate, de culoare argintie.

— Tipii ăia din Corpurile de Securitate sunt atât de proști! a zis Crozier, rânjind.

Avea și el un tricou: „Dansatoarelor la bară le place măciuca mea."

— O să trecem chiar pe sub nasul lor, a adăugat el.

— Nu-s sugaci, a zis Oates, apoi i-a tras lui Crozier un șut în fluierul piciorului.

Crozier l-a pocnit peste cap.

— Pe noi nu ne bagă în seamă, a zis Shackleton. Nici măcar n-o să ne vadă.

— Mâncător de porci! a exclamat Oates.

— Gata, Oates, ai spus destule prostii, i-a zis Toby. Poți să vii cu mine ca să mă ajuți să hrănesc viermii. Duceți-vă, le-a mai spus ea celorlalți doi. Uite sticla. N-o vărsați înăuntrul Magazinului de Cosmetice, și mai ales nu pe lemn, pentru că altfel niște nefericiți vor avea de

furcă multă vreme cu ea. Ne bazăm pe tine, a adăugat către Shackleton.

Era bine să le lași unor băieți de vârsta aia impresia că fac treaba unor bărbați, atâta vreme cât nu se lăsau duși de val.

— Ciao, pișăciosule, a zis Crozier.

— Ești un împuțit, i-a răspuns Oates.

34

În dimineața zilei următoare, Toby ținea un curs la Clinică – Plantele de Suflet, pentru cei cu vârste între doisprezece și cincisprezece ani. Botanică Maniacă, așa îi ziceau puștii, ceea ce era oricum mai bine decât numele pe care le găseau pentru alte cursuri: Căcare-Defecare – pentru instructajul privitor la bioletele violete –, Mâzgă și Gunoi – pentru Realizarea Grămezilor de Compost.

— Salcie, a zis ea. Analgezic. Scrieți pe tăbliță: A-N-A-L-G-E-Z-I-C.

A urmat un scârțâit de cretă – prea de tot.

— Nu mai face așa, Crozier, a zis Toby fără să se uite.

Crozier era un scârțâitor cronic. Auzise oare o șoaptă despre „Vrăjitoarea Uscată"?

— Am auzit, Shackleton, a zis ea.

Elevii erau mai agitați ca de obicei: unda de șoc de după scandalul pe care-l făcuse Veena.

— Analgezic – ce înțelegem prin asta?

— Care oprește durerea, a răspuns Amanda.

— Corect, Amanda, i-a spus Toby.

Amanda, întotdeauna suspect de cuminte în clasă, era acum și mai și. Era șmecheră, Amanda. Prea versată în tertipurile Lumii Exfernale. Dar Adam Unu credea că venirea la Grădinari fusese benefică pentru ea, și cine ar fi putut să nege că viața Amandei nu se schimbase?

Dar era păcat că Ren fusese atrasă pe orbita mult prea ispititoare a Amandei. Ren era prea maleabilă – risca să fie mereu sub influența altcuiva.

— Ce parte a Salciei folosim pentru a face analgezicul? a continuat ea.

— Frunzele? a zis Ren.

Prea dornică să fie pe plac, dând oricum răspunsul greșit, și, în plus, mai încordată ca de obicei. Probabil că Ren era marcată de pierderea lui Bernice – sau poate se simțea vinovată: cu câtă brutalitate fusese dată la o parte Bernice odată cu intrarea Amandei în scenă! Își imaginează că noi nu-i vedem, și-a zis Toby. Își închipuie că nu știm ce pun la cale. Snobismele, actele de cruzime, schemele lor.

Atunci și-a băgat Nuala capul pe ușă.

— Toby dragă, a zis ea, aș putea să vorbesc ceva cu tine?

Tonul ei era lugubru. Toby a ieșit pe coridor.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Trebuie să te duci s-o vezi pe Pilar, a răspuns Nuala. Chiar acum. Și-a ales clipa.

Toby a simțit cum i se strânge inima. Deci Pilar o minți*se*. Nu, n-o minți*se*; doar că nu-i spusese tot adevărul. I se trăgea de la ceva ce mâncase, dar nu fusese o întâmplare. Nuala a strâns-o pe Toby de braț ca să arate cât de mult o compătimește. Ia-ți palmele umede de pe mine – a zis în gând Toby –, eu nu sunt un bărbat.

— Poți să te ocupi tu de clasa mea? a întrebat-o. Îi învăț despre Salcie.

— Bineînțeles, Toby dragă, a răspuns Nuala. O să cânt cu ei *Salcia Plângătoare*.

Cântecul ăsta siropos era preferatul Nualei; îl compusese ea însăși pentru copiii mai mici. Toby îi și vedea pe

puștii ăștia mai mari dându-și ochii peste cap. Dar cum Nuala nu știa de fapt mare lucru despre plante, faptul că-i punea să cânte cel puțin umplea timpul cu ceva.

Toby s-a îndepărtat în grabă, cu vocea Nualei în fundal:

— Toby a fost solicitată pentru o misiune caritabilă, așa că hai s-o ajutăm cântând melodia Salciei Plângătoare.

Vocea ei puternică de contraalto, cam lipsită de modulații, s-a ridicat deasupra glasurilor lipsite de vlagă ale copiilor:

> Salcie Plângătoare, Salcie Plângătoare,
> Arbore cu ramuri unduitoare,
> Vino ca să-mi iei durerea
> Când pe pat m-oi odihni.

Iadul ar putea fi versuri de-ale Nualei recitate la nesfârșit, și-a zis Toby. Și, oricum, nu era vorba despre Salcia Plângătoare, ci despre Salcia Albă, *salix alba*, care conținea acid salicilic. Ăsta făcea durerea să dispară.

Pilar zăcea în separeul ei, întinsă pe pat, cu lumânarea din ceară de albine încă arzând în cutia ei de tablă. Și-a întins degetele ei subțiri și maronii.

— Scumpă Toby, a zis ea. Îți mulțumesc că ai venit. Voiam să te văd.

— Ai făcut-o chiar tu! i-a zis Toby. Nu mi-ai spus!

Era atât de tristă, încât era furioasă.

— N-am vrut să-ți irosești vremea făcându-ți griji, a răspuns Pilar, a cărei voce scăzuse până la șoaptă. Am vrut să ai parte de o Veghe plăcută. Hai, vino lângă mine și spune-mi ce-ai văzut azi-noapte.

— Un animal, a zis Toby. Un fel de leu, dar nu chiar leu.

— Bun, a șoptit Pilar. Ăsta-i un semn bun. Vei avea parte de un ajutor puternic, la nevoie. Mă bucur că n-a fost un melc fără cochilie, a adăugat ea cu un râs firav, după care fața i s-a strâmbat de durere.

— De ce? i-a zis Toby. De ce ai făcut-o?

— Am primit diagnosticul, a răspuns Pilar. E cancer. Foarte avansat. Așa că e mai bine să mă duc acum, cât încă mai știu ce fac. De ce să mai bolesc inutil?

— Ce diagnostic? a întrebat-o Toby.

— Am trimis niște probe pentru biopsie, a răspuns Pilar. Katuro s-a ocupat de asta – a luat probele de țesut. Le-am ascuns într-un borcan de miere și le-am trimis pe furiș la un laborator de analize de la HelthWyzer West – sub un alt nume, desigur.

— Cine le-a transportat? Zeb?

Pilar a zâmbit ca la o glumă numai de ea știută.

— Un prieten. Am mulți prieteni.

— Te-am putea duce la un spital, i-a zis Toby. Sunt convinsă că Adam Unu ne-ar da voie...

— Nu-ți renega credința, Toby, fata mea. Știi ce părere avem noi despre spitale. E ca și cum m-ați arunca la groapa de gunoi. Oricum, nu există tratament pentru ceea ce am eu. Hai, dă-mi paharul ăla – ăla albastru.

— Nu încă! i-a zis Toby.

Cum putea oare s-o lungească, să amâne sorocul? S-o mai țină pe Pilar lângă ea.

— E doar apă, cu puțină Salcie și un pic de Opiu, i-a șoptit Pilar. Îți amorțesc durerea fără să te facă să-ți pierzi cunoștința. Vreau să rămân trează cât mai mult posibil. Deocamdată mi-e bine.

Toby a privit-o pe Pilar cum bea.

— Mai vreau o pernă, a zis Pilar.

Toby i-a întins unul dintre sacii cu pleavă de la picioarele patului.

— Aici, tu ai fost familia mea, i-a zis. Mai mult decât ceilalți.

Îi venea greu să vorbească, dar se încăpățâna să nu izbucnească în plâns.

— La fel ai fost și tu pentru mine, i-a spus Pilar cu simplitate. Nu uita să te ocupi de Araratul de la Buenavista. Reînnoiește mereu proviziile.

Toby nu voia să-i spună că pierduseră Araratul de la Buenavista din cauza lui Burt. De ce s-o supere? A sprijinit-o pe Pilar cu perna: era ciudat de grea.

— Ce ai luat? a întrebat-o.

I se pusese un nod în gât.

— Te-am învățat destule, a zis Pilar, căreia îi apăruseră încrețituri la colțurile ochilor, de parcă toată treaba asta ar fi fost o farsă. Hai să vedem dacă poți ghici. Simptome: crampe și vomă. Apoi o perioadă de respiro, în care starea pacientului pare să se îmbunătățească. Însă între timp ficatul e distrus lent. Nu există antidot.

— O ciupercă *amanita*, a răspuns Toby.

— Bravo, fetițo, a șoptit Pilar. Buretele viperei, un prieten care te ajută la nevoie.

— Dar o să ai dureri atât de mari, a spus Toby.

— Nu-ți face griji, a zis Pilar. Întotdeauna pot apela la Concentratul de Opiu. E în sticla roșie – aceea. O să-ți spun eu când e cazul. Și-acum, ascultă-mă cu atenție. Astea sunt ultimele mele dorințe. După cum spunem noi, giulgiurile n-au buzunare – toate bunurile lumești trebuie să treacă de la cei morți la cei vii, iar asta include și ceea ce știi. Vreau să-ți rămână ție tot ce am adunat aici – toate materialele mele. E o colecție serioasă și îți dă o mare

putere. Păzește-o bine și folosește-o cu cap. Am încredere că așa vei face. Ești familiarizată cu o parte dintre sticlele astea. Pentru celelalte, am scris o listă pe hârtie – trebuie s-o memorezi și-apoi s-o distrugi. Lista e în borcanul verde – acela. Promiți?

— Da, a răspuns Toby. Promit.

— Promisiunile făcute celor aflați pe patul de moarte sunt sacre la noi, a zis Pilar. Știi asta. Nu plânge. Uită-te la mine. Eu nu sunt tristă.

Toby știa prea bine dogma: Pilar credea că își consacră de bunăvoie trupul matricei Vieții, și mai credea și că ăsta e motiv de bucurie.

Dar cu mine cum rămâne? s-a întrebat Toby. Eu rămân a nimănui. Era ca atunci când îi murise mama, apoi tatăl. De câte ori mai trebuia să rămână orfană? Nu te smiorcăi! își spusese cu asprime.

— Aș vrea să devii Eva Șase, i-a zis Pilar. În locul meu. Nimeni altcineva n-are nici talentul, nici cunoștințele necesare. Poți face asta pentru mine? Îmi promiți?

Toby i-a promis. Ce altceva i-ar fi putut spune?

— Bine, a șoptit Pilar, răsuflând ușurată. Și-acum cred c-a venit vremea pentru Opiu. Sticla roșie, aia e. Urează-mi călătorie plăcută.

— Îți mulțumesc pentru tot ce m-ai învățat.

Nu mai suport, s-a gândit ea. O ucid. Nu: o ajut să moară. Îi îndeplinesc dorințele.

A privit-o pe Pilar cum bea.

— Îți mulțumesc c-ai învățat, i-a zis Pilar. Eu o să adorm acum. Nu uita să le spui albinelor.

Toby a stat lângă Pilar până când a încetat să mai respire. Apoi i-a tras cuvertura peste chipul acela împăcat

și a stins lumânarea. Oare i se păruse, sau din lumânare chiar se ridicase o vâlvătaie în momentul când a murit Pilar, de parcă ar fi trecut pe deasupra ei un mic curent de aer? Spiritul, ar fi zis Adam Unu. O energie pe care nu poți pune stăpânire și care nu poate fi măsurată. Spiritul incomensurabil al lui Pilar. Se dusese.

Dar dacă Spiritul n-avea nicio latură materială, n-avea cum să influențeze flacăra unei lumânări. Sau ar fi putut?

Încep să fiu și eu la fel de bleagă ca toți ceilalți, s-a gândit Toby. Toantă ca o gâscă. Următoarea mișcare ar fi să vorbesc cu florile. Sau cu melcii, ca Nuala.

Dar s-a dus să le spună albinelor. S-a simțit ca o idioată făcând asta, dar promisese. Și-a adus aminte că nu era suficient să te gândești: trebuia să spui cuvintele cu voce tare. Albinele sunt mesagerii dintre lumea asta și alte lumi, spusese Pilar. Dintre cei vii și cei morți. Ei purtau Cuvântul care se făcuse una cu văzduhul.

Toby și-a acoperit capul – după obicei, ar fi susținut Pilar – și s-a așezat în fața stupilor de pe Acoperiș. Albinele zburau pe-acolo ca de obicei, veneau și plecau, cu piciorușele încărcate de polen, clătinându-se în timp ce făceau răsucirile ca niște opturi ale dansurilor lor de semnalizare. Din interiorul stupilor se auzea zbârnâitul aripilor care loveau aerul, răcindu-l, ventilând încăperile și culoarele. O albină e una cu toate albinele, avea Pilar obiceiul să spună, așa că ce e bine pentru stup e bine și pentru albină.

Mai multe albine acoperite cu puful lor auriu i s-au învârtit în zbor în jurul capului. Trei i-au aterizat pe față și au început s-o guste.

— Dragi Albine, a zis ea. Am vești pentru voi. Trebuie să-i spuneți Reginei voastre.

Oare o ascultau? Poate. Amușinau delicat contururile lacrimilor ei uscate. Din cauza sării, ar fi spus un om de știință.

— Pilar e moartă, a spus ea. Vă trimite urările ei de bine și vă mulțumește pentru prietenia pe care i-ați arătat-o timp de mulți ani. Când va veni vremea s-o urmați în locul în care s-a dus, o veți întâlni acolo.

Acestea erau cuvintele pe care Pilar o învățase să le spună. Se simțea ca o neghioabă spunând lucrurile astea cu voce tare.

— Până atunci, eu sunt noua voastră Eva Șase.

N-o asculta nimeni, dar dacă ar fi ascultat-o, nu li s-ar fi părut nimic ciudat, nu aici, pe Acoperiș. În timp ce jos, pe pământ, ar fi fost luată drept o nebună care hoinărea pe străzi vorbind de una singură.

În fiecare dimineață, Pilar le aducea albinelor ultimele vești. Oare lumea se aștepta ca Toby să facă același lucru? Da, așa era. Era una dintre îndatoririle Evei Șase. Dacă nu le spuneai albinelor tot ce se întâmplă, zicea Pilar, s-ar fi simțit jignite și-ar fi roit, plecând în altă parte. Sau ar fi murit.

Albinele de pe fața ei ezitau: poate că-i simțeau tremuratul. Dar puteau deosebi durerea de teamă, pentru că n-o înțepau. Au mai stat o clipă, apoi și-au luat zborul, amestecându-se în mulțimile de deasupra stupilor.

35

După ce și-a venit în fire și și-a luat o înfățișare cumsecade, Toby s-a dus să-i spună lui Adam Unu.

— Pilar a murit, i-a zis ea. S-a ocupat chiar ea de asta.

— Da, draga mea. Știu, a răspuns Adam Unu. Am discutat înainte. A folosit Buretele Viperei, apoi Opiul?

Tobby a dat din cap în semn că da.

— Însă – asta-i o chestiune delicată și contez pe discreția ta – a fost de părere că n-ar trebui să li se spună tot adevărul celorlalți Grădinari obișnuiți. Faptul că decizi tu însuți să pleci în călătoria finală reprezintă o opțiune morală doar pentru cei experimentați și, trebuie să subliniez, doar pentru bolnavii în fază terminală, așa cum a fost Pilar; dar nu e ceva ce ne-am dori să le devină accesibil tuturor – mai ales când vine vorba despre tinerii noștri, care sunt impresionabili și susceptibili să se simtă atrași de stările morbide și falsul eroism. Sunt convins că n-ai lăsat de izbeliște sticluțele cu leacuri ale lui Pilar, nu? N-am vrea să să se întâmple vreun accident.

— Da, a răspuns Toby.

Aș avea nevoie să-mi facă cineva o cutie, s-a gândit ea. Una de metal. Cu lacăt.

— Și-acum ești Eva Șase, a zis radiind de încântare. Sunt atât de mulțumit, draga mea!

— Ai discutat și asta cu Pilar, bănuiesc, a zis Toby.

Toată treaba cu Veghea fusese doar o stratagemă de tergiversare. Ca să câștige timp până când Pilar ar fi aranjat treaba cu mine.

— A fost dorința ei sinceră, a zis Adam Unu. Nutrea o dragoste și un respect foarte adânci pentru tine.

— Iar eu sper să mă arăt demnă de ea, a răspuns Toby.

Prin urmare, cei doi o prinseseră în capcană. Ce-ar fi putut spune? S-a trezit că intra în acel rol ritualic ca și cum picioarele i-ar fi intrat într-o pereche de pantofi din piatră.

Adam Unu convocase o adunare generală a Grădinarilor, unde ținuse un discurs mincinos.

— Din nefericire – a început el –, draga noastră Pilar, Eva Șase, s-a stins în condiții tragice ieri, după ce a identificat greșit o specie. A avut mulți ani de activitate ireproșabilă pentru care merită respectul nostru, dar poate că aceasta a fost calea prin care Dumnezeu a vrut s-o cheme la el, pentru a-i servi lucrării Sale. Dați-mi voie să vă reamintesc cât de important este să ne cunoaștem bine ciupercile și să ne limităm la speciile bine cunoscute, precum zbârciogii, bureții cu perucă și ciupercile de bălegar – cele în privința cărora nu se pot face confuzii.

Cât timp a fost în viață, Pilar a extins enorm gama noastră de ciuperci, adăugându-i o serie de specimene sălbatice. Unele dintre ele vă pot fi de ajutor la meditația din timpul Izolărilor, dar vă rog să nu le luați înainte de a vă consulta cu o persoană bine informată și aveți grijă la legendele transmise din gură-n gură – nu ne dorim să mai apară astfel de incidente nefericite.

Îmi face plăcere să vă anunț – a continuat Adam Unu – că destoinica noastră Toby a fost de acord să ocupe poziția de Evă Șase. Aceasta a fost dorința lui Pilar, și sunt

convins că veți fi cu toții de acord că nu există nimeni mai potrivit pentru această poziție. Eu însumi mă bazez în întregime pe ea pentru... pentru multe lucruri. Printre marile ei calități nu se numără doar cunoștințele ei vaste, ci și înțelepciunea, curajul de a înfrunta împrejurări potrivnice și inima ei bună. Iată motivele pentru care a fost aleasă de Pilar.

Urmaseră câteva înclinări ale capului și zâmbete binevoitoare în direcția lui Toby.

— Iubita noastră Pilar și-a dorit să fie transformată în compost în Parcul Tradiției, a continuat Adam Unu. Ea însăși a ales cu grijă tufișul pe care și l-a dorit plantat deasupra ei – un frumos specimen de Soc –, așa că peste ceva timp ne putem aștepta la beneficii în timpul culesului. După cum știți, o fertilizare neoficială e riscantă și poate atrage după sine pedepse grave – Lumea Exfernală consideră că până și moartea însăși trebuie să fie bine reglementată și, mai presus de orice, supusă taxelor –, dar noi ne vom pregăti pentru acest eveniment cu mare grijă și îl vom duce la capăt cu discreție. Între timp, aceia dintre voi care doresc s-o vadă pe Pilar pentru ultima oară, o pot face mergând în separeul ei. Dacă doriți să-i aduceți un omagiu floral, v-aș sugera să alegeți condurii-doamnei, care se găsesc din belșug în acest anotimp. Vă rog să nu culegeți florile de usturoi, fiindcă le păstrăm pentru înmulțire.

Unii au vărsat câteva lacrimi, iar câțiva copii au izbucnit de-a binelea într-un plâns zgomotos – Pilar fusese foarte iubită. Apoi Grădinarii s-au împrăștiat. Câțiva i-au zâmbit din nou lui Toby ca să-i arate că erau bucuroși de promovarea ei. Cât despre Toby însăși, ea rămăsese pe loc, pentru că Adam Unu o ținea de braț.

— Iartă-mă, dragă Toby, i-a spus el când toți ceilalți au plecat. Îmi cer iertare pentru divagația mea ficțională. Uneori trebuie să spun lucruri care nu sunt de-a dreptul oneste. Dar o fac în vederea unui scop nobil.

Toby și Zeb fuseseră desemnați să aleagă locația pentru transformarea lui Pilar în compost și să înceapă să sape groapa. Încadrarea în timp era esențială, spusese Adam Unu: Grădinarii nu foloseau refrigerarea, iar vremea era caldă, așa că dacă n-o transformau de îndată pe Pilar în fertilizator, avea să înceapă ea însăși procesul, ceva mai repede decât ar fi fost de așteptat.

Zeb avea câteva uniforme de-ale celor care lucrau la spațiile verzi din Parcul Tradiției – salopete și cămăși verzi, cu logoul parcului imprimat în alb. S-au îmbrăcat amândoi cu ele și au plecat, cu câteva lopeți, niște greble, un târnăcop și o furcă troncănind în spatele camionetei. Pentru Toby, faptul că Grădinarii aveau o camionetă era ceva nou – dar se pare că aveau una. Era o furgonetă cu aer comprimat, pe care o țineau într-un magazin cu produse destinate animalelor, aflat în Laguna cu Zoaie. Un magazin abandonat – în Laguna cu Zoaie, lumea nu prea avea nevoie de obiecte cu care să-și răsfețe animalele de casă, zisese Zeb, pentru că dacă aveai o pisică, era foarte probabil să sfârșească în tigaia cuiva.

Grădinarii imprimau tot felul de lucruri pe camioneta lor, după cum era nevoie, i-a explicat Zeb. Acum vopsiseră pe ea un logo al Parcului Tradiției, imitat la perfecție.

— Printre Grădinari se numără mai mulți foști artiști grafici, a spus Zeb. Desigur, avem mai mulți foști... orice.

Merseseră cu mașina prin Hazna, claxonând ca să-i dea la o parte pe șmecherașii plebei și gonindu-i pe cei care încercau să le forțeze ferestrele.

— Ai mai făcut treaba asta până acum? l-a întrebat Toby.

— Prin „treaba asta" te referi la îngroparea ilegală a unor doamne în vârstă într-un parc public? Nțț, a răspuns Zeb. Până acum, pe tura mea n-a mai murit nicio Evă. Dar e un început pentru toate.

— Cât de periculos e? a întrebat Toby.

— Cred c-o să aflăm, a zis Zeb. Sigur, am putea s-o lăsăm pe un teren viran ca s-o mănânce animalele, dar ar putea sfârși într-un Burger Misterios. Proteinele de natură animală s-au scumpit foarte mult. Sau ar putea fi vândută celor care produc petrocarbon, ei ar accepta orice. O s-o scutim de chestia asta: bătrâna Pilar nu putea suferi petrocarbonul, era în contradicție cu religia ei.

— Și cu a ta nu? a zis Toby.

Zeb a chicotit.

— Las în seama lui Adam Unu chestiunile mai de finețe ale doctrinei. Eu doar mă folosesc de ce e nevoie, ca să ajung unde trebuie. Hai să luăm o Happicuppa, a adăugat el, virând înspre o zonă comercială.

— Noi bem Happicuppa? a întrebat Toby. Modificată genetic, cultivată după principii neecologice, stropită cu otrăvuri? Ucide păsările, îi distruge pe țărani – știm cu toții asta.

— Lucrăm sub acoperire, i-a zis Zeb. Trebuie să te porți după cum cere rolul! a adăugat făcându-i cu ochiul, apoi s-a întins peste ea și a deschis ușa camionetei. Mai fă-ți câte-un hatâr din când în când. Pun pariu că erai o dulceață până să pună Grădinarii mâna pe tine.

Eram, își zice Toby. Asta spune cam totul. Însă tot era mulțumită: nu mai primise de ceva vreme un compliment care să aibă de-a face cu feminitatea ei.

Happicuppa fusese o prezență constantă în pauzele ei de prânz de pe vremuri, când reușea s-o șteargă de la Burgerii Misterioși; părea să fi trecut o veșnicie de când băuse ultima oară așa ceva. Comandase un Happicappuchino. Uitase ce delicioase puteau fi. Îl băuse cu înghițituri mici: ar fi putut trece ani până să aibă ocazia să mai bea încă unul – asta dacă ar mai fi avut-o vreodată.

— Ar fi cazul să mergem, i-a zis Zeb înainte ca ea să fi terminat de-a binelea. Avem de săpat o groapă. Pune-ți șapca și îndeasă-ți părul sub ea, așa o poartă fetele care lucrează în parc.

— Hei, scârba cu parcu', s-a auzit o voce din spatele ei. Arată-ne și nouă tufișu'!

Toby se temuse să se uite împrejur. Dar Blanco era din nou la Painball, aflase asta de la Adam Unu – așa se zvonea pe stradă.

Zeb a văzut că-i era teamă.

— Dacă te supără careva, îi trag una cu târnăcopul, i-a zis el.

Odată întorși în camionetă, și-au croit drum pe străzile din ținutul plebeilor până când au ajuns la intrarea de nord a Parcului Tradiției. Zeb și-a fluturat permisul falsificat pe sub nasul paznicilor, apoi și-au continuat drumul. Oficial, parcul era doar pentru pietoni, așa că nu mai existau alte vehicule în afară de-al lor.

Zeb a condus încet, trecând pe lângă familiile de plebei așezate la mese de picnic, ale căror grătare dădeau pe-afară. Grupuri de șmecherași plebei puși pe scandal beau și se învârteau aiurea. O piatră a izbit camioneta: angajații Parcului nu erau înarmați, iar șmecherașii știau asta. Se întâmplase să-i încercuiască și chiar făcuseră

victime, i-a zis Zeb. Pâlcurile de copaci aveau ceva care-i făcea pe oameni să creadă că se pot dezlănțui.

— Oriunde e prezentă Natura, sunt și niște idioți, a zis el vesel.

Au găsit un loc potrivit – o porțiune de teren deschis, unde tufa de soc urma să primească suficientă lumină de la soare și unde nu aveau să dea peste multe rădăcini de copac atunci când săpau groapa. Zeb s-a apucat să afâneze pământul cu târnăcopul; Toby săpa cu lopata. Au pus o pancartă de semnalizare: „Plantat prin bunăvoința corporației HelthWyzer West."

— Dacă te întreabă cineva, am autorizație, a zis Zeb. Uite-o aici, în buzunar. Nici măcar nu m-a costat prea mult.

Când groapa a ajuns suficient de adâncă, și-au strâns lucrurile, dar au lăsat pancarta acolo.

Transformarea lui Pilar în compost a avut loc în după-amiaza aceea. Pilar a ajuns la fața locului în camionetă, într-un sac de cânepă pe care scria: „Îngrășământ", având alături tufa de soc și un rezervor de optsprezece litri plin cu apă. Nuala și Adam Unu au condus Corul Muguri și Flori prin parc, trecând chiar pe lângă locul de îngropăciune, pentru ca oricine s-ar fi aflat pe-aproape să se uite la ei mai degrabă decât la Zeb și la Toby, care-și plantau tufișul. Cântau *Imnul pentru Ziua Cârtiței*, cât de tare îi țineau plămânii. Când au ajuns la ultimul vers, Shackleton și Crozier, deghizați în tricourile lor de șmecherași plebei, s-au repezit la ei de pe o alee laterală. Când Crozier a aruncat o sticlă, Mugurii și Florile au început să țipe și au rupt rândurile, luând-o la goană pe alee. Toți plebeii priveau cu interes urmărirea, sperând că vor avea parte de violență. Zeb s-a descurcat de minune,

băgând-o pe Pilar în groapă fără să-i scoată sacul de cânepă și așezându-i deasupra tufa de soc. Toby a adăugat pământ și l-a tasat cu lopata; apoi au pus apă.

— Scapă de mutra tristă, i-a zis Zeb. Poartă-te ca și cum îți faci pur și simplu treaba.

Mai exista un spectator, un băiat înalt, cu părul negru. El nu fusese distras de spectacolul oferit de Muguri și Flori; stătea sprijinit de un copac, de parcă nu i-ar fi păsat. Purta un tricou negru pe care scria: „FICATU-I RĂU ȘI TREBUIE PEDEPSIT."

— Îl cunoști pe băiatul ăla? a întrebat Toby.

Era ceva în neregulă cu tricoul lui. Dacă ar fi fost un adevărat șmecheraș plebeu, i s-ar fi potrivit mai bine.

Zeb a aruncat o privire spre băiat:

— Pe el? De ce?

— Pare să fie interesat de noi.

Să fi fost din Corpurile de Securitate? se întrebase ea. Nu. Cu siguranță era prea tânăr.

— Nu te holba la el, i-a zis Zeb. O cunoștea pe Pilar. Eu l-am anunțat că vom fi aici.

36

După Adam Unu, Căderea Omului în păcat și pierderea inocenței avea mai multe fațete. Primatele ancestrale căzuseră din copaci; apoi păcătuiseră trecând de la vegetarianism la consumul de carne. Apoi își pierduseră instinctul în favoarea rațiunii, și prin urmare a tehnologiei; trecuseră de la semnale simple la o gramatică de o mare complexitate, și deci la umanitate; de la lipsa de foc la folosirea acestuia, și deci la folosirea de arme; de la împerecherea în anumite perioade la un neîncetat freamăt sexual. Apoi își pierduseră capacitatea de a se bucura de fericirea de moment, ajungând să contemple neliniștiți trecutul mort și viitorul îndepărtat.

Căderea încă nu se încheiase, iar traiectoria ei era mereu descendentă. Prin vârtejul cunoașterii nu puteai decât să cobori mereu, învățând din ce în ce mai mult, dar fără a fi mai fericit. Așa stăteau lucrurile și cu Toby, odată devenită Evă. Simțea cum titlul de Eva Șase se insinuează în ființa ei, măcinând-o, tocind contururile a ceea ce fusese cândva. Era mai mult decât cămășile aspre purtate de penitenți, era o cămașă făcută din urzici. Cum de se lăsase prinsă în felul ăsta?

Însă acum știa mai multe. Cum se întâmplă cu toate lucrurile învățate, nu-ți poți imagina, odată ce le-ai aflat, cum de nu le știusei dinainte. La fel ca trucurile

iluzioniștilor: lucrurile cunoscute se petreceau chiar sub ochii tăi, doar că tu te uitai în altă parte.

Iată un exemplu: Adamii și Evele aveau un laptop. Toby fusese șocată descoperind asta – nu era un astfel de instrument în contradicție directă cu principiile Grădinarilor? –, dar Adam Unu o liniștise: nu intrau online cu ajutorul lui decât după ce-și luau precauții excepționale, și-l foloseau în principal ca să stocheze date cruciale privitoare la Lumea Exfernală, având grijă să ascundă acest obiect periculos de restul membrilor obișnuiți ai cultului Grădinarilor – în special când venea vorba despre copii. Și totuși, aveau unul.

— E precum colecția de pornografie de la Vatican, îi spusese Zeb. În mâinile tale, e în siguranță.

Păstrau laptopul într-o nișă secretă din peretele micii încăperi aflate în spatele butoaielor de oțet, care era, de altfel, și locul unde se țineau, de două ori pe săptămână, adunările Adamilor și Evelor. În camera asta era o ușă, dar înainte ca rolul de Evă s-o cuprindă în strânsoarea sa, lui Toby i se spusese că în spatele acesteia nu se afla decât o debara folosită pentru depozitarea sticlelor. Și chiar erau acolo niște polițe pentru sticle goale, dar întregul raft se dădea la o parte pentru a scoate la iveală adevărata ușă a încăperii. Ambele uși rămâneau mereu încuiate: doar Adamii și Evele aveau chei. Acum avea și Toby o cheie.

Trebuia să-și fi dat seama că Adamii și Evele se întâlneau într-un fel sau altul. Păreau să acționeze și să gândească la unison, și nu foloseau telefoane sau calculatoare, deci cum ar fi putut să ia deciziile de grup fără a se întâlni față în față? Presupusese, probabil, că făceau schimb de informații pe cale chimică, asemenea copacilor. Dar nu,

nici vorbă de-o strategie atât de vegetală: stăteau în jurul unei mese, la fel ca orice alt conclav și, după dezbateri intense, își formulau direcțiile de acțiune – fie ele teologice sau practice –, cu o intransigență de călugări medievali. Și, la fel ca în cazul călugărilor, miza era din ce în ce mai mare. Asta o îngrijora pe Toby, deoarece Corporațiile nu tolerau niciun fel de împotrivire, iar poziția Grădinarilor împotriva activităților comerciale, în sensul lor cel mai larg, putea fi interpretată astfel. Așa că Toby nu stătea izolată într-un soi de cocon, un fel de țarc de oi, ca de pe altă lume, așa cum bănuise cândva. În schimb, făcea echilibristică pe sârma unei foarte reale și potențial explozive puteri.

Pentru că, după toate aparențele, Grădinarii nu mai erau un cult local și neînsemnat. Influența lor era din ce în ce mai mare: nu numai că nu se limitau la Grădina Raiului de pe Acoperișul din Hazna, la acoperișurile vecine și la celelalte clădiri pe care le controlau, dar ajunseseră să aibă filiale în diferite cartiere ale plebeilor, ba chiar și în alte orașe. În plus, mai aveau și celule de simpatizanți secreți din Lumea Exfernală, infiltrați la toate nivelurile, chiar și în interiorul Corporațiilor. Informațiile oferite de acești simpatizanți erau indispensabile, după părerea lui Adam Unu: prin intermediul lor, puteau monitoriza intențiile și mișcările dușmanilor, măcar parțial.

Celulelor respective li se spunea Trufe, pentru că erau organizații subterane, rare și valoroase, pentru că nu puteai să prevezi unde aveau să apară și pentru că erau folosiți porci și câini pentru descoperirea lor.

Nu că Grădinarii ar fi avut ceva împotriva câinilor și porcilor, se grăbea Adam Unu să explice – ci doar împotriva subjugării lor de către forțele întunericului.

Deși își ascunseseră tulburarea față de marea masă a Grădinarilor obișnuiți, Adamii și Evele fuseseră foarte speriați de arestarea lui Burt. După cum spuneau unii, Corpurile de Securitate îți propuneau vechiul pact al diavolului – informații în schimbul vieții. Însă Corpurile de Securitate nu prea aveau nevoie să cadă la învoială cu cineva, observase pesimist Zeb, pentru că odată declanșate procedurile de Extrădări Interne, omul în cauză nu mai avea niciun cuvânt de spus. Cine știe câte grămezi de minciuni acuzatoare fuseseră stoarse de la bietul Burt, odată cu sângele, excrementele și voma acestuia?

Așa că Adamii și Evele se așteptau în orice moment la un raid al Corpurilor de Securitate în interiorul Grădinii. Își puseseră la punct planurile de evacuare rapidă și alertaseră celulele-Trufe pe care se putea conta în caz că aveau nevoie să se ascundă undeva. Apoi Burt fusese găsit pe un teren viran din spatele de la Cozi și Solzi, cu degerături pe corp și fără organele vitale.

— Vor s-o facă să pară ca o crimă a mafiei, a spus Zeb la întrunirea Consiliului din Camera pentru Oțet. Dar nu e deloc convingător. În cazul mafiei, ar fi fost vorba de mai multe mutilări gratuite. Lucruri de-astea vesele.

Nuala a zis că era o lipsă de respect din partea lui Zeb să pronunțe cuvântul „vesel" în contextul respectiv. Zeb i-a răspuns că era ironic. Moașa Marushka, care foarte rar spunea ceva, zisese că ironia era supraevaluată. Zeb replicase că n-a observat prea multă supraevaluare de felul ăsta printre Grădinari. Rebecca, recent ridicată la satutul de Evă și investită cu o mare putere – Eva Unsprezece, a Combinării Nutrienților –, spusese că toată lumea ar fi trebuit să-și păstreze cumpătul și să-și muște limba. Adam Unu subliniase că o casă dezbinată nu poate rezista.

Apoi izbucnise o dezbatere înflăcărată despre eliminarea cadavrului lui Burt. Burt fusese un Adam, a subliniat Rebecca: merita să fie transformat ilegal în compost, în Parcul Tradiției, ca orice alt Adam sau Evă. Așa ar fi fost corect. Philo Ceață – care în Camera de Consiliu nu mai era chiar așa de în ceață ca în afara ei – spusese că ar fi fost prea periculos: dacă angajații Corpurilor de Securitate plantaseră cadavrul lui Burt pe post de momeală și așteptau să vadă cine va veni să-l ridice? Stuart Șurubul zisese că oamenii Corpurilor de Securitate știau deja că Burt era Grădinar, deci ce-ar mai fi putut avea de câștigat din asta? Zeb fusese de părere că era posibil ca trupul lui Bob să fi fost un mesaj al celor din Corpurile de Securitate către mafioții plebei, prin care le transmiteau să-și controleze mai bine operațiunile și să-i stârpească pe rebelii care-și făceau singuri parte.

Ei bine, dacă nu-l puteau transforma în compost pe bietul Burt, intervenise Nuala, atunci n-aveau decât să se ducă noaptea și să presare un dram de pământ pe el, în chip simbolic: ea, personal, s-ar fi simțit mult mai împăcată întru Spirit dacă ar fi putut face asta. După părerea lui Mugi, Burt nu fusese decât un mâncător de porci cu răsuflare împuțită care-i trădase, așa că nici măcar nu-și dădea seama de ce mai discutau despre asta. Adam Unu zisese că ar trebui să se reculeagă o clipă în tăcere, iar în sufletele lor să-l învăluie cu Lumină pe Burt, iar Zeb adăugase că omul era deja înconjurat de atâta lumină că începuse probabil să ardă ca un atentator sinucigaș cu bombă dintr-o franciză a unui lanț de restaurante cu pui prăjit. Nuala replicase că Zeb dădea dovadă de frivolitate. Adam Unu zisese că ar trebui să mediteze peste noapte la ceea

ce aveau de făcut, și poate că astfel soluția le va fi sugerată într-un moment de inspirație vizionară. În cazul ăsta, spusese Philo, el avea să se facă mangă.

Însă a doua zi trupul lui Burt nu mai era pe terenul viran: fusese înhățat de angajații foarte matinali ai producătorilor de petrocarbon, îi informase Zeb, și nu era nicio îndoială că acum alimenta deja mașina vreunui Corporatist. Toby îl întrebase cum de era așa de sigur, iar Zeb rânjise și-i răspunsese că avea relații printre oamenii din bandele de șmecherași plebei, care ar fi fost în stare să dea în gât pe oricine dacă-i plăteai.

Adam Unu a ținut un discurs în fața marii mase a membrilor cultului Grădinarilor, în care le-a spus pe scurt ce se întâmplase cu Burt, numindu-l o victimă sedusă de spiritul lăcomiei materialiste pentru care ar trebui compătimit mai degrabă decât blamat, și le ceruse să fie extrem de vigilenți și să raporteze prezența oricăror turiști exagerat de curioși și, în mod special, orice activități neobișnuite.

Dar nu fuseseră raportate niciun fel de activități neobișnuite. Se scurseseră mai multe luni, apoi și mai multe. Îndatoririle zilnice și orele de curs continuaseră ca de obicei, iar Zilele Sfinților și Sărbătorile se succedaseră în ordinea prestabilită. Toby se apucase să facă macrameuri, sperând că să se vindece astfel de visatul cu ochii deschiși și de dorințele deșarte, concentrându-se mai degrabă asupra a ceea ce avea de făcut în prezent. Albinele crescuseră și se înmulțiseră, iar Toby venea în fiecare dimineață să le aducă vești. Luna ieșise din beznă, apoi crescuse, după care se micșorase. Își făcuseră apariția mai mulți bebeluși, apoi o invazie de gândaci de trandafir, verzi și strălucitori, și o serie de noi Grădinari convertiți.

Nisipurile din clepsidră sunt nisipuri mișcătoare, zisese Adam Unu. Pot înghiți fără urmă atât de multe lucruri... Și ce binecuvântare când aceste lucruri sunt doar griji inutile!

PEȘTELE DIN APRILIE

PEȘTELE DIN APRILIE

ANUL PAISPREZECE

Despre nesăbuința tuturor religiilor. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Creaturi Înrudite și Semeni Muritori,

Ce Zi a Peștelui din Aprilie plină de veselie ne-a fost dat să trăim aici, în Grădina Raiului de pe Acoperiș! Lampioanele-Pești de anul acesta, făcute după asemănarea Peștilor fosforescenți care îndrăgesc adâncurile Oceanului, au fost cele mai impresionante de până acum, iar prăjiturile-Pești arătau încântător! Trebuie să le mulțumim Rebeccăi și celor două ajutoare speciale ale ei, Amanda și Ren, pentru aceste dulciuri savuroase.

Copiii noștri se arată întotdeauna încântați de această zi, pentru că acum au voie să-i ia în râs pe cei mai în vârstă, iar atâta vreme cât nu sar calul cu glumele lor, noi, cei mai în vârstă, ne bucurăm de ele, căci ne aduc aminte de propria copilărie. Nu strică să ne reamintim cât de mărunți ne simțeam atunci și cum depindeam de forța, cunoștințele și înțelepciunea celor mai vârstnici pentru a ne feri de primejdii. Să-i învățăm deci pe copiii noștri toleranța și bunătatea plină de dragoste, și până unde e corect să meargă cu anumite lucruri, precum și râsul voios. Căci dacă Dumnezeu e suma tuturor lucrurilor bune, în El trebuie să regăsim și voioșia – un dar pe care l-a

împărtășit și cu alte Creaturi în afară de noi, așa cum ne arată farsele pe care și le fac Ciorile, vioiciunea Veveriților și felul jucăuș de-a fi al Pisoilor.

De Ziua Peștelui din Aprilie, care-și are originile în Franța[1], facem haz unii de alții, prinzând un pește de hârtie sau, în cazul nostru, un pește din pânză reciclată, pe spatele unei alte persoane, după care strigăm: „Peștele din Aprilie!" Sau în franceza originală: „Poisson d'Avril!" În țările anglofone, această zi este cunoscută drept Ziua Păcălelilor. Dar cu siguranță că Peștele din Aprilie a fost mai întâi o sărbătoare creștină, de vreme ce imaginea unui pește era folosită de primii creștini ca simbol secret al religiei lor, în timpurile când erau oprimați.

Peștele era un simbol potrivit, de vreme ce primii doi Apostoli chemați de Isus au fost niște pescari, aleși cu siguranță de el pentru a-l ajuta să protejeze populația de Pești. Li s-a spus să fie pescari de oameni *în loc* să fie pescari de Pește, neutralizând astfel doi distrugători ai Peștelui! Că Isus se îngrijea de Păsări, de Animale și de Plante rezultă clar din ceea ce a spus despre Vrăbii, Găini, Miei și Crini; dar el a înțeles că cea mai mare parte a Grădinii Domnului se află sub ape și că aceasta avea nevoie, la rândul ei, de îngrijiri. Sfântul Francisc din Assisi le-a ținut o predică Peștilor, fără să-și dea seama că Peștii s-au împărtășit direct de la Dumnezeu. Cu toate astea, Sfântul își întărea credința datorită lor. Cât de profetic pare acest lucru acum, când Oceanele lumii sunt pustiite!

[1] Ziua Păcălelilor, sărbătorită în mai multe țări ale lumii pe 1 aprilie, este numită în Franța „Ziua Peștelui din Aprilie" (Poisson d'Avril).

Unii ar putea adopta punctul de vedere al celor care discriminează între specii, potrivit cărora noi, Oamenii, suntem mai inteligenți ca Peștii, și prin urmare un Pește din Aprilie e mut și neghiob. Dar viața Spirituală li se pare întotdeauna neghioabă celor care nu au parte de ea: de aceea trebuie să acceptăm și să purtăm cu mândrie numele care ne-a fost dat, acela de Neghiobii lui Dumnezeu, căci în comparație cu Dumnezeu, noi toți suntem doar niște neghiobi, indiferent cât de înțelepți ne-am crede. A fi un Pește din Aprilie înseamnă să ne acceptăm cu umilință propria nerozie și să acceptăm cu voioșie absurditatea – din punct de vedere materialist – a fiecărui adevăr Spiritual pe care-l propovăduim.

Și-acum vă rog să Meditați alături de mine asupra fraților noștri Pești.

Doamne Dumnezeule, Tu, cel care ai creat măreața și întinsa Mare, cu nenumăratele ei Creaturi, Te rugăm să iei în paza Ta pe cei ce locuiesc în Grădina Ta de sub ape, din care s-a născut Viața; și Te rugăm ca niciunul să nu dispară de pe Pământ prin mijlocirea Omului. Fă ca Dragostea și sprijinul să se reverse asupra Creaturilor Mării în aceste clipe de pieire și mare suferință, care le-au fost aduse odată cu încălzirea Mării, cu plasele și cârligele puse pe fundul ei și cu măcelărirea tuturor celor trăitoare în ea, de la Creaturile de suprafață la Creaturile adâncurilor, printre care se numără și Caracatița Uriașă; și nu le uita pe Balenele noastre, pe care le-ai făcut în cea de-a cincea zi și le-ai pus în Mare ca să se miște liber prin ea; și ajută-i în special pe Rechini, acea specie neînțeleasă și mult prea năpăstuită.

Ne gândim la Marea Zonă Pustie din Golful Mexic, și la Marea Zonă Pustie din Lacul Erie, și la Marea Zonă Pustie din Marea Neagră, și la Marile Bancuri sterpe din Terra Nova, unde Codul se găsea înainte din abundență, și la Marea Barieră de Corali, acum pe moarte, albindu-se și sfărâmându-se.

Ajută-le să revină la viață; fă ca dragostea să strălucească asupra lor și să le revigoreze; și iartă-ne pe noi pentru crimele noastre din ocean și pentru neghiobia noastră, pentru neghiobia de a fi aroganți și distructivi.

Și ajută-ne să acceptăm cu toată umilința înrudirea noastră cu Peștii, care ni se par atât de muți și neghiobi, căci în ochii Tăi suntem cu toții muți și neghiobi.

Să cântăm.

O, DOAMNE,
NE CUNOȘTI NESĂBUINȚA

O, Doamne, ne cunoști nesăbuința
Și faptele neghioabe,
Ne vezi cum alergăm năuci –
Năuci de pofte oarbe.

Și uneori ne îndoim
Că ești iubire pură,
Credem că cerul e pustiu
Și universul – zgură.

Și astfel cădem pradă disperării
Viața blestemând-o ne'ncetat,
Ori pretinzând că nu exiști deloc,
Ori că ne-ai lepădat.

Iartă-aceste toane fără minte,
Învinuirea aspră și posacă,
Azi ne declarăm bufonii tăi
Și te slăvim prin joacă.

Recunoaștem astăzi pe deplin
Ce-i van în fiecare
Zâzanii mici, tristețile mărunte
Durerea ce ne doare.

În luna lui prier avem o zi
În care ne hlizim copilărește,

Derâdem pompa goală și mândria
Și totul ne zâmbește.

Cu gând de om nu poate fi cuprinsă
Lumea-ți fabuloasă prin eoni,
Printre cei care-ți cunosc iubirea
Primește-i, te rugăm, și pe bufoni.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

37

REN

Anul Douăzeci și cinci

Trebuie să fi ațipit – să stai în Zona Contaminată e obositor –, pentru că aveam un vis despre Amanda. Venea spre mine în hainele ei kaki, traversând un câmp larg, cu iarbă uscată, pe care erau multe oase. Deasupra capului ei zburau vulturi. Dar m-a văzut c-o visez, așa că mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna, iar eu m-am trezit.

Era prea devreme ca să merg de-a binelea la culcare, așa că mi-am făcut unghiile de la picioare. Lui Starlite îi place efectul de gheare cu întăritori din pânză de păianjen, dar eu n-am folosit niciodată așa ceva, pentru că Mordis a zis că o imagine de felul ăsta îți prăjește creierii, cam ca un iepure cu țepi. Așa că am rămas la culorile pastel. Când ai degetele de la picioare proaspăt lăcuite, te simți proaspătă și strălucitoare: dacă cineva vrea să-ți sugă degetele de la picioare, degetele acelea trebuie să merite să fie supte. În timp ce oja se usca, am folosit camera videofonului ca să intru în încăperea pe care-o împărțeam cu Starlite. M-am simțit bine să am din nou în fața ochilor lucrurile care-mi aparțineau – comoda mea, Robocâinele meu, costumele mele, fiecare pe umerașul său. De-abia așteptam să mă întorc la viața mea normală. Nu că ar fi fost o viață cu adevărat normală. Dar eu mă obișnuisem cu ea.

Apoi am navigat pe net în căutarea unor site-uri cu horoscoape, ca să văd ce fel de săptămână urma, pentru că aveam să ies în curând din Zona Contaminată dacă îmi ieșeau bine analizele. Stele Nebune era preferatul meu: îmi plăcea pentru că era atât de încurajator.

> Luna în Casa ta, Scorpionule, înseamnă că hormonii îți sunt la cote maxime săptămâna asta! Totu-i fierbinte, fierbinte, fierbinte! Bucură-te de ceea ce ți se întâmplă, dar nu lua prea în serios răbufnirea asta de erotism – e trecătoare.
>
> Acum te străduiești din greu să faci din casa ta un palat al plăcerilor. E timpul să cumperi așternuturile acelea de satin și să dormi în ele! Așa o să-ți răsfeți instinctele de Taur săptămâna asta!

Speram ca romantismul și aventura să-mi călăuzească pașii, odată ieșită din Zona Contaminată. Poate și ceva excursii sau călătorii spirituale – uneori aveau și dintr-astea. Dar horoscopul meu nu suna chiar așa de bine:

> Mesagerul Mercur în Casa Peștilor înseamnă că în săptămânile următoare te vor surprinde niște lucruri sau persoane din trecut. Pregătește-te pentru niște schimbări rapide! Iubirea poate lua forme stranii – iluzia și realitatea sunt îngemănate acum, așa că înaintează cu grijă!

Nu-mi plăcea cum sună treaba cu iubirea care putea lua forme stranii. Aveam parte din plin de-așa ceva la serviciu.

Când m-am uitat din nou în Groapa cu Șerpi, era destul de aglomerat. Savona încă mai era la trapez, iar Petală

Purpurie era și ea acolo, sus, într-un Costum Mulat din Biofilm cu încrețituri genitale suplimentare, așa că arăta ca o orhidee uriașă. Jos, sub ele, Starlite încă îl mai lucra pe clientul de la Painball. Fata aia putea să te scoale din morți, dar el era pe punctul de a-și pierde cunoștința, așa că n-o vedeam scoțând un bacșiș gras de la el.

Gardienii din Corpurile de Securitate se învârteau pe-acolo, dar brusc și-au îndreptat cu toții privirile spre intrare, așa că am mers la altă cameră ca să mă uit și eu. Acolo era Mordis și vorbea cu alți doi tipi din Corpurile de Securitate. Aveau cu ei un alt individ de la Painball, care părea într-o formă și mai proastă ca primii trei. Era mai exploziv. Mordis nu era deloc fericit. Patru indivizi dintr-ăștia de la Painball – era greu să-i ții în frâu. Și dacă erau cumva din echipe diferite și doar cu o zi înainte încercaseră să-și scoată mațele unii altora?

Mordis îl mâna pe noul individ de la Painball spre colțul cel mai îndepărtat. O clipă mai târziu, individul răcnea în separeul lui; imediat după aceea, trei dansatoare din fundal s-au repezit într-acolo: Vilya, Crenola, Sunset[1]. Nu mai văd nimic din cauza voastră, trebuie să le fi spus el. Puneți-vă țâțele la treabă, de ce dracu' vi le-a dat Dumnezeu? A urmat o fluturare, un freamăt de pene, apoi a fost înconjurat de șase brațe. Aproape că auzeam ce-i spunea Vilya la ureche individului: „Ia două, scumpule, sunt ieftine."

Mordis a făcut semn și muzica a devenit mai puternică: când dai muzica tare, le distragi atenția, e mai puțin probabil să facă scandal când au urechile pline de sunete. În clipa următoare, dansatoarele erau grămadă pe el, ca niște anaconde. Doi paznici de la Solzi stăteau pregătiți.

[1] *Sunset* (engl.) – apus de soare.

Mordis rânjea: situația fusese rezolvată. Avea să-l ducă pe ăsta în camerele cu pene pe tavan, să-l înfunde cu niște alcool, să arunce niște fete pe el și așa avea să ajungă ceea ce Mordis numea un zombie năuc, amețit și complet stors, dar fericit. Iar acum, cu BlyssPluss, va avea parte de orgasme multiple și va simți o năuceală plăcută, fără inconvenientul microbilor letali. De când foloseam chestia asta, la Solzi nu prea mai distrugea nimeni mobila. Îl serveau în zmeuroafinmure trase în ciocolată și în măsline soilicioase[1] – însă trebuia să ai grijă, spunea Starlite, pentru că dacă exagerai, individului putea să-i plesnească scula.

[1] În original, *soylectable*, combinație între *soy* („soia") și *delectable* („delicios").

38

În Anul Paisprezece, Ziua Peștelui din Aprilie a decurs ca de obicei. Era o zi în care trebuia să faci nebunii și să te prăpădești de râs. Am agățat un pește de Shackie, Croze mi-a agățat mie unul, iar Shackie i-a agățat unul Amandei. O mulțime de copii își agățau peștii de Nuala, dar nimeni nu prindea vreun pește de Toby, pentru că nu puteai să ajungi în spatele ei fără să-și dea seama. Adam Unu și-a prins singur un pește pe spate, ca să demonstreze ceva legat de Dumnezeu. Obrăznicătura aia mică de Oates alerga peste tot țipând: „Peștele cu coarne!", împungându-i pe oameni cu degetele pe la spate, până când Rebecca l-a pus la punct. Dup-aia s-a întristat, așa că l-am luat deoparte și i-am spus povestea despre Cel Mai Mic Vultur. Era un băiețaș așa dulce când nu se purta ca o pacoste!

Zeb era plecat într-una dintre călătoriile lui – în ultimul timp pleca mai des. Lucerne rămăsese acasă: zicea că ea n-are ce sărbători și că oricum era o sărbătoare stupidă.

Era prima mea Zi a Peștelui din Aprilie fără Bernice. Când eram mici, înainte să apară Amanda, întotdeauna decoram împreună o Prăjitură-Pește. Mereu ne certam în legătură cu ce urma să punem deasupra. O dată am făcut o prăjitură verde, folosind spanac pentru culoare, cu ochi din rondele de morcov. Arăta ca o chestie de-a

dreptul toxică. Când mă gândeam la tortul ăla, îmi venea să plâng. Unde o fi fost Bernice acum? Mi-era rușine că mă purtasem atât de urât cu ea. Dacă o fi murit, ca Burt? Dacă era așa, atunci era în parte vina mea. În mare parte. Era vina mea.

Amanda și cu mine ne-am întors la Fabrica de Brânză, iar Shackie și Croze au mers cu noi – ca să ne apere, așa au zis. Amanda a râs când a auzit treaba asta, dar le-a spus că pot veni cu noi dacă vor. Într-un fel, noi patru ne împrieteniserăm din nou, deși din când în când Croze îi mai zicea Amandei: „Încă ne mai ești datoare", iar Amanda îi răspundea să se ducă învârtindu-se.

Când am ajuns la Fabrica de Brânză se făcuse întuneric. Am crezut c-o să dăm de belea pentru că era atât de târziu – Lucerne ne avertiza mereu despre pericolele care ne pândeau pe străzi –, dar s-a dovedit că Zeb se întorsese și se luaseră deja la ceartă. Așa că ne-am dus pe hol ca să așteptăm să termine, pentru că certurile lor acaparau tot spațiul din locuință.

Cearta asta era mai zgomotoasă ca de obicei. O mobilă s-a răsturnat sau a fost aruncată: trebuie să fi fost Lucerne, pentru că Zeb n-ar fi aruncat cu lucruri.

— De ce se ceartă? am întrebat-o pe Amanda, care era cu urechea lipită de ușă – ea n-avea nicio jenă să tragă cu urechea.

— Nu știu, a răspuns ea. Lucerne țipă prea tare. A, stai, îi zice că face sex cu Nuala.

— Nu cu Nuala, am zis eu. N-ar face așa ceva!

Acum îmi dădeam seama cum trebuie să se fi simțit Bernice când am spus lucrurile alea despre tatăl ei.

— Bărbații ar face sex cu oricine au ocazia, a zis Amanda. Acum îi spune că are suflet de proxenet. Și c-o disprețuiește și-o tratează ca pe un rahat. Cred că plânge.

— Poate c-ar fi mai bine să nu mai ascultăm, a spus eu.

— Bine, a zis Amanda.

Am stat rezemați de perete, așteptând ca Lucerne să înceapă să se jelească. Așa cum făcea mereu. Pe urmă Zeb avea să se repeadă afară trântind ușa, și era posibil să nu-l mai vedem cu zilele.

Și Zeb a ieșit.

— Pe curând, Regine ale Nopții! a zis el. Aveți grijă de voi.

A glumit cu noi așa cum îi plăcea de obicei să facă, dar nu era niciun pic de veselie în spatele vorbelor lui. Arăta înfiorător.

În general, după certuri, Lucerne se băga în pat și plângea, dar în seara aia s-a apucat să-și împacheteze niște lucruri. Le punea într-un rucsac roz pe care-l găsisem împreună cu Amanda. Lucerne nu prea avea ce să pună în el, așa că a terminat destul de repede și a venit în separeul nostru.

Amanda și cu mine ne prefăceam că dormim pe saltelele noastre umplute cu pleavă, sub cuverturile noastre din material de blugi.

— Scoală-te, Ren, mi-a zis Lucerne. Plecăm.

— Unde? am întrebat eu.

— Ne întoarcem, a răspuns ea. La Complexul Helth-Wyzer.

— Acum?

— Da. De ce te uiți așa? Asta ți-ai dorit mereu.

E adevărat că tânjisem după Complexul HelthWyzer – cândva. Pentru că-mi era dor de casă. Dar de când se mutase Amanda la noi, nu prea mă mai gândisem la el.

— Vine și Amanda? am întrebat.

— Amanda rămâne aici.

Mi s-a făcut frig.

— Vreau să vină și Amanda, am zis.

— Nici nu se pune problema, a răspuns Lucerne.

Se părea că de data asta lucrurile se petrecuseră altfel: Lucerne scăpase de fascinația aia paralizantă, fascinația față de Zeb. Se lepădase de sex ca de-o rochie prea largă. Acum era energică, hotărâtă, nu glumea. Oare mai fusese vreodată așa, cu multă vreme în urmă? Abia îmi mai puteam aduce aminte.

— De ce? am zis. De ce nu poate să vină și Amanda?

— Pentru că n-au s-o lase să intre în Complex. Noi ne putem recupera vechile acte de identitate, dar ea nu are acte, și e clar că eu n-am bani să-i cumpăr unele. O să aibă grijă de ea aici, a adăugat, de parcă Amanda era un pisoi pe care eram obligată să-l abandonez.

— Nici vorbă, am zis. Dacă nu vine ea, nu vin nici eu!

— Și unde o să stai? m-a întrebat Lucerne cu dispreț.

— O să stăm cu Zeb, am zis.

— El nu stă niciodată pe-acasă, a răspuns Lucerne. Doar nu-ți închipui c-au să lase două fete să stea singure!

— Atunci o să stăm cu Adam Unu, am spus eu. Sau la Nuala. Sau poate la Katuro.

— Sau la Stuart Șurubul, a zis Amanda plină de speranță.

Era un gest disperat – Stuart era morocănos și singuratic –, dar m-am agățat de ideea asta.

— L-am putea ajuta să facă mobilă, am zis.

Îmi creasem în minte un întreg scenariu: Amanda și cu mine adunam tot felul de resturi pentru Stuart, cântam în timp ce lucram cu ferăstrăul și ciocanul, făceam ceai din plante...

— Nu te-ar primi cu brațele deschise, a zis Lucerne. Stuart e un mizantrop. Pe voi, copiii, vă tolerează doar din cauza lui Zeb, și e valabil și pentru toți ceilalți.

— O să stau cu Toby, am zis.

— Toby are altceva de făcut. Și-acum încetează. Dacă Amanda n-are să găsească pe cineva care s-o primească, poate oricând să se întoarcă printre șmecherașii plebei. Oricum acolo e locul ei. Dar al tău, nu. Hai, grăbește-te!

— Trebuie să mă îmbrac, am zis.

— Bine. Zece minute, a răspuns Lucerne, ieșind din separeu.

— Ce ne facem? i-am șoptit Amandei în timp ce începeam să mă îmbrac.

— Nu știu, mi-a răspuns Amanda, tot în șoaptă. Odată ce-o să intri acolo, Lucerne n-o să te mai lase niciodată să ieși. Complexele astea sunt ca niște fortărețe, ca niște închisori. N-o să te lase să mă vezi. Mă urăște.

— Nu-mi pasă de ce crede ea, am șoptit. O să ies eu cumva.

— Telefonul meu, a șoptit Amanda, la rândul ei. Ia-l cu tine. O să poți să mă suni.

— Dau eu de tine cumva, am zis eu.

Începusem să plâng în tăcere. Mi-am strecurat în buzunar telefonul ei purpuriu.

— Grăbește-te, Ren, mi-a zis Lucerne.

— O să te sun! i-am șoptit. Tata o să-ți cumpere acte!

— Sunt convinsă, a răspuns Amanda cu blândețe. Să nu înghiți rahaturi de la nimeni, bine?

În camera de zi, Lucerne se mișca repede. A aruncat tufa jigărită de roșii pe care o creștea pe pervaz. Sub pământul din ghiveci era o pungă plină cu bani. Probabil că-i luase pe furiș din câștigurile de la „Arborele Vieții" – din vânzarea de săpun, oțet, macrameuri și cuverturi. Banii erau ceva demodat, dar lumea încă îi mai folosea pentru lucruri mărunte, iar Grădinarii nu acceptau bani virtuali, pentru că nu permiteau folosirea calculatoarelor. Așa că-și pusese deoparte banii cu care să fugă. Nu era așa de cârpă pe cât o crezusem.

Apoi a luat o foarfecă de grădină și și-a tăiat părul lung, lăsându-l exact până la nivelul umerilor. Când l-a tăiat, s-a auzit un sunet ca și cum ai fi desfăcut o închizătoare cu arici – aspru și sec. A lăsat grămada de păr în mijlocul mesei pe care mâncam.

Pe urmă m-a apucat de braț și m-a tras afară din casă, apoi în jos, pe scări. Ea nu ieșea niciodată noaptea, din cauza bețivilor și-a drogaților de la colț de stradă, a bandelor de șmecherași plebei, și a găinarilor. Dar în momentul ăla fierbea de furie și clocotea de energie: oamenii de pe stradă se dădeau din calea noastră de parcă am fi avut ceva contagios, și până și cei din Fuziunea Asiatică și Peștii Roșii cu Solzi Negri ne-au lăsat în pace.

Ne-a luat mai multe ore ca să traversăm Haznaua și Laguna cu Zoaie, apoi cartierele plebee mai bogate. Pe măsură ce înaintam, casele, clădirile și hotelurile începeau să arate mai noi, iar oamenii de pe străzi erau tot mai puțini. În Big Box am luat un solartaxi – am mers cu mașina prin Golfgreens, apoi am trecut pe lângă un loc deschis, mare și gol, iar în cele din urmă am ajuns la porțile Complexului HelthWyzer. Trecuse atâta vreme de când nu mai văzusem locul ăla, că era ca în visele în

care nu mai recunoști nimic, însă totul ți se pare familiar. Mi-era cam rău, dar se poate să fi fost din cauza agitației.

Înainte să ne suim în taxi, Lucerne mi-a ciufulit părul, și-a mânjit fața cu praf și și-a sfâșiat rochia.

— De ce faci asta? am întrebat-o, dar nu mi-a răspuns.

În spatele ferestruicii de la poarta Complexului Helth-Wyzer erau doi paznici.

— Actele! au zis ei.

— N-avem niciun fel de acte, a răspuns Lucerne. Ne-au fost furate. Am fost răpite, a explicat ea și s-a uitat în spate, ca și cum s-ar fi temut că ne urmărea cineva. Vă rog, trebuie să ne lăsați să intrăm imediat! Soțul meu... lucrează la Nanobioforme. El o să vă spună cine sunt.

A izbucnit în lacrimi.

Unul dintre ei a întins mâna după telefon și a apăsat un buton.

— Sunt Frank, a zis el. De la poarta principală. E aici o doamnă care spune că e soția dumneavoastră.

— Avem nevoie de niște probe de salivă, doamnă, pentru bolile transmisibile, a spus cel de-al doilea. Apoi puteți sta în camera de așteptare, până la confirmarea lipsei de bioforme. Peste puțin timp o să vină cineva la dumneavoastră.

În camera de așteptare am stat pe o canapea din vinilin negru. Era cinci dimineața. Lucerne a luat o revistă. „*NooSkins* – De ce să trăiești cu Imperfecțiuni?", așa scria pe copertă. Lucerne a răsfoit-o rapid.

— Am fost răpite? am întrebat-o.

— O, draga mea, a zis ea. Tu nu-ți mai aduci aminte! Erai prea mică! N-am vrut să te sperii! Ți-ar fi putut face lucruri groaznice!

Pe urmă a început iar să plângă, de data asta mai tare. Când a intrat angajatul Corpurilor de Securitate îmbrăcat în costum de bioprotecție, avea fața brăzdată de urmele lacrimilor.

39

Ai grijă ce-ți dorești, avea obiceiul să spună bătrâna Pilar. Mă întorsesem în Complexul HelthWyzer și eram din nou cu tatăl meu, exact așa cum îmi dorisem cu multă vreme în urmă. Dar nimic nu părea să fie cum trebuie. Toată imitația aia de marmură, și reproducerile de mobilier de epocă, și covoarele din casă – nimic din toate astea nu părea real. Și mai și mirosea ciudat – a dezinfectant. Duceam dorul mirosurilor de plante, al mirosului Grădinarilor, al mirosurilor de mâncare gătită, ba chiar și al izului pătrunzător de oțet; îmi lipsea până și mirosul bioletelor violete.

Tatăl meu – Frank – nu făcuse nicio schimbare în camera mea. Dar patul cu baldachin și perdelele roz păreau să se fi micșorat. Păreau și prea imature pentru mine. Erau acolo și animalele de pluș pe care le iubisem atât de mult cândva, dar ochii lor de sticlă păreau morți. Le-am îndesat în fundul dressingului, ca să nu mai poată privi prin mine ca și cum aș fi fost o umbră.

În prima seară, Lucerne mi-a pregătit o baie cu uleiuri parfumate care imitau mirosurile florale. Cada mare și albă și prosoapele albe și pufoase mă făceau să mă simt și murdară, și că duhneam. Miroseam a pământ – pământ cu îngrășământ, înainte să fie gata. Aveam izul acela acru.

În plus, pielea îmi era albastră – din cauza vopselei folosite de Grădinari pentru haine. Până acum nu băgasem de seamă, pentru că la Grădinari dușurile erau așa de rapide și nu existau oglinzi. Și nici nu observasem cât de păroasă mă făcusem, iar asta m-a șocat mai tare ca pielea albastră. Am tot frecat albăstreala – nu voia să iasă. Mi-am privit vârfurile degetelor de la picioare, care ieșeau afară din apă. Unghiile arătau ca niște gheare.

— Hai să le dăm cu niște ojă, a zis Lucerne peste două zile, când mi-a văzut picioarele încălțate în șlapi.

Se purta de parcă nimic din toate astea n-ar fi existat – nici Grădinarii, nici Amanda și mai ales nici Zeb. Purta costume imaculate de in, își tunsese părul la coafor și se vopsise cu șuvițe. Și avea unghiile deja făcute – nu pierduse deloc vremea.

— Ia uite ce de culori ți-am luat! Verde, mov, portocaliu sidefat... și ți-am mai luat și unele cu sclipici...

Numai că eu eram supărată pe ea, așa că i-am întors spatele. Era așa de mincinoasă!

În toți acei ani păstrasem în minte imaginea siluetei tatălui meu, ca pe un contur de cretă, delimitând un spațiu în formă de tată. Când eram mică, colorasem adesea această siluetă. Dar culorile fuseseră prea puternice, iar conturul prea larg: Frank era mai scund, mai chel și cu o înfățișare mai aiurită decât îmi aduceam eu aminte.

Înainte să vină la poarta Complexului HelthWyzer să ne identifice, mi-am închipuit că o să fie copleșit de bucurie să vadă că eram bine mersi și că, de fapt, nu muriserăm. Dar când a dat cu ochii de mine, i-a căzut fața. Acum îmi dau seama că ultima oară când m-a văzut fusesem o fetiță, iar acum eram mai mare decât se aștepta, poate chiar mai

mare decât și-ar fi dorit. Pe deasupra, mai eram și jerpelită – în ciuda hainelor șterse primite de la Grădinari, trebuie să fi arătat ca unul dintre acei șmecherași plebei pe care probabil că îi văzuse alergând de colo colo, dacă era să fi mers vreodată în Hazna sau în Laguna cu Zoaie. Poate că se temea că o să-i fur ceva de prin buzunare sau să-i smulg pantofii din picioare. S-a apropiat de mine de parcă l aș fi putut mușca și m-a îmbrățișat stângaci. Mirosea a combinații de substanțe chimice – genul de substanțe chimice folosite ca să cureți chestii lipicioase, ca adezivul. Un miros care te ardea până-n plămâni.

În acea primă noapte am dormit douăsprezece ore, iar când m-am trezit am văzut că Lucerne îmi luase hainele de la Grădinari și le arsese. Din fericire, ascunsesem telefonul de la Amanda în tigrul de pluș de la mine din dressing – îl tăiasem pe burtă. Așa că telefonul n-a ars.

Îmi lipsea mirosul propriei pieli, care-și pierduse aroma sărată și era acum săpunită și parfumată. Mi-a venit în minte ce spunea Zeb despre șoareci – dacă-i iei o vreme din cuib și-apoi îi pui la loc, ceilalți șoareci au să-i sfâșie. Oare dacă m-aș fi întors la Grădinari cu mirosul meu floral sintetic, m-ar fi sfâșiat și ei?

Lucerne m-a dus la In-clinica[1] HelthWyzer, ca să verifice dacă aveam păduchi sau viermi intestinali și pentru un tușeu. Asta însemna că-și băgau două degete în tine, în față și-n spate.

— O, Doamne, a zis doctorul când mi-a văzut pielea albastră. Astea sunt vânătăi, scumpo?

— Nu, am răspuns. E vopsea.

[1] În traducere liberă: Clinica cu circuit închis.

— Aha, a zis el. Te-au obligat să te vopsești?

— E de la haine, am spus eu.

— Înțeleg, a răspuns el.

Apoi mi-a făcut o programare la psihiatrul In-clinicii, care avea experiență cu persoanele răpite de diferite culte. Mama trebuia să fie și ea prezentă la întâlnirile alea.

Și-așa am aflat ce le spunea Lucerne. Fuseserăm luate cu forța de pe stradă pe când eram în SolarSpace ca să cumpărăm ceva de la buticuri, dar nu putea spune exact unde anume ne duseseră, pentru că n-o lăsaseră să afle. Zicea că nu secta în sine era de vină, ci unul dintre membrii acesteia, care era obsedat de ea și vrusese s-o transforme în sclava lui sexuală, așa că-i luase pantofii ca să nu poată pleca. Ăsta probabil că era Zeb, deși ea zicea că nu știe cum îl cheamă. Eu eram prea mică ca să-mi dau seama ce se întâmpla, explicase ea, dar eram ostatică – iar ea fusese nevoită să i se supună acestui nebun, să-i satisfacă toate capriciile, indiferent cât de perverse – era revoltător ce lucruri o pusese să facă –, pentru că altfel mi-ar fi pus în pericol viața. Dar în cele din urmă reușise să-i dezvăluie în ce situație cumplită se afla unei alte membre a sectei – un soi de călugăriță. Probabil că se referea la Toby. Femeia asta o ajutase să scape – îi adusese pantofi, îi dăduse bani și-l ademenise pe nebun în altă parte pentru ca Lucerne să poată evada.

Mie n-avea rost să-mi pună întrebări, zisese ea. Membrii sectei se purtaseră frumos cu mine, și oricum, fuseseră și ei induși în eroare. Ea era singura care știa adevărul: era o povară pe care trebuia să o ducă de una singură. Ce femeie care-și iubea copilul la fel de mult cum mă iubea ea pe mine n-ar fi făcut la fel?

Înainte de întâlnirile cu psihiatrul, mă strângea de umăr și-mi zicea:

— Nu uita, Amanda a rămas acolo.

Asta însemna că dacă i-aș fi spus cuiva că mințea de înghețau apele, și-ar fi amintit brusc unde fusese ținută prizonieră, iar Corpurile de Securitate ar fi mers acolo cu atomizoarele lor – și cine știe ce s-ar mai fi putut întâmpla? Cei care erau martori la atacurile cu atomizoare erau adesea uciși. Nu s-au putut evita victimele colaterale. N-am avut ce face, ar fi spus Corpurile de Securitate. Fusese în interesul ordinii publice.

Timp de mai multe săptămâni, Lucerne mi-a dat târcoale ca să se asigure că nu încercam să fug sau s-o dau de gol. Dar până la urmă am reușit să scot telefonul de la Amanda și s-o sun. Amanda îmi trimisese un mesaj cu numărul noului telefon pe care-l furase, așa că știam unde pot da de ea – pusese la punct totul. M-am băgat în dressing ca s-o sun. Înăuntru aveam un bec, la fel ca în toate debaralele din casă. Iar dressingul în sine era la fel de mare ca fostul meu separeu pentru dormit.

Amanda a răspuns imediat. A apărut acolo, pe ecran, cu aceeași înfățișare ca întotdeauna. Tare-aș mai fi vrut să mă întorc la Grădinari!

— Mi-e tare dor de tine, am zis. O să fug imediat cum se ivește ocazia.

Dar nu știam când avea să se întâmple asta, i-am zis, pentru că Lucerne îmi încuiase actele într-un sertar și nu puteam trece de oamenii de la poartă fără ele.

— Nu poți să le dai ceva la schimb?

— Nu, am răspuns. Nu cred. Aici e altfel.

— Aha. Ce ți-ai făcut la păr?

— Lucerne m-a pus să mă tund.

— Arată bine, a zis Amanda.

Pe urmă a adăugat:

— L-au găsit pe Burt aruncat pe terenul viran, în spate la Solzi. Avea urme de degerături.

— L-au ținut într-un congelator?

— Ce-a mai rămas din el. Îi lipseau mai multe – ficatul, rinichii, inima. Zeb zice că mafioții vând organele și păstrează restul în congelator până când vor să trimită un mesaj.

— Ren, unde ești?

Era Lucerne, în camera mea.

— Trebuie să închid, am șoptit.

Am băgat telefonul la loc în burta tigrului.

— Aici, am zis.

Îmi clănțăneau dinții. În congelatoare e atât de frig!

— Ce faci în dressing, dragă? a întrebat Lucerne. Hai să mănânci ceva! O să te simți imediat mai bine!

Părea veselă: cu cât mă purtam mai nebunește și mai aiurea, cu atât era mai bine pentru ea, fiindcă ar fi fost cu atât mai puțini cei care să mă creadă dacă o dădeam de gol.

Susținea că eram traumatizată din cauză că mă obligaseră să trăiesc printre membrii ciudați și spălați pe creier ai sectei. N-aveam cum să demonstrez că nu e așa. Și poate că fusesem totuși traumatizată: n-aveam cu cine să mă compar.

40

Când se produsese *ajustarea* mea – așa îi spuneau ei, „ajustare", de parcă aș fi fost o bretea de sutien – Lucerne mi-a spus că trebuie să mă duc la școală pentru că nu-mi făcea bine să mă învârt cu o mutră pleoștită prin casă: trebuia să ies și să iau viața de la capăt, la fel cum făcea ea. Își asuma un risc – eram o bombă umblătoare gata să explodeze, iar adevărul despre ea putea să-mi iasă pe gură în orice moment. Dar știa că o judecam în tăcere, iar asta o deranja, așa că nu mă voia prin preajmă.

Frank avea aerul că-i crezuse povestea, deși nu părea să-i pese, indiferent care-ar fi fost adevărul. Acum îmi dădeam seama de ce fugise Lucerne cu Zeb: el cel puțin o băgase în seamă. Și mă băgase și pe mine în seamă, în timp ce Frank se purta de parcă aș fi fost o fereastră: nu se uita niciodată la mine, ci doar prin mine.

Uneori îl visam pe Zeb. Purta un costum de urs, iar blana se desfăcea cu un fermoar la mijloc, la fel ca un sac de dormit, și Zeb ieșea afară. În vis avea un miros care te liniștea și îți reda încrederea – ca iarba udă de ploaie, ca scorțișoara, ca izul sărat și oțetit, ca de frunze arse, al Grădinarilor.

Școala se numea Liceul HelthWyzer. În prima zi m-am îmbrăcat cu o parte dintre hainele noi pe care mi

le luase Lucerne. Erau roz și galben-lămâie – culori pe care Grădinarii nu le-ar fi acceptat niciodată, pentru că se vedea mizeria pe ele și făceai risipă de săpun.

Cu noile mele haine aveam impresia că m-am deghizat. Nu mă puteam obișnui să le simt atât de strâmte în comparație cu vechile mele rochii lălâi, așa cum nu mă puteam obișnui nici cu brațele goale care-mi ieșeau din mâneci și cu picioarele goale care ieșeau din fusta plisată, până la genunchi. Dar asta purtau toate fetele de la HelthWyzer – așa zicea Lucerne.

— Nu uita de crema pentru protecție solară, Brenda, mi-a zis în timp ce mă îndreptam spre ușă.

Acum îmi spunea Brenda: pretindea că ăsta era adevăratul meu nume.

HelthWyzer a trimis o elevă care să-mi fie ghid – să mă ducă la școală, să mă conducă peste tot. O chema Wakulla Price; era suplă, cu pielea lucioasă ca o caramea. Purta o bluză galben-pastel, la fel ca a mea, dar cu pantaloni. S-a uitat lung la fusta mea, cu ochii mari.

— Îmi place fusta ta, mi-a zis.

— Mi-a cumpărat-o mama, am spus eu.

— Aha, a zis ea pe un ton *compătimitor*. Și mie mi-a cumpărat mama una ca asta acum doi ani.

Așa mi-a devenit simpatică.

În drum spre școală, Wakula m-a întrebat: „Cu ce se ocupă tatăl tău?", „Când ai venit aici?" și așa mai departe, dar n-a pomenit de vreo sectă; iar eu am întrebat-o: „Îți place la școală?", „Cine sunt profesorii?" și așa am ajuns cu bine până acolo. Casele pe lângă care treceam erau în stiluri diferite, dar aveau celule solare. Beneficiau de cea mai nouă tehnologie a Complexelor, după cum ținea Lucerne să sublinieze mereu. „Serios, Brenda, sunt mai

ecologiști ca Grădinarii ăia rigizi, așa că nu trebuie să-ți faci griji că folosești prea multă apă caldă – și nu cumva ar fi cazul să mai faci un duș?"

Clădirea școlii strălucea de curățenie – nu vedeai graffiti, nu se desprindeau bucăți din ea, nu erau ferestre sparte. Avea un gazon de un verde-închis, câteva tufișuri tunse în forme rotunde și o statuie: „Florence Nightingale[1] – Doamna cu lampa", așa scria pe plăcuță. Dar cineva pusese un „v" în locul lui „l", așa că acum scria „Doamna cu vampa".

— Jimmy a făcut chestia asta, a zis Wakulla. Lucrăm împreună în laborator, la Biotehnologia Nanoformelor. Mereu face lucruri din astea tembele.

A zâmbit: avea dinți cu adevărat albi. Lucerne zicea mereu cât de galbeni și de urâți sunt dinții mei și că aveam nevoie de un cosmetician dentar. Deja plănuia să redecoreze toată casa, dar avea de gând să-mi aducă și mie câteva îmbunătățiri.

Cel puțin nu aveam carii deloc. Grădinarii erau împotriva dulciurilor cu zahăr rafinat și erau foarte stricți în privința spălatului pe dinți, deși trebuia să folosești o crenguță despicată, pentru că le displăcea profund ideea de a-și băga plastic sau păr de animale în gură.

Prima dimineață la școală a fost foarte ciudată. Orele parcă se țineau într-o limbă străină. Toate materiile erau diferite, cuvintele erau diferite, și mai erau și calculatoarele

[1] Fondatoarea asistenței medicale moderne. În timpul Războiului din Crimeea i-a îngrijit pe soldații englezi răniți, devenind un adevărat simbol al perioadei victoriene. A fost cunoscută drept *The Lady with the Lamp* (Doamna cu Lampa).

și caietele de hârtie. Aveam o teamă bine înrădăcinată față de lucrurile de felul ăsta: păreau așa de periculoase, cu toate însemnările alea permanente pe care le puteau descoperi dușmanii tăi – nu le puteai șterge pur și simplu, nu la fel ca de pe o tăbliță. Îmi venea să alerg la baie și să mă spăl pe mâini după ce atingeam tastaturile și foile; atingându-le, sigur se prinsese de mine ceva periculos.

După cum spunea Lucerne, oficialitățile Complexului HelthWyzer aveau să păstreze secretul asupra așa-zisului nostru trecut – treaba cu răpirea și toate celelalte. Însă cineva își dăduse drumul la gură, pentru că toți ceilalți copii știau. Dar măcar nu auziseră povestea despre sclavia sexuală a lui Lucerne la perversul nebun înnebunit de dorință. Dar eu știam că aș fi mințit în legătură cu asta dacă era cazul, ca s-o protejez pe Amanda, și pe Zeb, și pe Adam Unu, și pe toți ceilalți Grădinari. Soarta noastră, a tuturor e în mâinile celorlalți, spunea Adam Unu de obicei. Și începusem să-mi dau seama ce însemna asta.

La ora prânzului, în jurul meu s-a adunat un grup de elevi. N-aveau intenții rele, erau doar curioși: „Deci ai trăit printre niște sectanți?", „Ce ciudat!", „Cât de nebuni erau?" Aveau o mulțime de întrebări. În timpul ăsta, își luau masa de prânz, și peste tot mirosea a carne. Șunculiță. Batoane de pește, cu douăzeci la sută pește adevărat. Burgeri – se numeau WyzeBurgeri, iar carnea fusese obținută în laborator, prin culturi de proliferare. Așa că nu uciseseră animale adevărate. Dar tot miroseau a carne. Amanda ar fi mâncat șunca doar ca să le arate că nu fusese spălată pe creier de mâncătorii de frunze, dar eu nu puteam merge atât de departe. Mi-am curățat pâinea

de la burger și am încercat s-o mănânc goală, dar avea duhoare de animal mort.

— Și – gen – cam cât de rău a fost? a zis Wakula.

— Era doar o sectă de ecologiști, am răspuns eu.

— Ca Lupii lui Isaia, a zis un puști. Erau teroriști?

S-au aplecat cu toții spre mine: voiau să audă povești înfiorătoare.

— Nu. Erau pacifiști, am zis eu. Trebuia să muncim într-o grădină de pe un acoperiș.

Și le-am povestit despre relocarea melcilor. Mi se părea atât de ciudat în timp ce povesteam.

— Bine că măcar nu-i mâncați, a zis o fată. Unele dintre sectele astea mănâncă mortăciuni călcate de mașini.

— Lupii lui Isaia în mod sigur o fac. A apărut pe net.

— Dar ai trăit pe tărâmul plebeilor, totuși. Ca lumea! Mișto!

Și-atunci mi-am dat seama că aveam un avantaj față de ei, pentru că locuisem în cartierele plebeilor, unde nu mai fusese niciunul dintre ei – decât poate cu excepția vreunei excursii cu școala sau când părinții lor, atrași de mirajul mahalalelor, îi târâseră după ei la „Arborele Vieții". Așa că puteam să inventez orice îmi trecea prin cap.

— Ai fost unul dintre copiii ăia exploatați, a zis un băiat. O mică ecoservitoare. Sexy!

Toată lumea a râs.

— Jimmy, nu mai fi așa tăntălău! i-a zis Wakula. Nu-ți face probleme – a adăugat apoi către mine –, mereu spune lucruri de felul ăsta.

Jimmy a rânjit.

— Vă închinați la verze? a continuat el. O, Măreață Varză, îți sărut vărzeala vărzoasă!

S-a lăsat într-un genunchi și a apucat cu mâna o bucată din materialul fustei mele plisate.

— Frumoase frunze, oare cad vreodată?

— Nu mai fi așa un mâncător de carne cu răsuflare împuțită, i-am zis eu.

— Ce să nu mai fiu? a întrebat el, râzând. Un mâncător de carne cu răsuflare împuțită?

Și-atunci a trebuit să le explic faptul că printre ecologiștii extremiști, ăsta era un apelativ foarte dur pentru cineva. La fel ca „mâncător de porci". Sau ca „față de melc". Asta l-a făcut pe Jimmy să râdă și mai tare.

Mi-am dat seama ce eram tentată să fac. Mi-am dat foarte clar seama. Aveam să le ofer și mai multe detalii bizare despre viața mea în sânul sectei, și-apoi să pretind că lucrurile astea mi se păruseră și mie la fel de ciudate cum li se păreau copiilor de la HelthWyzer. Asta avea să mă facă populară. Dar mi-am dat seama și de felul în care m-ar fi privit Adamii și Evele: triști și dezamăgiți. Adam Unu, și Toby, și Rebecca. Și Pilar, chiar dacă era moartă. Ba chiar și Zeb.

Cât de ușoară e trădarea. Pur și simplu aluneci pe panta asta. Dar o știam deja, din cauza lui Bernice.

Wakula a plecat spre casă împreună cu mine, iar Jimmy a venit și el. Se tot dădea în spectacol – făcea glume și se aștepta să râdem la ele –, iar Wakula chiar râdea, într-un fel politicos. Îmi dădeam seama că Jimmy e mort după ea, dar Wakula mi-a spus mai târziu că nu-l putea vedea pe Jimmy altfel decât ca pe un prieten.

La jumătatea drumului, Wakula a luat-o în altă direcție ca să ajungă la ea acasă, dar Jimmy a zis că merge mai departe cu mine pentru că era în drumul lui. Când

erau mai mult de două persoane de față, se purta enervant: poate avea impresia că era mai bine să te iei singur în râs decât s-o facă alții. Dar când nu juca teatru era mult mai drăguț. Îmi dădeam seama că în sinea lui era o persoană tristă, pentru că așa eram și eu. Din punctul ăsta de vedere, eram ca niște gemeni, sau cel puțin așa mi s-a părut mie atunci. A fost primul băiat cu care m-am împrietenit cu adevărat.

— Așa... probabil că ți se pare ciudat într-un Complex, după ce ai stat în cartierele plebeilor, mi-a zis el într-o zi.

— Mda, am răspuns eu.

— Și pe mama ta chiar a legat-o de pat un maniac bolnav la cap?

Jimmy era în stare să dea imediat drumul unor lucruri pe care alți oameni e posibil să le fi gândit, dar nu le-ar fi spus niciodată.

— Unde ai auzit așa ceva? l-am întrebat.

— În vestiar, a răspuns Jimmy.

Așa, deci născocelile lui Lucerne începuseră să se răspândească.

Am inspirat adânc.

— Rămâne între noi, da?

— Pe cuvântul meu, a răspuns Jimmy.

— Nu, i-am zis. N-a legat-o de pat.

— Nici n-am crezut treaba asta, a zis Jimmy.

— Dar nu-i spune nimănui. Mă bazez pe tine să n-o faci.

— N-o să spun, a răspuns Jimmy, fără să întrebe „De ce?"

Știa cum ar fi fost dacă toată lumea ar fi aflat că Lucerne spunea baliverne: oamenii și-ar fi dat seama că nu fusese răpită și că pur și simplu își înșelase bărbatul la

greu. O făcuse din dragoste – sau doar pentru sex. Și se întorsese la fraierul de bărbatu-său, la HelthWyzer, pentru că celălalt îi dăduse papucii. Dar mai degrabă ar fi murit decât să recunoască așa ceva. Sau mai curând ar fi ucis pe cineva.

În tot timpul ăsta, intram mereu în dressing, scoteam telefonul purpuriu din tigru și o sunam pe Amanda. Ne trimiteam mesaje cu orele când era cel mai bine să ne sunăm, iar dacă semnalul era bun, ne și puteam vedea una pe alta pe ecran. I-am pus o mulțime de întrebări despre Grădinari. Amanda mi-a spus că nu mai stătea cu Zeb – Adam Unu îi zisese că era aproape adultă, așa că putea locui într-unul dintre separeurile pentru burlaci, iar asta era destul de plicticos.

— Când o să te poți întoarce aici? m-a întrebat.

Însă eu nu știam cum aș fi putut reuși să fug de la HelthWyzer.

— Caut eu o soluție, i-am răspuns.

Data viitoare când am mai vorbit la telefon mi-a zis:

— Ia uite cine-i aici!

Era Shackie, care se hlizea prostește la mine, și-atunci m-am întrebat dacă ăștia doi făcuseră sex. Mă simțeam de parcă Amanda ar fi pus mâna pe un lucru sclipitor din gunoi, pe care mi l-aș fi dorit eu, însă era o stupizenie, pentru că nu simțeam absolut nimic față de Shackie. Mă întrebam dacă mâna pe care-o simțisem atunci, la caleidoscopul holografic, fusese a lui. Dar era mai probabil să fi fost a lui Croze.

— Ce face Croze? l-am întrebat pe Shackie. Și Oates?

— Sunt bine, a mormăit Shackie. Când te întorci? Croze chiar îți simte lipsa! Banda, corect?

— Verde, am zis eu. Cangrenă.

Eram surprinsă că încă mai folosea parola aia copilărească, dar poate că Amanda îl pusese s-o spună, ca să nu mă simt eu dată la o parte.

După ce imaginea lui Shackie a dispărut de pe ecran, Amanda mi-a zis că erau parteneri – furau împreună chestii din malluri. Dar era un târg cinstit: ea avea pe cineva care să-i țină de șase și-o ajuta să fure lucruri, iar el avea parte de sex.

— Nu-l iubești? am întrebat-o.

Amanda mi-a zis că sunt o visătoare și că dragostea nu era bună de nimic, pentru că ajungeai să faci schimburi păguboase, în care dădeai prea mult și-apoi te acreai și te înrăiai.

41

Începusem să-mi fac temele împreună cu Jimmy. Era foarte drăguț să mă ajute unde nu mă pricepeam. Din cauză că la Grădinari fusesem nevoită să memorez atâtea lucruri, eram în stare să mă uit la o lecție și-apoi să văd totul la mine în cap, ca pe un desen. Așa că, deși mi-era greu și rămăsesem mult în urmă, începusem să recuperez destul de repede.

Pentru că era cu doi ani înaintea mea, Jimmy nu participa la niciunul dintre cursurile mele în afara celui de deprinderi practice, care ar fi trebuit să te ajute să-ți organizezi modul de viață, odată ce începeai să ai una. La deprinderi practice amestecau mai multe grupe de vârstă ca să putem beneficia de experiența de viață a altora, iar Jimmy făcuse schimb de locuri cu cineva ca să poată sta chiar în spatele meu.

— Sunt bodyguardul tău, îmi șoptea, ceea ce mă făcea să mă simt în siguranță.

Dacă Lucerne nu era acasă, mergeam la mine să ne facem temele; dacă era, mergeam la Jimmy. Îmi plăcea mai mult la Jimmy pentru că avea un raconcs ca animal de casă – era o mutație genetică nouă, pe jumătate sconcs, dar fără mirosul aferent, și pe jumătate raton, dar fără să fie agresiv. Era fetiță și o chema Killer; era unul dintre

primele exemplare create. Când am luat-o în brațe, m-a plăcut instantaneu.

Și mama lui Jimmy părea să mă placă, deși atunci când mă văzuse prima oară îmi aruncase o privire dură cu ochii ei albaștri și severi și mă întrebase câți ani am. Și mie îmi plăcea de ea, deși fuma prea mult, iar asta mă făcea să tușesc. La Grădinari, nu fuma nimeni, sau cel puțin nu țigări cu tutun. Ea lucra o grămadă la calculator, dar nu-mi dădeam seama ce făcea acolo, pentru că nu era angajată nicăieri. Tatăl lui de-abia dădea pe-acasă – era în laborator, încercând să rezolve problema transplantării celulelor stem de la oameni și a ADN-ului uman la porci, pentru a putea crea noi organe de transplant. L-am întrebat pe Jimmy despre ce organe era vorba, iar el mi-a zis că erau rinichi, dar posibil să fi fost și plămâni – în viitor ai fi putut cere să-ți creeze propriul porc, cu dubluri pentru absolut toate organele. Știu ce-ar fi crezut Grădinarii despre așa ceva: ar fi zis că ar fi crezut că era un lucru rău, pentru că trebuia să ucizi porcii.

Jimmy văzuse porcii aceia: li se zicea porcani, ceea ce suna ca și cum ai fi zis „porci uriași" – pentru că erau atât de mari. Metoda organelor-duplicat era un secret brevetat de Corporația lui, îmi zisese: de-aia era extrem de valoros.

— Nu te temi că vreunul dintr-o altă Corporație l-ar putea răpi pe tatăl tău și l-ar sili să dezvăluie secretele pe care le știe? l-am întrebat eu.

Lucruri de felul ăsta se întâmplau tot mai des: nu se spunea la știri, dar circulau o grămadă de zvonuri pe la HelthWyzer. Uneori îi aduceau înapoi pe oamenii de știință răpiți, alteori nu. Măsurile de securitate se înăspriseră.

După ce ne făceam temele, Jimmy și cu mine ne pierdeam vremea pe la mallul HelthWyzer, jucând jocuri video insipide și bând Happicappucino. Prima dată îi zisesem că Happicuppa era o băutură malefică, așa că n-o puteam bea, iar el râdea de mine. A doua oară am făcut un efort și avea un gust delicios, așa că n-a trecut mult până când n-am mai stat să mă mai gândesc la moralitate.

După o vreme, Jimmy a început să-mi vorbească despre Wakulla Price. Zicea că era prima fată de care se îndrăgostise, dar când îi ceruse să aibă o relație serioasă, ea îi răspunsese că pot fi doar prieteni. Știam deja toată povestea asta, dar am zis că îmi pare rău, iar Jimmy mi-a spus că se simțise ca o borâtură de câine timp de mai multe săptămâni și că nici acum nu-i trecuse de tot.

Pe urmă m-a întrebat dacă aveam un iubit în cartierele plebeilor, iar eu i-am răspuns că da – ceea ce nu era adevărat –, dar de vreme ce nu mai aveam cum să mă întorc acolo, mă hotărâsem să-l dau uitării, pentru că așa era cel mai bine să faci când voiai pe cineva pe care nu-l puteai avea. Jimmy s-a arătat foarte înțelegător în privința iubitului pierdut și m-a strâns de mână. Pe urmă m-am simțit vinovată că-i spusesem o asemenea minciună; dar nu mi-a părut rău pentru strângerea de mână.

Cam tot pe-atunci țineam un jurnal – toate fetele de la școală aveau așa ceva, era o nebunie retro: îți putea fi spartă parola calculatorului, dar nu se putea sparge un caiet de hârtie. Am scris toate astea în jurnalul meu. Era ca și cum aș fi vorbit cu cineva. Nici nu mai credeam că e periculos să pui cuvinte pe hârtie: cred că asta arată cât de mult mă îndepărtasem deja de Grădinari. Îmi păstram jurnalul în dressing, într-un ursuleț de pluș, pentru că nu voiam să mă spioneze Lucerne. Grădinarii aveau dreptate

în privința asta: când citești secretele cuiva, chiar capeți putere asupra persoanei respective.

Pe urmă a apărut un băiat nou la Liceul HelthWyzer. Îl chema Glenn, și de cum l-am văzut mi-am dat seama că era același Glenn care venise la „Arborele Vieții" în Săptămâna Sfântului Euell, când Amanda și cu mine îl conduseserăm la Pilar, cu tot cu borcanul lui cu miere. Mi s-a părut că a făcut un mic semn din cap spre mine – oare mă recunoscuse? Speram să n-o fi făcut, pentru că nu voiam să se apuce să povestească despre locul în care mă văzuse ultima oară. Dacă membrii Corpurilor de Securitate încă mai încercau să dea de cel care o ținuse pe Lucerne în sclavie? Dacă ajungeau la Zeb prin intermediul meu și avea să sfârșească într-un congelator, fără organele interne? Ăsta era un gând înfiorător.

Dar e sigur că și dacă își amintea de mine, Glenn nu spunea nimic, pentru că nu voia ca ei să afle despre Pilar și despre Grădinari, și despre ce-o fi făcut Glenn cu ei. Sunt convinsă că era ceva ilegal, altfel de ce ne-ar fi gonit Pilar pe mine și pe Amanda? Probabil că o făcuse ca să ne protejeze.

Glenn se purta de parcă nu i-ar fi păsat de nimeni – el, cu tricourile lui negre. Dar, după o vreme, Jimmy a început să stea mai mult cu el, și eu nu-l mai vedeam la fel de des.

— Ce tot faci cu Glenn? E ciudat rău, i-am zis într-o după-amiază când ne făceam temele la calculatoarele din biblioteca școlii.

Jimmy mi-a răspuns că nu făceau altceva decât să joace șah tridimensional și jocuri video online, la el acasă sau la Glenn. M-am gândit că se uitau probabil la filme

porno – majoritatea băieților o fac, și e valabil și pentru multe fete –, așa că l-am întrebat despre ce jocuri era vorba. *Lovituri Barbare*, a răspuns el – era un joc de război. *Sânge și Trandafiri* semăna cu Monopoly, numai că trebuia să acaparezi piața genocidului și-a atrocităților. Exctinctathon era un joc cu întrebări și răspunsuri despre animale dispărute.

— Poate c-aș putea veni într-o zi să mă joc și eu, i-am zis, dar stratagema asta nu mi-a mers.

Așa că am bănuit că de fapt chiar se uitau la filme porno.

Apoi s-a întâmplat un lucru foarte grav. Mama lui Jimmy a dispărut. Nu fusese răpită, așa s-a spus: plecase de capul ei. Am auzit-o pe Lucerne discutând despre asta cu Frank: se pare că mama lui Jimmy fugise cu o grămadă de informații de mare importanță, așa că membrii Corpurilor de Securitate se lipiseră ca râia de casa lui Jimmy. Și pentru că eram așa bună prietenă cu Jimmy, în curând era posibil să vină și peste noi. Nu că noi am fi avut ceva de ascuns. Dar ar fi fost neplăcut.

I-am trimis imediat un mesaj lui Jimmy ca să-i spun ce rău îmi pare pentru treaba cu mama lui și ca să-l întreb dacă-l pot ajuta cu ceva. Nu era la școală, dar mi-a răspuns la mesaj ceva mai târziu, în aceeași săptămână, după care a venit pe la mine. Era foarte deprimat. Era și-așa destul de rău că mama lui plecase, dar pe deasupra Corpurile de Securitate îi ceruseră lui taică-său să participe la investigații, ceea ce însemna că tatăl lui fusese dus cu forța și închis într-o dubă solară neagră; și-acum două femei din Corpurile de Securitate își băgau nasul prin toată casa și-i puneau o grămadă de întrebări stupide. Cel mai rău era că maică-sa i-o furase pe Killer ca s-o elibereze în natură – îi

lăsase un bilet despre asta. Numai că treaba cu eliberarea în natură era complet aiurea pentru Killer, fiindcă ar fi fost mâncată pe loc de râsuci.

— O, Jimmy! am zis. Asta-i îngrozitor!

L-am prins în brațe și l-am îmbrățișat: începuse să cam plângă. Am început și eu să plâng, și-apoi ne-am bătut unul pe altul ușor pe spate, de parcă am fi avut amândoi brațele rupte sau am fi fost bolnavi de ceva, după care el s-a strecurat cu tandrețe lângă mine, în pat, în timp ce încă ne mai țineam în brațe, de parcă ne-am fi înecat, și-apoi am început să ne sărutăm. Mi se părea că îl ajut pe Jimmy și că el mă ajută, la rândul lui. Era ca o zi de sărbătoare, de pe vremea când eram la Grădinari, când tot ceea ce făceam era special, pentru că sărbătoream ceva. Așa era și acum: sărbătoream ceva.

— Nu vreau să-ți fac rău, a zis Jimmy.

O, Jimmy, m-am gândit eu, te învălui cu lumină.

42

După ce-am făcut-o prima oară, m-am simțit fericită, de parcă aș fi cântat. Nu un cântec melancolic, ci mai degrabă un tril de pasăre. Îmi plăcea să fiu în pat cu Jimmy, mă simțeam așa de protejată când îi simțeam brațele în jurul meu și era uimitor cât de alunecoasă și de mătăsoasă ți se părea pielea când se lipea de pielea altcuiva. Trupul are o înțelepciune a lui, avea Adam Unu obiceiul să spună: vorbea despre sistemul imunitar, dar era adevărat și într-un alt sens. Înțelepciunea asta nu era doar ca și cum ai fi cântat, era ca dansul, doar că mai bine. Eram îndrăgostită de Jimmy, și trebuia să cred că și el era la fel de îndrăgostit de mine.

Am scris în jurnal: JIMMY. Apoi am subliniat cu roșu și am desenat o inimă roșie. Încă eram suficient de suspicioasă în privința scrisului încât să nu scriu absolut tot ceea ce se întâmpla, dar de fiecare dată când făceam sex mai desenam o inimă și o coloram.

Voiam să o sun pe Amanda și să-i povestesc, deși ea îmi spusese odată că oamenii care povestesc despre viața lor sexuală sunt la fel de plicticoși ca ăia care-și povestesc visele. Dar când am intrat în dressing și-am luat tigrul de pluș, telefonul nu mai era acolo.

M-a luat cu frig. Jurnalul încă mai era înăuntrul ursulețului, unde-l ascunsesem. Dar nu mai aveam telefon.

Apoi Lucerne a intrat în camera mea. M-a întrebat dacă nu știam că orice telefon din interiorul Complexului trebuia înregistrat, pentru ca oamenii să nu poată transmite secrete industriale cu el. Era o infracțiune să deții un telefon neînregistrat, iar Corpurile de Securitate puteau detecta astfel de telefoane. Nu știusem asta?

Am scuturat din cap.

— Își pot da seama pe cine ai sunat? am întrebat.

Mi-a răspuns că puteau depista numărul, ceea ce n-ar fi fost deloc bine pentru niciunul dintre cei care comunicaseră prin intermediul telefonului respectiv. Ea n-a spus „n-ar fi fost deloc bine", ci: „ar fi urmat consecințe nedorite."

Apoi mi-a spus că în ciuda convingerii mele că era o mamă rea, în sufletul ei, se gândea la ce era mai bine pentru mine. De exemplu, dacă se întâmpla să găsească un telefon purpuriu de la care fusese apelat frecvent un anumit număr, ar fi putut trimite către numărul respectiv un mesaj de genul: „Scapă de el!!" Așa că dacă ar fi localizat cel de-al doilea telefon, avea să fie într-o pubelă. Iar ea se ocupase personal de aruncarea celui purpuriu. Și acum se ducea să joace golf, sperând că mă voi gândi bine la ceea ce-mi spusese.

Și chiar m-am gândit bine. M-am gândit: „Lucerne și-a călcat pe inimă ca să o salveze pe Amanda. Trebuie să fi știut pe cine sunam. Dar o urăște pe Amanda. Așa că în realitate Lucerne se străduise să-l salveze pe Zeb: în ciuda celor întâmplate, încă îl mai iubește."

Acum, că eram îndrăgostită de Jimmy, dădeam dovadă de mai multă înțelegere în ceea ce o privea pe Lucerne și felul în care se purtase în preajma lui Zeb. Îmi dădeam seama cum ajungeai să faci gesturi extreme pentru

persoana iubită. Adam Unu zicea că atunci când iubești pe cineva, e posibil ca iubirea ta să nu primească răspunsul dorit, dar tot e un lucru bun, pentru că dragostea te înconjoară ca un val de energie, iar de asta ar putea beneficia o ființă despre existența căreia nici măcar nu știai. Exemplul pe care-l folosea era acela al cuiva ucis de un virus și apoi mâncat de vulturi. Nu-mi plăcea comparația respectivă, dar ideea de bază era adevărată; pentru că iată, Lucerne trimisese acel mesaj fiindcă-l iubea pe Zeb, însă efectul colateral era c-o salvase pe Amanda, ceea ce n-avusese inițial de gând. Așa că Adam Unu avea dreptate.

Dar între timp pierdusem legătura cu Amanda. Iar asta mă întrista foarte tare.

Încă îmi mai făceam temele cu Jimmy. Uneori chiar le făceam, când mai erau și alții pe-acolo. În rest, nu. Nu ne lua mai mult de un minut să ieșim din haine și să intrăm unul într-altul, iar Jimmy mă mângâia peste tot și îmi zicea că sunt atât de suplă, ca o silfidă – îi plăceau cuvintele de felul ăsta, nu că eu aș fi știut întotdeauna ce însemnau. Zicea că uneori se simte ca un violator de copii. Mai târziu aveam să pun pe hârtie o parte dintre lucrurile pe care le spusese, de parcă ar fi fost niște profeții. „Jimmy e nemaipomenit mia zis că sunt o silfidă." Nu-mi prea păsa de ortografie, ci mai degrabă de ce simțeam.

Îl iubeam atât de mult! Însă pe urmă am făcut o greșeală. L-am întrebat dacă mai era îndrăgostit de Wakulla sau dacă mă iubea pe mine în locul ei. N-ar fi trebuit să-i pun întrebarea asta. A făcut o pauză prea lungă înainte să-mi răspundă, apoi a zis: Are vreo importanță? Aș fi vrut să spun da, dar în loc de asta am zis că nu. Pe urmă Wakulla Price s-a mutat pe Coasta de Vest, iar

Jimmy a devenit țâfnos și a început din nou să-și petreacă mai mult timp cu Glenn decât cu mine. Așadar primisem un răspuns, și din cauza asta eram tare nefericită.

În ciuda tuturor acestor lucruri, tot mai făceam sex, deși nu foarte des – inimioarele roșii din jurnal apăreau la distanță tot mai mare una de alta. Apoi l-am văzut din întâmplare pe Jimmy la mall cu fata aia mai mare și cu gura spurcată pe care-o chema LyndaLee, despre care se zicea că-i luase la rând pe toți băieții de la școală, unul câte unul, dar rapid, așa cum faci când mănânci boabe de soia prăjite. Jimmy avea mâna dreaptă fix pe fundul fetei, apoi ea i-a dat capul pe spate și l-a sărutat. A fost un sărut lung și umed. Mi-a venit să vomit când mi l-am imaginat pe Jimmy cu ea și mi-am adus aminte ceva ce-mi spusese Amanda despre boli, și m-am gândit că orice o fi având LyndaLee, acum aveam și eu. Și m-am dus acasă, și-am vomitat, și-am plâns, și-apoi m-am băgat în cada mea mare și albă și-am făcut o baie caldă. Dar nu prea m-a liniștit.

Jimmy nu știa că aflasem despre el și LyndaLee. La câteva zile după aceea m-a întrebat dacă poate veni pe la mine ca de obicei, iar eu i-am zis că da. Am scris în jurnal: „Jimmy băgăcios împuțit ce ești, știam c-ai să citești asta, te urăsc, nu înseamnă că dacă mi-am tras-o cu tine îmi și place de tine așa că, ia mai CARĂ-TE!" „Urăsc", subliniat cu două linii roșii, iar „cară-te", cu trei. Pe urmă am lăsat jurnalul pe comodă. Dușmanii pot folosi împotriva ta ceea ce scrii, mi-am zis, dar și tu te poți folosi de asta împotriva lor.

După sex am făcut duș de una singură, iar când am ieșit, Jimmy îmi citea jurnalul și m-a întrebat de ce începusem dintr-odată să-l urăsc. Așa că i-am spus. Am folosit cuvinte pe care nu le mai spusesem niciodată cu voce

tare, iar Jimmy mi-a zis că el nu era omul potrivit pentru mine, că era incapabil să i se dedice complet cuiva din cauza Wakullei Price, care îl terminase din punct de vedere emoțional, dar poate că era el distructiv de la natură, de vreme ce le făcuse rău tuturor fetelor pe care le atinsese. Iar eu l-am întrebat cât de multe fuseseră. Nu puteam să sufăr faptul că mă băga pur și simplu la grămadă cu mai multe fete, de parcă am fi fost piersici sau napi. Pe urmă a zis că el chiar mă plăcea ca persoană, și că de aceea era sincer cu mine, iar eu i-am zis să se ducă învârtindu-se. Așa că ne-am despărțit urât.

Perioada care a urmat a fost foarte întunecată. M-am întrebat ce căutam pe Pământ: nu prea i-ar fi păsat nimănui dacă mai eram sau nu pe-acolo. Poate că ar fi trebuit să renunț la ceea ce Adam Unu numea învelișul meu trupesc și să mă transform într-un vultur sau într-un vierme. Însă pe urmă mi-am amintit ce spuneau Grădinarii: „Ren, viața ta e un dar prețios, iar acolo unde există un dar există și Cineva Care-l Dăruiește, și atunci când primești un dar ar trebui întotdeauna să spui mulțumesc." Așa că asta mi-a fost de oarecare ajutor.

Și mai puteam să aud și vocea Amandei: De ce ești așa de slabă? În dragoste nu primești niciodată înapoi exact cât dai. Ei și, Jimmy s-a plictisit de tine, băieți se mai găsesc, mișună peste tot ca microbii și poți să-i culegi ca pe flori și să-i arunci când s-au ofilit. Dar tu trebuie să te porți de parcă ești tot timpul într-al nouălea cer și în fiecare zi e sărbătoare.

Ceea ce am făcut după aia n-a fost bine, și încă îmi e rușine din cauza asta. M-am dus la Glenn în sala de mese – mi-a trebuit o grămadă de curaj, fiindcă Glenn

răspândea o asemenea răceală, că era, realmente, un sloi de gheață. Și l-am întrebat dacă i-ar plăcea să iasă cu mine. Mă gândeam că o să fac sex cu Glenn, și că Jimmy va afla, și că va fi distrus. Nu că mi-aș fi dorit să fac sex cu Glenn, ar fi fost ca și cum mi-aș fi tras-o cu un set de ustensile pentru salată. Ceva plat și lemnos.

— Să ieșim? a zis Glenn nedumerit. Nu ești cu Jimmy?

I-am răspuns că se terminase, și oricum nu fusese nimic serios, pentru că Jimmy se dădea mereu în spectacol. Pe urmă am scos pe gură primul lucru care mi-a trecut prin cap.

— Te-am văzut cu Grădinarii, la „Arborele Vieții", i-am zis. Îți aduci aminte? Eu am fost cea care te-a condus la Pilar... Cu mierea aia...?

A început să dea semne de neliniște și mi-a zis că ar trebui să luăm un Happicappuchino și să schimbăm câteva vorbe.

N-am schimbat câteva vorbe. Am vorbit o grămadă. Am stat atâta vreme pe la mall, încât ceilalți puști au început să spună că eram un cuplu, dar nu eram – n-a fost niciodată vorba de dragoste. Și-atunci ce-a fost? Cred că Glenn era singura persoană de la HelthWyzer cu care puteam vorbi despre Grădinari, iar reciproca era valabilă și în cazul lui – asta ne lega. Era ca și cum am fi făcut parte dintr-un club secret. Poate că Jimmy nu fusese nici pe departe sufletul meu geamăn – poate că Glenn era. Un gând ciudat, fiindcă Glenn era un tip ciudat. Mai degrabă ca un cyborg, așa cum îl numea Wakulla Price. Era oare vorba de prietenie între noi? Nu i-aș spune nici măcar așa. Uneori se uita la mine de parcă aș fi fost o amibă sau o problemă pe care o rezolva la nanotehnologia bioformelor.

Glenn știa deja destule despre Grădinari, dar voia să afle mai multe. Cum era să trăiești alături de ei în fiecare zi. Ce făceau și ce spuneau, ce credeau cu adevărat. Mă punea să le cânt cântecele, voia să repet ce spunea Adam Unu în discursurile de Zilele Sfinților și de Sărbători: nu râdea niciodată de ele, așa cum ar fi reacționat Jimmy dacă aș fi făcut asta în fața lui. În schimb, mă întreba lucruri de genul: „Așa, deci ei cred că n-ar trebui să folosim decât lucruri reciclate. Dar ce se întâmplă în cazul în care Corporațiile nu mai fac nimic nou? Nu mai avem de unde!" Uneori îmi punea întrebări mai personale, ca de exemplu: „Ai mânca animale dacă ai muri de foame?" și „Chiar crezi că o să vină Potopul Uscat?" Dar eu nu știam întotdeauna ce să-i răspund.

Vorbea și despre alte lucruri. Într-o zi mi-a spus că atunci când te afli într-o situație conflictuală trebuie să elimini regele, ca la șah. I-am zis că lumea nu mai avea regi. Mi-a răspuns că se referea la centrul puterii, dar în ziua de azi asta nu însemna o singură persoană, ci o rețea tehnologică. Adică treaba cu ingineria genetică și codurile, am zis eu, iar el a răspuns: „Ceva de felul ăsta."

Odată m-a întrebat dacă sunt de părere că Dumnezeu era o rețea de neuroni și, dacă era așa, oare cei care aveau acea rețea o transmiseseră prin selecție naturală pentru că ea conferea un avantaj competitiv, sau era doar o caracteristică secundară, și nu un rezultat direct al adaptării evolutive, așa cum era părul roșcat, de exemplu, care nu-ți influențează în niciun fel șansele de supraviețuire. În cea mai mare parte a timpului mă simțeam complet depășită de el, așa că ziceam: „Tu ce crezi?" Iar el avea întotdeauna un răspuns la întrebarea asta.

Jimmy chiar ne-a văzut împreună la mall și chiar a părut șocat; însă nu pentru multă vreme, fiindcă l-am surprins făcându-i lui Glenn un semn cu degetul mare ridicat, ca și cum i-ar fi spus: „Dă-i bătaie, amice, servește-te!" De parcă aș fi fost un obiect care-i aparținea și pe care era dispus să-l împartă cu altcineva.

Jimmy și Glenn au terminat liceul cu doi ani înaintea mea și s-au dus la facultate. Glenn s-a dus la Watson-Crick, unde mergeau toate geniile, iar Jimmy s-a dus la Academia Martha Graham, care era pentru cei care nu se pricepeau la matematică sau la fizică. Așa că măcar nu mai eram nevoită să-l văd pe Jimmy la școală, dându-se la vreo fată nouă. Dar fără Jimmy era aproape la fel de rău cum ar fi fost și cu el acolo.

Într-un fel sau altul, am reușit să trec peste următorii doi ani. Luam note proaste și nu credeam că voi fi acceptată la niciun colegiu – aveam să sfârșesc pe post de sclavă, lucrând cu salariul minim într-un loc din industria cărnii, de pildă la Burgerii Misterioși sau ceva asemănător. Dar Lucerne a tras niște sfori. Am auzit-o vorbind despre asta cu unul dintre prietenii ei de la clubul de golf: „Nu e proastă, dar experiența prin care a trecut când a fost la secta aceea i-a distrus voința, așa că Academia Martha Graham e cea mai bună soluție la care putem ajunge." Deci aveam să fiu în același loc cu Jimmy: asta mă neliniștea atât de tare, încât simțeam că mi se face rău.

Cu o noapte înainte de a lua trenul de mare viteză, mi-am recitit vechiul jurnal și-atunci mi-am dat seama la ce se gândeau Grădinarii când spuneau: „Ai grijă ce scrii." Erau chiar cuvintele mele din vremea când fusesem atât de fericită, numai că acum era un chin să le citesc.

Am coborât în stradă cu jurnalul, am dat colțul și l-am aruncat într-un container cu reziduuri carbonice. Avea să se transforme în petrol, apoi toate inimile alea roșii pe care le desenasem aveau să se împrăștie ca fumul, dar cel puțin așa căpătau o utilitate.

O parte din mine se gândea că o să-l regăsesc pe Jimmy la Martha Graham și că el avea să-mi spună că numai pe mine mă iubise în tot timpul ăsta și că dacă nu cumva se putea să ne împăcăm, iar eu aveam să-l iert, și totul urma să fie nemaipomenit, așa cum fusese la început. Dar o altă parte din mine își dădea seama că șansele ca așa ceva să se întâmple erau nule. Adam Unu zicea că oamenii pot crede două lucruri contrare în același timp, iar acum știam că e adevărat.

SĂRBĂTOAREA ÎNȚELEPCIUNII ȘARPELUI

SĂRBĂTOAREA ÎNȚELEPCIUNII ȘARPELUI

ANUL OPTSPREZECE

Despre importanța cunoașterii instinctive. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, Semeni Muritori, Creaturi Înrudite,

Astăzi celebrăm Sărbătoarea Înțelepciunii Șarpelui, iar copiii noștri și-au dat din nou măsura talentului în privința decorațiunilor. Trebuie să le mulțumim Amandei și lui Shackleton pentru captivanta pictură murală a Șarpelui-Vulpe înghițind Broasca – un mod foarte potrivit de a ne aduce aminte de natura interconectată a Dansului Vieții. În mod tradițional, ca simbol al acestei sărbători folosim dovlecelul, o legumă în formă de Șarpe. Îi mulțumim Rebeccăi, Eva Unsprezece, pentru inovatorul ei Desert Feliat cu Dovlecei și Ridichi. Nu începe nicio îndoială că-l așteptăm cu nerăbdare.

Dar mai întâi trebuie să vă avertizez în legătură cu faptul că anumite persoane fac cercetări neoficiale privitoare la Zeb, multi-talentatul nostru Adam Șapte. În Grădina Tatălui nostru sunt multe Specii, și e nevoie de toate pentru a crea un Ecosistem, iar Zeb a ales opțiunea non-violentă; așa că dacă sunteți întrebați, rețineți că întotdeauna răspunsul cel mai bun e: „Nu știu."

Textul nostru pentru Înțelepciunea Șarpelui este din Matei 10:16: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii." Pentru aceia dintre noi care au fost biologi și au studiat porumbeii sau șerpii, afirmația aceasta stârnește nedumeriri. Șerpii sunt vânători experimentați, care își paralizează sau își strangulează și își zdrobesc prada, un dar mulțumită căruia pot prinde mulți Șoareci și Șobolani. Cu toate acestea, în ciuda priceperii lor înnăscute, nu-i poți numi pe Șerpi „înțelepți". Iar Porumbeii, deși inofensivi pentru noi, sunt extrem de agresivi față de alți Porumbei: un mascul va ataca în mod repetat și va ucide un alt mascul cu un statut inferior dacă i se oferă ocazia. Sfântul Duh e adesea reprezentat sub forma unui porumbel, ceea ce are pur și simplu menirea de a ne informa că acest Duh nu e întotdeauna pașnic: el are și o latură feroce.

Șarpele are o mare încărcătură simbolică în Cuvântul lui Dumnezeu către Om, deși formele pe care le îmbracă sunt variate. Uneori este înfățișat ca un inamic malefic al Omenirii – poate din cauză că atunci când primatele din care ne tragem dormeau în copaci, Șerpii Constrictori se numărau printre puținii lor prădători nocturni. Iar pentru acești strămoși – care nu purtau încălțăminte – a călca pe o Viperă însemna moarte sigură. Însă Șarpele este pus pe același plan și cu Leviatanul, această uriașă creatură marină pe care Dumnezeu a făcut-o ca să-l învețe pe Om ce e umilința și i-a vorbit despre el lui Iov[1], ca un exemplu al Inventivității de care poate da dovadă când vrea să inspire groază.

[1] Vezi Vechiul Testament, *Iov*, cap. 40 și 41.

La Grecii Antici, șerpii erau sacri pentru zeul medicinei. În alte religii, Șarpele care își înghite coada face referire la ciclul Vieții și la începutul și sfârșitul timpului. Pentru că își leapădă pieile, Șerpii au fost și simboluri ale Reînvierii – sufletul lepădându-și vechea formă, din care se ivește plin de strălucire. Un simbol complicat, într-adevăr. Și-atunci cum am putea noi să fim „înțelepți ca șerpii"? Ar trebui să ne înghițim cozile, să-i ispitim pe oameni să facă rău sau să ne încolăcim în jurul dușmanilor și să-i strângem până când mor? În mod sigur nu – pentru că în aceeași frază ni se spune să fim la fel de inofensivi ca Porumbeii.

Înțelepciunea Șarpelui – zic eu – e înțelepciunea *de a simți nemijlocit*, așa cum Șarpele simte vibrațiile din Pământ. Șarpele e înțelept prin aceea că trăiește în prezent, fără a simți nevoia unor contexte intelectuale elaborate. Omenirea se clădește pe sine fără încetare. Pentru că ceea ce la noi este devoțiune și credință, la alte creaturi este știință înnăscută. Niciun Om nu poate cunoaște cu adevărat și pe deplin intențiile lui Dumnezeu. Rațiunea Omului e ca un ac dansând pe capul unui înger[1], atât de măruntă e ea în comparație cu imensitatea Divină ce ne înconjoară.

Așa după cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu către Om: „Or, credința e ființarea celor nădăjduite, dovada lucrurilor celor nevăzute."[2] Acesta este mesajul esențial:

---

[1] Frază construită invers decât celebra *How many angels can dance on the head of a pin?* („Cât de mulți îngeri pot dansa pe un vârf de ac?"), utilizată în mai multe rânduri pentru a respinge angeologia medievală, în particular, și scolasticismul, în general.

[2] Noul Testament, Epistola Sfântului Apostol Pavel către Evrei 11:1.

„*ne*-văzute." Nu-l putem cunoaște pe Dumnezeu analizându-l și măsurându-l; e limpede, analizând și măsurând mai mult decât e cazul, ajungem să avem îndoieli. Prin intermediul lor, am aflat că holocausturile nucleare și Cometele sunt posibile chiar în viitorul apropiat, ca să nu mai vorbim de Potopul Uscat, care, din păcate, ne pândește și a ajuns mai aproape de noi ca oricând. Teama ne slăbește încrederea, și pe această cale își face loc lipsa Credinței; și-atunci ispita de a face rău ni se strecoară în suflete; pentru că dacă tot ne-așteaptă pieirea, ce rost mai are să năzuim spre Dumnezeu?

Noi, Oamenii, trebuie să ne străduim pentru a crede, ceea ce nu e necesar în cazul altor Creaturi. Ele *știu* că zorii vor veni. O pot simți – acea tulburare a genei de lumină, orizontul stârnindu-se. Nu doar orice Vrabie, nu doar orice Raconcs, ci și fiecare Nematodă, și Moluscă, și Caracatiță, și Mo'Hair, și Leomiel – stau cu toții în palmele Sale. Spre deosebire de noi, ei n-au nevoie de Credință.

Cât despre Șarpe, cine poate spune unde i se termină capul și unde-i începe corpul? El îl simte pe Dumnezeu cu întregul ființei sale; simte vibrațiile Divinității care trec prin Pământ și răspunde la ele mai iute ca gândul.

Așadar aceasta este Înțelepciunea Șarpelui spre care tânjim – această plenitudine a Ființei. Să întâmpinăm cu bucurie acele rare momente când, prin Grația Divină, prin Veghe și Izolare și cu ajutorul Plantelor Domnului, ni se oferă cunoașterea ei.

Să cântăm.

PRIMIT-AU ANIMALELE UN DAR DIVIN

Primit-au animalele un dar divin –
O-nțelepciune pentru noi necunoscută:
Știu de la sine cum să-și ducă traiul –
Deși noi o învățăm cu multă trudă.

Cum Dumnezeu le-nvață-n mintea lor
Lor chiar că nu le trebuie manuale
Lumina strigă albinei pe-a ei limbă
Și cârtiței-i șoptește argila moale.

Sapă-n pământ să dea de rodu-i dulce
Și toate de la Domnul hrana-și cată
Dar nu le vezi vânzând sau cumpărând
Și toate-și țin sălașul fără pată.

Șarpele – săgeată de lumină,
Cu corpul lui strălucitor de zale,
Simte orice mișcare din pământ
Urcând prin șira sa unduitoare.

O, ce-aș mai da, ca Șarpele înțelept
Deplin pe toate să le știu,
Nu doar cu Mintea iscodind mereu,
Ci cu un Suflet arzător și viu.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

43

TOBY. SĂRBĂTOAREA ÎNȚELEPCIUNII ȘARPELUI

Anul Douăzeci și cinci

„Sărbătoarea Înțelepciunii Șarpelui. Lună în creștere." Toby notează Sărbătoarea și faza lunii în carnețelul ei roz, cu ochiul care clipește conspirativ și perechea de buze rujate. Săptămâna cu lună în creștere e cea în care se tund pomii, ziceau Grădinarii. Folosește la plantat ce-i nou, retează ce-i vechi. Un moment potrivit ca să te cizelezi pe tine însuți cu unelte ascuțite, să îndepărtezi acele părți neesențiale la care e nevoie de ajustări. Cum ar fi propriul cap, de exemplu.

— O glumă, zice ea cu voce tare.

Ar trebui să evite astfel de gânduri morbide.

Astăzi o să-și taie unghiile de la mâini. Și pe cele de la picioare: n-ar trebui lăsate să crească la întâmplare. Își poate face o manichiură: aici se găsesc o mulțime de cosmetice, sunt rafturi întregi cu așa ceva. Delicioasa Ojă AnooYoo. Crema de Netezire AnooYoo cu prună, Fântâna Tinereții – Tratament Total AnooYoo: „Exfoliază epiderma cojită!" Dar ce rost are să-ți bați capul cu oja, cu netezirea sau cu exfolierea? Dar de ce să nu ți-l bați? Oricare opțiune e la fel de lipsită de sens.

„Fă-o pentru tine", așa suna cântecelul din reclama AnooYoo. „Noul Sine." Aș putea să mă înnoiesc cu totul,

se gândește Toby. Încă un nou eu, proaspăt ca un șarpe. La câte am ajuns până acum?

Cu pași apăsați, urcă scara care duce pe acoperiș, ridică binoclul la ochi și cercetează domeniul, cât poate cuprinde cu privirea. Printre buruienile de lângă liziera pădurii se mișcă ceva: să fie porcii? Dacă-i așa, stau ascunși. Vulturii încă se mai adună în jurul masculului mort. Probabil că e deja prelucrat de o grămadă de nanobioforme: trebuie să se fi făcut tocmai bun.

Iată ceva diferit. Undeva, mai aproape de clădire, paște un pâlc de oi. Sunt cinci: trei Mo'Hair – una verde, una roz și una de un purpuriu aprins – și alte două oi cu înfățișare aparent obișnuită. Părul lung al oilor Mo'Hair nu e deloc îngrijit – are noduri încâlcite, e plin de crenguțe și frunze uscate. Pe ecran, în reclame, apăreau cu un păr strălucitor – vedeai o oaie fluturându-și părul, apoi o fată frumoasă își flutura și ea o coamă bogată din același fel de păr. „Mai mult păr cu Mo'Hair!" Dar nu se descurcau la fel de bine în lipsa tratamentelor cosmetice.

Oile s-au strâns laolaltă și și-au ridicat capetele. Toby vede și de ce: ghemuiți printre buruieni, doi leomiei se pregătesc de vânătoare. Poate că oile le simt mirosul, care probabil că le zăpăcește – în parte leu, în parte miel.

Oaia Mo'Hair de culoare purpurie e cea mai agitată. Ferește-te să arăți ca o pradă, îi zice Toby în gând. E aproape sigur că leomieii au de gând s-o vâneze pe cea purpurie. O despart de grup și o urmăresc pe o distanță scurtă. Sărmanul animal se împiedică în propria podoabă capilară – arată ca o sperietoare umblătoare cu perucă –, iar leii o pun rapid la pământ. Le ia ceva vreme până-i găsesc gâtul prin părul acela des, iar oaia, cu mișcări

împleticite, se ridică de câteva ori înainte ca leomieii să termine de-a binelea cu ea. Apoi se potolesc și se apucă să mănânce. Celelalte oi au luat-o la goană aiurea, behăind dezorientate, dar acum au început din nou să pască.

Astăzi avusese de gând să se ocupe de grădină, să culeagă niște verdețuri: rezerva ei de hrană conservată și uscată dispare văzând cu ochii, la fel ca luna pe cer. Dar se hotărăște să n-o facă, din cauza leomieilor. Toate felinele te atacă pe furiș: una dintre ele ți se învârte pe sub nas ca să-ți distragă atenția, pe când cealaltă se strecoară în tăcere pe la spate.

După-amiază trage un pui de somn. Luna în creștere cheamă din urmă trecutul, zicea Pilar: orice se desprinde din umbră trebuie primit ca o binecuvântare. Și trecutul chiar se întoarce la ea: casa albă de lemn din copilărie, copacii obișnuiți, pădurea din fundal, bătând în albastru, de parcă ar fi cuprinsă de ceață. Pe fundalul ei se conturează silueta unei căprioare, stând țeapănă ca o decorațiune de peluză, cu urechile ciulite. Tatăl ei sapă cu o lopată, lângă grămada de țăruși pentru gard; mama ei e doar o apariție fugară la fereastra bucătăriei. Poate că face supă. Liniștea învăluie totul, de parcă n-are să se termine niciodată. Dar unde-i Toby în imaginea asta? Pentru că e o imagine. E plată, ca un tablou pe un perete. Ea nu e acolo.

Își deschide ochii: are lacrimi pe obraji. Nu eram în imagine pentru că eu sunt rama, își spune. Nu e adevăratul trecut. Sunt doar eu, punând totul laolaltă. E doar o mână de conexiuni neuronale tocite. E doar un miraj.

E clar că pe-atunci eram o persoană optimistă, se gândește ea. În locul acela. Mă trezeam fluierând. Știam că în lume se întâmplă lucruri nedrepte, se vorbea despre

ele, le văzusem la știri. Dar lucrurile acelea nedrepte erau nedrepte în altă parte.

Când ajunsese la colegiu, nedreptatea se mutase mai aproape. Își amintește senzația aceea apăsătoare, ca și cum ai pândi tot timpul un zgomot de pași grei ca piatra, apoi ciocănitul la ușă. Toată lumea știa. Nimeni nu recunoștea că știe. Dacă alții deschideau subiectul, te făceai că nu-i auzi, pentru că ceea ce spuneau era deopotrivă din cale-afară de evident și de neconceput.

„Secătuim Pământul. E aproape complet stors de vlagă." Nu poți trăi cu asemenea temeri și să continui să fluieri. Așteptarea crește în tine ca un val. Începi să-ți dorești să se termine. Te trezești adresându-i-te cerului: „Fă-o odată! Fă ce poți mai rău! Pune-i capăt!" Simte fiorul presimțirii începând să-i urce pe șira spinării, indiferent că doarme sau e trează. Nu dispăruse niciodată, nici printre Grădinari. Mai ales – odată cu scurgerea timpului – printre Grădinari.

44

În duminica de după Ziua Înțelepciunii Șarpelui a fost Ziua Sfântului Jacques Cousteau. Era în Anul Optsprezece – anul scindării, deși Toby încă nu știa asta. Își amintește că se străduia să treacă cu bine de străzile din Hazna pentru a ajunge la Clinică, la obișnuitul Consiliu de sâmbătă seara al Adamilor și Evelor. Nu prea murea de nerăbdare să participe la el. În ultima vreme, întâlnirile degeneraseră, transformându-se în certuri.

Cu o săptămână înainte, își dedicaseră tot timpul problemelor teologice. Chestiunea dinților lui Adam, în primul rând.

— *Dinții* lui Adam? izbucnise Toby.

Trebuia să se străduiască să-și controleze asemenea expresii de surpriză pe care ceilalți le-ar fi putut lua drept critici.

Adam Unu explicase că o parte dintre copii erau supărați fiindcă Zeb le explicase diferențele dintre dinții potriviți pentru sfâșiat și mușcat ai carnivorelor și cei pentru mestecat și rumegat ai ierbivorelor. Copiii vruseseră să știe – de vreme ce Adam fusese creat vegetarian, așa cum cu siguranță și era – de ce prezentau dinții omului caracteristici așa eterogene.

— N-ar fi trebuit să aducă subiectul în discuție, mormăise Stuart.

— Ne-am schimbat după Cădere, venise explicația isteață a Nualei. Am evoluat. Odată ce omul a început să mănânce carne, ei bine, normal că...

Asta ar însemna să pui carul înaintea boilor, a zis Adam Unu; n-aveau să-și atingă scopul de a reconcilia descoperirile științifice cu opiniile lor religioase asupra vieții pur și simplu prin ignorarea regulilor primei categorii. Le-a cerut să cugete la această dilemă și să propună soluții la o dată ulterioară.

Apoi s-au întors la problema veșmintelor din piei de animale pe care Dumnezeu le-a oferit lui Adam și Evei la finalul capitolului al treilea din Facerea. Problematica „îmbrăcăminte de piele"[1].

— Asta îi tulbură foarte tare pe copii, zisese Nuala.

Toby înțelegea de ce erau atât de consternați. Oare Dumnezeu ucisese și jupuise o parte dintre iubitele Sale Creaturi ca să facă aceste veșminte de piele? Dacă asta făcuse, îi dăduse omului un exemplu foarte dăunător. Și dacă nu, atunci de unde apăruseră aceste veșminte din piele?

— Poate că animalele respective muriseră de moarte naturală.

Asta era Rebecca.

— ...Iar Dumnezeu n-a vrut să se irosească.

Ea se pricepea de minune să folosească ce rămânea.

— Poate era vorba despre animale foarte mici, intervenise Katuro. Animale care trăiesc puțin.

— Asta e o posibilitate, spusese Adam Unu. Să o acceptăm deocamdată, până când apare o explicație mai plauzibilă.

---

[1] Vechiul Testament, *Facerea* 3:21.

La început, când de-abia căpătase statutul de Evă, Toby întrebase dacă chiar e necesar să se despice firul în patru cu asemenea probleme teologice, iar Adam Unu îi răspunsese că era.

— Adevărul e, zisese el, că majorității oamenilor nu le pasă de alte Specii, nici măcar în vremuri de restriște. Nu le pasă decât de ceea ce urmează să mănânce, ceea ce e destul de firesc: trebuie să mâncăm, altfel am muri. Dar dacă Dumnezeu e cel căruia îi pasă? Am evoluat astfel încât să credem în zei, așa că această înclinație a noastră spre credință trebuie să ne confere un avantaj evolutiv. Punctul de vedere strict materialist – că noi suntem un experiment cu proteine animale produs de la sine –, e mult prea dur și dezolant pentru majoritatea și duce la nihilism. Așa stând lucrurile, trebuie să călăuzim convingerile populare într-o direcție favorabilă biosferei, subliniind pericolele care ne pasc dacă-l mâniem pe Dumnezeu prin trădarea încrederii sale în stăpânirea noastră.

— Ceea ce vrei să spui e că dacă în povestea asta îl includem și pe Dumnezeu, apare și pedeapsa.

— Da, a răspuns Adam Unu. Dar pedeapsa apare și dacă nu-l includem pe Dumnezeu în poveste – e de la sine înțeles. Însă oamenii sunt mai puțin dispuși să creadă așa ceva. Dacă există o pedeapsă, ei vor să existe și un pedepsitor. Nu le plac catastrofele inexplicabile.

Care va fi subiectul de astăzi? s-a întrebat Toby. Care fusese fructul mâncat de Eva din Pomul Cunoașterii? N-avea cum să fie un măr, având în vedere stadiul horticulturii de atunci. O curmală? O bergamotă? Consiliul deliberase îndelung în privința acesteia. Toby se gândise să propună o căpșună, însă pe vremea aceea căpșunele nu creșteau în copaci.

În vreme ce mergea, Toby era conștientă, ca întotdeauna, de prezența altor oameni pe stradă. Putea să privească înainte, la stânga și la dreapta, în ciuda pălăriei de soare. Se folosea de opririle în pragul clădirilor, de reflexiile din vitrine pentru a vedea în spate. Dar nu putea scăpa de senzația că cineva se furișa în urma ei – că avea să-i coboare pe gât o mână cu vene roșii și albastre și cu o brățară din cranii mici. Blanco nu mai fusese văzut prin Laguna cu Zoaie de ceva vreme – încă mai era la Painball, așa ziceau unii; ba nu, plecase peste ocean, ca mercenar, ziceau alții – dar era ca ceața deasă; moleculele lui erau mereu în aer.

Era cineva în spatele ei – simțea asta ca pe un fior între omoplați. Trecuse pragul unei clădiri și se întorsese cu fața la trotuar, apoi răsuflase ușurată: era Zeb.

— Bună, iubito, a zis el. Cum te împaci cu căldura asta?

A început să se plimbe alături de ea, cântând doar pentru sine:

> Pe toți ne doare-n cot,
> Pe toți ne doare-n cot,
> Și de-aia suntem în rahat,
> Pen'că pe toți ne doare-n cot!

— Poate c-ar fi bine să nu mai cânți, a spus Toby pe un ton neutru.

Nu era înțelept să atragi atenția asupra ta pe un trotuar dintr-un cartier plebeu, mai ales dacă erai Grădinar.

— Nu mă pot abține, a zis Zeb vesel. Dumnezeu e de vină. A împletit muzica în țesătura ființei noastre. El te aude mai bine când cânți, așa că în momentul ăsta ar trebui să audă asta. Sper că-i place, a adăugat el pe un

ton pios, care-l maimuțărea pe cel al lui Adam Unu – un ton pe care-l folosea adesea, însă nu când era Adam Unu de față.

Nesupunere pe ascuns, s-a gândit Toby: s-a săturat să fie cimpanzeul beta.

De când devenise Evă, aflase multe despre statutul lui Zeb printre Grădinari. Fiecare loc în care exista un Acoperiș de-al Grădinarilor și fiecare celulă-Trufă își desfășurau activitatea independent, dar de două ori pe an trimiteau mereu delegați la o conferință de la centru, care, din motive de securitate, nu se ținea niciodată de două ori în același depozit abandonat. Zeb se număra mereu printre delegați: avea calitățile necesare pentru a trece prin cartierele plebee mai dure și pe lângă punctele de pază ale Corpurilor de Securitate fără să fie jefuit, prins la înghesuială de șmecherași, împușcat cu atomizorul sau arestat. Poate că de aceea i se permitea să încalce câte puțin regulile Grădinarilor.

Adam Unu participa rar la aceste conferințe. Drumul până acolo era plin de pericole; în plus, se presupunea că dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Zeb, se puteau lipsi de el, ceea ce nu era valabil în cazul lui Adam Unu. În teorie, frăția Grădinarilor nu avea un lider absolut, dar în practică, acesta era Adam Unu, respectatul ei fondator și guru. Mâna de fier în mănușă de catifea a vorbelor sale avea mare greutate la conferințele Grădinarilor, și cum el era rareori acolo ca să se folosească de acea mână de fier, o făcea prin intermediul lui Zeb. Iar asta trebuie să fi fost o treabă tentantă: oare ce-ar fi fost dacă Zeb începea să ignore hotărârile lui Adam Unu, înlocuindu-le cu propriile hotărâri? Astfel de metode fuseseră folosite ca să schimbe regimuri și să răstoarne împărați.

— Ai veşti proaste? l-a întrebat atunci Toby pe Zeb.

Indiciul după care se luase era cântecul: Zeb era enervant de vesel de fiecare dată când avea veşti rele.

— De fapt, începuse Zeb, am pierdut legătura cu unul dintre oamenii noştri infiltraţi în Complexe – băiatul care era curier. S-a făcut nevăzut.

Toby aflase despre curier când devenise Evă. El dusese probele pentru biopsia lui Pilar şi-i transmisese diagnosticul fatal – ambele ascunse într-un borcan cu miere. Dar asta era tot ce ştia: Adamii şi Evele îşi împărtăşeau informaţiile, dar numai în măsura în care era absolut necesar. Pilar murise cu mulţi ani în urmă: băiatul care era curier nu prea mai avea cum să fie băiat acum.

— S-a făcut nevăzut? a întrebat ea. Cum aşa?

Folosise vreo soluţie pentru depigmentarea pielii? Sigur nu despre asta era vorba.

— Înainte stătea la HelthWyzer, dar acum a terminat liceul şi s-a mutat la Institutul Watson-Crick, aşa că a dispărut de pe radar. Nu că am avea noi cine ştie ce radar, a adăugat el.

Toby a aşteptat. Aşa era cu Zeb, n-avea rost să-l grăbeşti sau să-l tragi de limbă.

— Rămâne între noi, da? a zis el după o vreme.

— Sigur, a răspuns Toby.

Nu sunt decât o ureche care să asculte, s-a gândit ea. Un însoţitor fidel ca un câine. Un izvor de tăcere. Nimic mai mult. După ce Lucerne spălase putina cu patru ani în urmă, se întrebase în treacăt dacă la un moment dat avea să fie ceva mai mult între ea şi Zeb. Dar nu se alesese nimic de această dorinţă. Nu am corpul potrivit, îşi zisese ea. Prea musculoasă. E clar că lui îi place să te unduieşti un pic.

— Consiliul nu știe despre treaba asta, ai înțeles? a zis Zeb. Faptul că s-a făcut nevăzut nu poate decât să le sporească și mai mult temerile.

— O să uit tot ce-aud, a răspuns Toby.

— Tatăl lui a fost prieten cu Pilar – ea s-a ocupat de mutațiile genetice ale plantelor la HelthWyzer. La vremea aceea, îi cunoșteam pe amândoi. Dar lui nu i-a căzut deloc bine când a aflat că răspândeau intenționat boli printre oameni cu ajutorul suplimentelor ălora falsificate – pentru a-i folosi gratuit pe post de cobai de laborator, ca mai apoi să încaseze bani de la ei pentru tratarea acelorași boli. Abilă escrocherie, să iei o grămadă de bani de pe urma unor chestii pe care tot tu le-ai cauzat. Asta l-a făcut să aibă mustrări de conștiință. Așa că tăticul ne-a furnizat niște informații interesante. După care a avut un accident.

— Un accident...? a zis Toby.

— A căzut de pe un pod rutier, la o oră de vârf. A ajuns carne tocată.

— Asta-i un pic prea sugestiv, a zis Toby. Pentru un vegetarian.

— Scuze, a răspuns Zeb. S-a zvonit că s-ar fi sinucis.

— Deduc că n-a fost așa, a spus Toby.

— Noi îi zicem Corpucidere. Dacă ești într-o Corporație și faci ceva ce nu le place, ești mort. E ca și cum te-ai fi împușcat singur.

— Înțeleg, a zis Toby.

— În fine, să ne întoarcem la băiatul cu pricina. Maică-sa lucra la diagnostice, în HelthWyzer, iar el i-a spart parola cu care intra în contul laboratorului și a putut să introducă în sistem chestiile pe care le voiam noi. Un hacker de geniu. Maică-sa s-a măritat cu un tip important de la HelthWyzer Central, iar băiatul s-a dus cu ea.

— Acolo unde e Lucerne acum, a zis Toby.

Zeb i-a ignorat observația.

— Le-a spart sistemele de securitate și a inventat vreo câteva identități false, apoi am luat din nou legătura cu el. Am avut vești o vreme, pe urmă nimic.

— Poate că nu mai e interesat, a zis Toby. Sau poate că a fost prins.

— Poate, a răspuns Zeb. Dar el e jucător de șah tridimensional, îi plac provocările. E iute la minte. Și nici nu se teme de nimic.

— Câți mai avem ca el? a întrebat Toby. În complexe, vreau să zic.

— Nu mai avem niciun hacker la fel de priceput, a răspuns Zeb. Nu mai e nimeni ca el.

45

Au ajuns la Clinică și au intrat în Camera pentru Oțet. Toby și-a făcut de lucru prin spatele a trei butoaie uriașe, a descuiat raftul pentru sticle și l-a tras în afară ca să poată deschide ușa ascunsă. Îl auzea pe Zeb cum își suge burta ca să se strecoare pe lângă butoaie: nu avea o grăsime din aceea molatecă, dar era masiv.

Încăperea secretă era aproape complet ocupată de o masă înjghebată din scânduri vechi de pardoseală, cu o adunătură pestriță de scaune. Pe unul dintre pereți era o pictură recentă în acuarelă – Sfântul E. O. Wilson[1] al himenopterelor – realizată de Nuala într-unul dintre prea frecventele ei momente de inspirație artistică. Sfântul era înfățișat cu soarele în spate, ceea ce îi conferea un soi de aură. Pe chip avea un zâmbet extatic, iar în mână ținea un borcan pentru colectat insecte, conținând câteva puncte negre. Astea erau albinele, a presupus Toby, sau poate furnicile. Așa cum se întâmpla adesea în picturile cu Sfinți ale Nualei, unul dintre brațele personajului era mai lung decât celălalt.

S-a auzit o bătaie ușoară în ușă, apoi Adam Unu s-a strecurat înăuntru. Pe urmă au apărut pe rând și restul.

---

[1] Biolog, cercetător și naturalist american.

Adam Unu era altă persoană în spatele scenei. Nu complet diferit – nu era mai puțin sincer –, dar era mai practic. Și mai abil.

— Haideți să spunem o rugăciune în tăcere pentru succesul dezbaterilor noastre, a început el.

Întâlnirile lor începeau întotdeauna așa. Lui Toby îi venea greu să se roage în înghesuiala din încăperea secretă: era prea conștientă de ghiorțăielile intestinelor, de izurile mirosurilor intime, de trosnetele și mișcările trupurilor. Dar ei îi venea greu să se roage oricum.

Rugăciunea tăcută părea să fi fost cronometrată. Când capetele s-au ridicat și ochii s-au deschis, Adam Unu a aruncat o privire împrejurul camerei.

— E un tablou nou... cel de pe perete? a zis el.

Nuala radia.

— E Sfântul E. O., a zis ea. Wilson al himenopterelor.

— Îi seamănă atât de mult, draga mea, a zis Adam Unu. Nu ne putem asuma riscuri inutile. Am putea s-o ținem mereu ascunsă în această cameră secretă, dacă e necesar.

În comparație cu bărbații, procentul de femei care fugeau din Corporații era de trei la unu. Nuala zicea că asta se întâmpla pentru că femeile aveau mai mult simț etic, Zeb spunea că e din cauză că sunt mai sensibile, iar după părerea lui Philo, asta n-avea nicio importanță. Acești fugari aduceau adesea informații clandestine. Formule. Șiruri lungi de coduri. Secrete de laborator, minciuni patentate. La ce le foloseau Grădinarilor toate astea? se întrebase Toby. Cu siguranță că nu le vindeau pe post de materiale de spionaj industrial pentru Corporații, deși le-ar fi adus profituri mari de la rivalii străini ai acestora.

Din câte își putea da seama, pur și simplu le păstrau; deși era posibil ca Adam Unu să fi visat în secret să refacă toate Speciile dispărute prin intermediul codurilor ADN păstrate, odată ce un viitor mai etic și cu mijloace tehnice mai capabile ar fi înlocuit prezentul întunecat. Clonaseră un mamut, așa că de ce nu le-ar fi clonat pe toate? Să fi fost asta viziunea lui asupra Arcei supreme?

— Noua noastră invitată vrea să-i transmită un mesaj fiului ei, a zis Adam Unu. Își face griji că l-a părăsit în ceea ce ar putea fi un moment crucial al vieții lui. Jimmy îl cheamă pe băiat. Cred că acum e la Academia Martha Graham.

— O carte poștală, a zis Zeb. O să zicem că e din partea mătușii Monica. Dați-mi adresa, o s-o trimit prin Anglia – unul dintre oamenii noștri din celulele-Trufe are drum pe-acolo săptămâna viitoare. Cei din Corpurile de Securitate au s-o citească, bineînțeles. Ei citesc toate vederile.

— Vrea să-i spunem că raconcsul lui a fost eliberat în natură, în Parcul Tradiției, unde trăiește liber și fericit. Îl cheamă – vai – Killer.

— O, Cristoase care zbori cu balonul! a zis Zeb.

— Nu e nevoie de așa limbaj, a spus Nuala.

— Îmi pare rău, dar oamenii ăștia complică foarte tare lucrurile, a zis Zeb. E al treilea mesaj pe luna asta despre un raconcs de casă. Pe urmă au să urmeze gerbilii[1] și șoriceii.

— Mie mi se pare emoționant, a zis Nuala.

— Probabil că uneori popa face totuși ceea ce zice, a spus Rebecca.

---

[1] Gerbilul este un mic rozător originar din Africa.

Lui Toby îi revenise sarcina de a avea grijă de noua refugiată. Numele ei conspirativ era Cap de Ciocan, pentru că înainte de a pleca din HelthWyzer se zicea că i-ar fi făcut bucăți calculatorul soțului ei cu un set de scule pentru uz casnic, ca să nu se descopere câte informații sustrăsese. Era slăbuță și cu ochi albaștri și nu se arăta nici pe departe calmă. Ca toți cei care fugeau dintr-o Corporație, își imagina că era singura care îndrăznise să facă pasul eretic și crucial de a sfida o Corporație; și la fel ca toți ceilalți, simțea o nevoie disperată să i se spună ce om bun era.

Toby se conformase. O lăudase pe Cap de Ciocan pentru curajul ei, ceea ce era adevărat, și pentru istețimea de a alege o cale atât de ocolită și sinuoasă, și-i spusese cât de valoroase erau pentru ei informațiile pe care le furnizase. În realitate, nu le adusese nimic nou – era vorba despre bine cunoscutul material despre transplantul de neocortex de la om la porc –, dar ar fi fost mai mult decât lipsit de amabilitate să-i spună adevărul. Trebuie să întindem o plasă largă, așa zicea Adam Unu, deși o parte dintre pești ar putea fi mărunți. În plus, trebuie să aducem o rază de speranță, pentru că dacă le spui oamenilor că nu pot face nimic, vor face lucruri mai rele decât nimic.

Toby o înfășurase pe Cap de Ciocan într-o rochie albastru-închis de-a femeilor-Grădinar, adăugând și-un con pentru filtrarea aerului ca să-i ascundă chipul. Dar femeia era neliniștită și agitată și tot întreba dacă poate să fumeze o țigară. Toby i-a răspuns că niciunul dintre Grădinari nu fuma – nu fuma tutun – așa că dacă era surprinsă făcând-o, asta ar fi dat-o de gol. Și oricum nu se găseau țigări pe Acoperiș.

Cap de Ciocan a măsurat podeaua cu pasul și și-a ros unghiile până când lui Toby i-a venit s-o plesnească.

Nu ți-am cerut noi să vii aici și să ne pui ștreangul de gât pentru niște informații obosite și de rahat, ar fi vrut să-i spună. În cele din urmă îi dăduse femeii niște ceai de mușețel în care pusese Opiu, doar ca s-o scoată din circulație.

46

A doua zi era Sfântul Aleksander Zawadzki[1] din Galiția. Un sfânt de mică importanță, care se număra însă printre preferații lui Toby. Trăise în vremuri tulburi – când nu fuseseră vremuri tulburi în Polonia? –, dar își continuase neabătut cercetările pașnice și cam absurde, catalogând florile din Galiția și dând nume gândacilor de-aici. Și Rebecca îl simpatiza: își punea șorțul care avea o broderie aplicată cu fluturi și făcea biscuiți în formă de gândăcei pentru gustarea copiilor mai mici, ornându-l pe fiecare în parte cu un „A" și un „Z". Copiii inventaseră un cântecel doar al lor despre sfânt: „Aleksander, dragul nostru, ai gândaci în nas! Suflă-i deci într-o batistă și-i bagă în atlas!"

Era pe la zece dimineața. Cap de Ciocan încă mai dormea după Opiul din ajun: Toby exagerase, dar nu se simțea prea vinovată, iar acum avea ceva timp la dispoziție ca să se achite de sarcinile ei obișnuite. Se echipase cu voalul pentru albine și niște mănuși și-și aprinsese foalele pentru fum: le explicase albinelor că avea de gând să-și petreacă dimineața adunând fagurii

[1] Naturalist polonez (1798-1868), autor al unei liste cu flora și fauna din Galiția (regiune istorică împărțită în prezent între Polonia și Ucraina).

întregi. Dar înainte să înceapă să le afume, își făcuse apariția Zeb.

— Vești de rahat, a zis el. Individul tău a ieșit iar de la Painball.

La fel ca toți Grădinarii, Zeb știa și el povestea despre cum Adam Unu și corul Muguri și Flori o salvaseră pe Toby de Blanco – făcea parte din istoria orală. Dar el îi intuise și teama. Deși nu vorbiseră niciodată despre asta.

Toby a simțit împunsătura unei săgeți înghețate. Și-a ridicat vălul.

— Serios?

— Mai bătrân și mai rău, a răspuns Zeb. Țăcănitul ăsta ar fi trebuit să ajungă de mult hrană pentru vulturi. Dar probabil că are prieteni sus-puși, pentru că e din nou șef la Burgerii Misterioși, în Laguna cu Zoaie.

— Asta dacă rămâne acolo, a zis Toby, încercând să adopte un ton ferm.

— Albinele pot să mai aștepte, i-a zis Zeb, apucând-o de braț. Trebuie să stai jos. O să mă interesez. Poate că a uitat complet de tine.

A dus-o pe Toby la bucătărie.

— Scumpo, pari terminată, a zis Rebecca. Ce-ai pățit?

Toby i-a povestit.

— Fir-ar să fie! a zis Rebecca. O să-ți fac niște Ceai Salvator – la cum arăți, sigur ai nevoie de el. Nu-ți face griji – karma pe care o are omul ăla o să-i vină de hac într-o zi.

Însă *ziua aceea* era mult prea îndepărtată, s-a gândit Toby.

Era după-amiază. Mulți dintre Grădinarii obișnuiți erau adunați pe acoperiș. Unii legau din nou roșiile și ridicau dovleceii care fuseseră doborâți de furtună, una mai

violentă decât de obicei. Alții stăteau la umbră, văzându-și de tricotatul, de împletitul și de cârpitul lor. Adamii și Evele erau neliniștiți, ca întotdeauna când adăposteau un fugar – oare Cap de Ciocan nu fusese urmărită? Adam Unu pusese oameni de pază; el însuși stătea la marginea acoperișului într-un picior, într-o postură de meditație, dar cu un ochi spre strada care se întindea dedesubt.

Cap de Ciocan se trezise, iar Toby o pusese să adune melcii de pe salate; le spusese Grădinarilor de rând că femeia era o nouă convertită, una timidă. Văzuseră atâția nou-convertiți venind și plecând!

— Dacă primim vreo vizită – îi zisese Toby lui Cap de Ciocan –, orice ți se pare că aduce cu o inspecție, trage-ți pălăria de soare pe ochi și dă-i înainte cu melcii. Poartă-te ca și cum ai face parte din decor.

Ea însăși se ocupa de afumarea albinelor, conform teoriei că era cel mai bine să te porți ca de obicei.

Pe urmă Shackleton, Crozier și micul Oates au apărut urcând în grabă scara de incendiu, urmați de Amanda și apoi de Zeb. S-au dus direct la Adam Unu. El i-a făcut lui Toby un semn cu bărbia: „Vino și tu cu noi."

— A fost o încăierare în Laguna cu Zoaie, a zis Zeb după ce s-au adunat în jurul lui Adam Unu.

— Încăierare? a spus Adam Unu.

— Noi doar ne uitam, a zis Shackleton. Dar ne-a văzut.

— Ne-a făcut niște împuțiți de hoți de carne, a zis Crozier. Era beat.

— Nu era beat, era drogat, a zis Amanda pe un ton de expert. A încercat să mă lovească, dar am făcut figura *satsuma*.

Toby a zâmbit puțin: era o greșeală s-o subestimezi pe Amanda. Acum ajunsese o amazoană înaltă și bine legată

și mergea la cursurile lui Zeb de Limitare a Masacrului Urban. La fel și cei doi acoliți devotați ai ei. Trei, dacă-l puneai la socoteală și pe Oates, însă el era abia la nivelul de îndrăgostit fără speranță.

— La cine vă referiți? întrebase Adam Unu. Unde s-a întâmplat asta?

— La Burgerii Misterioși, a răspuns Zeb. Voiam să vedem dacă așa e – auzisem că Blanco s-a întors.

— Zeb i-a aplicat figura *unagi*, a zis Shackleton. A fost super!

— Chiar v-ați dus acolo? a zis Adam Unu, cam iritat. Noi avem alte modalități de a...

— Pe urmă l-au înconjurat cei din Fuziunea Asiatică, a zis Oates atâțat. Aveau sticle!

— Iar el a scos un cuțit super tare, a zis Croze. I-a găurit pe vreo doi.

— Sper că nu s-au produs daune ireparabile, a zis Adam Unu. Oricât de mult am condamna noi existența Burgerilor Misterioși și oricâte neajunsuri ne-ar aduce acest... acest nefericit individ, suntem împotriva violenței.

— Șandramaua răsturnată, carnea împrăștiată peste tot. El nu s-a ales decât cu tăieturi și cu vânătăi, a zis Zeb.

— Asta e regretabil, a zis Adam Unu. E adevărat că uneori trebuie să ne apărăm, iar noi am mai avut necazuri cu acest... cu el. Dar mi se pare mie, sau în cazul de față noi am fost cei care am atacat primii? a întrebat el, încruntându-se către Zeb. Sau am provocat un atac? E oare corect?

— Nenorocitul și-o cerea, a răspuns Zeb. Ar trebui să primim medalii.

— Calea pe care mergem noi e cea a păcii, a zis Adam Unu, încruntându-se și mai mult.

— Pacea merge doar până la un punct, a zis Zeb. Au dispărut cel puțin o sută de specii noi în ultima lună. Și-au fost mâncate, la dracu'! Nu putem să stăm pur și simplu aici și să vedem cum începe să se stingă lumina. Trebuie să începem de undeva. Azi Burgerii Misterioși, mâine nenorocitul ăla de lanț de restaurante *gourmet*, Rarity. Ăsta trebuie să dispară.

— În privința Creaturilor, rolul nostru este acela de a fi martori, a spus Adam Unu. Și de a păstra amintirea și genomurile celor dispărute. Împotriva violenței nu se poate lupta cu violență. Credeam că am căzut de acord asupra acestui lucru.

Au urmat câteva clipe de tăcere. Shackleton, Crozier, Oates și Amanda îl fixau cu privirea pe Zeb. Zeb și Adam Unu se fixau cu privirea unul pe celălalt.

— Oricum, acum e prea târziu, a zis Zeb. Blanco e turbat de furie.

— O să treacă granițele mafioților plebei? a întrebat Toby. O să ne atace aici, în Hazna?

— La starea în care e acum, nici nu încape îndoială, a răspuns Zeb. Mafioții obișnuiți nu-l mai sperie. E un om care a fost de mai multe ori la Painball.

Zeb i-a avertizat pe Grădinarii adunați acolo, a pus oameni de pază în jurul acoperișului și i-a plasat pe cei mai puternici gardieni la picioarele scării de incendiu. Adam Unu a protestat, spunând că a te purta ca dușmanii tăi înseamnă să te cobori la nivelul lor. Zeb i-a replicat că dacă vrea să abordeze problema apărării altfel, e liber s-o facă, dar dacă nu, n-ar trebui să-și mai bage nasul în treaba asta.

— Se-ntâmplă ceva, a zis Rebecca, care stătea de pază. Se pare că vin trei dintre ei.

— Indiferent ce faci – i-a zis Toby lui Cap de Ciocan –, nu da înapoi, ca și cum ți-ar fi frică. Nu face nimic care să atragă atenția.

Apoi s-a dus la marginea acoperișului să se uite. Trei indivizi de categorie grea înaintau cu hotărâre pe trotuar. Aveau bâte de baseball, dar niciun atomizor. Asta însemna că nu erau din Corpurile de Securitate, ci doar ciomăgari din cartierul plebeilor: veneau să se răzbune pentru distrugerile de la Burgerii Misterioși. Unul dintre cei trei indivizi era Blanco – putea să-l recunoască din orice unghi. Ce-avea să facă? S-o omoare în bătaie pe loc, sau s-o târască în altă parte, unde s-o facă mult mai lent?

— Ce e, draga mea? a întrebat-o Adam Unu.

— El e, a răspuns Toby. Dacă mă vede, o să mă omoare.

— Nu te pierde cu firea, i-a zis Adam Unu. N-o să ți se întâmple nimic rău.

Dar de vreme ce Adam Unu considera că până și cele mai îngrozitoare lucruri se întâmplau din motive care erau, până la urmă, excepționale, și prin urmare inexplicabile, cuvintele lui n-aveau darul s-o liniștească pe Toby.

Zeb i-a spus că ar fi fost mai bine să-și ascundă musafira specială, pentru orice eventualitate, așa că Toby a dus-o pe Cap de Ciocan în propriul ei separeu și i-a dat o băutură calmantă, cu o grămadă de mușețel și un pic de Opiu. Pe Cap de Ciocan a luat-o somnul, iar Toby a rămas lângă ea, privind-o și sperând că nu vor fi încolțite. S-a trezit că se uita după posibile arme. Cred că i-aș putea lovi cu sticla de Opiu, și-a zis. Dar nu e prea mare.

Apoi s-a întors pe Acoperiș. Încă mai purta echipamentul de apicultor. Și-a potrivit mănușile solide, și-a luat foalele și și-a lăsat în jos vălul.

— Rămâneți alături de mine, le-a zis ea albinelor. Fiți mesagerii mei.

De parcă ele ar fi putut s-o audă.

Lupta n-a durat mult. Mai târziu, Toby i-a auzit pe Shackleton, pe Crozier și pe Oates cum interpretau scena încăierării în fața copiilor mai mici, care fuseseră duși în grabă de-acolo de Nuala. După cum ziceau ei, fusese ceva de proporții epice.

— Zeb a fost nemaipomenit, povestea Shackleton. Plănuise totul dinainte! Se gândiseră, probabil, că dacă noi suntem atât de pacifiști și așa mai departe, ar putea pur și simplu să... În fine, a fost ca o ambuscadă – ne-am retras pe scară, cu ei după noi.

— Și pe urmă, și pe urmă... a zis Oates.

— Și pe urmă, când a ajuns sus, Zeb l-a lăsat pe primul tip să se repeadă la el, apoi i-a apucat capătul bâtei și i-a smuls-o cumva, iar ăsta aproape c-a căzut peste Rebecca, și ea avea furca aia cu doi dinți, și-atunci el s-a răsturnat urlând drept peste marginea acoperișului.

— Uite-așa, a zis Oates, fluturându-și repede brațele.

— Pe urmă Stuart l-a stropit pe următorul cu hidratorul pentru plante, a adăugat Crozier. Zice că la pisici merge.

— Amanda i-a făcut și ea ceva. Nu-i așa? i s-a adresat Shackleton pe un ton afectuos. Gen o mișcare ca la Limitarea Masacrului, gen *hamachi* sau... nu știu ce-a făcut, dar și ăsta s-a răsturnat peste parapet. I-ai dat una la ouă – sau ce-ai făcut?

— L-am relocat, a răspuns Amanda cu modestie. Ca pe un melc.

— Pe urmă al treilea a fugit, a zis Oates. Tipul cel mai solid. Cu albinele grămadă pe el. Asta a făcut-o Toby, a fost super tare. Adam Unu nu ne-a lăsat să ne ducem după el.

— Zeb zice că lucrurile n-au să se sfârșească aici, a spus Amanda.

Toby avea propria versiune, în care totul se desfășurase deopotrivă foarte repede și foarte încet. Se așezase în spatele stupilor, apoi cei trei apăruseră chiar acolo, ivindu-se din capul scărilor. Un bărbat palid, cu bărbia neagră și cu o bâtă de baseball, un tip plin de cicatrici, care părea să fie un Pește Roșu, și Blanco. Blanco o descoperise imediat.

— Te văd, cățea cu fund slăbănog! strigase el. Te-ai fript!

Vălul ei de apicultor n-o putuse ascunde. Blanco scosese cuțitul; rânjea.

Primul se împiedicase de Rebecca și ajunsese, cine știe cum, să zboare urlând peste parapet, dar cel de-al doilea nu se oprea. Și-atunci Amanda – care stătea deoparte cu un aer diafan și inofensiv – își ridicase brațul. Toby văzuse o strălfulgerare de lumină: să fi fost ciobul ăla de sticlă? Dar Blanco era pe punctul de-a pune mâna pe ea: între ei mai erau doar stupii.

Toby a împins stupii – trei dintre ei. Ea purta văl, Blanco nu. Albinele s-au revărsat afară, bâzâind mânioase, și au țâșnit drept spre el, ca niște săgeți. El a luat-o la goană pe scara de incendiu, zbătându-se și dând din mâini, cu albinele înșirate în urma lui.

Lui Toby i-a luat ceva vreme să așeze stupii la loc. Albinele erau înfuriate și câțiva Grădinari au fost înțepați. Toby și-a cerut scuze de la victime, apoi ea și Katuro le-au tratat cu mușețel și calamină; dar de la albine și-a cerut și mai multe scuze, după ce le-a afumat suficient de mult cât să le amețească: își sacrificaseră multe surate în acea bătălie.

47

Adamii și Evele au avut o întâlnire tensionată în încăperea secretă din spatele butoaielor cu oțet.

— Rahatul ăla n-ar fi atacat fără să i se dea voie, a zis Zeb. În spatele lui sunt Corpurile de Securitate – au aflat despre unii dintre cei pe care i-am ajutat, așa că se străduiesc să ne prezinte drept teroriști fanatici, la fel ca Lupii lui Isaia.

— Ba nu, e o chestie personală, a zis Rebecca. Omul ăsta e rău ca un șarpe – nu vreau să-i jignesc pe Șerpi – și venise după Toby, asta-i tot. Odată ce și-a înfipt măciuca într-o gaură, are impresia că-i aparține.

Când se înfierbânta, Rebecca avea tendința să se întoarcă la vocabularul ei de dinainte, după care o regreta.

— Nu te supăra, Toby, a adăugat ea.

— Cauza proximă se află printre noi, a zis Adam Unu. Tinerii l-au provocat. Și Zeb. N-ar trebui să trezim câinii care dorm.

— Câini, chiar așa! Fără intenția de a-i jigni pe Câini, a zis Rebecca.

— Două cadavre pe trotuar nu prea au cum să fie în favoarea reputației noastre de oameni pașnici, a zis Nuala.

— Simple accidente. Au căzut de pe acoperiș, a replicat Zeb.

— Și în cădere unul s-a ales cu gâtul tăiat, iar celălalt cu ochiul scos, a spus Adam Unu. Așa cum ar reieși în urma oricărei autopsii.

— Sunt ziduri de cărămidă periculoase, a zis Katuro. Se prind de ele tot felul de lucruri. Cuie. Cioburi. Chestii ascuțite.

— Ai fi preferat să moară câțiva Grădinari? a întrebat Zeb.

— Dacă premisa ta e corectă, a răspuns Adam Unu, iar asta-i o acțiune pusă la cale de Corpurile de Securitate, ți-a trecut prin minte că ăștia trei au fost trimiși tocmai pentru a provoca un asemenea incident? Ca să ne facă să încălcăm legea, ceea ce ar oferi o scuză pentru represalii?

— Ce altă soluție am fi avut? a întrebat Zeb. Să-i lăsăm să ne facă una cu pământul ca pe niște gândaci? Nu că noi am zdrobi Gândacii, a adăugat el.

— O să se întoarcă, a zis Toby. Indiferent care ar fi motivul, cu sau fără Corpurile de Securitate. Câtă vreme am să mă aflu aici, o să fiu o țintă.

— Cred, a spus Adam Unu, că ar fi mai bine pentru siguranța ta, dragă Toby, și pentru siguranța Grădinii, de asemenea, dacă te-am plasa într-una dintre Trufele de nișă din Lumea Exfernală. Ne poți fi de mare ajutor acolo. Le vom cere oamenilor noștri din bandele șmecherașilor să împrăștie zvonul că nu te mai afli printre noi. Poate că astfel dușmanul tău nu va mai avea niciun motiv să ne atace și vom fi protejați de agresiunile venite din partea lui, cel puțin pe moment. Cât de repede o putem muta? l-a întrebat apoi pe Zeb.

— Treaba e ca și făcută, a zis Zeb.

Toby s-a dus în separeul în care dormea și și-a împachetat lucruri de strictă necesitate – extractele îmbuteliate,

ierburile uscate, ciupercile. Mierea de la Pilar, ultimele trei borcane. Din toate a lăsat câte ceva, pentru oricine avea să-i ia locul ca Eva Șase.

Și-a amintit de dorința ei din trecut de a părăsi Grădina, din plictiseală și claustrofobie, și de dorința de a avea ceea ce crezuse c-ar fi o viață a ei; dar acum, că pleca cu adevărat, avea senzația că e dată afară. Nu: era mai degrabă ca și cum ar fi fost smulsă, ca o retezare, ca o piele jupuită. A rezistat impulsului de-a bea niște Opiu ca să nu mai resimtă atât de acut durerea. Trebuia să rămână alertă.

Și mai era ceva dureros: o dezamăgea pe Pilar. Va avea oare timp să-și ia adio de la albine, iar dacă n-o va face, oare stupii vor muri? Cine va fi următorul apicultor? Cine se pricepe la asta? Și-a acoperit capul cu o eșarfă și s-a îndreptat grăbită spre stupi.

— Albinelor – a zis ea cu voce tare –, vă aduc vești.

Oare albinele chiar se opriseră în zbor, o ascultau? Câteva au venit s-o cerceteze, i-au aterizat pe față, explorându-i trăirile prin substanțele chimice de pe pielea ei. Spera că o iertaseră pentru că le răsturnase stupii.

— Trebuie să-i spuneți Reginei voastre că am fost nevoită să plec, a zis ea. N-are nicio legătură cu voi, v-ați îndeplinit cum se cuvine îndatoririle. Dușmanul meu mă obligă să plec. Îmi pare rău. Sper ca atunci când ne vom întâlni din nou să fie în împrejurări mai fericite.

Se trezea mereu că folosește un stil formal atunci când li se adresa albinelor.

Albinele au bâzâit și-au zbârnâit; păreau să discute despre ea. Și-ar fi dorit să le poată lua cu ea, ca pe un animal de companie colectiv – mare, auriu și blănos.

— O să-mi fie dor de voi, albinelor, a zis ea.

De parcă i-ar fi răspuns, una dintre ele a început să i se cațăre în sus pe-o nară. A suflat-o iute afară. Poate că pentru discuțiile de felul ăsta trebuie să purtăm pălării – s-a gândit ea – ca să nu ne intre în urechi.

S-a întors în separeul ei, unde peste o oră i s-au alăturat Adam Unu și Zeb.

— Ar fi mai bine să porți asta, dragă Toby, a zis Adam Unu.

Adusese cu el o mascotă blănoasă – o rață pufoasă și roz, cu picioare bălăngănitoare din cauciuc roșu și un cioc zâmbăreț din plastic.

— Conul pentru filtrarea aerului e montat înăuntru. E cel mai nou material. Mo'Hair NeoBiofur – expiră în locul tău. Sau cel puțin așa pretinde eticheta.

Cei doi au așteptat de cealaltă parte a perdelei separeului în timp ce Toby și-a scos rochia mohorâtă de femeie-Grădinar și și-a pus costumul de mascotă blănoasă. NeoBiofur sau nu, înăuntru te coceai de cald. Și mai era și întuneric. Știa că privește lumea printr-o pereche de ochi albi și rotunzi, cu pupile mari și negre, dar avea impresia că se uită prin gaura cheii.

— Dă din aripi, i-a zis Zeb.

Toby și-a mișcat în sus și-n jos mâinile îmbrăcate în brațele mascotei, iar costumul de rață a măcănit. Suna ca un moșneag care-și suflă nasul.

— Dacă vrei să dai din coadă, apasă pe piciorul stâng.

— Și cum vorbesc? a întrebat Toby.

A fost nevoită să repete, ceva mai tare.

— Prin urechea dreaptă, i-a răspuns Adam Unu.

A, nemaipomenit, și-a zis Toby. Măcăni cu piciorul și vorbești prin ureche. N-am să întreb cum rezolvi celelalte necesități fiziologice.

S-a schimbat înapoi în rochie, iar Zeb a îndesat costumul de mascotă într-o geantă de voiaj.

— O să te duc cu furgoneta, i-a zis Zeb. E chiar în față.

— O să luăm legătura foarte curând, draga mea, i-a spus Adam Unu. Regret... îmi pare rău că... Rămâi înconjurată de Lumină...

— Am să încerc, a zis Toby.

Camioneta cu aer comprimat avea acum pe ea un logo cu următorul text: „A VENIT VREMEA PETRECERII." Toby stătea în față, cu Zeb. Cap de Ciocan era în spate, ascunsă într-o cutie cu baloane: Zeb spusese că așa împușcă doi iepuri deodată.

— Îmi pare rău, a adăugat.

— Pentru ce? a întrebat Toby.

Îi părea rău că o vedea plecând? A simțit cum inima începe să-i bată un pic mai tare.

— Pentru chestia cu iepurii. Nu-i bine să aduci vorba despre uciderea iepurilor.

— Aha, bine, a răspuns Toby. Nu-i nimic.

— O s-o trimitem pe Cap de Ciocan ceva mai departe, a zis Zeb. Avem relații printre hamalii de pe trenul de mare viteză; poate merge la bagaje, o să-i punem inscripția „fragil". Avem o celulă-Trufă în Oregon – ei o s-o țină ascunsă.

— Și eu? a întrebat Toby.

— Adam Unu te vrea mai aproape de Grădină, i-a răspuns Zeb. În cazul în care Blanco intră iar la Painball și te poți întoarce. Avem un loc pentru tine în Lumea Exfernală, dar o să dureze câteva zile să-l pună la punct. Între timp, umblă în costumul de mascotă. Strada Viselor, unde se face comerț ambulant cu terapii genetice

dedicate – locul ăla e împânzit de mascote blănoase, n-o să te remarce nimeni. Și-acum ai face bine să te ghemuiești – trecem prin Laguna cu Zoaie.

Zeb a dus-o pe Toby la Magazinul de Cosmetice „Fără Farafastâcuri", unde Grădinarii care stăteau acolo au scos-o repede din camionetă și-au băgat-o într-un fost puț al unui lift hidraulic pe care-l astupaseră cu o trapă pe post de pardoseală. Aici a inhalat gaze de eșapament de la niște motoare străvechi și a luat o masă frugală din cuburi de soia fleșcăite și piure de napi, pe care le-a dat pe gât cu niște Sumac. A dormit pe o saltea veche, folosindu-și costumul de mascotă pe post de pernă. Nu exista o bioletă înăuntru, ci doar o cutie ruginită de cafea Happicuppa. „Folosește ce ai la îndemână" era unul dintre mottourile prețuite de Grădinari.

Nu toți membrii coloniei de șobolani de la „Fără Farafâstâcuri" fuseseră relocați cu succes la Buenavista – și-a dat ea seama. Dar cei rămași nu erau foarte ostili.

A doua zi de dimineață și-a preluat așa-zisele atribuții – să cutreiere Strada Viselor într-un ghemotoc de blană artificială, măcănind din când în când și dând din coadă, făcută sendviș într-un panou dublu de afișaj și împărțind oamenilor broșuri. Pe partea din față a panoului scria: „DE LA RĂȚUȘTE URÂTE LA LEBEDE ATRĂGĂTOARE, LA SALONUL DE ÎNFRUMUSEȚARE ANOOYOO DIN PARC! Dă-i aripi stimei de sine!", iar pe spate: „ANOOYOO! FĂ-O PENTRU TINE!" Textul broșurilor suna așa: „Activare epidermică! Costuri reduse! Evitați erorile genetice! Complet reversibil!" AnooYoo nu vindea terapie genetică – nimic atât de radical sau de permanent. În schimb, vindea tratamente mult mai superficiale. Elixiruri din plante, epuratoare

sistemice, preparate dermatologice cu efect antirid vizibil; injecții cu nanocelule vegetale, reîntinerire a epidermei cu microrețea pe bază de fungi, creme de față cu efect intensiv, balsamuri rehidratante, schimbări de pigmentație cu extract de iguană, îndepărtarea comedoamelor microbiene, îndepărtarea negilor plați cu lipitori.

Împărțise multe broșuri, dar fusese agresată verbal de unii proprietari ai magazinelor cu terapii genetice: pe Strada Viselor, era o luptă pe viață și pe moarte între vise. Mai erau și alte mascote blănoase care lucrau pe stradă: un leu, o oaie Mo'Hair, doi urși și alte trei rațe. Toby se întreba câți dintre ei chiar erau ceea ce pretindeau că sunt: dacă ea se ascundea în plină stradă, era posibil ca și alți oameni dornici să se facă nevăzuți să fi descoperit aceeași soluție.

Dacă ar fi lucrat ca mascotă autentică, așa cum mai făcuse cândva, și-ar fi făcut pontajul la sfârșitul zilei, s-ar fi strecurat afară din costum și ar fi băgat în buzunar chitanța pentru plată electronică. Acum lucrurile stăteau altfel: Zeb o lua cu furgoneta. De data asta, logoul de pe cabină era : „MASCOTA URIAȘĂ – E CLAR CĂ-I CEA MAI BLĂNOASĂ!" Se rostogolea în spate, încă îmbrăcată în costum, iar Zeb o transporta într-o altă enclavă de-a Grădinarilor – o bancă abandonată din Laguna cu Zoaie. Diferite corporații bancare plătiseră cândva mafioților locali taxe de protecție, dar în scurtă vreme specialiștii lor Tex-Mex în furturi de identitate reușiseră să se infiltreze fără niciun fel de opreliști, exact ca șoarecii. În cele din urmă, băncile renunțaseră și șterseseră putina, pentru că niciun angajat nu-și putea imagina că a-ți merge bine la serviciu însemna să stai întins pe podea, cu bandă adezivă la gură, în timp ce un hoț de identitate spărgea

conturile, accesându-le cu ajutorul degetului pe care ți-l tăiase ție.

Seiful de modă veche al băncii era un loc mult mai bun în care să-ți petreci noaptea decât puțul liftului hidraulic. Răcoros, fără șobolani, fără gaze de eșapament; doar izul slab al degradării lente a vechilor bani de hârtie. Însă după aceea Toby a început să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi închis și încuiat din greșeală ușa seifului, uitând de ea, așa că n-a reușit să doarmă prea bine.

A doua zi a ieșit din nou pe Strada Viselor. Costumul de rață era insuportabil pe căldură, unul dintre picioarele de cauciuc începuse să se desprindă, iar conul pentru filtrarea aerului nu funcționa cum trebuie. Ce se întâmpla dacă Grădinarii ar fi abandonat-o și-ar fi lăsat-o să umble brambura prin Ținutul Viselor, transformată într-un animal-pasăre inexistent, în timp ce se deshidrata până murea de sete, pentru a fi descoperită într-o zi ca un ghemotoc umed de pene artificiale roz, înfundând țevile?

Dar Zeb a venit în cele din urmă s-o ia. A dus-o la o clinică din spatele unei francize Mo'Hair de tip outlet.

— Ne ocupăm de păr și de piele, a zis el. O să te facem brunetă. Și de amprentele digitale, și de amprenta vocală. Plus un pic de reconfigurare a siluetei.

Biotehnologia pentru schimbarea culorii irisului era riscantă – se înregistraseră niște efecte inflamatorii neplăcute, i-a explicat Zeb –, așa că va trebui să folosească lentile de contact. Unele verzi – culoarea o alesese chiar el.

— Vrei o voce mai subțire sau mai groasă? o întrebase el.

— Mai groasă, a răspuns Toby, sperând să nu capete una de bariton.

— Bună alegere, a zis Zeb.

Medicul era un chinez foarte calm. Urmase anestezia, apoi recuperarea, într-un salon de reanimare de la etaj – unul excelent, zisese Zeb – , dar odată ajunsă înăuntru, Toby văzuse că nu părea prea curat. Nici n-o tăiaseră, nici n-o cususeră prea mult. Nu-și mai simțea vârfurile degetelor – era o chestie reversibilă, îi explicase Zeb –, gâtul o ustura din cauza operației pentru modificarea vocii, iar capul avea s-o mănânce foarte tare până la fixarea scalpului de tip Mo'Hair. Pigmentarea pielii a fost inegală la început, dar Zeb i-a spus că avea să arate cum trebuie peste șase săptămâni: până atunci, nu trebuia să stea deloc la soare.

Își petrecuse cele cinci săptămâni de izolare în celula-Trufă din SolarSpace. Omul ei de legătură, o femeie pe care o chema Muffy, a luat-o pe Toby de la clinică într-un foarte costisitor automobil electric cu două uși.

— Dacă te întreabă cineva – i-a zis Muffy –, răspunde-le pur și simplu că ești noua menajeră. Îmi pare rău – a continuat ea –, dar la noi va trebui să mănânci carne, asta face parte din acoperirea noastră. Ne simțim îngrozitor din cauza asta, dar aproape toată lumea din SolarSpace e carnivoră, și sunt morți după carne la grătar – organică, desigur, și din aceea crescută în laborator, știi tu, unde cresc doar țesutul muscular, fără creier, fără durere – și ar da de bănuit dacă ne-am eschiva. Dar o să încerc să te feresc de mirosul mâncării gătite.

Avertismentul venise prea târziu: Toby simțise deja un miros care aducea cu aroma supei de oase făcute de maică-sa. Spre rușinea ei, asta îi stârnea foamea. Foamea și tristețea. Poate că tristețea era un soi de foame, se gândise. Poate că astea două mergeau mână-n mână.

În cămăruța ei de menajeră, Toby citea reviste electronice, exersa cum să-și pună lentilele de contact în ochi și asculta muzică la căștile Sea/H/Ear Candy. Era un interludiu suprarealist.

— Imaginează-ți că ești o crisalidă, îi spusese Zeb înainte să înceapă procesul de transformare.

Ce era clar era că la început fusese Toby și acum sfârșise prin a fi Tobiatha. Mai puțin anglo-americană, mai mult latino. Și cu o voce mai groasă.

Își privea înfățișarea – noua ei piele, noul ei păr mai des, pomeții mai proeminenți. Noua formă migdalată a ochilor ei verzi. Trebuia să-și amintească să-și pună lentilele alea de contact în fiecare dimineață.

Schimbările n-o făcuseră din cale-afară de frumoasă, dar nu ăsta era scopul. Scopul era s-o facă mai greu de observat. Frumusețea e doar o chestie superficială, s-a gândit ea. Dar de ce se spunea mereu „doar"?

Însă noua ei înfățișare nu era rea. Părul era o schimbare agreabilă, deși pisicile familiei se arătau interesate de el, probabil din cauza izului vag de carne de miel. Când se trezea dimineața, era foarte probabil s-o găsească pe una dintre ele stându-i pe pernă, în timp ce-i lingea părul și torcea.

48

De îndată ce scalpul i s-a prins bine pe cap și i s-a uniformizat culoarea pielii, Toby a fost pregătită să-și schimbe identitatea. Muffy i-a explicat ce însemna asta.

— Ne-am gândit la Salonul de Înfrumusețare AnooYoo din Parc, i-a spus ea. Sunt o mulțime de botaniști acolo, așa că ai fi potrivită, din cauza ciupercilor, a poțiunilor și-a tuturor celorlalte lucruri, după cum mi-a zis Zeb – așa că o să te prinzi repede cum e cu produsele lor. Au o grădină organică pentru cafenea – e o chestie cu care se mândresc – cu spațiu pentru adunarea compostului și tot restul; și fac și niște experimente cu plante modificate genetic, pe care le-ai putea găsi interesante. Cât despre restul, organizarea e la fel ca peste tot – intrarea produsului, valoare adăugată, ieșirea produsului. Administrezi registrele contabile și stocurile, te ocupi de personal – Zeb zice că te pricepi de minune la oameni. Procedurile sunt deja stabilite, trebuie doar să le urmezi.

— Produsul vor fi clienții? a întrebat Toby.

— Corect, a răspuns Muffy.

— Și valoarea adăugată?

— Nu e ceva palpabil, a zis Muffy. Oamenii au impresia că arată mai bine după aceea. Sunt dispuși să plătească o grămadă de bani pentru asta.

— Ai putea să-mi spui cum ai reușit să-mi găsești postul ăsta? a întrebat Toby.

— Soțul meu e în comitetul de conducere de la AnooYoo, a zis Muffy. Nu-ți face griji, nu l-am minți. E unul de-al nostru.

Odată instalată la Salonul de înfrumusețare, Toby a intrat în pielea Tobiathei, managerul cu vagi origini Tex-Mex, dar altfel discret și eficient. Zilele erau liniștite, nopțile calme. E adevărat, exista un gard electric, care înconjura complet locul, și patru porți păzite, dar verificarea identității nu era strictă, iar paznicii nu-i făcuseră niciodată probleme lui Toby. Nu era un post care să presupună măsuri sporite de siguranță. Salonul de înfrumusețare nu avea cine știe ce secrete de protejat, așa că paznicii n-aveau altceva de făcut decât să le monitorizeze pe femeile care intrau acolo speriate de primele semne de piele lăsată și ridată, după care ieșeau cu o piele moale, fermă și reîntinerită, iradiate și scăpate de coșuri.

Dar cu aceeași teamă în suflet: oare când problema asta – toată *chestia* asta – avea să înceapă să li se întâmple din nou? Toată chestia asta cu semnele care-ți arătau că nu ești nemuritor. Toată adevărata *problemă*. Nimănui nu-i place – se gândise Toby – să fie un trup, un lucru. Nimeni nu vrea să fie limitat în felul ăsta. Am prefera să avem aripi. Până și sonoritatea cuvântului „carne" îți inspiră ceva vlăguit.

Noi nu vindem doar frumusețe, scria în instrucțiunile pentru personal ale Corporației AnooYoo. Vindem speranță.

O parte dintre cliente erau dificile. Nu puteau înțelege de ce nici cele mai avansate tratamente AnooYoo nu le făceau din nou de douăzeci de ani.

— Laboratoarele noastre au făcut progrese în privința reversibilității temporale – le spunea Toby pe un ton liniștitor –, dar încă n-au definitivat aceste proceduri. În câțiva ani...

Dacă vrei să rămâi pentru totdeauna la aceeași vârstă la care ești acum, se gândea ea, ce-ar fi să sari de pe acoperiș? – moartea e o metodă infailibilă de oprire a timpului.

Toby se străduia să fie un manager convingător. Administra eficient salonul, îi asculta cu atenție și pe angajați, și pe clienți, media disputele atunci când era necesar, cultiva eficiența și tactul. Faptul că fusese o Evă Șase îi era de ajutor: acea experiență o ajutase să-și descopere talentul ascuns de a avea o privire solemnă, ca și cum ar fi fost profund interesată, dar în același timp să nu spună nimic.

— Nu uitați – le spunea ea angajaților – fiecare clientă vrea să se simtă ca o prințesă, iar prințesele sunt egoiste și tiranice.

Numai să nu le scuipați în supă, ar fi vrut ea să-i sfătuiască, dar ar fi ieșit prea tare din pielea personajului Tobiatha.

În zilele cele mai dificile, se amuza să privească salonul ca pe o revistă tabloidă: „Cadavrul unei persoane cu o importantă poziție socială a fost găsit pe pajiște. Moartea pare a fi cauzată de cosmetice toxice", „Ciuperci *Amanita* implicate într-o exfoliere cosmetică soldată cu moartea", „Tragedie în piscină". Dar de ce să dea vina pe femei? Ele nu voiau decât să se simtă bine și să fie fericite, ca orice alt om de pe planetă. De ce să se enerveze din cauza obsesiilor lor legate de venele proeminente și fleșcăiala burții? „Trebuie să vedeți lucrurile în

roz", le spunea fetelor ei, conform indicațiilor-șablon ale corporației AnooYoo, apoi își spunea același lucru și ei înseși. Și de ce nu? Era o culoare mai drăguță decât galbenul acela coleric.

După o perioadă de așteptare prudentă, începuse să-și pună deoparte câteva provizii – să-și construiască propriul Ararat. Nu era sigură de credința ei în Potopul Uscat – odată cu trecerea timpului, era din ce în ce mai convinsă că Grădinarii și ideile lor erau ceva tot mai îndepărtat, mai nerealist și imaginar, într-un cuvânt, mai nebunesc –, dar credea suficient de mult cât să-și ia niște precauții elementare. Depozitul salonului cădea în sarcina ei, așa că era ușor să-și facă stocuri. Pur și simplu lua din tomberoanele pentru materiale reciclabile cutii goale de la diferite produse, nu prea multe odată – cele mai utile erau cele pentru Evacuare Intestinală Rapidă AnooYoo, pentru că aveau dimensiuni mari și capace ermetice –, și le umplea cu alge uscate și cuburi de soia, sau cu substitut de lapte praf ori cutii de soydine. Apoi punea la loc capacele și depozita cutiile în partea din spate a rafturilor magaziei. Mai erau vreo doi angajați care aveau codurile de la ușa depozitului, dar cum despre Toby se știa că ține cu strictețe inventarul și că nu-i iartă pe hoți, nu prea avea cine să șterpelească vreo cutie de-a ei.

Avea un birou doar al ei, iar în acel birou se afla un calculator. Era conștientă de riscurile utilizării lui peste limită – anumiți angajați ai corporației AnooYoo ar fi putut să monitorizeze cuvintele pe care le căuta și mesajele trimise, asigurându-se că personalul nu irosea timpul companiei uitându-se la filme porno – așa că în cea mai mare parte a timpului se uita doar după știri cu un

conținut generalist, în speranța că ar putea afla ceva despre Grădinari în felul ăsta.

Nu era prea mare lucru. Din când în când apărea câte o știre despre actele subversive ale ecologiștilor fanatici, dar acum existau deja numeroase grupuri de felul ăsta. Zărise figurile câtorva Grădinari printre participanții la Partida de cafea de la Boston[1], când aruncaseră boabele de Happicuppa în apele portului, dar era posibil să se fi înșelat. Mai mulți oameni purtau tricouri cu inscripția „D e V", care venea de la „Dumnezeu e Verde", dar asta nu dovedea nimic: Grădinarii înșiși n-ar fi purtat asemenea tricouri, nu pe vremuri.

Corpurile de Securitate ar fi putut să înnăbușe revoltele Happicuppa. Și-ar fi putut folosi atomizoarele împotriva mulțimii, dar și împotriva oricăror cameramani care s-ar fi nimerit pe-aproape. Nu că ar fi fost posibil să împiedici complet transmiterea de imagini de la astfel de evenimente: oamenii își foloseau camerele telefoanelor. Însă de ce să nu fi acționat Corpurile de Securitate pe față, să nu-și fi anihilat rapid oponenții fără să se ascundă, impunându-și fără ascunzișuri dictatura totalitară, de vreme ce erau singurii care aveau arme? Tot ei conduceau și armata, acum, că fusese privatizată.

Îi pusese cândva această întrebare lui Zeb. El răspunsese că, oficial, acestea erau niște Corpuri de Securitate private ale Corporațiilor, angajate sub egida Corporațiilor, iar aceste Corporații încă își mai doreau să fie percepute

[1] Numele unui eveniment fictiv, inventat de autoare după modelul cunoscutei Partide de ceai de la Boston, un act de protest politic din secolul al XVIII-lea al coloniștilor americani împotriva Marii Britanii..

drept instituții oneste și de încredere, prietenoase ca floricelele și inocente ca niște iepurași. Nu-și permiteau să fie percepute de consumatorul obișnuit drept niște adunături de măcelari mincinoși, lipsiți de milă și tiranici.

— Corporațiile trebuie să vândă, dar nu-i pot sili pe oameni să cumpere, zisese el. Nu încă. Așa că încă li se pare absolut necesar să aibă o imagine curată.

Pe scurt, ăsta era răspunsul: oamenii nu voiau să simtă gust de sânge în Happicuppa.

Muffy, membra celulei-Trufă care o avea în grijă, ținea legătura cu Toby făcându-și programări pentru tratamente AnooYoo. Ocazional, îi aducea vești: Adam Unu era bine, Nuala îi transmitea salutări, Grădinarii continuau să-și extindă influența, dar situația era instabilă. Din când în când îi aducea o fugară care avea nevoie de un adăpost temporar. O îmbrăca pe femeie în haine ca ale ei – culori de matroană bogată din SolarSpace: azuriu, culoarea untului – și îi făcea o programare pentru tratament.

— Pune pe ea niște nămol și înfășoar-o în prosoape, nimeni n-o să observe nimic, i-a zis Muffy, și se dovedise a fi adevărat.

Una dintre aceste musafire în situație critică fusese Cap de Ciocan. Toby o recunoscuse – felul în care își frângea mâinile, ochii de martir, de un albastru-intens –, însă ea n-o recunoscuse pe Toby. Așadar Cap de Ciocan nu reușise să trăiască liniștită în Oregon până la urmă, s-a gândit Toby: încă își mai face veacul pe-aici, asumându-și riscuri, mereu pe fugă. Cel mai probabil, fusese atrasă pe scena gherilei urbane verzi, caz în care zilele îi erau numărate, pentru că se auzea despre Corpurile de Securitate că erau hotărâte să-i elimine pe toți activiștii de genul ăsta.

Aveau o parte din actele ei de identitate de când locuia la HelthWyzer, iar odată intrat în sistemul lor, nu mai ieșeai decât dacă te dovedeai a fi un cadavru ale cărui lucrări dentare și ADN se potriveau cu datele deținute de ei.

Pentru Cap de Ciocan, Toby ceruse o Aromoterapie Totală și, în plus, o Relaxare Profundă a Porilor. Părea să aibă nevoie de așa ceva.

Exista însă un pericol serios la AnooYoo: Lucerne era o clientă fidelă. Venea în fiecare lună, etalând garderoba nevestei unui om sus-pus din Complex. Opta întotdeauna pentru Delicioasa Ojă AnooYoo, Crema de Netezire cu Prună și pentru Tratamentul Total „Fântâna Tinereții". Avea un aer mai stilat decât atunci când fusese la Grădinari – ceea ce nu era greu, pentru că și într-o pungă de plastic poți arăta mai stilat ca un Grădinar –, dar arăta și mai bătrână, și mai uscată. Buza ei de jos, cândva senzuală, îi atârna fleșcăită, în ciuda colagenului și a extractelor de plante pe care Toby știa că le pompase în ea, iar pleoapele îi căpătaseră textura încrețită a petalelor de mac. Aceste semne ale declinului îi făceau plăcere lui Toby, deși era apăsată de povara unor sentimente atât de meschine și pizmașe. „Renunță", își spunea. „Doar pentru că Lucerne se transformă într-o ciupercă ofilită nu înseamnă că tu ești o tipă trăznet."

Desigur, ar fi fost o adevărată catastrofă dacă Lucerne ar fi țâșnit dintr-odată din spatele unui tufiș sau al unei perdele de duș și-ar fi strigat-o pe Toby pe numele adevărat. Așa că Toby adoptase o strategie evazivă. Examina programările ca să știe exact când avea să apară Lucerne. Apoi le-o pasa celor mai energice angajate – Melody, cea cu umeri lați, ori Symphony, cea cu mâini ferme – și se ferea să fie văzută de Lucerne. Dar cum Lucerne era de

obicei întinsă cu fața în jos, acoperită cu mâzgă maronie și cu tampoane pe ochi, era puțin probabil s-o observe pe Toby; și chiar dacă ar fi văzut-o, cu siguranță că ar fi privit prin ea ca și cum n-ar fi fost acolo. Pentru femeile ca Lucerne, femeile ca Tobiatha n-aveau chip.

Ce-ar fi fost dacă m-aș fi strecurat prin spatele ei cât timp făcea Tratamentul Total „Fântâna Tinereții" și aș fi pornit laserele? se întreba Toby. Sau dacă aș fi scurtcircuitat lampa cu infraroșii? S-ar fi topit ca o bezea. Ca un snack din nematode. Ar fi fost o binecuvântare pentru întreaga lume.

Dragă Eva Șase, spunea vocea lui Adam Unu. Asemenea fantezii nu sunt demne de tine. Ce-ar crede Pilar?

Într-o după-amiază s-a auzit un ciocănit la ușa biroului lui Toby.

— Intră, a zis ea.

Era un bărbat solid, într-o salopetă de doc purtată de cei care lucrau la spații verzi. Fluiera – fără nicio îndoială – o melodie familiară.

— Am venit să tund lumitrandafirii, a spus el.

Toby și-a ridicat privirea, și atunci i s-a tăiat răsuflarea. Știa prea bine că n-ar fi trebuit să spună nimic: biroul ei putea fi împânzit cu microfoane.

Zeb a aruncat o privire în lungul holului, apoi a intrat și a închis ușa. S-a așezat la calculatorul ei, apoi a luat un Stilus și a scris pe agenda ei de birou: „Fii atentă ce-o să fac."

„Grădinarii?" a scris Toby. „Adam Unu?"

„Schismă", a scris Zeb. „Propriul grup acum."

— Aveți probleme cu plantele? a zis el cu voce tare.

„Shackleton și Crozier?" a scris Toby. „Cu tine?"

„Într-un fel", a răspuns Zeb. „Oates. Katuro. Rebecca. Și alții noi."

„Amanda?"

„A plecat. La școli mai înalte. Artă. Deșteaptă."

A ajuns la un site: EXTINCTATHON. Monitorizat de MaddAddam. „Adam a dat nume animalelor vii, MaddAddam le dă nume celor moarte. Vrei să joci?"

„MaddAddam?" a scris Toby pe agenda ei de birou. „Grupul tău? Sunteți mai mulți?" Era în culmea extazului: Zeb se afla aici, lângă ea, în carne și oase. După ce atâta vreme crezuse că nu-l va mai revedea niciodată.

„Conțin mulțimi în mine[1]", a scris Zeb. „Alege un nume de cod. Formă de viață, dispărută."

„Pasărea dodo", a scris Toby.

„Din ultimii cincizeci de ani", a scris Zeb. N-avem prea mult timp. „Echipa de peisagiști așteaptă. Întreabă despre afide."

— Sunt afide pe lumitrandafiri, a zis Toby.

Frunzărea mental vechile liste ale Grădinarilor cu animale, pești, flori, scoici și șopârle – toate recent dispărute. „Cârsteiul de Insulă[2]", a scris ea. Pasărea respectivă dispăruse în urmă cu zece ani. „Pot să spargă site-ul ăsta?"

— Am putea să ne ocupăm de problema asta, a zis Zeb. Deși lumitrandafirii ar trebui să fie creați de la bun început cu capacitatea de a ține la distanță insectele... O să iau câteva mostre. Trebuie să rupem cumva pisica.

---

[1] Celebru vers din poemul 51, din *Song of Myself* de Walt Whitman.

[2] *Inaccessible Island rail* (*Atlantisia rogersi*) este o mică pasăre din familia cârsteiului (*rail*, în limba engleză). Actualmente trăiește doar pe o insulă inaccesibilă din Arhipelagul Tristan.

„Nu", a scris. „Ne-am făcut propriile rețele virtuale. Cvadruplu încriptate. Scuze pentru ce-am zis despre pisică. Ăsta-i numărul tău."

A scris pe agendă noul ei nume de cod și o parolă formată dintr-un număr. Apoi și-a scris propriul nume de cod și numărul respectiv în spațiul pentru logare. „Bun venit, Ursule Fantomă[1]. Vrei să joci o partidă obișnuită sau vrei să joci ca Mare Maestru?" scria pe ecran.

Zeb a dat click pe „Mare Maestru". „Bine. Găsește-ți camera de joc. MaddAddam te va aștepta acolo."

„Ia uite!" i-a scris el pe agenda de birou. A intrat pe un site care făcea reclamă la transplanturi Mo'Hair, a trecut printr-un portal pixelat din ochiul unei oi cu păr de culoare magenta, a intrat în stomacul cu un conținut albastru dintr-o reclamă la un antiacid HelthWyzer, care l-a dus la o gură avidă, larg deschisă a unui client al Burgerilor Misterioși, surprins în timp ce tocmai lua o îmbucătură. Și-atunci pe ecran a început să se desfășoare un vast peisaj înverzit – niște copaci în depărtare și un lac în prim-plan, cu un rinocer și niște lei care se adăpau. O scenă din trecut.

Un mesaj liniar a început să se înșiruie deasupra: „Bun venit în camera de joc a lui MaddAddam, Ursule Fantomă. Ai un mesaj."

Zeb a apăsat pe „afișează mesajul".

„Ficatu-i rău și trebuie pedepsit."

„Te-am recepționat, Red-necked Crake", a tastat Zeb. „Totul e în regulă."

---

[1] Ursul Kermode, cunoscut și sub numele de *spirit bear* („ursul fantomă") este o subspecie a ursului negru american (denumit și „baribal"), care trăiește în provincia canadiană Columbia Britanică; este simbolul acestei provincii.

Apoi a închis site-ul și s-a ridicat.

— Sunați-mă dacă mai apar afidele, a zis el. Ar fi bine dacă mai verificați din când în când ce-am făcut noi și mă țineți la curent.

Pe agenda de birou i-a scris: „Părul e nemaipomenit, scumpo. Îmi plac ochii migdalați." Pe urmă a plecat.

Toby a strâns toate paginile agendei de birou. Din fericire, avea niște chibrituri cu care să le dea foc; aduna chibrituri pentru Araratul ei, păstrându-le într-o cutie cu eticheta „Tratament facial cu bezea de lămâie".

După vizita lui Zeb, s-a simțit mai puțin izolată. Se loga din când în când la Extinctathon și urma pașii pentru a ajunge în camera de chat pentru Marii Maeștri a lui MaddAddam. Numele de cod și mesajele se succedau rapid pe ecran: „Rinocerul Negru către Ursul Fantomă: Ne vin oameni noi", „Ciocănitoarea de Fildeș[1] către Vulpea Rapidă: Nu te teme de gândacul de pâine", „Rogozul Alb și Albăstrița Salcâmului: Șoareci manipulați genetic de nota zece", „Red-necked Crake către MaddAddam: Bine, bezeaua!" Habar n-avea ce însemnau majoritatea acestor mesaje, dar cel puțin simțea că e una de-a lor.

Uneori apăreau buletine informative electronice care păreau să fie informații clasificate ale Corpurilor de Securitate. Multe dintre acestea erau despre izbucnirea nefirească a unor noi boli sau despre dăunători stranii – spinocastorul[2] manipulat genetic, care ataca curelele de transmisie de la motoarele mașinilor, gândacul

---

[1] În original, *ivory-billed woodpecker* (*Campephilus principalis*).

[2] În original, *porcubeaver*, combinație între *porcupine* („porc spinos") și *beaver* („castor").

leguminoaselor, care decima plantațiile de cafea Happicuppa, un microb mâncător de asfalt care făcea să dispară autostrăzile.

Apoi lanțul de restaurante Rarity a fost complet distrus după o serie de atacuri letale cu bombă. Văzuse știrile obișnuite, care puneau aceste evenimente pe seama unor eco-teroriști ce nu fuseseră numiți; dar mai citise și o analiză detaliată oferită de MaddAddam. Lupii lui Isaia erau cei care puseseră bombele, așa se spunea acolo, pentru că Rarity introdusese un nou fel de mâncare în meniu – leomielul, pe care Lupii lui Isaia îl considerau un animal sacru. MaddAddam adăugase un P.S.: „Avertisment pentru toți Grădinarii Domnului – vor pune asta pe seama voastră, băgați capul la cutie!"

La puțin timp după aceea, Muffy a venit pe neașteptate la salon. Era la fel de elegantă ca de obicei: felul în care se purta nu trăda nimic.

— Hai să facem o plimbare pe pajiște, îi zisese ea.

Când au ieșit în aer liber și erau departe de orice fel de microfoane, a șoptit:

— N-am venit pentru vreun tratament. Trebuie doar să-ți spun că plecăm – nu pot să-ți zic unde. Nu-ți face griji. E important doar pentru cei din interior.

— O să te descurci? a întrebat Toby.

— O să vedem, a răspuns Muffy. Mult noroc, dragă Toby. Dragă Tobyatha. Învăluie-mă cu lumină.

Peste o săptămână, ea și soțul ei apăruseră pe o listă cu persoane decedate într-un accident aviatic. Corpurile de Securitate se pricepeau să aranjeze accidente elegante pentru suspecții cu poziții importante, îi spusese Zeb – oameni a căror dispariție fără urmă ar fi provocat rumoare printre corporatiștii din sferele înalte.

După asta, Toby nu s-a mai apropiat luni întregi de camera de chat a lui MaddAddam. A așteptat să audă un ciocănit în ușă, zgomot de sticlă spartă, zumzăitul unui atomizor. Dar nu s-a întâmplat nimic. Când și-a adunat în cele din urmă curajul pentru a intra din nou la MaddAddam, a găsit un mesaj pentru ea: „Către Cârsteiul de Insulă de la Ursul Fantomă: Grădina e distrusă. Adamii și Evele au dispărut. Privește cu atenție și așteaptă."

ZIUA POLENIZĂRII

ZIUA POLENIZĂRII
ANUL DOUĂZECI ȘI UNU
Despre Copaci și despre vremea când se coc fructele lor. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni și Mamifere Înrudite,

Astăzi e o Zi de Sărbătoare, dar, din păcate, nu putem sărbători printr-un ospăț. Am plecat în grabă: am scăpat ca prin urechile acului. Și-acum, pentru a nu se dezice de firea lor, dușmanii noștri au împrăștiat deșeuri pe Acoperișul nostru. Dar cu siguranță că într-o zi ne vom întoarce la Grădina Raiului și-i vom reda acelui loc binecuvântat gloria de altădată. Corpurile de Securitate poate că ne-au distrus Grădina, dar nu ne-au distrus Spiritul. În cele din urmă ne vom planta din nou semințele.

De ce ne-au lovit Corporațiile? Din nefericire, n-a fost pe placul lor că am devenit prea puternici. Multe acoperișuri înfloreau asemenea trandafirului; multe suflete și minți se întorceau către Pământul care-și recăpătase echilibrul. Dar în izbândă se găsesc semințele distrugerii, pentru că aceia aflați la putere nu mai puteau să ne dea la o parte, tratându-ne ca pe niște excentrici incapabili: se temeau de noi, ca profeți ai vremurilor ce au să vină. Pe scurt, amenințam să le diminuăm profiturile.

În plus, ne-au asociat cu atacurile comise asupra infrastructurii lor de către un grup schismatic și eretic autointitulat Madd Addam. Atacurile cu bombă de săptămâna

trecută asupra lanțului de restaurante Rarity – deși au fost comise doar de Lupii lui Isaia – le-au oferit o scuză ca să dezlănțuie o represiune totală asupra tuturor celor care au trecut de partea Pământului Creat de Dumnezeu.

Fie ca orbirea lor să se dovedească și de natură fizică, la fel cum s-a dovedit de natură spirituală! Căci deși sunt apuse totuși vremurile în care le ceream carnivorilor să se căiască pe străzile din cartierele plebeilor, cursurile de Camuflaj Animalier nu au fost doar o pierdere de vreme pentru noi. Camuflați astfel încât să nu ne deosebim de mediul înconjurător, ne merge din ce în ce mai bine, chiar sub nasul dușmanilor noștri. Ne-am lepădat de hainele noastre simple și ne-am înveșmântat în lucruri luate din magazine. Tricoul de golf cu monogramă, maioul verde fosforescent, costumul tricotat cu dungi pastel purtat cu atâta curaj de Nuala – acestea sunt armurile cu care ne apărăm.

Unii dintre voi s-au hotărât să potolească suspiciunile făcând gestul curajos de-a consuma carnea Creaturilor înrudite; dar nu vă aruncați să faceți lucruri care vă depășesc puterile, dragi Prieteni. Dacă mușcați dintr-un Burger Misterios și apoi vă înecați cu el, s-ar putea să atrageți atenția fără să v-o fi dorit. Dacă nu sunteți siguri până unde puteți merge, limitați-vă la o înghețată SoYummie[1]. Astfel de semi-alimente pot fi înghițite fără prea mare efort.

Să aducem mulțumiri celulei-Trufă din Fernside, care ne-a ajutat să ne putem refugia pe această Stradă a Viselor. Plăcuța de pe ușa noastră anunță: „GENE VERZI", ceea ce se presupune a fi o firmă a unor designeri care se ocupă de

[1] Atât de delicioasă (engl).

hibridizări genetice ale plantelor. Cea de-a doua plăcuță – cea pe care scrie: „Închis pentru renovare" – e cea cu ajutorul căreia ne protejăm. Dacă sunteți întrebați, spuneți că am avut probleme cu firma de construcții. Aceasta este întotdeauna o explicație plauzibilă.

Astăzi este Ziua Polenizării, în care ne aducem aminte de cei care au contribuit la conservarea pădurilor: Sfânta Suryamani Bhagat[1] din India, Sfântul Stephen King[2] al Pădurii Pureora din Noua Zeelandă și Sfântul Odigha[3] din Nigeria, printre mulți alții. Această Sărbătoare este dedicată misterului Reproducerii Plantelor, în special al acelor nemaipomeniți copaci, Angiospermele, și mai ales a Drupelor și Fructelor Rozacee.

Legende despre astfel de fructe ne-au fost transmise de Strămoșii noștri – Merele de Aur ale Hesperidelor, și tot așa și Mărul Discordiei. Unii spun că Fructul din Pomul Cunoașterii Binelui și Răului ar fi fost o smochină, alții preferă o curmală, iar alții o rodie. Ar fi avut sens ca alimentul respectiv să fi fost cu adevărat malefic – ceva făcut din carne, cum ar fi o friptură de vită. Și-atunci de ce un Fruct? Pentru că Strămoșii noștri erau frugivori, fără nicio îndoială, și s-ar fi simțit ispitiți doar de un fruct.

Fructul rămâne un simbol încărcat de înțelesuri pentru noi, reprezentând noțiunile de recoltă sănătoasă, de

[1] Activistă de mediu din India.

[2] Activist de mediu care a protestat urcat în vârful unui copac, pentru a opri tăierea pădurii cunoscută astăzi sub numele de parcul natural Pureora, în timpul unei campanii desfășurate în anii '70 și '80 ai secolului trecut.

[3] Odigha Odigha – activist de mediu nigerian care a militat împotriva exploatării industriale a pădurilor.

punct culminant al abundenței și de nou început, căci în orice Fruct se află o sămânță – o potențială nouă viață. Fructul se coace, cade și se reîntoarce în pământ; dar sămânța prinde rădăcini, și crește și perpetuează Viața. Așa cum se spune în Cuvântul lui Dumnezeu către Oameni: „După roadele lor îi veți cunoaște."[1] Să ne rugăm ca fructele noastre să fie Roade ale Binelui, nu Roade ale Răului.

Însă aveți grijă: noi respectăm Insectele Polenizatoare, și în special Albinele, dar am fost informați că, pe lângă varietatea rezistentă la viruși introdusă după recentul declin al albinelor de miere, Corporațiile au creat acum o albină hibrid. Nu este una modificată genetic, Prieteni. Nu: este o grozăvie și mai mare! Albinele sunt luate când încă se mai află în stadiul larvar și li se inserează sisteme micro-mecanice. Țesuturile cresc în jurul inserției, iar când apare un exemplar complet dezvoltat – o insectă adultă –, acesta este o albină-cyborg spion, controlată de un operator din Corpurile de Securitate, cu un echipament de transmisie, și prin urmare capabilă să trădeze.

Problemele etice ridicate sunt îngrijorătoare: ar trebui să apelăm la insecticide? Este o asemenea albină-sclav mecanizată cu adevărat *vie*? Și dacă da, este ea într-adevăr o Creatură a lui Dumnezeu, sau ceva cu totul diferit? Trebuie să cântărim implicațiile mai profunde, Prieteni, și să ne rugăm pentru îndrumare.

Să cântăm.

---

[1] Noul Testament, *Evanghelia după Matei* 7:16.

UN PIERSIC ORI UN PRUN

Un piersic ori un prun ce-ntinde ramuri
E minunat când dă în floare
Se bucură și păsări, și albine
Și-i sug nectarul fără încetare.

Și așa-i Polenizarea când se face
Pentru orice Sămânță-n tină,
Un bob de aur taie drum prin aer
Și prinde-acolo rădăcină.

Apoi pe creangă-și umflă fructul forma
Zi de zi e pârguit de soare,
Strânge-n el mult-prețuita hrană
Ce-i pentru om și animal mâncare.

În fiecare Fruct cu-a sa Sămânță
Stă puiul de copac încolăcit
Plantat cu grijă, răsări-va iarăși,
Umplându-se de flori, îmbobocit.

Când Piersici aurii o să mănânci
Nu arunca un Sâmbure hai-hui.
Gândește-te că-i plin de viață
Și Domnu-i înăuntrul lui.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

49

REN

Anul Douăzeci și cinci

Adam Unu avea obiceiul să spună: dacă nu poți opri valurile, apucă-te să vâslești. Sau, dacă nu asta, atunci: lucrurile care nu pot fi schimbate pot fi totuși controlate. Sau: fără lumină îți lipsește șansa, fără întuneric nu poți dansa. Ceea ce însemna că până și lucrurile rele erau bune la ceva pentru că reprezentau o încercare prin care treceai fără să știi întotdeauna ce efecte pozitive ar putea avea. Nu că Grădinarii ar fi dansat vreodată cu adevărat.

M-am hotărât să încep o Meditație, pentru că așa puteam să trec peste faptul că nu era nimic de făcut în Zona Contaminată. Dacă nimicul e problema, atunci ocupă-te de nimic, ar fi spus Philo Ceață. Oprește bolboroseala din mintea ta. Deschide-ți ochiul interior, urechea interioară. Vezi ce poți vedea. Auzi ce poți auzi. Înainte, la Grădinari, ceea ce aș fi văzut ar fi fost codițele fetei din fața mea și ceea ce aș fi auzit ar fi fost sforăitul lui Philo, pentru că atunci când conducea sesiunile de Meditație, adormea întotdeauna.

Nici acum n-am avut mai mult succes. Auzeam bufniturile de bas care veneau dinspre Groapa cu Șerpi și bâzâitul minibarului, vedeam luminile de pe stradă alcătuind forme încețoșate prin cărămizile de sticlă ale ferestrei, dar niciunul dintre aceste lucruri nu-mi aducea iluminarea

spirituală. Așa că m-am oprit din Meditație și am dat drumul la știri.

Izbucnise o altă epidemie de mică amploare, așa spuneau, dar nu era nimic îngrijorător. Se produceau întotdeauna mutații ale virușilor și bacteriilor, dar știam că întotdeauna Corporațiile găseau tratamente pentru ele și, oricum, indiferent ce fel de microb ar fi fost ăsta, eu nu-l aveam, pentru că stătusem la izolare, cu o barieră dublă împotriva virușilor care să mă protejeze. Eram în cel mai sigur loc cu putință.

M-am uitat din nou la Groapa cu Șerpi. Izbucnise o încăierare. Trebuie să fi fost cei de la Painball – cei trei care veniseră la început și celălalt.

În timp ce-i priveam, paznicii Corpurilor de Securitate au intervenit. L-au pus pe unul dintre tipii de la Painball la podea, folosindu-și armele cu electroșocuri. Acum intraseră în acțiune și paznicii localului – unul dintre ei se dăduse înapoi, ezitant, împleticindu-se, cu o mână la ochi; apoi încă unul a căzut peste bar. De obicei nu dura atât de mult până să pună lucrurile în ordine. Savona și Petală Purpurie încă mai erau sus, la trapez, încercând să-și continue numărul, dar fetele de la bară fugeau de pe scenă. Apoi s-au întors: ieșirile din spate trebuie să fi fost blocate. O, nu, mi-am zis. Pe urmă o sticlă a zburat spre cameră și a spart-o.

M-am dus la o altă cameră, dar mâinile îmi tremurau și uitasem parola de intrare, însă până am deschis-o și am focalizat-o, Groapa cu Șerpi era mult mai goală. Luminile erau în continuare aprinse și încă se mai auzea muzica, dar înăuntru domnea un haos total. Clienții fugiseră, probabil, cu toții. Savona zăcea pe bar: îmi dădeam seama că e

ea după costumul strălucitor, deși era pe jumătate sfâșiat. Capul îi era răsucit într-un unghi ciudat și avea sânge pe toată fața. Petală Purpurie atârna agățată de trapez; avea una dintre frânghii în jurul gâtului, iar între picioarele ei sclipea o sticlă – cineva trebuie s-o fi înfipt în ea. Volănașele și pliseurile îi erau făcute ferfeniță. Arăta ca un buchet ofilit.

Unde era Mordis?

Un ghemotoc întunecat și haotic se rostogolea pe ecran: un dans al umbrelor, un balet bizar. S-a auzit un buf! de la o ușă închisă cu o izbitură, apoi ceva care aducea cu un vuiet. Apoi sirenele, în depărtare. Picioare alergând.

Apoi s-au auzit niște țipete pe holul din care se intra în Zona Contaminată, iar videofonul aflat afară, lângă ușa mea, s-a aprins; pe ecran era Mordis, în prim-plan, holbându-se la mine cu un singur ochi. Pe celălalt îl avea închis. Arăta ca și cum ar fi fost mușcat de față.

— Numele tău, a șoptit.

Apoi o mână i s-a încolăcit în jurul gâtului și i-a tras capul înapoi. Era unul dintre cei de la Painball. Îi vedeam mâna, ținând o sticlă spartă: vene roșii și albastre.

— Deschide rahatul ăsta de ușă, jigodie! a zis el. Cățea în călduri! Tre' să primim toți o bucățică!

Mordis urla. Voiau să le dea codul de la ușă.

— Numerele, numerele! ziceau ei.

L-am mai văzut pe Mordis preț de-o clipă. S-a auzit un bolborosit, apoi a dispărut. În locul lui apăruse un tip de la Painball – unul cu fața plină de cicatrici.

— Dacă deschizi, nu-l mai omorâm pe prietenul tău, a zis el. N-o să-ți facem nimic.

Numai că mințea, pentru că Mordis era deja mort.

Pe urmă s-au mai auzit și alte țipete, apoi cei din Corpurile de Securitate trebuie să-l fi pus la pământ cu electroșocurile, pentru că a urlat, la rândul lui, și a dispărut de pe ecran, după care a urmat o bufnitură ca și cum cineva ar fi izbit un sac.

M-am dus la camera din Groapa cu Șerpi: mai mulți oameni din Corpurile de Securitate, în echipament de lupte de stradă, roiau peste tot. Ei îi împingeau și-i trăgeau pe cei de la Painball ca să-i scoată pe ușă afară – unul deja mort, trei încă în viață. Aveau să intre din nou la Painball – n-ar fi trebuit să fie lăsați să iasă niciodată.

Pe urmă mi-am dat seama ce avea să se întâmple. Zona Contaminată era o fortăreață. Nimeni nu putea intra dacă n-avea codul de la ușă, și nimeni în afară de Mordis nu mai știa codul ăla. Așa zicea el mereu. Și nici nu-l divulgase: mi-a salvat viața.

Dar acum eram încuiată înăuntru și n-avea cine să-mi dea drumul. „O, nu, te rog", m-am gândit. „Nu vreau să mor."

50

Mi-am zis să nu intru în panică. SeksMart urma să trimită o echipă de curățenie, iar ei aveau să-și dea seama că eram înăuntru, apoi ar fi pus pe cineva să se ocupe de încuietoare. Nu se putea să mă lase să mor de foame înăuntru și să mă usuc ca o mumie: când Solzi urma să se deschidă din nou, ar fi avut nevoie de mine. N-ar mai fi fost la fel fără Mordis – deja îmi era dor de el –, dar cel puțin aș fi fost utilă la ceva. Nu eram una de care se puteau lipsi oricând, aveam talent. Așa zicea mereu Mordis.

Așa că nu trebuia decât să aștept.

Am făcut un duș – mă simțeam murdară, de parcă tipii ăia de la Painball chiar ar fi intrat înăuntru sau ca și cum aș fi fost mânjită peste tot cu sângele lui Mordis.

Apoi m-am apucat de încă o Meditație, una pe bune. „Învăluie-l pe Mordis cu Lumină", m-am rugat. „Lasă-l să pătrundă în Univers. Fă-i Spiritul să se ducă în pace." Mi l-am imaginat ridicându-se în zbor din trupul său zdrobit, sub forma unei păsări mici, cu ochi maronii ca niște mărgele.

A doua zi s-au întâmplat două lucruri rele. Mai întâi am dat drumul la știri. Epidemia de mică amploare despre care vorbiseră mai devreme nu evolua ca de obicei – ca

o manifestare locală, pe care s-o poată ține sub control. Acum era vorba despre o situație de urgență. Au arătat o hartă a lumii, cu punctele fierbinți marcate de aprinderea unor lumini roșii – Brazilia, Taiwan, Arabia Saudită, Bombay, Paris, Berlin; era de parcă asistai la atacarea planetei cu atomizorul. Era o molimă care izbucnea cu violență, așa ziceau, și se răspândea rapid – nu, nici măcar nu se răspândea, ci izbucnea simultan în orașe aflate la mare depărtare unele de altele, ceea ce nu nu se potrivea cu tiparul obișnuit. În mod normal, Corporațiile ar fi apelat la minciuni și la mușamalizări, iar ceva care să semene cu povestea adevărată ar fi circulat doar sub formă de zvonuri, așa că faptul că toate astea apăreau pur și simplu la știri arăta cât de gravă era situația – Corporațiile nu mai putuseră să țină lucrurile sub control.

Știriștii încercau să-și păstreze calmul. Experții nu știau despre ce super-microb era vorba, dar era cu siguranță o pandemie, și o mulțime de oameni mureau cu repeziciune – păreau pur și simplu să se topească. De îndată ce i-am auzit spunând: „Nu e cazul să intrăm în panică", pe tonul acela de un calm sinistru și cu zâmbetele acelea lipite pe fețe, mi-am dat seama că treaba era gravă.

Al doilea lucru rău a fost că niște tipi în costume de bioprotecție au intrat în Groapa cu Șerpi, i-au îndesat pe morți în niște saci pentru cadavre și i-au dus de-acolo. Dar nu s-au uitat la etaj, deși eu am tot țipat. Cred că nu m-au auzit pentru că pereții Zonei Contaminate erau groși, iar muzica din Groapa cu Șerpi încă mai mergea și trebuie să-mi fi acoperit vocea. Am avut noroc cu asta, pentru că dacă aș fi părăsit Zona Contaminată chiar atunci, m-aș fi molipsit și eu, la fel ca toată lumea. Așa că n-a fost chiar un lucru rău, dar atunci așa mi s-a părut.

A doua zi, știrile au fost și mai rele. Molima se răspândea și începuseră să aibă loc revolte de stradă, jafuri și crime, iar Corpurile de Securitate pur și simplu se făcuseră nevăzute, într-un fel sau altul: probabil că mureau și ei.

Iar la câteva zile după aceea n-au mai fost deloc știri.

Acum eram speriată de-a binelea. Dar mi-am spus că, deși nu puteam să ies, nici altcineva nu putea să intre la mine, și că n-am să pățesc nimic atâta timp cât sistemul cu celule solare nu se strica. El făcea apa să curgă în continuare și ținea minibarul, congelatorul și filtrele de aer în funcțiune. Filtrarea aerului era un avantaj, pentru că în curând avea să miroasă foarte urât afară. Iar eu nu-mi mai făceam planuri de viitor și așteptam să văd ce se petrece.

Știam că trebuie să mă ocup de lucruri concrete, altfel mi-aș fi pierdut speranța și aș fi alunecat într-o stare Vegetativă, din care poate că n-aș mai fi ieșit niciodată. Așa că am deschis minibarul și congelatorul și am numărat tot ce era înăuntru – batoanele Joltbar, băuturile energizante și snack-urile, Tărtăcuțele congelate și înlocuitorii de pește. Dacă mâncam doar o treime dintr-o porție în loc de jumătate și păstram resturile în loc să le arunc, aveam destul pentru cel puțin șase săptămâni.

Încercasem s-o sun pe Amanda, dar n-a răspuns. N-am putut face altceva decât să-i las niște mesaje scrise pe telefon: VINO la SOLZI. Speram că va primi mesajele și-și va da seama că s-a întâmplat ceva, apoi va veni la Solzi și va găsi o metodă să descuie ușa. Mi-am păstrat tot timpul telefonul mobil deschis, în caz că ar fi sunat, dar imediat cum am încercat să sun sau măcar să trimit un mesaj, am constatat că nu are semnal. Odată am primit un mesaj scurt: SUNT OK, dar liniile trebuie să fi fost blocate din cauza oamenilor care încercau cu disperare

să-și contacteze familiile, pentru că n-am mai primit nimic altceva.

Pe urmă cred că s-au cam împuținat telefoanele, pe măsură ce mureau oamenii, iar eu am reușit s-o prind. Fără imagine, doar vocea ei. „Unde ești?" am întrebat-o, iar ea mi-a răspuns: „Am șutit o mașină cu baterie solară. În Ohio."

„Nu intra în orașe", i-am zis eu. „Nu lăsa pe nimeni să te atingă." Voiam să-i spun ce aflasem de la știri, dar am pierdut treptat legătura. După aceea nici n-am mai reușit să am semnal. Probabil că releele nu mai funcționau.

Tu îți creezi propria realitate, spuneau mereu horoscoapele, iar Grădinarii ziceau același lucru. Așa c-am încercat să creez realitatea Amandei. Acum era în ținuta ei kaki de exploratoare a deșertului. Și-acum se oprise să bea niște apă. Acum scotea din pământ o rădăcină și-o mânca. Iar acum pornea din nou la drum. Oră de oră, se apropia de mine. N-avea să se îmbolnăvească și nici n-avea s-o ucidă nimeni, pentru că era așa deșteaptă și puternică. Zâmbea. Iar acum cânta. Dar știam că toate astea sunt doar invenții de-ale mele.

51

De foarte multă vreme n-o mai văzusem pe Amanda decât pe ecranul telefonului – de când începusem să lucrez la Solzi. Înainte de asta, fusese o perioadă în care nici măcar nu mai știam unde se află. Pierdusem legătura cu ea de când Lucerne îmi aruncase telefonul purpuriu, pe vremea când încă mai locuiam în Complexul HelthWyzer. Atunci mi-am imaginat că n-am s-o mai revăd niciodată pe Amanda – că dispăruse definitiv din viața mea.

Încă mai aveam impresia asta când stăteam în trenul de mare viteză, în drum spre Academia Martha Graham. Mă simțeam foarte singură și-mi plângeam de milă. N-o pierdusem doar pe Amanda, pierdusem absolut toate lucrurile din viața mea care ar fi însemnat ceva. Pe Adami și pe Eve, sau cel puțin pe o parte dintre ei – pe Toby și Zeb, de exemplu. Pe Amanda. Dar în primul rând pe Jimmy. Trecusem peste partea cea mai cumplită a suferinței pe care mi-o provocase, dar rămăsese o durere surdă. Se purtase așa drăguț cu mine, după care mă dăduse la o parte de parcă nici n-aș fi existat. Era un sentiment rece și plin de tristețe. Deprimarea pusese stăpânire pe mine atât de tare, încât renunțasem la gândul că aș mai putea să fiu din nou cu Jimmy, odată ajunsă la Martha Graham: părea un vis exagerat cu ochii deschiși!

Când mă aflam în trenul ăla de mare viteză trecuse mult timp de când fusesem îndrăgostită de Jimmy. Nu: trecuse foarte mult timp de când Jimmy fusese îndrăgostit de mine – când nu mă ascundeam după deget și nu eram doar furioasă și tristă, știam că încă mai sunt îndrăgostită de el. Mă culcasem cu alți băieți, însă era doar ceva mecanic. Pe de o parte, plecam la Martha Graham ca să scap de Lucerne, însă, pe de altă parte, trebuia să fac ceva ca să am niște studii. Așa vorbea lumea despre asta, ca și cum studiile erau un lucru de care puteai să faci rost de undeva, la fel ca de o rochie. Nu-mi păsa în ce fel aveau să se petreacă lucrurile cu mine, pur și simplu mă simțeam cuprinsă de tristețe.

Asta nu se potrivea deloc cu felul de a gândi al Grădinarilor. Ei spuneau că adevărata educație era doar cea a Spiritului. Însă uitasem ce însemna asta.

Martha Graham era o școală de arte, numită după o faimoasă dansatoare, așa că aici cursurile de dans aveau întâietate. Cum trebuia să particip și eu la unele, am ales Calistenie prin dans și Expresivitate dramatică – pentru astea n-aveai nevoie de cunoștințe anterioare și nici de matematică. Mi-am imaginat că aș putea să capăt de lucru într-o Corporație, ca instructor intern pentru programele de exerciții de după-amiază pe care le organizau cel mai bine. Concordanță Muzicală, Yoga pentru Middle Management – unul dintr-astea.

Campusul de la Martha Graham semăna cu ansamblul de locuințe Buenavista – fusese cândva un loc elegant, dar acum se năruia – erau probleme cu mucegaiul, iar prin tavane curgea apa. Nu puteam mânca lucrurile de la cantină – cine știe ce puseseră înăuntru, și încă mai

aveam o grămadă de probleme cu proteinele de origine animală, mai ales dacă ar fi fost vorba despre organe și nasuri. Dar aici mă simțeam mai acasă decât în Complexul HelthWyzer, pentru că Martha Graham cel puțin nu era un loc atât de strălucitor și cu un aer atât de fals și nu mirosea a substanțe chimice pentru curățenie. Sau a produse de curățenie, în general.

Orice nou-venit de la Martha Graham trebuia să împartă locuința cu altcineva. Colegul de apartament care-mi fusese repartizat se numea Buddy al Treilea; nu-l prea vedeam cine știe cât. El era la Fotbal, dar echipa de la Martha Graham era tot timpul făcută praf, motiv pentru care Buddy al Treilea era beat sau drogat la greu. Încuiam ușa băii comune care dădea spre dormitorul meu – fiindcă băieții din echipa de fotbal erau cunoscuți pentru că le violau pe fetele cu care își dădeau întâlnire și-mi imaginam că Buddy nici nu s-ar mai fi obosit să treacă prin etapa cu întâlnirea –, însă îl puteam auzi cum vomita dimineața.

În campus exista o franciză Happicuppa, iar eu mă duceam acolo să mănânc de dimineață, pentru că aveau brioșe vegetariene, pentru că nu mai trebuia să-l aud pe Buddy vomitând și pentru că puteam merge la baia lor, care nu mirosea la fel de urât ca a mea. Într-o zi mă îndreptam spre Happicupa, când iat-o pe Bernice. Am recunoscut-o imediat. Chiar am fost uimită s-o văd. Era ceva zguduitor – ca un electroșoc. Toate sentimentele de vinovăție pe care le avusesem cândva față de ea, dar pe care le uitasem într-o oarecare măsură, au dat năvală iarăși.

Purta un tricou verde cu un „G" mare pe el și ținea o pancartă pe care scria: „O CEAȘCĂ DE HAPPICUPPA E O

CEAȘCĂ DE RAHAT". Mai erau încă doi puști cu același tricou, dar cu mesaje diferite: „BĂUTURA MALEFICĂ", „NU BEȚI MOARTE". Îmi dădeam seama după hainele pe care le purtau și după expresiile de pe chipurile lor că erau ultra-ecologiști fanatici și extremiști și că boicotau localul. Era anul când avuseseră loc toate revoltele împotriva Happicuppa – văzusem transmisiunile video.

Bernice nu se făcuse mai frumoasă decât fusese. Dacă se schimbase ceva la ea, era faptul că se făcuse mai solidă și că se încrunta și mai fioros. Nu m-a observat, așa că aveam două opțiuni: puteam trece drept pe lângă ea și-apoi să intru la Happicuppa, prefăcându-mă că n-am văzut-o, sau puteam să mă întorc și să dispar pe neobservate. Dar m-am trezit că-mi intru din nou în pielea de Grădinar, aducându-mi aminte de toate acele sfaturi despre asumarea responsabilității și care spuneau că dacă ucizi ceva, trebuie să-l mănânci. Iar eu îl ucisesem pe Burt, într-un fel. Sau cel puțin mă simțeam ca și cum aș fi făcut-o.

Așa că nu m-am ferit. În schimb, m-am dus drept la ea și i-am zis:

— Bernice! Sunt eu, Ren!

A sărit din loc de parcă îi trăsesem un șut. Apoi și-a îndreptat atenția spre mine.

— Aha, văd, a zis ea cu o voce acră.

— Dă-mi voie să-ți fac cinste cu o cafea, am zis eu.

Trebuie să fi fost stresată de-a binelea dacă fusesem în stare să spun așa ceva – de ce să-și fi dorit Bernice o cafea dintr-un loc pe care îl boicota?

Trebuie să-și fi imaginat că râdeam de ea, pentru că mi-a zis:

— Ia mai scutește-mă!

— Îmi pare rău, am spus eu. N-am vrut să sune așa. Ce-ai zice de niște apă, atunci? Putem s-o bem aici, lângă statuie.

Statuia Marthei Graham era un soi de mascotă: o arătă în chip de Iudita ținând în mână capul dușmanului ei, Holofern, iar studenții vopsiseră cu roșu gâtul tăiat și-i băgaseră Marthei la subsuori ghemotoace abrazive de sârmă pentru vase. Chiar sub capul lui Holofern, soclul avea o porțiune plată pe care puteai sta.

Mi-a aruncat din nou o privire furioasă.

— Ai căzut din nou așa de tare în păcat, mi-a spus ea. Apa îmbuteliată e ceva malefic. Chiar nu știi nimic?

Aș fi putut spune că e o scorpie și să las totul baltă. Dar asta era șansa mea de a face lucrurile așa cum se cuvine, cel puțin în ceea ce mă privea.

— Bernice, i-am zis, vreau să-mi cer iertare de la tine. Așa că spune-mi pur și simplu ce poți să bei, iar eu o să-ți aduc băutura aia și-o să mergem undeva s-o bem.

Încă mai era cu capsa pusă – când venea vorba să păstreze ranchiună, se pricepea mai bine ca oricine –, dar după ce i-am spus că trebuia să învăluim treaba asta în lumină, ceea ce trebuie să-i fi atins partea cea mai bună a sufletului ei de Grădinar –, mi-a zis despre un anume amestec organic, pus într-un recipient de carton reciclat și preparat din frunze stoarse de *kudzu*, pe care-l găseai la *supermarkette*, în campus, dar a adăugat că ea trebuia să mai protesteze acolo o vreme, însă și-ar fi putut lua o pauză când mă întorceam eu.

Am stat sub capul lui Holofern, cu cele două cutii de resturi vegetale lichefiate pe care le cumpărasem, iar gustul acesta m-a purtat înapoi în vremea când eram la

Grădinari – cât de nefericită fusesem la început și cum îmi luase Bernice apărarea pe-atunci.

— Nu te-ai dus pe Coasta de Vest? am întrebat-o. După toată...

— Mda, a zis ea. Ei bine, acum m-am întors aici.

Mi-a povestit că Veena își renegase credința și intrase într-un cult complet diferit, numit Fructele Cunoașterii, care susținea că bogăția cuiva era un semn că se afla în grațiile lui Dumnezeu, pentru că „După roadele lor îi veți cunoaște"[1], iar „roade" se referea la conturile din bancă. Veena intrase într-o franciză HelthWyzer care se ocupa de suplimente cu vitamine și se extinsese rapid, ajungând la cinci magazine de desfacere, iar acum îi mergea foarte bine. Bernice spunea că era perfect să te afli pe Coasta de Vest pentru așa ceva, pentru că deși toată lumea de-acolo făcea yoga și vorbea despre Spirit, în realitate erau doar niște indivizi plini de vicii, mâncători de pește și materialiști preocupați de trup, cu liftinguri faciale, mimplanturi, tratamente genetice și valori corupte.

Veena își dorise ca Bernice să studieze științele economice la facultate, dar ea își păstrase credința în valorile Grădinarilor, așa că se certaseră din cauza asta; iar Martha Graham fusese un compromis pentru că avea cursuri de specializare în Metode de a beneficia de vindecarea holistică. Și tocmai asta studia Bernice.

Nu mi-o puteam imagina pe Bernice vindecând nimic, pentru că nu mi-o puteam imagina dorindu-și să vindece. I se potrivea mai bine să presare pământ pe răni. Dar i-am zis că asta mi se părea de-a dreptul interesant.

---

[1] Vezi nota 1 de la p. 378.

I-am spus ce cursuri urmam eu, dar am observat că nu-i păsa. Așa că i-am povestit despre colegul meu de apartament, Buddy al Treilea, iar ea mi-a răspuns că toată Academia Martha Graham era plină de oameni de felul ăsta – Exfernali pierzându-și timpul care le fusese dat să și-l petreacă pe Pământ fără să aibă nimic serios în cap, în afară de băutură și sex. La început avusese și ea un coleg de cameră dintr-ăsta, care mai era și un ucigaș de animale pentru că purta sandale din piele. Deși erau din imipiele. Dar arătau ca pielea. Așa că le dăduse foc. Și slavă Domnului că nu mai trebuia să împartă baia cu el, pentru că-l auzea făcând chestii sexuale cu fetele practic în fiecare noapte, ca un hibrid de iepure și cimpanzeu bonobo.

— Jimmy, zisese ea. Ce răsuflare împuțită de carne!

Când am auzit numele Jimmy m-am gândit: nu poate fi tot el, apoi mi-am zis: o, ba da, se poate. În timp ce-mi treceau toate astea prin minte, Bernice m-a întrebat de ce nu mă mut în cealaltă cameră din apartamentul ei, pentru că acum, de când plecase Jimmy, era goală.

Îmi dorisem să mă revanșez față de ea, dar nu până într-atât. Așa că am dat drumul la ceea ce voiam să spun:

— Îmi pare foarte rău pentru Burt. Pentru tatăl tău. Pentru c-a murit în felul ăla. Mă simt atât de vinovată.

M-a privit de parcă aș fi fost nebună.

— Despre ce tot vorbești acolo? m-a întrebat.

— Despre ce s-a întâmplat atunci, când ți-am spus că făcea sex cu Nuala, și tu i-ai spus Veenei, iar ea s-a înfuriat și a chemat Corpurile de Securitate... Vezi tu, nu cred că făcea sex cu Nuala. Eu și cu Amanda am cam inventat asta, pentru că eram rele. M-am simțit îngrozitor din cauza asta și-mi pare foarte rău. Nu cred că a făcut niciodată lucruri mai rele decât chestia cu subsuorile fetelor.

— Cel puțin Nuala era adultă, a zis Bernice. Iar el nu s-a mulțumit cu subsuorile. În cazul fetelor. Era un degenerat, exact așa cum a zis mama. Îmi spunea că sunt fetița lui preferată, dar nici măcar asta nu era adevărat. Așa că i-am spus Veenei. De-asta l-a dat în gât. Așa că nu mai e cazul să fii așa pătrunsă de propria importanță.

Am avut parte de bine cunoscuta privire chiorâșă, numai că de data asta venea la pachet cu niște ochi roșii și umezi.

— Pur și simplu ai noroc că nu s-a luat și de tine.

— O, Bernice, îmi pare așa de rău, i-am zis.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, a spus Bernice. Prefer să-mi petrec timpul făcând lucruri mai productive.

M-a întrebat dacă n-aș vrea să vin să imprim împreună cu ea pancarte anti-Happicuppa, iar eu i-am răspuns că am chiulit deja de la un curs în ziua aia, dar poate cu altă ocazie. Mi-a aruncat privirea aceea piezișă care-mi spunea că își dăduse seama că vreau să mă eschivez de la ceva. Apoi am vrut să știu cum arăta de fapt Jimmy, fostul ei coleg de cameră, iar ea m-a întrebat de ce mă interesa pe mine treaba asta.

Își reluase aerul dominator, iar eu îmi dădeam seama că dacă aș mai fi stat multă vreme cu ea, aș fi fost din nou ca la nouă ani, iar ea ar fi avut aceeași influență asupra mea, numai că mai mare, pentru că oricât de multe lucruri îngrozitoare mi s-ar fi întâmplat mie, lucrurile stătuseră mult mai rău în cazul ei, iar ea își putea folosi statutul de victimă împotriva mea. I-am spus că acum chiar trebuia s-o șterg, iar ea mi-a răspuns: „Mda, sigur", după care a adăugat că nu mă schimbasem deloc, eram pur și simplu la fel de superficială ca întotdeauna.

Mulți ani după aceea – când deja lucram la Solzi și Cozi – am văzut o transmisiune în care Bernice era împușcată cu atomizorul într-un raid dintr-o casă conspirativă de-a Grădinarilor. Asta se întâmpla după ce Grădinarii fuseseră scoși în afara legii. Nu că scoaterea lor în afara legii ar fi oprit-o pe Bernice; era genul de om care avea curajul să-și susțină convingerile. Ar fi trebuit s-o admir pentru asta – pentru convingeri și, de asemenea, pentru curaj – fiindcă eu nu simțisem niciodată c-aș avea vreuna dintre ele.

Apoi a urmat un prim-plan cu fața ei după ce murise; părea mai blândă și mai împăcată decât o văzusem vreodată când era vie. Poate că asta era adevărata Bernice, m-am gândit – bună și inocentă. Poate că ea chiar era așa în sinea ei, și toate certurile pe care le avusesem, dar și felul ei nesuferit de-a se purta – toate astea erau manifestări ale încercării ei de-a se lupta să scape de exteriorul acela aspru, care-i crescuse deasupra ca o carapace de gândac. Dar indiferent cât de tare se înfuriase și izbise acea carapace, nu reușise să iasă de-acolo. Gândul ăsta m-a făcut să-mi pară atât de rău pentru ea, că am izbucnit în plâns.

52

Înainte să am discuția aia cu Bernice, când îmi povestise despre fostul ei coleg de cameră, mă cam așteptam să dau peste Jimmy – într-o sală de curs, la Happicuppa sau pur și simplu în timp ce se ducea undeva. Dar acum aveam impresia că e foarte aproape. Era chiar după colț sau în spatele vreunei ferestre; sau aveam să mă trezesc într-o dimineață și-aveam să-l găsesc acolo, chiar lângă mine, ținându-mă de mână și privindu-mă așa cum o făcea când eram la începutul relației. Era ca și cum aș fi fost bântuită.

Poate că făcusem o fixație pentru Jimmy, m-am gândit. Ca un boboc de rață care iese din ou și primul lucru pe care-l vede e o nevăstuică, așa că se ține după ea tot restul vieții. Care va fi, după toate probabilitățile, una scurtă. De ce trebuia să fi fost tocmai Jimmy prima persoană de care mă îndrăgostisem? De ce nu putuse fi cineva cu mai mult caracter? Sau măcar cineva mai consecvent. Un om mai serios, nu chiar așa de dornic s-o facă pe bufonul.

Lucrul cel mai rău în toată treaba asta era că nu reușeam să găsesc pe altcineva care să-mi stârnească interesul. Aveam în suflet un gol pe care numai Jimmy îl putea umple. Știu că vorbele astea sună ca versurile unui cântec country – acum eram deja familiarizată cu astfel de

cântece laice, le ascultasem la căștile Sea/H/Ear Candy –, dar nu am cum să explic altfel. Și nu era vorba de faptul că n-aș fi fost conștientă de defectele lui Jimmy, pentru că eram.

Până la urmă l-am văzut pe Jimmy, bineînțeles. Campusul nu era uriaș, așa că trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. L-am văzut în depărtare, și m-a văzut și el, dar nu s-a grăbit să vină spre mine. A rămas la distanță. Nici măcar nu mi-a făcut cu mâna, a privit în altă parte, de parcă nu m-ar fi văzut. Așa că dacă așteptam un răspuns la întrebarea „Mă mai iubește Jimmy?", acum îl primisem.

Apoi am întâlnit o fată la cursul de calistenie prin dans – Shayluba nu mai știu cum – care fusese cu Jimmy o vreme. Mi-a zis că la început fusese nemaipomenit, dar pe urmă a început să-i spună că era total nepotrivit pentru ea, că era incapabil să se atașeze de cineva din cauza iubitei pe care o avusese în liceu. Fuseseră prea tineri, se terminase urât, și de-atunci era terminat din punct de vedere emoțional, dar poate că era el distructiv de la natură, de vreme ce le făcuse rău tuturor fetelor cu care avusese de-a face.

— Și o chema Wakulla Price? am întrebat eu.

— De fapt, nu, a zis Shayluba. Tu erai. A spus că despre tine era vorba.

Jimmy, ce prefăcut și mincinos gogonat ești, m-am gândit. Dar pe urmă mi-am zis: dar dacă e adevărat? Dacă îi distrusesem lui Jimmy viața la fel cum mi-o distrusese și el pe-a mea?

Am încercat să-l uit complet pe Jimmy. Dar nu știu cum se face că n-am reușit. Felul în care mă chinuiam

singură din cauza lui Jimmy era ca un obicei prost de care nu mă puteam dezbăra, la fel ca rosul unghiilor. Din când în când îl vedeam trecând în depărtare, ceea ce era ca și cum ai fuma o singură țigară când încerci să te lași – te face să te apuci din nou. Nu că eu aș fi fumat vreodată.

Eram la Martha Graham de aproape doi ani când am primit niște vești de-a dreptul îngrozitoare. Lucerne m-a sunat și mi-a zis că tatăl meu biologic, Frank, fusese răpit de o corporație rivală și trimis undeva prin estul Europei. Corporațiile de acolo încercau întotdeauna să le acapareze pe ale noastre – ucigașii lor plătiți erau și mai lipsiți de scrupule decât ai noștri, iar ei aveau un avantaj pentru că se pricepeau mai bine la limbi străine și puteau pretinde că sunt imigranți. Noi nu puteam să facem același lucru, cine și-ar fi dorit să emigreze la ei?

Îl săltaseră pe Frank chiar din interiorul Complexului – de la toaleta pentru bărbați a clădirii în care era laboratorul lui – și-l transportaseră într-o dubiță care livra produse Zizzy Froots; apoi îl duseseră peste Atlantic cu un avion, înfășurat în bandaje și deghizat în pacient care se recupera după un lifting facial. Ba mai rău, trimiseseră un DVD în care apărea drogat, mărturisind că HelthWyzer inoculase în suplimentele lor alimentare germenele modificat genetic al unei boli cu evoluție lentă, dar incurabile, pentru a câștiga foarte mulți bani de pe urma tratamentelor. Era pur și simplu un șantaj – zicea Lucerne – și l-ar fi dat înapoi pe Frank în schimbul câtorva formule pe care și le doreau, în principal cele ale bolii cu evoluție lentă, oferind în plus garanția că n-ar fi făcut public acel DVD. În caz contrar, ziceau ei, capul lui Frank putea să-și ia adio de la corpul lui.

Cei de la HelthWyzer făcuseră o analiză costuri-beneficii, mai spunea Lucerne, și ajunseseră la concluzia că germenii bolii și formulele valorau pentru ei mai mult decât Frank. Cât despre publicitatea negativă, o puteau stârpi încă de la sursă, de vreme ce Corporațiile mediatice aveau control asupra informațiilor care puteau sau nu să devină știri. Iar internetul era un asemenea haos de minciuni și informații neverificate, că nimeni nu mai credea nimic din ce găsea acolo – sau dimpotrivă, unii credeau totul, ceea ce avea cam același rezultat. Așa că HelthWyzer nu intenționa să le satisfacă cererile. Declaraseră că regretă pierderea suferită de Lucerne, dar că nu era în conformitate cu politicile lor să cedeze în fața șantajului, pentru că asta ar fi încurajat și mai multe răpiri, care erau și-așa destul de numeroase.

Prin urmare Lucerne își pierduse poziția de soție a unui angajat de top de la HelthWyzer, iar odată cu ea, și casa, iar în aceste împrejurări, care erau nefericite, se hotărâse să se mute în Complexul CryoJeenyus[1] și să locuiască împreună cu un bărbat foarte drăguț pe care-l cunoscuse prin intermediul clubului de golf și care se numea Todd. Și spera din toată inima că n-o să mă dau de ceasul morții din cauza lui Frank, așa cum aveam eu întotdeauna obiceiul să fac, indiferent despre ce-ar fi fost vorba.

CryoJeenyus. Ce escrocherie mai era și-acolo! Plăteai ca să-ți înghețe capul când mureai, în caz că cineva din viitor avea să inventeze o modalitate de a-ți face să-ți crească un alt corp în continuarea gâtului, însă puștii din

[1] Cuvânt compus prin alăturarea particulei *cryo* din *cryogenics* („criogenie") lângă *jeenyus*, care se pronunță asemănător cu *genius* („geniu").

HelthWyzer spuneau în glumă că nu-ți înghețau altceva în afara părții exterioare a capului, pentru că neuronii îi scoseseră deja și-i implantaseră unor porci. La Liceul HelthWyzer se făceau o mulțime de glume dintr-astea care îți dădeau fiori, însă nu puteai ști niciodată dacă erau cu adevărat glume.

În consecință – continuase Lucerne – erau cam strâmtorați. Todd nu era vicepreședinte, ci doar responsabil de vânzări și trebuia să-și întrețină cei trei copii, care aveau întâietate față de mine, iar ea nu prea avea cum să-i ceară lui Todd să plătească și pentru mine, după toate cheltuielile pe care oricum le făcea. Așa că eu trebuia să renunț la viața ușoară de la colegiu și să plec de la Martha Graham ca să-mi iau soarta în propriile mâini.

Fusesem alungată din cuib fără menajamente. Nu că aș fi avut vreodată parte de cine știe cuib. Cu Lucerne, eram tot timpul pe muchie de cuțit.

Asta-i Ironie, mi-am zis. Învățasem despre Ironie la cursul de Teatralitatea Dansului. Întâi Lucerne, care răspândise minciuna gogonată cum că ar fi fost răpită, iar acum bietul Frank, tatăl meu biologic, fusese cu adevărat răpit, probabil și ucis. Era clar că Lucerne nu era prea afectată de asta. Cât despre mine, nu prea știam ce-ar trebui să simt.

Înaintea examenelor din semestrul de primăvară, diferite Corporații își instalaseră standuri în holul principal. Nu erau Corporațiile serioase, cele care se ocupau de cercetări științifice – astea nu se deranjau să recruteze de la Martha Graham, voiau oameni care se pricep la numere –, ci dintr-acelea mai frivole. Eu nu eram eligibilă pentru interviuri fiindcă nu absolveam facultatea anul

ăla, dar m-am hotărât să merg oricum, ca să-mi încerc norocul. N-aș fi primit niciunul dintre posturile oferite, dar poate că mă luau la spălat podele. Spălasem ceva podele la Grădinari, însă normal că nu puteam spune asta, fiindcă m-ar fi luat drept o ciudată de ecologistă fanatică.

Profesoara mea de Calistenia Dansului mi-a zis că ar trebui să discut cu cei de la Solzi și Cozi. Eram o dansatoare destul de bună, iar Solzii făceau acum parte din SeksMart, o Corporație absolut legală, care plătea asigurări de sănătate și tratamente stomatologice, așa că nu era ca și cum aș fi fost o prostituată. O mulțime de fete mergeau acolo, iar unele făceau în felul ăsta cunoștință cu bărbați de treabă, și după aia se descurcau foarte bine în viață. Deci mi-am zis c-aș putea încerca. Nu prea aveam șanse să capăt ceva mai bun fără vreo diplomă. Până și o diplomă de la Martha Graham era mai bună decât nimic. Și nu voiam să sfârșesc în spatele unei tejghele care vindea carne, într-un loc precum Burgerii Misterioși.

În ziua aia am reușit să-mi programez cinci interviuri. Aveam emoții, dar am răbdat cu stoicism, am zâmbit și i-am convins să mă lase să intru, cu toate că nu eram pe lista cu absolvenți. Aș fi putut avea chiar șase – CryoJeenyus căuta o Sufletistă potrivită să aline durerea rudelor care-și înghețau capetele celor dragi sau, în anumite cazuri, animalele de casă –, dar nu puteam să lucrez acolo din cauza lui Lucerne. Nici măcar nu voiam s-o mai văd, nu doar pentru că îmi făcuse ce-mi făcuse, ci și din cauza felului în care o făcuse. Ca și cum și-ar fi dat afară menajera.

M-am întâlnit cu angajatorii de la Happicuppa, de la Tărtăcuțe și de la Zizzy Froots, apoi cu cei de la Solzi

și Cozi, iar în cele din urmă cu oamenii de la AnooYoo. Primii trei nu m-au vrut, dar am primit o ofertă din partea celor de la Solzi și Cozi. Fiecare Corporație avea o echipă care se ocupa de interviuri, iar Mordis făcea parte din echipa de la Solzi – erau acolo și niște personaje importante de la SeksMart, dar el era cel care se ocupa de partea practică, așa că, de fapt, el avea cuvântul hotărâtor. Am prezentat un program de la Calisteni Dansului, iar Mordis a zis că un asemenea talent era exact ceea ce căuta, iar dacă veneam la Solzi, va avea el grijă să nu-mi pară rău.

— Poți fi oricine vrei, mi-a zis. Joacă un rol!

Așa că eram aproape angajată.

Dar standul celor de la AnooYoo era chiar lângă Solzi, iar în echipa lor era o femeie care îmi amintea mult de Toby de la Grădinari, cu toate că era mai brunetă și avea un altfel de păr, iar ochii îi erau verzi și vocea mai groasă. M-a luat un pic deoparte și m-a întrebat dacă aveam necazuri, iar eu m-am trezit că-i explic cum, din motive familiale, eram nevoită să renunț la colegiu. Aș face orice fel de muncă, am zis; eram dornică să învăț. Când m-a întrebat despre ce fel de motive familiale era vorba, mi-am dat drumul la gură și i-am spus că tata fusese răpit, iar mama nu avea deloc bani. Parcă-mi și auzeam vocea care începuse să tremure: nu era chiar prefăcătorie totală.

Pe urmă m-a întrebat cum o cheama pe mama. I-am spus, iar ea a dat aprobator din cap: avea să mă ia ca ucenică la Salonul AnooYoo, și puteam locui chiar acolo, iar ei aveau să se ocupe de pregătirea mea. Urma să lucrez cu femei, nu cu bărbați care ar putea fi beți și violenți, așa cum se întâmpla adesea la Solzi, cu toate că îți ofereau

asigurare pentru tratamente stomatologice; și nu trebuia să port un Costum mulat din Biofilm și să las bărbați ciudați să pună mâna pe mine. Ar fi fost o atmosferă de vindecare, iar eu aș fi ajutat oamenii.

Femeia asta chiar arăta ca Toby și, destul de ciudat, numele de pe ecusonul ei era Tobiatha. Pentru mine, ăsta era un fel de semn – îmi spunea că aș fi în siguranță acolo, bine-venită, și, de asemenea, utilă. Așa că am spus da.

Mordis mi-a dat oricum cartea lui de vizită și mi-a spus că dacă mă răzgândeam, el mă lua oricând la Solzi, fără discuție.

53

Salonul AnooYoo era așezat în mijlocul Parcului Tradiției. Auzisem o grămadă de lucruri despre el, pentru că Adam Unu era așa de pornit împotriva lui – spunea că fuseseră distruse multe Creaturi și mulți Copaci pentru a construi un templu al deșertăciunii. Uneori, de Ziua Polenizării, ținea o întreagă predică despre el. Dar în ciuda acestor lucruri, m-am simțit fericită aici. Aveau trandafiri care străluceau pe întuneric, și fluturi mari și roz pe timpul zilei, și minunații fluturi ai ierbii *kudzu*, pe timp de noapte, și o piscină, cu toate că angajații n-o puteau folosi, și fântâni, și propria lor grădină cu legume organice. Aerul de-acolo era mai curat decât cel din centrul orașului, așa că purtai mult mai puțin timp conul pentru filtrarea aerului. Era ca un vis frumos. M-au pus să lucrez la spălătorie; împăturam cearșafurile și prosoapele, iar asta îmi făcea plăcere pentru că mă liniștea: totul era roz.

În cea de-a treia mea zi acolo, Tobiatha a venit la mine în timp ce căram un teanc de prosoape curate spre una dintre camere și mi-a zis c-ar vrea să-mi vorbească. M-am gândit că poate greșisem cu ceva. Am ieșit pe pajiște, iar ea mi-a spus să vorbesc încet. Apoi mi-a zis că-și dăduse seama că o recunoscusem într-o oarecare măsură, iar ea cu siguranță mă recunoscuse. Mă angajase pentru că fusesem

la Grădinari, iar acum, că erau în afara legii, iar Grădina fusese distrusă, eram datori să avem grijă unii de alții. Își dăduse seama că aveam necazuri, pe lângă faptul că n-aveam deloc bani. Ce se întâmplase?

Am început să plâng pentru că nu știam despre Grădină. A fost un șoc: probabil că în sinea mea mă gândeam că m-aș putea întoarce acolo dacă lucrurile se înrăutățeau din cale-afară. M-a dus ca să stau jos lângă una dintre fântâni – pentru ca apa care țâșnea să ne poată acoperi vocile, în caz c-ar fi existat microfoane direcționale, așa a zis ea – și eu i-am povestit despre HelthWyzer, și despre cum ținusem legătura cu Grădinarii prin intermediul Amandei până când rămăsesem fără telefonul mobil, și că după asta nu mai știusem nimic despre Grădină. N-am pomenit că fusesem îndrăgostită de Jimmy și că mă rănise, dar i-am spus despre Martha Graham și despre cum Lucerne mă dăduse la o parte fără menajamente după ce tata fusese răpit.

Pe urmă i-am spus că n-aveam nicio direcție în viață și că mă simțeam pustiită pe dinăuntru, ca un orfan. Ea mi-a răspuns că toate astea trebuie să mă fi tulburat foarte mult; și ea trecuse prin clipe grele când era de vârsta mea, și i se întâmplase și ei ceva asemănător cu tatăl ei.

Această nouă versiune a lui Toby nu era nici pe departe atât de dură ca aceea de pe vremea când era Eva Șase. Era mai blândă. Sau poate că mă maturizasem eu.

A privit în jur și și-a coborât vocea. Apoi mi-a spus că a fost nevoită să părăsească în grabă Grădina Raiului de pe Acoperiș și să-și facă niște schimbări fizice, pentru că acolo era în pericol, așa că trebuia să am mare grijă să nu-i spun cuiva cine era. Își asumase un risc în cazul meu și spera să poată avea încredere în mine, iar eu i-am zis că poate. Apoi

m-a avertizat că Lucerne venea uneori pe la Salon, iar eu trebuia să am grijă și să mă străduiesc să nu mă vadă.

În cele din urmă mi-a spus că dacă era să se întâmple ceva – o situație de criză –, iar ea n-ar fi fost prin preajmă, trebuia să știu că organizase un Ararat cu alimente deshidratate, în stilul Grădinarilor, chiar în depozitul salonului AnooYoo: mi-a spus codul de la ușă, în caz că aveam vreodată nevoie să intru acolo. Cu toate că ea spera că nu va fi niciodată necesar.

I-am mulțumit foarte mult, apoi am întrebat-o dacă știa unde e Amanda. Mi-aș dori foarte mult s-o revăd, am zis. Ea era cam singura mea prietenă adevărată. Toby mi-a zis că probabil ar fi putut să afle.

N-am mai stat prea des de vorbă după asta – Toby mi-a zis că ar fi stârnit suspiciuni, cu toate că nu știa cine ne-ar fi putut vedea –, dar mai schimbam câte o vorbă sau ne salutam cu mișcări ale capului. Aveam senzația că mă veghează – protejându-mă cu un soi de câmp de forță extraterestru. Deși, bineînțeles, asta era doar o închipuire de-a mea.

Într-o zi, la vreun an de când mă aflam acolo, Toby mi-a zis că dăduse de Amanda prin intermediul unor cunoștințe comune de pe internet. Ceea ce mi-a spus m-a surprins, dar după ce m-am mai gândit la asta, nu mi s-a mai părut la fel de surprinzător. Amanda devenise o bioartistă: realiza opere de artă care presupuneau folosirea unor Creaturi sau a unor părți din anumite Creaturi, în aer liber, la o scară gigantică. Locuia lângă intrarea vestică a Parcului Tradiției, iar dacă voiam s-o văd, Toby putea aranja să capăt un permis de ieșire și avea să mă trimită acolo cu una dintre dubițele roz de la AnooYoo.

M-am repezit la Toby și am îmbrățișat-o, dar ea mi-a zis să am grijă cu gesturile de felul ăsta – o fată de la spălătorie îmbrățișând-o pe directoare. Pe urmă mi-a zis că nu trebuia să mă implic prea mult în relația cu Amanda: tindea să împingă lucrurile prea departe, nu era în stare să-și dea seama de forța pe care o avea. Am vrut s-o întreb la ce se referă, dar începuse deja să se îndepărteze.

În ziua vizitei, Toby mi-a spus că Amanda fusese avertizată de venirea mea: dar amândouă trebuia să așteptăm până când ajungeam înăuntru, cu ușa închisă, înainte să ne îmbrățișăm, să țipăm de bucurie sau să ne exteriorizăm în vreun fel. Mi-a dat un coș cu produse AnooYoo pe care ar fi urmat să le livrez, pentru cazul în care cineva oprea dubița și mă întreba unde mă duc. Șoferul avea să mă aștepte: dispuneam doar de o oră, pentru că ar fi părut ciudat ca o fată de la AnooYoo să-și piardă prea multă vreme prin Lumea Exfernală.

I-am zis că poate ar fi fost mai bine să mă deghizez la plecare, iar ea mi-a răspuns că nu, pentru că aș fi stârnit suspiciunea paznicilor. Așa că a trebuit să-mi îmbrac salopeta roz „din cap până-n picioare" de la AnooYoo peste halatul de lucru și pantalonii de bumbac și s-o iau din loc cu coșul meu roz, exact ca o Scufiță Roz.

Exact așa cum plănuisem, am fost dusă la apartamentul dărăpănat al Amandei de dubița de la AnooYoo. Mi-am amintit ceea ce-mi zisese Toby. Am așteptat până când am ajuns în spatele ușii închise, unde mă aștepta Amanda, apoi amândouă am zis: „Nu-mi vine să cred!", după care ne-am luat în brațe. Dar n-a ținut mult; Amanda nu se prea dăduse niciodată în vânt după îmbrățișări.

Era mai înaltă decât ultima oară când o văzusem în carne și oase. Se bronzase – în ciuda cremelor de protecție solară și a pălăriilor – de la atâta artă în aer liber, mi-a explicat ea. Am mers la bucătărie, care era plină cu desene de-ale ei prinse pe pereți și cu niște oase împrăștiate ici-colo; apoi am băut câte o bere. Nu prea mă omoram după alcool, dar de data asta era un moment special.

Am început să vorbim despre Grădinari – despre Adam Unu și Nuala, despre Mugi Mușchi și Philo Ceață, despre Katuro și Rebecca. Și despre Zeb. Și despre Toby, deși n-am pomenit nimic de faptul că acum o chema Tobiatha și era directoare la Salonul AnooYoo. Amanda mi-a spus de ce a trebuit să plece Toby de la Grădinari. Din cauză că o urmărea Blanco din Laguna cu Zoaie. Pe stradă, Blanco avea reputația de-a anihila pe oricine îl călcase pe coadă, mai ales dacă era vorba despre femei.

— De ce tocmai pe ea? am întrebat.

Amanda mi-a răspuns că auzise despre o chestie de natură sexuală din trecut; ceea ce e ciudat, adăugase ea, pentru că Toby și chestiile sexuale nu prea păreau să se potrivească, și probabil că ăsta era și motivul pentru care noi, copiii, îi spuneam Vrăjitoarea Uscată. Iar eu i-am zis că probabil Toby fusese mai umedă decât ne-am imaginat noi, și Amanda a râs și mi-a spus că în mod clar încă mai credeam în miracole. Dar acum știam de ce se ascundea Toby sub o altă identitate.

— Îți mai aduci aminte cum spuneam: „Cioc, cioc, cine-i acolo?“ Tu, cu mine și cu Bernice? am zis eu.

Berea începuse să mi se urce la cap.

— Banda, a răspuns Amanda. Care bandă?

— Banda Verde, a spus eu, și-am pufnit amândouă în râs, iar o parte din bere mi-a ieșit pe nas.

Apoi i-am povestit cum mă întâlnisem cu Bernice și cum era la fel de țâfnoasă ca de obicei. Am râs și din cauza asta. Dar n-am adus vorba despre Burt și despre moartea lui.

— Mai știi când ne-ai făcut cinste cu super-iarba aia mie, lui Shackie și lui Croze și cum am intrat toți în caleidoscopul holografic, iar eu am vomitat? i-am zis eu, și-am mai tras o repriză de râs.

Mi-a povestit că avea două colege de apartament, care erau și ele artiste; și mai avea, pentru prima oară în viața ei, un iubit care stătea împreună cu ea. Am întrebat-o dacă era îndrăgostită de el, iar ea mi-a răspuns:

— Îmi place să încerc orice o dată.

Am întrebat-o cum era tipul, iar ea mi-a zis că era foarte drăguț, deși uneori era cam țâfnos pentru că încă nu-și revenise după o iubire din adolescență. Iar eu am întrebat-o cum îl chema, și ea mi-a răspuns:

— Jimmy, poate l-ai cunoscut la Liceul HelthWyzer, trebuie să fi fost acolo cam în aceeași perioadă în care ai fost și tu.

Am simțit cum îngheț.

— Uite, el e aici, pe frigider, mai jos cu două fotografii, la dreapta, a zis ea.

Era chiar Jimmy, nicio îndoială, îmbrățișând-o pe Amanda cu o mână și rânjind ca o broască electrocutată. M-am simțit de parcă îmi înfipsese un ac în inimă. Dar n-avea rost să-i fac și ei sânge rău spunându-i asta. N-o făcuse intenționat.

— Pare chiar drăguț, dar acum trebuie să plec, e timpul să vină șoferul, i-am zis.

M-a întrebat dacă se întâmplase ceva, iar eu i-am răspuns că nu. Mi-a dat numărul ei de mobil și mi-a zis că

data viitoare când am să vin în vizită o să aibă grijă să fie și Jimmy acolo, și-o să mâncăm toți spaghete.

Ar fi frumos să poți crede că dragostea ar trebui distribuită echitabil, astfel încât toată lumea să aibă parte de ea. Dar în cazul meu, lucrurile nu stăteau așa.

M-am întors la AnooYoo simțindu-mă complet abandonată și pustiită. Apoi, imediat după ce mă întorsesem, pe când duceam prosoapele în camere, era cât pe-aci să dau peste Lucerne. Era momentul să-și facă un nou lifting facial: Toby mă avertiza de fiecare dată când urma să apară, ca să mă dau la fund și s-o evit, dar din cauza Amandei și-a lui Jimmy uitasem complet.

I-am zâmbit în felul neutru în care fusesem învățată s-o fac. Cred că m-a recunoscut, dar m-a evitat de parcă aș fi fost o scamă gata să i se așeze pe haine. Deși nu-mi dorisem niciodată s-o mai văd sau să-i vorbesc, m-am simțit îngrozitor când mi-am dat seama că nici ea nu voia să mă vadă sau să-mi vorbească. Era de parcă existența mi-ar fi fost ștearsă din univers când propria mamă se purta de parcă nu m-aș fi născut niciodată.

În momentul ăla am înțeles că nu puteam rămâne la AnooYoo. Trebuia să fiu pe cont propriu, departe de Amanda, departe de Jimmy, departe de Lucerne, ba chiar și de Toby. Voiam să fiu cu totul altcineva, nu voiam să-i datorez nimănui nimic și nici să-mi fie cineva dator. Nu mai voiam să fiu legată de nimic, nu mai voiam să am trecut, nu mai voiam să mi se pună întrebări. Și mă săturasem să pun întrebări.

Am găsit cartea de vizită pe care mi-o dăduse Mordis și i-am lăsat lui Toby un bilet în care-i mulțumeam pentru tot, spunându-i că nu mai puteam lucra la Salon din

motive personale. Încă mai aveam permisul pentru o zi pe care-l folosisem cu Amanda, așa că am plecat chiar atunci. Totul era la pământ, complet distrus, și nu mai exista un loc în care să mă simt în siguranță; așa că dacă tot trebuia să stau într-un loc în care nu eram în siguranță, măcar să fiu într-unul în care eram apreciată.

Când am ajuns la Solzi, a trebuit să-i conving pe agenții de pază să mă lase să trec, pentru că nu le venea să creadă că eu chiar îmi căutam de lucru acolo. Dar în cele din urmă l-au sunat pe Mordis, iar el le-a zis că da, își aduce aminte de mine – eram micuța dansatoare. Brenda, nu-i așa? Am răspuns că da, dar putea să-mi zică Ren – semn că deja mă simțeam în largul meu cu el. M-a întrebat dacă eram într-adevăr hotărâtă să lucrez acolo, iar eu i-am răspuns că eram; el mi-a spus că exista o perioadă contractuală obligatorie minimă, pentru că nu voiau să investească degeaba în pregătirea angajatelor – eram deci dispusă să semnez un contract?

Am zis că poate eram prea tristă pentru meseria aia: oare nu-și doreau ca fetele lor să aibă o personalitate mai veselă? Dar Mordis mi-a zâmbit, cu ochii lui strălucitori ca de furnică neagră și mi-a zis pe un ton de parcă m-ar fi bătut încurajator pe spate:

— Ren, Ren... Toată lumea-i prea tristă pentru absolut orice.

54

Așa că până la urmă am început să lucrez la Solzi. Într-un fel, era o ușurare. Îmi plăcea să-l am șef pe Mordis, pentru că măcar era clar cum îl poți mulțumi. Mă făcea să mă simt în siguranță, poate pentru că era cea mai autentică figură paternă de care avusesem parte vreodată: Zeb se topise ca fumul, iar tatăl meu adevărat nu mă găsise foarte interesantă, și pe deasupra mai era și mort.

Dar Mordis îmi spunea că am ceva cu adevărat special – eram rezolvarea pentru orice vis, chiar și pentru unul umed. Îmi dădea atâta încredere să fac un lucru la care mă pricepeam. Celelalte aspecte ale ocupației mele nu-mi plăceau așa de mult, dar chiar îmi plăcea să dansez la trapez, pentru că acolo nu te putea atinge nimeni. Erai sus, în aer, ca un fluture. Îmi imaginam că Jimmy se uită la mine și mă gândeam că eu fusesem cea pe care o iubise mereu, nu Wakulla Price, sau LyndaLee, sau vreuna dintre celelalte, sau chiar Amanda, și că dansam doar pentru el.

Știu că asta nu ajuta la nimic.

După ce m-am dus la Solzi, am păstrat legătura cu Amanda doar prin telefon. Era plecată mai mereu, pentru că se ocupa de proiectele ei artistice; și nici nu voiam s-o văd față în față. Nu mă simțeam în largul meu din cauza lui Jimmy, iar ea ar fi observat ce simțeam și m-ar

fi întrebat de ce, iar eu ar fi trebuit fie să mint, fie să-i explic; iar dacă-i explicam, s-ar fi putut supăra sau ar fi fost pur și simplu curioasă; sau s-ar fi gândit că eram proastă. Amanda nu era întotdeauna o persoană comodă.

Gelozia e un sentiment foarte distructiv, zicea Adam Unu. Face parte din moștenirea tenace pe care ne-au transmis-o Australopitecii și de care nu putem scăpa. Te consumă pe dinăuntru și îți ucide viața Spirituală, dar te și îndeamnă la ură și te determină să le faci rău altora. Însă Amanda era ultima persoană căreia aș fi vrut să-i fac rău.

Am încercat să-mi închipui gelozia ca pe un nor maro-gălbui care clocotea înăuntrul meu și care apoi îmi ieșea pe nas ca fumul și se transforma într-o piatră care cădea la pământ. Asta mă mai ajuta puțin. Dar în închipuire asta apărea o plantă plină de fructe otrăvitoare care creștea din piatră, în ciuda voinței mele.

Apoi Amanda s-a despărțit de Jimmy. M-a anunțat despre asta pe ocolite. Îmi povestise deja despre instalațiile peisagistice în aer liber, numite Cuvântul Viu – despre felul în care scria cuvinte cu litere uriașe, folosindu-se de bioforme pentru a face cuvintele să apară și apoi să dispară, la fel ca în cazul cuvintelor pe care le scria cu ajutorul furnicilor și-al siropului, pe vremea când eram copii. Și-acum îmi spunea:

— Am ajuns la cuvintele de trei litere.

Iar eu i-am răspuns:

— Te referi la alea urâte – „jeg", de exemplu?

Ea a râs și mi-a zis:

— Unele mai urâte de-atât.

— Vrei să zici cuvinte cu „f" și cu „c"? am întrebat-o eu.

— Nu. „Dor", de exemplu, mi-a răspuns ea.

— Aha. Deci n-a mers cu Jimmy, am zis eu.

— Jimmy nu poate să se implice la modul serios, a spus ea.

Așa că mi-am dat seama că trebuie s-o fi înșelat – sau ceva de felul ăsta.

— Îmi pare rău, i-am zis. Ești supărată rău pe el?

Am încercat să adopt un ton prin care să nu-mi trădez bucuria. „Acum pot s-o iert", mi-am zis. Dar de fapt nu aveam pentru ce s-o iert, fiindcă nu făcuse nimic ca să mă rănească intenționat.

— Supărată? a zis ea. Nu te poți supăra pe Jimmy.

M-am întrebat ce voia să spună cu asta, pentru că eu în mod sigur eram supărată pe Jimmy. Deși încă îl mai iubeam.

Poate că așa-i dragostea, m-am gândit: trebuie să fii supărat.

După o vreme, Glenn a început să vină la Solzi – nu în fiecare noapte, dar destul de des cât să i se facă reduceri de fidelitate. Nu-l mai văzusem de la HelthWyzer – stătuse cu geniile, ocupat cu proiecte științifice, la Institutul Watson-Crick –, dar acum era unul dintre tipii cu funcții înalte de la Corporația Rejoov. Nu se sfia să se laude, deși în cazul lui Glenn era mai degrabă ca și cum ar fi afirmat ceva evident, așa cum ai zice: „O să înceapă să plouă." Din ce prinsesem trăgând cu urechea la discuțiile lui cu tot felul de indivizi sus-puși și cu finanțatorii, am dedus că era la conducerea unui proiect extrem de important, numit Proiectul Paradis. Construiseră un dom special pentru el, cu propriul sistem de ventilație și pază cvadruplă. Își alcătuise o echipă din cei mai inteligenți oameni pe care-i găsise, și-acum munceau zi și noapte.

Glenn rămânea vag în privința proiectului la care lucrau. „Nemurire" era unul dintre cuvintele pe care le folosea – Rejoov avea un interes în așa ceva de decenii, o chestie legată de reîntinerirea celulară, încât să nu mai mori niciodată; lumea ar plăti o grămadă de bani pentru nemurire, a zis el. O dată la câteva luni, Glenn pretindea că făcuseră o descoperire uluitoare, și cu cât făcea mai multe descoperiri de felul ăsta, cu atât putea obține mai mulți bani pentru Proiectul Paradis.

Uneori spunea că lucrează la soluții pentru cea mai mare problemă dintre toate, cea reprezentată de ființele umane – cruzimea și suferința lor, războaiele lor și sărăcia, teama lor de moarte.

— Cât ați plăti pentru crearea ființei omenești perfecte? întreba el.

Apoi lăsa să se înțeleagă că Proiectul Paradis cu asta se ocupa, iar ei se repezeau să-i dea și mai mulți bani.

Pentru întâlnirea decisivă la care aveau să se încheie tratativele, închiriase sala cu pene pe tavan și comandase băuturi, droguri și fete – nu pentru el, ci pentru tipii pe care-i adusese cu el. Uneori le făcea cinste celor din conducerea Corpurilor de Securitate. Erau siniștri – tipii ăștia. Eu nu eram obligată să lucrez cu indivizii de la Painball, dar trebuia s-o fac cu ăia din Corpurile de Securitate, pe care îi simpatizam cel mai puțin dintre toți clienții mei. Era de parcă ar fi avut niște mecanisme în spatele ochilor.

Câteodată, Glenn plătea ca să aibă două sau trei fete pentru toată seara, nu pentru sex, ci pentru niște lucruri foarte ciudate. Odată ne-a pus să toarcem ca pisicile, ca să ne poată măsura corzile vocale. Altă dată a vrut să cântăm ca păsările ca să ne poată înregistra. Starlite i s-a plâns

lui Mordis că nu eram plătite să facem asta, dar Mordis n-a zis decât atât: „Da, e nebun. Ai mai văzut dintr-ăștia. Dar e un nebun bogat și nu face niciun rău, așa că fă-i pe plac și gata!"

Eram și eu una dintre cele trei fete din seara în care ne-a trecut printr-un fel de interogatoriu. Ce ne făcea fericite? a vrut să știe. Simțeam fericirea mai degrabă ca pe ceva care ne umplea de entuziasm sau ca pe ceva care ne aducea mulțumire? Cum eram fericite, afară sau înăuntru? Cu sau fără copaci? Trebuia să fie o apă curgătoare în apropiere? Dacă era prea multă, devenea cumva plicticos? Starlite și Petală Purpurie au încercat să-și dea seama ce voia să audă, ca să-i poată spune minciunile cele mai potrivite.

— Nu, le-am zis eu.

Știam cum e Glenn.

— E unul din ăia tobă de carte. Vrea să-i spunem ce credem cu adevărat.

Asta le-a zăpăcit foarte tare.

Însă nu ne-a întrebat niciodată despre tristețe. Poate s-a gândit că știa destule despre asta.

Pe urmă a început să vină cu o femeie – o tipă cu un corp ca al celor din Fuziunea Asiatică și cu accent străin. Ne-a zis că femeia voia să se familiarizeze cu Solzii pentru că Rejoov ne alesese drept locație a unei prime baterii de teste, iar ea ne explica un nou produs – pastila BlyssPluss, care avea să rezolve orice problemă cunoscută legată de sex. Ni se acordase privilegiul de a o prezenta clienților noștri. Femeia avea o funcție înaltă la Rejoov – vicepreședinte pentru intensificarea satisfacției –, deși adevărata ei ocupație era cea de parașută principală a lui Glenn.

Îmi era clar că fusese una de-a noastră: o fată de vânzare, de vreun fel sau altul. Era evident dacă știai să observi semnele. Juca tot timpul un rol, fără să dezvăluie nimic despre ea. M-am uitat la transmisiunile video cu ei: eram curioasă pentru că Glenn era rece ca o reptilă, dar putea face sex fără probleme, ca orice om. Fata era mai flexibilă ca o caracatiță, iar la orizontală era uimitoare. Glenn se purta de parcă ea ar fi fost prima, ultima și singura fată de pe planetă. Și Mordis se uita la ei, zicând că la Solzi fata asta ar fi plătită cu o grămadă de bani. Dar eu i-am zis că nu și-o putea permite: era mult peste cât putea el să dea.

Fiecare avea un nume de alint pentru celălalt. Ea îi zicea lui Crake, iar el îi spunea Oryx. Celorlalte fete li se părea ciudat – că ăștia doi erau ca niște turturele îndrăgostite –, pentru că era o chestie care nu se potrivea deloc cu felul de a fi al lui Glenn. Dar mie mi se părea destul de drăguț.

— Oryx și Crake – e în rusă sau ceva de genu'? m-a întrebat Petală Purpurie.

— Probabil, am răspuns eu.

Erau numele unor animale dispărute – orice Grădinar trebuia să memoreze o grămadă dintr-astea –, dar dacă le-aș fi spus, fetele s-ar fi întrebat de unde știu.

L-am recunoscut imediat pe Glenn, de prima dată când a venit la Solzi, dar bineînțeles că el nu m-a recunoscut pe mine, în Costumul Mulat din Biofilm și cu paiete verzi pe toată fața, iar eu nu i-am spus cine sunt. Mordis ne zisese să nu ne implicăm în relații personale cu clienții, pentru că dacă și-ar fi dorit o relație, ar fi putut-o avea în altă parte. Spunea că celor de la Solzi nu le pasă de trecutul tău, nu vor decât carne și visuri. Voiau să

fie duși în Tărâmul de Nicăieri, unde să aibă experiențe depravate pe care nu le-ar fi putut avea absolut niciodată acasă. Femei-dragon răsucindu-se în jurul lor, femei-șarpe alunecând pe trupurile lor. Așa că trebuia să ne păstrăm rahaturile emoționale din viața privată pentru cei cărora chiar le păsa de noi – pentru celelalte fete de la Solzi, de pildă.

Într-o noapte, Glenn a plătit pentru o tratație ultra-specială – destinată unui oaspete ultra-special, a zis el. A cerut camera cu pene, cu așternuturi verzi, plus cele mai tari coctailuri Martini de la Solzi și Cozi – „șoctailuri"[1], așa le ziceau – plus două fete, pe mine și pe Petală Purpurie. Mordis ne-a ales pe noi pentru că Glenn îi zisese că musafirul acela ultra-special le prefera pe cele foarte suple.

— Vrea chestia cu școlărița în costum marinăresc? am întrebat eu.

Uneori, asta însemna „foarte suplă".

— Trebuie să sar coarda?

Dacă era așa, trebuia să mă schimb, pentru că acum eram acoperită de sclipici din cap până-n picioare.

— Tipul ăsta e deja așa de amețit, că nici nu știe ce vrea, a zis Mordis. Dă-i ce-ai tu mai bun, iepuraș. Vrem să vedem numerele de top. Fă-i să-i iasă bancnote cu multe zerouri pe urechi.

Când am ajuns în cameră, tipul zăcea pe așternuturile din satin verde ca și cum ar fi fost aruncat dintr-un avion, dar părea fericit, pentru că era tot numai un zâmbet.

Era Jimmy. Dragul, nenorocitul de Jimmy. Jimmy, cel care-mi făcuse praf viața.

---

[1] În original, *kicktails*; joc de cuvinte pornind de la cuvântul *cocktail* (*kick* = „șoc", „lovitură").

Mi-a sărit inima din piept. Ce rahat, mi-am zis. Nu sunt pregătită pentru așa ceva. O să-mi pierd cumpătul și-o să încep să plâng. Știam că n-o să-și dea seama că eram eu: eram plină de sclipici, iar el era așa de dus, că era aproape orb. Așa că mi-am intrat în rolul obișnuit și m-am apucat să-i desfac nasturii și capsele. Noi, fetele de la Solzi, numeam chestia asta „decojitul crevetelui".

— Ah, ce abdomen lucrat ai, am șoptit eu. Iubitule, nu trebuie decât să te întinzi pe spate.

Aveam oroare de chestia asta sau îmi plăcea? De ce ar fi trebuit să fie ori una, ori alta? Cum zicea mereu Vilya despre sânii ei: „Ia-i la pachet, sunt ieftini."

Și-apoi a început să-mi tragă de solzii de pe față, așa că trebuia să-i tot dau mâinile la o parte.

— Ești un pește? zicea el, cu aerul că n-ar fi știut.

O, Jimmy, m-am gândit. Ce s-a ales de tine?

SFÂNTA DIAN, MARTIRĂ

SFÂNTA DIAN, MARTIRĂ
ANUL DOUĂZECI ȘI PATRU
Despre persecuție. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Tovarăși de Drum Credincioși,

Acum, Grădina Raiului de pe Acoperiș mai înflorește doar în amintirile noastre. Pe această întindere de Pământ s-a înstăpânit acum paragina – o mlaștină sau un deșert, în funcție de ploi. Cât de schimbată e situația față de vremurile când aveam parte de verdețuri și salată! Cât de împuținați, cât de slăbiți suntem! Suntem împinși dintr-un refugiu într-altul, suntem hăituiți și urmăriți. O parte din foștii Prieteni ne-au renegat credința, alții au depus mărturie falsă împotriva noastră. Și încă alții au încercat calea extremismului și a violenței și au fost uciși cu atomizoarele în timpul raidurilor împotriva lor. Astfel ne amintim de iubita noastră Bernice, care s-a numărat printre Copiii noștri. S-o înconjurăm cu Lumină.

Alții au fost mutilați și aruncați pe terenuri virane ca să semene panică printre noi. Și încă alții alții au dispărut, smulși din adăposturile lor, pentru a dispărea în închisorile puterilor Exfernale, fără să li se acorde dreptul la proces și fără să le fie permis să afle măcar numele celor care îi acuzau. Mintea lor poate că e deja distrusă de droguri și de tortură, trupurile lor, topite pentru a deveni petrocarbon. Din cauza unor Legi nedrepte, nu putem afla unde au ajuns aceștia, acești semeni Grădinari. Putem

doar să tragem speranță că Soarta le va rezerva o moarte scurtă, fără chinuri.

Astăzi este Ziua Sfintei Dian, consacrată empatiei dintre specii. În această zi îi invocăm pe Sfântul Jerome al Leilor, pe Sfântul Robert Burns[1] al Șoarecilor, pe Sfântul Christopher Smart[2] al Felinelor, dar și pe Sfântul Farley Mowat[3] al Lupilor, cu Ikhwan al-Safa[4] și cu al lor *Cuvânt al animalelor*. Dar în mod special pe Sfânta Dian Fossey, care și-a dat viața în apărarea gorilelor exploatate nemilos. Strădaniile ei au fost îndreptate spre instaurarea unui Regat al Păcii, în care Viața să fie respectată în toate formele ei: însă o serie de forțe ostile s-au unit pentru a-i distruge și pe ea, și pe blânzii ei tovarăși din neamul Primatelor. A fost ucisă într-un mod îngrozitor; și la fel de îngrozitoare au fost zvonurile răuvoitoare răspândite în legătură cu ea, atât în timpul vieții sale, cât și după moarte. Căci Puterile Exfernale ucid atât cu fapta, cât și cu vorba.

Sfânta Dian întrupează un ideal drag nouă: grija plină de dragoste pentru toate celelalte Creaturi. Ea credea că acestea merită aceeași tandrețe pe care le-o arătam iubiților noștri prieteni și dragelor noastre rude, iar pentru asta o cinstim ca pe un exemplu demn de urmat. Este

---

[1] Scriitor din secolul al XVIII-lea, considerat de mulți poetul național al Scoției, care a scris, printre altele, poemul *To a Mouse* (*Unui Șoarece*).

[2] Poet englez din secolul al XVIII-lea, care a scris un poem dedicat pisicii sale, Jeoffry.

[3] Scriitor canadian și activist de mediu, decedat în 2014.

[4] Frăția Purității, societate secretă a filosofilor musulmani din Basra, Irak, care a existat între secolele al VIII-lea și al X-lea.

îngropată printre Prietenii săi, Gorilele, pe muntele pe care a încercat să-l protejeze.

Asemenea multor altor martiri, Sfânta Dian n-a apucat să vadă rezultatele străduaniilor sale. Dar cel puțin a fost scutită de chinul de-a ști că Specia pentru care și-a dat viața nu mai există. La fel ca multe altele, a fost ștearsă de pe fața Planetei lui Dumnezeu.

Cum se face oare că Specia noastră este atât de vulnerabilă la impulsurile violente? De ce suntem așa dependenți de vărsarea de sânge? De câte ori suntem tentați să ne umflăm în pene și să ne considerăm superiori tuturor celorlalte Animale, ar trebui să reflectăm asupra propriei noastre istorii violente.

Găsiți alinare în gândul că această istorie va fi în curând ștearsă de pe fața pământului de Potopul Uscat. Din Lumea Exfernală nu vor mai rămâne decât lemn putred și unelte ruginite din metal; iar peste toate acestea se vor cățăra iarba *kudzu* și celelalte plante târâtoare, iar Păsările și Animalele își vor face cuiburi în ele, așa cum ni se spune în Cuvântul lui Dumnezeu către Oameni: „Și de-a valma le va lăsa păsărilor cerului și fiarelor pământului; și păsările cerului și fiarele pământului vor veni asupră-le."[1] Căci toată lucrarea Omului va fi precum cuvintele scrise pe apă.

În vreme ce ne ghemuim laolaltă în această pivniță întunecoasă, vorbind în șoaptă în spatele unor ferestre acoperite, de teamă ca nu cumva dușmanii să se fi infiltrat printre noi sau ca niște instrumente de ascultare ori insecte-cyborg să se afle prin apropiere, sau ca forțele

[1] *Vechiul Testament*, Isaia 18:6.

răzbunătoare ale Corpurilor de Securitate să nu se îndrepte în grabă chiar acum spre noi, este necesar mai mult ca oricând să fim hotărâți. Ne rugăm ca Spiritul Sfintei Dian Fossey să ne călăuzească și să ne ajute să nu cedăm în momentele de cumpănă. Nu vă temeți, spune acest Spirit, chiar dacă va veni ce e mai rău: căci noi suntem la adăpostul aripilor unui Spirit și mai măreț.

Cu o oră înainte de venirea zorilor, trebuie să părăsim acest loc, de unii singuri sau în grupuri de câte doi-trei. Păstrați tăcerea în acele clipe, Prieteni; fiți invizibili; faceți-vă una cu umbrele voastre. Și cu ajutorul Harului Divin vom izbândi.

Nu putem cânta, de teamă că am putea fi auziți, dar:

Să șoptim.

AZI NE-NCHINĂM SFINTEI DIAN

Azi ne-nchinăm Sfintei Dian
Ce pentru Viață viața și-a jerfit.
S-a pus în calea crudului Destin
Dar înc-o altă Specie-a pierit.

Căci s-a ținut după gorile
Pe dealurile-ncețoșate
Până i-au înțeles iubirea,
Primind-o ca pe-un frate.

Giganți timizi, puternici, mari
Îmbrățișa cu brațul său,
Și îi veghea cu multă grijă
Să nu pățească un rău.

Vedeau în ea prieten bun
În preajma-i se prindeau în joc
Dar totuși criminali veniră și-au
Răpus-o pe loc.

Prea multe inimi violente-n lume
Și prea puțini, Dian, de seama ta.
Când moare-o specie pe Pământ
Moare și-n noi ceva.

Pe dealurile verzi în ceață
Gorilele timide dormitează.
Fantoma-ți blândă și-nțeleaptă
Le veghează.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

55

REN

Anul Douăzeci și cinci

Îți creezi propria lume prin atitudinea pe care o adopți în sinea ta, spuneau Grădinarii. Iar eu nu voiam să creez lumea de afară: lumea celor morți sau muribunzi. Așa că am cântat niște vechi imnuri de-ale Grădinarilor, mai ales dintre cele vesele. Sau am dansat. Sau am ascultat cântece la căștile Sea/H/Ear Candy, deși nu m-am putut abține să nu mă gândesc la faptul că n-avea să mai apară muzică nouă.

Spuneți-le Numele, ne zicea Adam Unu. Iar noi enumeram ca într-un pomelnic Creaturile acelea: Diplodoc, Pterozaur, Caracatiță și Brontozaur; Trilobit, Nautil, Ihtiozaur, Ornitorinc, Mastodont, Dodo, Marele Pinguin, Dragonul de Komodo. Vedeam numele limpede în fața ochilor, de parcă ar fi fost scrise pe niște foi. Adam Unu spunea că a le rosti numele era o modalitate de a nu lăsa animalele să se stingă. Așa că le-am rostit.

Și-am mai rostit și altele: Adam Unu, Nuala, Zeb. Shackie, Croze și Oates. Și Glenn – pur și simplu nu-mi putea imagina că un om atât de inteligent ar putea fi mort.

Și Jimmy, în ciuda a ceea ce făcuse.

Și Amanda.

Am repetat de mai multe ori numele lor, ca să nu-i las să moară.

Apoi m-am gândit la ceea ce șoptise Mordis la sfârșit. „Numele tău", spusese el. Trebuie să fi fost ceva important.

Am socotit câtă mâncare îmi mai rămăsese. Cât pentru patru săptămâni, pentru trei săptămâni, pentru două. Țineam socoteala timpului cu ajutorul creionului pentru sprâncene. Dacă aș fi mâncat mai puțin, aș fi putut s-o fac să țină mai mult. Dar dacă Amanda n-avea să apară în curând, urma să mor. Nu-mi prea puteam imagina așa ceva.

Glenn spunea că adevăratul motiv pentru care nu-ți poți imagina cum e să fii mort e că de îndată ce spui „Eu am să mor", ai pronunțat cuvântul „eu", deci ești încă viu în interiorul acelei propoziții. Așa se face că oamenii încep să creadă în nemurirea sufletului – era o consecință a gramaticii. Și tot așa era și cu Dumnezeu, pentru că de îndată ce apare timpul trecut, apare necesitatea existenței unui trecut dinaintea trecutului, și tot cobori în timp până când ajungi la „Nu știu", iar ăsta-i Dumnezeu. E ceea ce nu cunoști – ceea ce-i umbrit, ascuns, fața nevăzută a lucrurilor, și toate astea doar pentru că avem o gramatică, iar gramatica ar fi imposibilă fără existența genei FoxP2[1]; deci Dumnezeu este o mutație genetică a creierului, iar gena respectivă e aceeași care le e necesară păsărilor pentru a cânta. Deci muzica e ceva înnăscut, zicea Glenn: e înrădăcinată în noi. Ar fi foarte greu de îndepărtat, pentru că e un element esențial al ființei noastre, ca apa.

Iar eu am zis: în cazul ăsta, și Dumnezeu e înrădăcinat în noi? Iar el a răspuns că e posibil, dar nu ne-am ales cu nimic bun din asta.

[1] Genă responsabilă pentru dezvoltarea limbajului.

Felul în care îl explica el pe Dumnezeu era foarte diferit de cel al Grădinarilor. El zicea că n-are sens să spui: „Dumnezeu e Spirit", pentru că nu poți avea o măsură a Spiritului. Tot el mai spunea: „Folosește-ți computerul de carne", atunci când voia să zică:„Folosește-ți mintea." Ideea asta mi se părea dezgustătoare: uram gândul că aveam capul plin de carne.

Continuam să-mi imaginez că aud oameni umblând prin clădire, dar când am scanat încăperile, n-am văzut pe nimeni mișcându-se. Cel puțin sistemul de celule solare încă mai funcționa.

Am socotit din nou câtă mâncare mai aveam. Îmi mai rămăseseră cinci zile, asta dacă făceam economie.

56

La început am văzut-o pe Amanda ca pe o umbră de pe ecran. A intrat cu grijă în Groapa cu Șerpi, lipindu-se cu fața de perete: luminile încă mai erau aprinse, așa că nu bâjbâia prin întuneric. Muzica încă mai urla și mai bubuia, dar odată ce a aruncat o privire împrejur ca să se asigure că nu era nimeni, s-a dus în spatele scenei și a închis-o.

— Ren! am auzit-o strigând.

Apoi a dispărut de pe ecran. După un timp, microfonul camerei video din hol a prins zgomotul pașilor ei ușori, apoi am văzut-o. Iar ea putea, la rândul ei, să mă vadă. De ușurare, începusem să plâng atât de de tare, că nu mai puteam vorbi.

— Salut! mi-a zis ea. E un individ mort chiar lângă ușă. E dezgustător. O să mă întorc.

La Mordis se referea – nu fusese luat de-acolo. Mai târziu, Amanda mi-a povestit că l-a înfășurat într-o perdea de duș, l-a târât pe hol și l-a băgat într-un lift – ce mai rămăsese din el. Șobolanii erau în culmea fericirii, a zis ea, nu doar la Solzi, ci în orice loc aflat cât de cât aproape de orașe. Și-a pus mănușile de la Costumul Mulat din Biofilm al cuiva înainte de a-l atinge – chiar dacă era curajoasă, Amanda nu-și asuma riscuri prostești.

După o vreme a apărut din nou pe ecran:

— Așa, a zis. Uite c-am venit. Nu mai plânge, Ren.

— Am crezut că n-o să mai ajungi niciodată, am reușit eu să îngaim.

— Așa am crezut și eu, a spus ea. Așa, deci cum se deschide ușa?

— Nu am codul, i-am spus.

I-am povestit despre Mordis – cum era singurul care știa numerele din Zona Contaminată.

— Nu ți-a spus niciodată?

— Zicea că de ce-am avea nevoie să știm codurile? Le schimba în fiecare zi ca să nu se afle, din cauza nebunilor care ar fi putut intra aici. Nu voia decât să ne protejeze pe noi.

Încercam din răsputeri să nu intru în panică: Amanda era acolo, la ușă, dar dacă nu putea face nimic?

— N-ai nici cea mai vagă idee?

— A zis el ceva despre numele meu, am spus. Chiar înainte să... înainte să-l... Poate că la asta s-a referit.

Amanda a făcut o încercare.

— Nțț, a zis. Păi ia să vedem. Poate e ziua ta de naștere. Luna și ziua? Anul?

O auzeam tastând numerele respective, înjurând încet în barbă. După un timp care mi s-a părut o veșnicie, am auzit pocnetul încuietorii. Ușa s-a deschis, și iat-o în fața mea.

— Of, Amanda, am zis.

Era arsă de soare, cu pielea bătucită și soioasă, dar era ea, în carne și oase. Am întins brațele spre ea, dar s-a dat înapoi și s-a tras la o parte.

— Era pur și simplu un cod de genul „A egal unu", mi-a zis. Chiar era numele tău, până la urmă. Brenda,

numai că pe dos. Nu mă atinge, s-ar putea să am microbi. Trebuie să fac un duș.

În timp ce Amanda își făcea duș în baia mea din Zona Contaminată, am proptit ușa cu un scaun pentru că nu voiam să se trântească și să rămânem amândouă închise înăuntru. Aerul din afara camerei mele mirosea îngrozitor în comparație cu aerul filtrat pe care-l respirasem: a carne putredă, dar și a fum și a substanțe chimice arse, pentru că izbucniseră incendii pe care nu le stinsese nimeni. Doar printr-un noroc clădirea Solzilor nu luase foc și nu arsese cu mine înăuntru.

După ce Amanda a făcut duș, am făcut și eu unul, ca să fiu la fel de curată ca ea. Apoi ne-am pus rochiile de seară de la Solzi pe care Mordis le păstra pentru cele mai de soi fete ale lui și ne-am apucat să mâncăm batoane Joltbar din minibar, să coacem Tărtăcuțe la microunde și să bem din niște beri pe care le găsisem la parter, în timp ce ne povesteam una alteia cum de reușiserăm să rămânem în viață.

57

TOBY. SFÂNTA KAREN SILKWOOD[1]

Anul Douăzeci și cinci

Toby se trezește brusc, cu sângele zvâcnindu-i în cap: *huș, huș, huș*. Își dă imediat seama că în spațiul ocupat de ea s-a schimbat ceva. Împarte oxigenul cu altcineva.

Respiră, își spune ea. Mișcă-te ca și cum ai înota. Nu emite mirosul fricii.

Își dă la o parte cât mai încet cearșaful umed de pe trupul transpirat, se ridică și privește cu grijă în jur. Nimic de mari dimensiuni, nu în separeul ăsta: n-ar avea loc. Apoi o vede. E doar o albină. O albină de miere, mergând pe pervaz.

O albină în casă înseamnă că o să te viziteze cineva, zicea Pilar; iar dacă albina moare, nu va fi o vizită de bun augur. Nu trebuie s-o omor, își spune Toby. O înfășoară cu grijă într-un prosop roz.

— Transmite un mesaj, îi zice ea. Spune-le celor din lumea Spiritelor: „Vă rog să trimiteți ajutoare cât mai curând."

E o superstiție, știe asta; și totuși, într-un fel ciudat, se simte încurajată. Deși e posibil ca albina să fie una

---

[1] Karen Gay Silkwood (1946-1974) a fost o tehniciană din industria chimică și o sindicalistă americană cunoscută pentru că a ridicat întrebări privitoare la practicile corporatiste privind siguranța și sănătatea muncitorilor din centralele nucleare. Moarta ei misterioasă a fost intens mediatizată.

din cele cu mutații genetice, pe care le eliberaseră după ce virusul omorâse albinele obișnuite; sau poate că era chiar un spion-Cyborg, învârtindu-se fără rost pentru că nu mai avea cine s-o controleze. Caz în care ar fi fost un mesager jalnic.

Își strecoară prosopul în buzunarul salopetei roz: o să ducă albina pe acoperiș și o să-i dea drumul acolo, privind-o cum își ia zborul pentru a le duce mesaje morților. Dar azvârlind peste umăr cureaua armei trebuie să fi strivit buzunarul, pentru că atunci când dezvelește albina, aceasta nu prea mai pare vie. Scutură prosopul peste parapet, sperând că albina să-și ia zborul. Se mișcă prin aer, dar mai degrabă ca o sămânță decât ca o insectă: vizita nu va fi de bun augur.

Toby se duce spre marginea acoperișului care dă spre grădină și se uită într-acolo. E clar, vizita de rău augur a și avut loc: porcii s-au întors. Au săpat pe sub gard, apoi s-au dezlănțuit cu furie. E clar că la asta nu i-a împins dorința de a mânca, ci a fost mai degrabă vorba despre un act de răzbunare. Pământul e scurmat și călcat în picioare: au făcut praf tot ce n-au mâncat.

Dacă ar fi fost genul de persoană care plânge, ar fi plâns. Își ridică binoclul și cercetează pajiștea. La început nu-i vede, însă după aceea observă două capete roz-cenușii – nu, trei – ba nu, cinci – ridicându-se deasupra florilor năpădite de buruieni. Ochi ca mărgelele, câte unul pentru fiecare porc: o privesc dintr-o parte. Au așteptat-o: de parcă ar fi vrut să fie martori la disperarea ei. Mai mult, nu sunt în bătaia puștii: dacă va trage în ei, va irosi gloanțele. N-ar fi surprinsă să afle că au făcut-o cu bună știință.

— Porcilor! urlă ea la ei. Porci din cocină! Fețe de porci!

Bineînțeles, pentru ei niciunul dintre aceste apelative nu reprezintă o insultă.

Și-acum ce să facă? Rezervele ei de legume uscate sunt pe sponci, fructele de goji și semințele de chia aproape că s-au terminat, nu mai are proteine vegetale. Conta pe grădină pentru toate astea. Ce e mai rău, nu mai are nici grăsimi: a mâncat deja ultima cutie de Loțiune pentru corp cu unt de shea și avocado. Se găsesc grăsimi și în batoanele energizante Joltbar – din astea încă i-au mai rămas –, dar nu destule ca să-i ajungă pentru mai mult timp. Fără lipide, corpul își consumă grăsimea, apoi mușchii, iar creierul e grăsime pură, în timp ce inima e un mușchi. Intri într-un soi de circuit cu reacție , apoi te prăbușești.

Va trebui să se apuce să culeagă plante sălbatice. Să iasă pe pajiște și în pădure: să găsească proteine și lipide. Porcul trebuie să fi putrezit până acum, nu poate mânca așa ceva. Ar putea să împuște un iepure verde, probabil; dar nu, e unul dintre semenii din regnul mamiferelor, iar ea nu se simte în stare de un asemenea măcel. Larve de furnici și ouă, sau viermi de orice fel, pentru început.

Spre asta vor porcii s-o împingă? Să iasă dintre ziduri care o apără, în câmp deschis, ca să poată sări la ea, s-o pună la pământ și-apoi s-o sfâșie? Să facă un picnic în stil porcesc. Să se ghiftuiască precum porcii. Are o imagine destul de clară asupra felului în care ar arăta asta. Grădinarii nu se zgârceau când venea vorba să descrie obiceiurile de hrănire ale diferitelor Creaturi ale Domnului: ar fi fost o ipocrizie să te arăți dezgustat de așa ceva. Nimeni nu vine pe lume ținând în mână un cuțit, o furculiță și o tigaie, îi plăcea lui Zeb să spună. Sau un șervețel. Iar dacă

noi mâncăm porci, de ce nu ne-ar mânca și porcii pe noi? Dacă ne descoperă zăcând cine știe pe unde.

N-avea rost să încerce să mai refacă grădina. Porcii aveau să aștepte pur și simplu până când apărea ceva care merita să fie distrus, apoi aveau să distrugă acel lucru. Poate că ar trebui să construiască o grădină pe acoperiș așa cum făcuseră primii Grădinari: atunci n-ar mai fi nevoită să iasă din clădirea principală. Dar ar trebui să care pe scări pământul, în găleți. Pe urmă mai era problema irigațiilor, în perioadele de secetă, și a drenajului, în sezoanele ploioase: în absența sistemului elaborat al Grădinarilor, așa ceva era imposibil.

Uite porcii, o cercetează atent pe deasupra narciselor. Au un aer festiv. Pufnesc în bătaie de joc? În mod sigur se aud niște grohăituri și niște guițături juvenile, așa cum se întâmpla când se închideau barurile topless din Laguna cu Zoaie noaptea.

– Nemernicilor! le strigă ea.

Faptul că strigă o face să se simtă mai bine. Cel puțin vorbește cu altcineva decât ea însăși.

58

REN

Anul Douăzeci și cinci

Cele mai rele, povestea Amanda, au fost furtunile – de câteva ori a avut impresia că s-a zis cu ea, atât de aproape loviseră fulgerele! Însă pe urmă a furat dintr-un magazin de bricolaj un covoraș de cauciuc pe care să se poată ghemui, și după aceea s-a simțit mai în siguranță.

Evitase cât mai mult oamenii. Își abandonase mașina cu baterie solară în nordul statului New York, pentru că autostrada era prea plină de resturi contorsionate de metal. Avuseseră loc niște accidente spectaculoase: probabil că șoferii începuseră să se dezintegreze chiar înăuntrul mașinilor. „Loțiune de mâini însângerată", așa îi zicea ea. Trebuie să fi fost un milion de vulturi. Poate că unii ar fi fost îngroziți de ei, nu însă și Amanda – ea îi folosise în lucrările ei artistice.

— Autostrada era cea mai mare Sculptură cu Vulturi pe care ți-o poți imagina, a zis ea.

Și-ar fi dorit să aibă o cameră video.

După ce abandonase mașina cu baterie solară, mersese pe jos o vreme, apoi furase un alt vehicul solar, o motocicletă de data asta – mai ușor de condus printre resturile contorsionate de metal. Când avea dubii, nu se îndepărta de periferiile orașului, sau dimpotrivă, de păduri. De câteva ori fusese cât pe-aci, pentru că și altora le venise

aceeași idee – și era gata-gata să se împiedice de niște cadavre. Noroc că nu le atinsese de-a binelea.

Văzuse și oameni vii. Vreo câțiva o zăriseră și ei, dar la momentul respectiv toată lumea trebuia să fi aflat că virusul respectiv se lua foarte ușor, așa că se ținuseră la mare distanță de ea. Unii dintre ei erau în ultimele stadii ale bolii și se învârteau fără rost ca niște zombi sau zăceau deja la pământ, înfășurați în propriile trupuri ca în niște cârpe.

Dormise deasupra unor garaje ori de câte ori avusese ocazia – sau în interiorul unor clădiri abandonate –, însă niciodată la parter. Sau dacă nu, în copaci: într-aceia care aveau crengi solid îmbinate. Nu era confortabil, dar ajungeai să te obișnuiești, și era mai bine să fii deasupra pământului, pentru că erau tot felul de animale ciudate pe-acolo. Porci uriași, lei încrucișați cu mieii, haite de câini sălbatici în căutarea prăzii – o haită din asta aproape că o încolțise. Oricum, sus, în copaci, erai mai ferit de oamenii-zombi: nu ți-ai fi dorit ca un ghem umblător de carne sângerândă să cadă peste tine pe întuneric.

Ceea ce povestea ea era îngrozitor, dar am râs mult în noaptea aia. Cred că ar fi trebuit să ne lamentăm și să ne văităm, dar eu trecusem deja prin asta și, oricum, la ce ne-ar fi ajutat? Adam Unu spunea că trebuie să vedem mereu partea bună a lucrurilor, iar partea bună a lucrurilor era că rămăseserăm încă în viață.

N-am vorbit despre niciunul dintre cei pe care îi cunoșteam.

Nu voiam să dorm în camera mea din Zona Contaminată, pentru că stătusem acolo prea multă vreme, și nu puteam să folosim nici vechiul meu dormitor, pentru că ceea ce mai rămăsese din Starlite era încă acolo. În cele

din urmă am ales una dintre încăperile pentru clienți, cea cu patul uriaș, cu așternuturile din satin verde și cu tavanul decorat cu pene. Camera aia părea elegantă dacă nu stăteai să te gândești prea mult la ce fusese folosită.

Ultima oară, acolo îl văzusem pe Jimmy. Dar faptul că Amanda era acum în ea acționase ca un burete care șterge tot, făcând să pălească amintirea de dinainte. Mă pusese mai la adăpost.

A doua zi de dimineață am dormit până târziu. Apoi ne-am sculat, ne-am îmbrăcat cu rochiile de seară și ne-am dus în bucătăria de la Solzi, unde se preparau gustări pentru bar. Am făcut la microunde niște pâine cu soia, pe care am găsit-o în congelatorul cel mare și am mâncat-o la micul dejun, cu niște Happicuppa solubilă.

— Ți-a trecut prin minte că era posibil să fi murit? am întrebat-o pe Amanda. Și că n-avea rost să-ți mai bați capul să vii până aici?

— Știam că nu ești moartă, a răspuns Amanda. Ai o presimțire când moare cineva. Cineva pe care îl cunoști foarte bine. Nu crezi?

Nu eram sigură de treaba asta. Așa c-am zis:

— Oricum, mersi.

Ori de câte ori îi mulțumeai Amandei pentru ceva, se prefăcea că n-a auzit; sau dacă nu, zicea:

— O să te revanșezi tu față de mine.

Asta a zis și-acum. Voia ca pentru orice să dai ceva la schimb, pentru că a da lucruri pe degeaba era o prea mare dovadă de slăbiciune.

— Și-acum ce-o să facem? am întrebat eu.

— O să stăm aici, a răspuns Amanda. Până când se termină mâncarea. Sau până când se strică instalația

solară, iar chestiile din congelator încep să se împută. Asta ar putea fi o chestie urâtă.

— Și pe urmă? am întrebat eu.

— Pe urmă o să mergem în altă parte.

— Unde?

— N-are rost să ne facem acum griji pentru asta, a zis Amanda.

Timpul a devenit foarte elastic. Dormeam cât aveam chef, apoi ne sculam și făceam duș – încă mai aveam apă datorită instalației solare –, după care mâncam ceva din congelatoare. După aia vorbeam despre lucrurile pe care le făcusem pe când eram la Grădinari – chestii vechi. Când se făcea prea cald, dormeam mai mult. Mai târziu, ne duceam în camerele din Zona Contaminată, dădeam drumul la aerul condiționat și ne uitam la DVD-uri cu filme vechi. N-aveam chef să ieșim din clădire.

Seara, beam câteva pahare – încă mai rămăseseră niște sticle întregi în spatele barului – și dădeam iama prin conservele cu mâncăruri scumpe pe care Mordis le păstra pentru clienții care aruncau banii cu nemiluita și pentru fetele lui cele mai de soi. „Gustări de loialitate", așa le numea; ni le oferea când ne dădeam silința mai mult, deși nu știai niciodată dinainte ce putea însemna să-ți dai silința. Așa am ajuns să mănânc pentru prima oară caviar. Parcă erau niște balonașe sărate.

Însă la Solzi nu mai rămăsese caviar pentru mine și Amanda.

59

TOBY. SFÂNTUL ANIL AGARWAL[1]

Anul Douăzeci și cinci

Uite așa se moare de foame, își spune Toby. Sfinte Euell, roagă-te pentru mine și pentru toți cei care rabdă de foame, înconjurați de belșug. Trimite-mi cât mai repede proteine animale.

Pe pajiște, porcul mort își încheie existența pământească. Începe să emane gaze, se scurg din el tot felul de lichide. Vulturii s-au ocupat de el. Ciorile dau târcoale pe-aproape, ca ologii pe lângă încăierările de stradă, repezindu-se la ce pot să apuce. Indiferent ce s-ar petrece acolo, viermii au și ei partea lor.

Când te împinge nevoia, zicea Adam Unu, să începi de la baza lanțului trofic. Cei care n-au un sistem nervos central vor suferi mai puțin, în mod sigur.

Toby își adună lucrurile de care are nevoie – salopeta roz „din cap până-n picioare", pălăria de soare, o sticlă de apă, o pereche de mănuși chirurgicale. Binoclul, pușca. Bastonul făcut din coada mopului, ca să se sprijine. Găsește un borcan de plastic cu un capac ermetic în care face câteva găuri, mai pune și-o lingură și bagă totul într-o pungă de plastic pentru cadouri cu logoul AnooYoo,

[1] Om de afaceri, fondator și președinte al grupului de companii indiene Vedanta Resources Plc, implicate într-o serie de programe și activități filantropice (construcția unor spitale, școli, lucrări de infrastructură, conservarea mediului).

înfățișând un ochi clipind conspirativ. Un rucsac ar fi mai bun, i-ar lăsa mâinile libere. Cândva fuseseră pe-aici niște rucsacuri – le luau femeile cu ele când plecau la plimbare, pline cu sendvișuri pentru picnic –, dar nu-și mai amintea unde le pusese.

Încă mai are în depozit niște Protecție Solară Complet Naturală. A expirat și miroase a rânced, dar își dă oricum cu ea pe față, apoi își pulverizează pe glezne și pe încheieturile mâinilor niște SuperD, în caz c-ar fi țânțari. Ia o gură zdravănă de apă, apoi se duce la bioleta violetă: dacă intră în panică, măcar să nu facă pe ea. Nimic nu e mai rău decât să alergi într-o salopetă udă. Își atârnă binoclul la gât, apoi se duce pe acoperiș ca să mai verifice încă o dată cum stau lucrurile. Pe pajiște nu se văd nici urechi, nici râturi. Și nici cozi stufoase și aurii.

— Nu mai trage de timp, își spune.

Trebuie să plece imediat ca să se poată întoarce înainte să înceapă furtuna de după-amiază. Ce stupid să fii lovit de fulger! Orice moarte e stupidă din punctul de vedere al celui care are parte de ea, indiferent cine ar fi el, spunea Adam Unu, pentru că, oricât de multe avertismente ai primi, Moartea vine întotdeauna fără să bată la ușă. De ce acum? se plânge omul. De ce așa curând? Așa se plânge orice copil care e chemat în casă seara, e protestul universal împotriva Timpului. Un lucru să nu uitați, dragi Prieteni: „Pentru ce trăiesc?" și „Pentru ce mor?" sunt aceeași întrebare.

O întrebare – își spune Toby foarte hotărât – pe care nu mi-o voi pune chiar acum.

Își pune mănușile chirurgicale, își aruncă geanta AnooYoo pe umăr și iese din clădire. Mai întâi se duce la

grădina distrusă, din care reușește să recupereze o ceapă și două ridichi, și pune cu lingura un strat de pământ umed în borcanul cu capac ermetic. Apoi traversează parcarea și trece pe lângă fântânile tăcute.

De multă vreme nu s-a mai îndepărtat atât de mult de clădirile Salonului. Acum se află pe pajiște: e un spațiu mare. Lumina o amețește, chiar dacă poartă pălăria cu boruri largi și ochelarii de soare.

Nu intra în panică, își spune ea. Așa se simt șoarecii când se aventurează într-un spațiu deschis, dar tu nu ești un șoarece. Buruienile i se prind de salopetă și i se încurcă printre picioare de parcă ar vrea să-i oprească înaintarea și s-o țină lângă ele. Mici ghimpi sunt ascunși pe undeva printre ele, mici gheare și capcane. E ca și cum ai încerca să pătrunzi printr-un tricotaj gigantic: un tricotaj din sârmă ghimpată.

Ce-i ăsta? Un pantof.

Nu trebuie să se gândească la pantofi. Nu trebuie să se gândească la geanta mucegăită pe care tocmai a zărit-o pe-aproape. Elegantă. Din imipiele roșie. O rămășiță a trecutului, care n-a fost încă îngropată în adâncul pământului. Nu vrea să calce pe niciuna dintre aceste rămășițe, dar e greu să pătrundă cu privirea prin plasele și sitele buruienilor care-și întind pretutindeni capcanele.

Înaintează. Simte furnicături pe picioare – o reacție a cărnii care anticipează că va fi atinsă. Chiar își imaginează că din frunzele de trifoi și susai va ieși o mână și-o va apuca de gleznă?

— Nu, spune ea cu voce tare.

Se oprește ca să-și potolească bătăile inimii și ca să cerceteze împrejurimile. Borul larg al pălăriei o împiedică să vadă bine: își răsucește tot corpul, de parcă ar fi

capul unei bufnițe – la stânga, la dreapta, în spate, apoi din nou în față. E înconjurată din toate părțile de un miros dulce – trifoiul înalt care a înflorit, cinstea-fetei, levănțica, și măghiranul, și roinița, care s-au înmulțit de la sine. Câmpul zumzăie de insecte care fac polenizarea: bondari, viespi strălucitoare, gândaci iridescenți. E un sunet care te trage la somn. Rămâi aici. Afundă-te în pământ. Dormi.

Când natura își folosește întreaga putere, nu-i mai putem rezista, zicea Adam Unu. Pentru sufletul celui nedeprins cu ea, e un halucinogen puternic, un soporific. Nu ne mai simțim în largul nostru în mijlocul ei. Trebuie diluată. În stare pură, n-o putem bea. Și tot așa e și Dumnezeu. Dacă e prea mult, ajungi la supradoză. Dumnezeu trebuie să fie filtrat.

În fața ei, la jumătatea distanței până la orizont, e linia întunecată a copacilor care marchează liziera pădurii. Simte cum e atrasă într-acolo, cum e ademenită să intre, așa cum se spune că-i ademenesc pe oameni adâncurile oceanului și înălțimile munților, mai sus și mai sus sau din ce în ce mai în adânc, până când se pierd într-o stare de extaz care n-are nimic omenesc.

Privește-te așa cum te privește un prădător, îi sfătuise cândva Zeb. Se vede așezată în spatele copacilor, privind prin filigranul de frunze și crengi. E o enormă savană sălbatică, în mijlocul căreia se zărește o siluetă mică și rozalie, ca un embrion sau un extraterestru, cu ochi mari și negri – singură, neprotejată, vulnerabilă. În spatele acestei siluete e adăpostul ei, o cutie absurdă făcută din paie, care doar seamănă cu niște cărămizi. E atât de ușor s-o pui la pământ dintr-o suflare.

Mirosul fricii vine spre ea, emanat de propria persoană.

Își ridică binoclul. Frunzele se mișcă puțin, dar numai când adie vântul. Înaintează încet, își spune. Adu-ți aminte pentru ce ai venit.

După o vreme – i se pare că a trecut foarte mult timp –, ajunge la porcul mort. O hoardă de muște strălucitoare, verzi și arămii, se agită în aerul de deasupra lui. Când se apropie, vulturii își înalță capetele lor roșii, pleșuve, și gâturile care par opărite. Își vântură coada mopului spre ei, ceea ce-i face să se împrăștie cu mișcări scurte și iuți, șuierând de indignare. Câțiva se ridică și încep să se învârtă prin aer, fără s-o scape din ochi; alții fâlfâie din aripi, îndreptându-se către copaci, unde se opresc și așteptă.

Împrejur zac împrăștiate niște frunze, deasupra carcasei porcului și lângă ea. Frunze de ferigă. Asemenea ferigi nu cresc pe pajiște. Unele sunt vechi, uscate și maronii, altele destul de proaspete. Mai sunt și flori. Oare alea sunt petale de trandafiri, de la trandafirii de lângă aleea pentru mașini? A auzit despre asta; nu, a citit undeva, pe când era mică, într-o carte pentru copii, în care scria despre elefanți. Elefanții se așezau în jurul semenilor morți, cu un aer melancolic, de parcă ar fi meditat. Apoi împrăștiau crengi și pământ.

Dar porcii? De obicei, pur și simplu mănâncă un alt porc mort, așa cum ar fi în stare să mănânce orice altceva. Însă pe ăsta nu l-au mâncat.

E posibil ca porcii să-i fi făcut o înmormântare? Oare aduseseră flori în memoria celui dispărut? Găsește ideea asta cu adevărat înspăimântătoare.

Dar de ce nu? spune vocea blândă a lui Adam Unu. Noi credem că Animalele au Suflete. Atunci de ce n-ar avea înmormântări?

— Ești nebună, zice ea cu voce tare.

Miroase puternic a carne în putrefacție: e greu să nu ți se întoarcă stomacul pe dos. Își ridică un fald al salopetei și-l prinde peste nas. Cu bățul în mâna cealaltă, împinge porcul mort: forfotește de viermi. Sunt ca niște boabe uriașe și cenușii de orez.

Gândește-te la ei doar ca la niște creveți de pământ, zice vocea lui Zeb. Au aceeași structură a corpului.

„Hai că poți", își spune ea. Trebuie să pună jos arma și coada mopului pentru a se ocupa de ceea ce urmează. Adună cu lingura masa forfotitoare de viermi albi și-i pune în borcanul cu capac ermetic. Scapă pe jos o parte dintre ei; îi tremură mâinile. În cap aude un bâzâit, ca de la niște sfredele minuscule – sau sunt doar mușteleș Se silește să-și domolească mișcările.

Un tunet în depărtare.

Se întoarce cu spatele la pădure și se îndreaptă din nou spre pajiște. Nu aleargă.

Nu e nicio îndoială că arborii s-au apropiat.

60

REN

Anul douăzeci și cinci

Într-o zi beam șampanie, iar eu am zis:

— Hai să ne facem unghiile, sunt ca vai de lume.

M-am gândit că asta ne-ar putea înveseli. Dar Amanda mi-a zis:

— Nimic nu-ți distruge unghiile mai tare ca o pandemie mortală.

Dar tot ni le-am făcut. Ale Amandei aveau o nuanță portocaliu-rozalie numită Înghețată de Mandarine, a mea era Zmeură Lucioasă. Eram ca doi copii care se distrează pictând cu degetele. Îmi place la nebunie mirosul de ojă. Știu că e toxic, dar pare atât de curat. Proaspăt, ca așternuturile apretate. Și chiar ne-a făcut să ne simțim mai bine.

După aceea am mai băut niște șampanie, iar mie mi-a mai venit o idee cum să ne distrăm, așa că m-am dus la etaj. Doar într-o singură cameră era cineva – Starlite, în fostul nostru dormitor. Îmi părea tare rău de ea, dar am îndesat cearșafuri împrejurul ușii ca să nu mai iasă mirosul și am sperat că microbii își vor face treaba și că va putea fi transformată rapid în altceva. Am îndesat la subsuoară o grămadă uriașă de Costume Mulate din Biofilm și alte costumații din camera goală a Savonei și a lui Petală Purpurie și le-am adus jos, apoi am început să le probăm.

Cele din Biofilm trebuiau stropite cu apă și cu lubrifiante nutritive– erau uscate –, dar după ce-am făcut asta au alunecat pe noi ca de obicei, așa că simțeai o plăcută senzație de aspirație pe măsură ce straturile lor de celule vii ți se prindeau de piele, apoi niște furnicături călduțe, pe măsură ce începeau să respire. Nu absorb decât oxigen și nu elimină decât secrețiile tale normale – așa scria pe etichete. Partea pentru față îți modela chiar și nările. Mulți dintre clienții de la Solzi ar fi preferat membranele și periuțele dacă ar fi fost absolut sigure, dar cel puțin cu Biofilmul se puteau relaxa, pentru că știau că nu și-o trag cu una care colcăie de microbi.

— E o senzație nemaipomenită, a zis Amanda. Parcă ți-ar face un masaj.

— Face bine la ten, am zis eu, și-am mai râs un pic amândouă.

Pe urmă Amanda și-a pus un costum de flamingo cu pene roz, iar eu mi-am pus unul de pagretă, am dat drumul la muzică și la luminile colorate, ne-am urcat pe scenă și-am dansat. Amanda rămăsese o dansatoare nemaipomenită, chiar se pricepea să-și miște penele alea. Dar acum eu ajunsesem mai bună ca ea, pentru că exersasem atâta și lucrasem la trapez; și ea o știa. Iar asta îmi făcea plăcere.

A fost o prostie din partea noastră, toată treaba cu dansul: am dat muzica foarte tare, și s-a auzit afară prin ușa deschisă, și dacă era să fie cineva pe-acolo, sigur ar fi auzit-o. Dar nu m-am gândit la asta.

„Ren, nu ești singura persoană de pe planetă", îmi spunea Toby când eram mică. Era un fel de-a spune că trebuie să ne mai gândim și la alții. Dar acum chiar credeam că sunt singura persoană de pe planetă. Sau eu și Amanda.

Așa că iată-ne, în costumele noastre de flamingo roz și pagretă albastră, cu unghiile proaspăt date cu ojă, dansând împreună pe scena de la Solzi, cu muzica dată tare – buf buf badabum bam bam, cântând odată cu ea, de parcă n-am fi avut nicio grijă pe lume.

Apoi ne-am terminat numărul și-am auzit bătăi din palme. Am rămas acolo, împietrite. Am simțit cum mă trece un fior înghețat: mi-a străfulgerat prin minte imaginea lui Petală Purpurie atârnând la trapez, cu o sticlă înfiptă în ea, și n-am mai putut să respir.

Intraseră trei tipi – trebuie să se fi strecurat cu mare grijă înăuntru – și-acum iată-i acolo.

— Nu fugi, mi-a zis încet Amanda. Sunteți morți sau vii? a adăugat ea, zâmbind. Pentru că dacă sunteți vii, poate că v-ați dori ceva de băut...?

— Frumos dans, a zis cel mai înalt. Cum de nu v-ați molipsit?

— Ba poate că ne-am molipsit, a zis Amanda. Poate că suntem contagioase, dar nu știm încă. Iar acum o să sting luminile de pe scenă ca să vă putem vedea.

— Mai e careva pe-aici? a întrebat tipul cel mai înalt. Vreau să zic, alți bărbați?

— Din câte știu eu, nu, a răspuns Amanda, micșorând luminile. Dă-ți jos fața, a zis apoi către mine.

Se referea la paietele verzi, la Biofilm.

A coborât treptele scenei.

— A mai rămas niște whisky. Sau v-am putea face o cafea, a adăugat, scoțându-și, la rândul ei, Biofilmul de pe cap.

Știam ce-i trecea prin minte: privește-i în ochi, așa cum ne-a învățat Zeb. Nu te întoarce, e mai probabil să se repeadă la tine pe la spate. Și cu cât aduceam mai puțin

a păsări strălucitoare mai degrabă decât a oameni, cu atât era mai puțin probabil să fim făcute bucăți.

Acum îi vedeam mai bine pe cei trei. Unul înalt, unul scund, încă unul înalt. Purtau costume de camuflaj, unele foarte murdare, și păreau să fi stat prea mult la soare. La soare, în ploaie, în vânt.

Și-apoi, dintr-odată, mi-am dat seama.

— Shackie? am zis. Shackie! Amanda, sunt Shackie și Croze!

Cel înalt s-a întors cu fața spre mine.

— Cine dracu' ești? a întrebat el.

Nu era supărat, ci mai degrabă uimit.

— Sunt Ren, i-am răspuns. Ăsta-i micul Oates? am adăugat, izbucnind în plâns.

Toți cinci ne-am apropiat unul de altul de parcă am fi fost la televizor, filmați cu încetinitorul în timp ce formam o grămadă, ca la un meci de fotbal american. Și-apoi am început să ne îmbrățișăm. Doar atât: ne tot îmbrățișam și nu ne mai dădeam drumul.

În congelator era un suc de culoarea portocalei, așa că Amanda a preparat niște mimoze cu șampania rămasă. Am desfăcut niște pungi cu boabe de soia prăjite și sărate și am preparat la microunde niște înlocuitori de pește, apoi ne-am așezat toți cinci la bar. Cei trei băieți – încă mă mai gândeam la ei ca la niște băieți – practic au inhalat mâncarea. Amanda i-a pus să bea niște apă, dar nu i-a lăsat s-o înghită prea repede. Nu erau morți de foame – spărseseră mai multe *supermarkette* și chiar niște locuințe, trăind din ceea ce puteau aduna, ba chiar prinseseră în lat vreo câțiva iepuri și le fripseseră ciozvârtele, așa cum

făceam pe vremuri, la Grădinari, în Săptămâna Sfântului Euell. Cu toate astea, erau slabi.

Apoi ne-am povestit unul altuia pe unde eram când a lovit Potopul Uscat. Le-am spus despre Zona Contaminată, iar Amanda le-a zis despre oasele de vită din Wisconsin. Am avut amândouă un noroc chior – am zis eu –, că nu mai erau alți oameni cu noi când s-a pornit toată treaba. Deși Adam Unu zicea că niciun noroc nu e chior, pentru că „noroc" era doar un alt nume pentru „miracol".

Shackie, Croze și Oates scăpaseră ca prin urechile acului. Fuseseră închiși în Arena de Painball. Echipa Roșie, a zis Oates, arătându-mi tatuajul pe care-l avea la degetul mare; părea mândru de el.

— Ne-au băgat acolo din cauza lucrurilor pe care le-am făcut, a spus Shackie. Cu MaddAddam.

— Mad Adam? am zis eu. Ca Zeb, la Grădinari?

— Mai mult decât Zeb. Eram un grup – el și cu noi, și alții, a spus Shackie. Savanți de top – geneticieni care plecaseră din Corporații și începuseră să lucreze în secret pentru că detestau ceea ce făceau Corporațiile. Rebecca și Katuro erau și ei implicați – ajutau la distribuirea produsului.

— Aveam un site, a zis Croze. Așa puteam să facem schimb de informații, în camera secretă de chat.

— Produsul...? a întrebat Amanda. Distribuiați super-iarbă? Super tare! a zis ea râzând.

— Nici vorbă. Era o formă de rezistență prin intermediul bioformelor, a răspuns Croze plin de importanță. Geneticienii au realizat bioformele, iar Shackie, cu mine, cu Rebecca și Katuro aveam identități super-tari – angajați în asigurări și imobiliare, chestii de genul ăsta,

care-ți permit să călătorești. Așa că duceam bioformele în locațiile respective și le eliberam.

— Le plantam, a zis Oates. Gen, știi tu, niște bombe cu ceas.

— O parte dintre împuțeniile astea erau niște chestii chiar cool, a adăugat Shackie. Microbii care mâncau asfaltul, șoarecii care atacau mașinile...

— Zeb și-a dat seama că dacă poți distruge infrastructura – a explicat Croze – planeta se poate reface de la sine. Înainte să fie prea târziu și să dispară totul.

— Deci molima asta a fost o chestie de-a celor din MaddAddam? a întrebat Amanda.

— Nici vorbă, a zis Shackie. Zeb nu era de acord să ucizi oameni, nu în felul ăsta. Voia doar să-i facă să nu mai risipească și să distrugă tot.

— Voia să-i pună pe gânduri, a adăugat Oates. Deși o parte dintre șoarecii ăia au scăpat de sub control. Erau dezorientați. Au început să atace pantofii. Câțiva oameni au fost răniți la picioare.

— Și-acum unde e? am întrebat eu.

M-ar fi liniștit să aflu că Zeb era acolo: el ar fi știut ce trebuia făcut în continuare.

— Am vorbit cu el doar online. Acționa pe cont propriu.

— Dar Corpurile de Securitate i-au arestat pe geneticienii din MaddAddam, a zis Croze. Ne-au luat urma. Cred că vreun nenorocit de spion era infiltrat în camera noastră de chat.

— I-au împușcat? a întrebat Amanda. Pe oamenii de știință, vreau să zic?

— Nu știu – a răspuns Shackie –, dar n-au ajuns cu noi la Painball.

— Eram acolo doar de câteva zile, a zis Oates. La Painball.

— Noi trei, ei trei. Echipa Aurie – erau răi până-n măduva oaselor. Unul dintre ei – îți aduci aminte de Blanco din Laguna cu Zoaie? Ăla care era în stare să-ți smulgă capul de pe umeri și să-l mănânce? Mai slăbise, dar el era, fără îndoială, a zis Croze.

— Glumești, a spus Amanda.

Avea un aer... nu puteai zice că era tocmai speriată. Dar era îngrijorată.

— L-au băgat acolo pentru că făcuse praf localul Solzi – omorâse niște oameni și părea mândru de asta. Zicea că pentru el, la Painball e ca acasă, era hârșit în treaba asta.

— Știa cine sunteți? a întrebat Amanda.

— În mod sigur, a răspuns Shackie. A urlat la noi. A zis că a venit vremea să plătim pentru încăierarea din Grădina de pe Acoperiș și c-o să ne despice burțile ca la niște pești.

— Ce încăierare din Grădina de pe Acoperiș? am zis eu.

— Tu plecaseși deja, a zis Amanda. Și cum ați ieșit de-acolo?

— Mergând pe picioare, pur și simplu, a spus Shackie. Ne dăduserăm seama cum să ucidem cealaltă echipă înainte să ne ucidă ei pe noi – îți lasă trei zile ca să-ți faci un plan, înainte să dea Startul –, dar paznicii s-au făcut dintr-odată nevăzuți. Au dispărut, pur și simplu.

— Sunt foarte obosit, trebuie să dorm, a zis Oates și și-a pus capul pe bar.

— S-a dovedit că paznicii mai erau acolo, a zis Shackie. În ghereta de la intrare. Dar se cam topiseră.

— Așa că am intrat pe net, a continuat Croze. Încă se mai transmiteau știri. Reportaje despre un dezastru imens, așa că ne-am gândit că n-ar trebui să ieșim și să

socializăm. Ne-am încuiat într-una din gheretele paznicilor – aveau niște mâncare acolo.

— Problema era că ăia din Echipa Aurie erau în ghereta din cealaltă parte a porții. Ne tot gândeam c-au să ne vină de hac în somn.

— Am stat treji cu rândul, dar era un chin prea mare să stăm pur și simplu și să așteptăm. Așa că i-am silit să iasă afară, a zis Croze. Shackie a ieșit pe fereastră într-o noapte și le-a tăiat țevile de apă.

— Dar-ar dracu'! a zis Amanda cu admirație. Pe bune?

— Așa c-au trebuit să plece, a zis Oates. Nu mai era apă.

— Pe urmă am rămas fără mâncare și-a trebuit să plecăm și noi, a zis Shackie. Ne-am gândit că s-ar putea să ne aștepte, dar n-au făcut-o, a explicat el, dând din umeri. Asta-i tot.

— Și de ce-ați venit aici, la Solzi? i-am întrebat eu.

— Locul ăsta era renumit, a zis el, rânjind.

— Era o legendă, a spus Croze. Deși nu ne gândeam să mai fi rămas fete înăuntru. Dar puteam măcar să-l vedem.

— Un lucru pe care să-l faci înainte să mori, a adăugat Oates, apoi a căscat.

— Hai, Oatie, i-a zis Amanda. Hai să te băgăm în pat.

I-am dus sus și i-am băgat pe toți la dușurile din Zona Contaminată, de unde au ieșit mult mai curați decât intraseră. Le-am dat prosoape să se șteargă, apoi i-am băgat în pat, câte unul într-o cameră.

Eu am fost cea care a avut grijă de Oates – i-am dat săpun și prosop și l-am băgat într-un pat în care să poată dormi. Nu-l mai văzusem de-atâta vreme. Când am plecat eu de la Grădinari, era doar un copilaș. O obrăznicătură mică – mereu intra în belele. Așa-mi aduc aminte de el. Dar era drăguț, chiar și pe-atunci.

— Ai crescut mult, i-am spus.

Era aproape la fel de înalt ca Shackie. Părul lui blond era complet ud, ca al unui câine care a înotat.

— Mereu mi-am zis că tu ești cea mai tare, a spus el. Eram îndrăgostit până peste urechi de tine când aveam opt ani.

— N-am știut, i-am zis eu.

— Pot să te sărut? m-a întrebat. Nu-i vorba de ceva sexy.

— Bine, i-am răspuns.

Și așa a făcut, mi-a dat cel mai dulce sărut, fix lângă nas.

— Ești așa drăguță, mi-a zis. Te rog, nu-ți scoate costumul de pasăre.

Mi-a atins penele, cele de pe fund. Pe urmă i-a apărut un zâmbet mic și sfios. Îmi aducea aminte de Jimmy, cum fusese la început, și mi-am simțit inima sărind din piept. Dar am ieșit din încăpere în vârful picioarelor.

— I-am putea încuia înăuntru, i-am șoptit Amandei afară, pe hol.

— De ce să facem asta? a zis Amanda.

— Au fost la Painball.

— Și...?

— Și tipii de la Painball sunt săriți de pe fix. Nu știi ce au de gând să facă, o iau pur și simplu razna. În plus, s-ar putea să aibă microbul. Chestia care provoacă boala.

— I-am îmbrățișat, a zis Amanda. Deja am luat orice microbi or fi avut. Și, oricum, sunt foști Grădinari.

— Și asta înseamnă că...?

— Înseamnă că ne sunt prieteni.

— Nu prea ne erau prieteni pe-atunci. Nu întotdeauna.

— Stai liniștită, a zis Amanda. Tipii ăștia și cu mine am făcut multe lucruri împreună. De ce ne-ar face rău?

— Nu vreau să fiu o gaură de închiriat cu rândul, i-am spus.

— Ești cam grosolană, a zis Amanda. Nu de ei ar trebui să te temi, ci de ăia trei tipi care au fost cu ei la Painball. Cu Blanco nu e de glumit. Trebuie să fie pe undeva pe-afară. Eu îmi pun hainele adevărate înapoi, a adăugat, în timp ce-și scotea deja costumul de flamingo și-și punea ținuta ei kaki.

— Ar trebui să închidem ușa de la intrare, am remarcat eu.

— Încuietoarea e stricată, a zis Amanda.

Pe urmă am auzit voci venind de pe stradă. Cântau și țipau, așa cum făceau bărbații la Solzi când erau mai mult decât beți. Beți-morți, beți-clește. Am auzit zgomot de sticlă spartă.

Am alergat la dormitoare și i-am trezit pe tipii noștri. S-au îmbrăcat foarte repede, și i-am dus la fereastra de la etaj, care dădea spre stradă. Shackie a ascultat, apoi s-a uitat cu grijă afară.

— Of, fir-ar să fie, a zis el.

— Locul ăsta mai are și altă ieșire? a șoptit Croze, alb la față, în ciuda faptului că era ars de soare. Trebuie să ieșim. Imediat.

Am coborât pe scările din spate și ne-am strecurat pe ușa pe care se scotea gunoiul, în curtea în care erau containerele cu reziduuri carbonice și tomberoanele cu sticle goale. Îi auzeam pe cei din Echipa Aurie făcând prăpăd în clădirea Solzilor, distrugând tot ceea ce nu fusese încă distrus. S-a auzit o izbitură uriașă: trebuie să fi pus la pământ rafturile din spatele barului.

Ne-am strecurat prin deschizătura din gard și-am traversat în fugă terenul viran până în celălalt capăt, apoi am luat-o prin gangul de-acolo. N-aveau cum să ne fi văzut, însă m-am simțit ca și cum ar fi făcut-o – ca și cum privirea lor ar fi putut pătrunde prin cărămidă, ca a mutanților de la TV.

După câteva cvartale, am încetinit și-am început să mergem normal.

— Poate că n-au să-și dea seama, am zis eu. Că am fost acolo.

— O să-și dea seama, a zis Amanda. Farfuriile murdare. Prosoapele ude. Paturile. Poți să-ți dai seama când un pat a fost folosit de curând.

— O să vină după noi, a adăugat Croze. Garantat.

61

Am dat de mai multe ori colțul și am luat-o prin ganguri ca să ni se piardă urma. Urmele erau o problemă – era un strat de noroi cenușiu –, dar Shackie a spus că ploaia avea să ne șteargă urmele și că, oricum, cei din Echipa Aurie nu erau câini, n-ar fi fost în stare să ne miroasă.

Ei trebuie să fi fost: cei trei tipi de la Painball care făcuseră prăpăd la Solzi, în prima noapte a Potopului. Cei care-l omorâseră pe Mordis. Mă văzuseră pe ecranul videofonului. De asta se întorseseră la Solzi – ca să deschidă Zona Contaminată ca pe o stridie și să ajungă la mine. Ar fi găsit sculele potrivite. Ar fi durat o vreme, dar în cele din urmă ar fi reușit.

La gândul ăsta m-a trecut un fior rece, dar nu le-am spus celorlalți despre asta. Aveau oricum destule lucruri pentru care să-și facă griji.

Pe străzi se îngrămădiseră o mulțime de gunoaie – lucruri arse, stricate. Nu doar mașini și camioane. Sticlă – enorm de multă sticlă. Shackie a zis că trebuie să avem grijă în care clădiri intrăm: ei erau pe-aproape când se prăbușise una dintr-astea. Ar fi trebuit să ne ținem departe de cele înalte, pentru că era posibil să fie șubrezite de incendii, iar dacă ferestrele de sticlă îți cădeau în cap, puteai să-ți iei adio de la el. Acum ai fi fost mai în

siguranță în pădure decât în oraș. Adică exact opusul a ceea ce credeau înainte oamenii.

Lucrurile mărunte, obișnuite, erau cele care mă deranjau cel mai mult. Vechiul jurnal al cuiva, în care cuvintele se topeau de pe pagini. Pălăriile. Pantofii – ăștia îmi făceau mai rău ca pălăriile, și era și mai rău dacă erau doi la fel. Jucăriile copiilor. Cărucioarele, dar fără bebeluși.

Totul aducea cu o casă de păpuși care fusese răsturnată și călcată în picioare. De la ieșirea unui magazin pornea o dâră de tricouri în culori vii, ca niște uriașe urme făcute din pânză, întinzându-se cât era trotuarul de lung. Cineva trebuie să fi spart vitrina și să fi jefuit magazinul, însă de ce să-și fi închipuit că avea să-i folosească o grămadă de tricouri? Era un magazin de mobilă din care se revărsau pe trotuar brațe și picioare de scaune, și perne din piele, un magazin de optică plin de rame ultramoderne, aurii și argintii – nimeni nu se obosise să le ia pe astea. O farmacie – o distruseseră complet, în căutare de droguri recreative. Erau o mulțime de tuburi goale de BlyssPluss. Crezusem că era doar în faza de testare, dar farmacia aia trebuie să le fi vândut pe sub mână.

Erau grămezi de cârpe și de oase.

— Foști oameni, a zis Croze.

Erau uscați și ciuguliți de animale, dar nu-mi plăceau găurile ochilor. Și nici dinții – gurile arată mult mai rău fără buze. Iar părul era atât de sârmos și se desprindea așa de ușor. Ca să se descompună, părul are nevoie de mulți ani; am învățat asta la cursurile de Producere a Compostului, la Grădinari.

N-avusesem timp să luăm mâncare de la Solzi, așa că am intrat într-o *supermarkette*. Pe podea erau împrăștiate o grămadă de gunoaie, dar am găsit vreo două băuturi

Zizzy Froot și câteva batoane Joltbar, iar în altă parte era un congelator cu baterie solară care încă mai mergea. Înăuntru erau boabe de soia și fructe de pădure – pe-astea le-am mâncat imediat – și chifteluțe pentru Burgeri Misterioși, în pachete de câte șase.

— Cum o să le frigem? a întrebat Oates.

— Cu brichetele, a zis Shackie. Vezi?

Pe tejghea era un suport cu brichete în formă de broaște. Shackie a încercat una: pe gură i-a ieșit o flacără, și a orăcăit.

— Ia o mână de brichete, a zis Amanda.

Ajunseserăm deja aproape de Hazna, așa că ne-am îndreptat spre fosta Clinică, pentru că era un loc pe care-l cunoșteam. Eu speram să mai fi rămas câțiva Grădinari înăuntru, dar clădirea era goală. Am pus de-un picnic în vechea noastră sală de clasă: am făcut un foc din bănci rupte, însă nu unul mare, fiindcă n-aveam de gând să le transmitem semnale cu fum ălora din Echipa Aurie de la Painball, dar a trebuit să deschidem ferestrele, pentru că tușeam prea tare. Am fript Burgerii Misterioși și i-am mâncat, împreună cu jumătate din boabele de soia – pe astea nu ne-am mai obosit să le gătim –, și-am băut sucurile Zizzy Froot. Oates tot punea bricheta-broască să orăcăie, până când Amanda i-a spus să se oprească pentru că irosea gazul.

De-acum, adrenalina de la atâta alergat se dusese deja. Era trist să fim din nou în locul în care copilăriserăm: chiar dacă nu ne plăcuse întotdeauna, acum îi duceam tare mult dorul.

Cred că așa o să fie tot restul vieții mele, m-am gândit. Mereu pe fugă, scormonind după resturi, ghemuindu-mă

pe podele, din ce în ce mai murdară. Mi-aș fi dorit să am niște haine adevărate, pentru că încă mai purtam costumul de pagretă. Aș fi vrut să mă întorc la magazinul de tricouri și să văd dacă înăuntru mai rămăsese ceva care să nu fi fost ud sau mucegăit, dar Shackie a zis că era prea periculos.

M-am gândit că am fi putut face sex: ar fi fost un gest plin de generozitate. Dar toată lumea era din cale-afară de obosită, și ne mai și jenam unii de alții. Locul în care ne aflam era de vină– deși Grădinarii nu erau prezenți acolo cu trupul, erau acolo în Spirit, și era greu să facem un lucru cu care ei n-ar fi fost de acord dacă ne-ar fi văzut făcându-l când aveam zece ani.

Am ajuns să dormim la grămadă, unul peste altul, ca niște căței.

Când ne-am trezit, a doua zi de dimineață, un porc uriaș stătea în prag, holbându-se la noi și adulmecând aerul cu râtul lui umed, care te ducea cu gândul la un melc. Trebuie să fi intrat pe ușă și să fi parcurs tot holul. Când a observat că ne uităm la el, s-a întors și-a plecat. Poate că simțise mirosul de burgeri fripți, a zis Shackie. A adăugat că ăsta era un exemplar cu modificări genetice – cei din MaddAddam știau despre lucrurile de felul ăsta – și că în creierul lui era țesut cerebral uman.

— Mda, sigur, și se ocupă de cercetări avansate de fizică, a zis Amanda. Hai că ne aburești.

— Ăsta-i adevărul, a răspuns Shackie, un pic înbufnat.

— Păcat că n-avem un atomizor, a zis Croze. N-am mai mâncat de mult niște șunculiță.

— Să nu mai aud vorbe dintr-astea, am zis eu cu o voce ca a lui Toby, și-am râs cu toții.

Înainte de-a pleca de la Clinică, am mers în Camera pentru Oțet, ca să mai aruncăm o ultimă privire. Butoaiele acelea mari erau încă acolo, însă cineva le spărsese cu toporul. Mirosea a oțet, dar mai era și un miros de excremente: oamenii folosiseră un colț al camerei pe post de toaletă, și nici nu trecuse prea mult de-atunci. Ușa debaralei unde se păstrau sticlele de oțet era deschisă. Nu erau sticle acolo, dar erau niște rafturi, înclinate într-un unghi ciudat. Amanda a intrat, a apucat rafturile de-o margine și a tras, iar ele s-au dat la o parte.

— Ia uite! a zis. E încă o cameră acolo!

Am intrat. Înăuntru erau niște scaune și o masă care ocupa cea mai mare parte a încăperii. Dar cel mai interesant lucru era o saltea, ca acelea folosite de Grădinarii noștri cei bătrâni, și o grămadă de cutii goale în care fusese mâncare – soidine, puinăut, fructe uscate de goji. Într-un colț era un laptop care nu mai mergea.

— A mai intrat și altcineva, a zis Shackie.

— N-a fost un Grădinar, am zis eu. Nu cu un laptop.

— Zeb avea un laptop, a spus Croze. Dar el nu mai era Grădinar.

Am părăsit Clinica fără să avem un plan clar. Eu am fost cea care a propus să mergem la Salonul AnooYoo: s-ar mai fi putut găsi de mâncare în Araratul pe care Toby îl organizase în depozit; îmi dăduse codul de la intrare. Plus că era posibil să mai crească ceva și prin grădină. Ba chiar m-am întrebat dacă nu cumva se ascundea și Toby acolo, dar nu voiam să-mi fac speranțe, așa că n-am mai spus și asta.

Ne-am gândit că fuseserăm foarte atenți. Nu văzusem pe nimeni, nicăieri. Am intrat în Parcul Tradiției și ne-am

îndreptat spre poarta de vest a Salonului, urmând în continuare poteca din pădure, la adăpostul copacilor – în felul ăsta aveam impresia că suntem mai greu de observat.

Mergeam în șir indian. Shackie era în fruntea șirului, apoi urmau Croze și Amanda, după care veneam eu; Oates era la coadă. Apoi am avut o presimțire urâtă și m-am uitat înapoi, iar Oates nu mai era acolo.

— Shackie! am zis.

Apoi Amanda s-a dezechilibrat și a ieșit de pe potecă.

Apoi urma un pâlc întunecat de pădure, prin care mergeai ca printre rugi spinoși – totul numai durere și încâlceală. Erau mai multe trupuri întinse la pământ, iar unul dintre ele era al meu, și asta trebuie să se fi întâmplat când am fost lovită.

Când m-am trezit din nou, Shackie, Croze și Oates nu erau acolo. Dar Amanda era.

Nu vreau să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat mai departe.

A fost mai rău pentru Amanda decât pentru mine.

ZIUA PRĂDĂTORULUI

ZIUA PRĂDĂTORULUI
ANUL DOUĂZECI ȘI CINCI
Despre Dumnezeu ca Prădător Alfa. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Creaturi Înrudite, dragi Semeni Muritori,

Cu multă vreme în urmă am sărbătorit Ziua Prădătorului în plăcuta noastră Grădină a Raiului de pe Acoperiș. Copiii noștri își puseseră urechile și cozile de Prădător, făcute din blană artificială, iar la apus am aprins lumânări înăuntrul Leilor, Tigrilor și Ursilor făcuți din cutii de conserve găurite, și ochii arzători și luminoși ai acestor reprezentări ale Prădătorilor au strălucit deasupra festinului nostru de Ziua Prădătorului.

Dar astăzi, Sărbătoarea noastră trebuie celebrată în Grădinile interioare ale Minților noastre. Suntem norocoși să le avem chiar și pe acestea, acum, că Potopul Uscat s-a abătut peste orașul nostru și, cu siguranță, peste întreaga Planetă. Cei mai mulți au fost luați prin surprindere, dar noi ne-am bazat pe îndrumarea Spirituală. Sau, ca să folosim o exprimare materialistă: am știut să recunoaștem o pandemie globală atunci când am avut de-a face cu una.

Să aducem mulțumire pentru acest Ararat în care ne-am adăpostit în ultimele luni. Poate că nu este Araratul pe care l-am fi ales noi, așezat fiind în pivnițele

Ansamblului de Locuințe Buenavista, care erau mult prea umede chiar și pe vremea culturilor de ciuperci ale lui Pilar, și care sunt încă și mai umede acum. Dar suntem binecuvântați pentru că niște creaturi înrudite din neamul Șobolanilor ne-au oferit proteinele lor, dându-ne astfel posibilitatea de a ne continua existența Pământească. Am fost, de asemenea, norocoși, pentru că Pilar a construit un Ararat chiar în această pivniță, ascuns în spatele unui bloc de ciment însemnat cu simbolul unei albine minuscule. Ce întâmplare providențială că atât de multe provizii de-ale ei și-au păstrat prospețimea! Însă din nefericire nu toate.

Dar aceste resurse sunt acum secătuite, așa că trebuie să ne mutăm, altfel vom muri de foame. Să ne rugăm ca lumea exterioară să nu mai fie una Exfernală – ca Potopul Uscat nu doar să fi distrus, ci să fi și curățat, și ca toată lumea să fie acum un nou Eden. Sau, dacă nu e încă un nou Eden, să devină unul în curând. Sau cel puțin așa tragem nădejde.

De Ziua Prădătorului nu-l sărbătorim pe Dumnezeul cel bun și iubitor, care ne e Tată și Mamă, ci pe Dumnezeul-Tigru. Sau pe Dumnezeul-Leu. Sau pe Dumnezeul-Urs. Sau pe Dumnezeul-Mistreț. Sau pe Dumnezeul-Lup. Sau chiar pe Dumnezeul-Rechin. Oricare ar fi simbolul, Ziua Prădătorului este devotată înfățișării care înspăimântă și puterii copleșitoare – care, fiind uneori dorite de noi, trebuie să-i aparțină și lui Dumnezeu, căci toate lucrurile bune îi aparțin lui.

În calitate de Creator, Dumnezeu a pus o mică parte din El în fiecare dintre Creaturile Sale – cum ar putea fi altfel? –, prin urmare Tigrul, Leul, Lupul, Ursul,

Mistrețul și Rechinul – sau, la scară mai mică, Chițcanul de Apă și Călugărița – sunt, în felul lor, reflectări ale Divinului. Societățile omenești care s-au perindat de-a lungul erelor știau asta. Pe steagurile și pe blazoanele lor n-au pus Animale precum Iepurii și Șoarecii, care sunt prada altora, ci Animale capabile să ucidă, iar când l-au invocat pe Dumnezeu ca să-i apere, nu la aceste calități ale Sale au făcut apel?

Prin urmare, în Ziua Prădătorului medităm asupra aspectelor de Prădător Alfa ale lui Dumnezeu. Bruschețea și cruzimea cu care ni se poate revela Divinitatea; micimea și smerenia noastră – aș putea zice chiar șoricenia noastră – în fața unei asemenea Puteri; sentimentele noastre de anihilare a sinelui în strălucirea acelei splendide Lumini. Dumnezeu pășește în delicatele Grădini ale răsăritului din mintea noastră, dar își și pândește prada prin Pădurile nopții. El nu este o Ființă domesticită, Prieteni; el este o Ființă sălbatică, și nu poate fi chemat și stăpânit asemenea unui Câine.

Se poate ca Ființele Omenești să fi ucis ultimul Tigru și ultimul Leu, dar noi le cinstim Numele; iar când pronunțăm aceste Nume, în spatele lor auzim teribila Voce a lui Dumnezeu din momentul Creației lor. Dumnezeu trebuie să le fi spus: Carnivorele mele, vă cer să vă îndepliniți sarcina pe care ați primit-o de a vă lua obolul jertfei dintre Speciile care vă sunt Pradă, pentru ca acestea să nu se înmulțească peste măsură, să-și secătuiască rezervele de hrană, să se îmbolnăvească și să moară. Mergeți deci înainte! Săriți! Alergați! Rageți! Furișați-vă! Țâșniți! Căci eu găsesc mulțumire în inimile voastre înfricoșătoare, și în ochii voștri aurii sau verzi ca nestematele, și în mușchii voștri bine alcătuiți, și-n dinții voștri

ascuțiți ca bricele, și-n ghearele voastre ca niște iatagane, cu care Eu Însumi v-am înzestrat. Și vă dau Binecuvântarea Mea, și vă numesc Creaturi Bune.

Căci puii de lei mugesc după pradă și își cer hrana de la Dumnezeu, așa cum plin de voioșie ne arată Psalmul 104[1].

În vreme ce ne pregătim să părăsim Araratul care ne adăpostește, să ne întrebăm: cine este cel mai binecuvântat – cel care mănâncă sau cel care e mâncat? Cel care fuge sau cel care care îl vânează? Să dai sau să primești? Căci, în fond, acestea sunt de fapt aceeași întrebare. În curând, o asemenea întrebare va înceta să mai fie una retorică: nu știm ce Prădători Alfa ar putea pândi afară.

Să ne rugăm ca, dacă va trebui să ne sacrificăm proteinele, pentru ca acestea să circule printre Speciile înrudite, să acceptăm natura sacră a acestui schimb. N-am fi oameni dacă n-am prefera să fim cei care mănâncă în loc să fim cei mâncați, dar oricare dintre acestea e o binecuvântare. Dacă vi se va cere să vă dați viața, fiți convinși că așa cere Viața.

Să cântăm.

---

[1] Fragmentul citat se regăsește în psalmul menționat în roman (Psalmul 104:21) doar în Biblia protestantă.

CHIȚCANUL SFÂȘIINDU-ȘI PRADA

Mânat doar de nevoi firești
Chițcanul sfâșiindu-și Prada
Urmeaz'-o cale a Naturii
Nu stă să plănuiască fapta.

Ghepardul ce pândește-n noapte
E frate cu Pisoiul din antreu.
Sunt amândoi îndrăgostiți de vânătoare
Căci sunt lăsați așa de Dumnezeu.

Dar oare nu cumva plăcerea
Și teama sunt prea strâns legate?
E oare-adevărat că ești
Mai viu când moartea-ți suflă-n spate?

Dar noi nu suntem Animale
Și viața altora ni-i sfântă;
Carnea lor nu-i pentru noi mâncare
Decât atunci când Foamea-i cruntă.

Iar dacă-mpinși de Foamea cruntă
La carne ne-ndemnăm,
Tu, Doamne, iartă-ne Păcatul
Și binecuvântează viața ce-o mâncăm.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

62

TOBY. SFÂNTA NGANEKO MINHINNICK[1] DIN MANUKAU

Anul Douăzeci și cinci

Un răsărit roșu, ceea ce înseamnă că mai încolo are să plouă. Dar întotdeauna plouă mai încolo.

Se ridică ceața.

Gugu-știuc. Gugu-știuc. Cirip, cirip. Crau, crau. Chiu, chiu. Oac, oac, oac.

Turtureaua, măcăleandrul, cioara, gaița albăstruie, broasca râioasă. Toby le rostește numele, dar acestea nu înseamnă nimic pentru ele. În curând, propriul limbaj i se va șterge din minte, iar asta va fi tot ce va mai rămâne acolo. Gugu-știuc, oac-oac. Repetat încontinuu, cântecul fără început și fără sfârșit. Fără întrebări și fără răspunsuri, fără atâtea cuvinte. Fără absolut niciun cuvânt. Sau totul nu-i decât un Cuvânt uriaș?

De unde i-a venit în cap ideea asta, așa, din senin?

Tobiiii!

Sună ca și cum cineva i-ar striga numele. Dar e numai cântecul păsărilor.

E sus, pe acoperiș, pregătindu-și porția zilnică de creveți de pământ, în răcoarea dimineții. Nu disprețui hrana umilă a Sfântului Euell, spune vocea lui Adam Unu. Domnul se

[1] Activistă de mediu de origine maori.

îngrijește de hrana ta, și uneori ceea ce-ți oferă sunt creveții de pământ, zice Zeb. Bogați în lipide, o bună sursă de proteine. Cum crezi că se îngrașă atât de mult urșii?

E mai bine să-i gătească afară, din cauza fumului și-a căldurii. Își folosește plita de vagabond inspirată de Sfântul Euell; e făcută dintr-un recipient mare pentru unt de corp: la fund are o gaură pentru vreascuri și ca să intre aerul, iar într-o parte alta pentru fum. Maximum de căldură cu minimum de combustibil. Doar atât cât e necesar. Creveții de pământ sfârâie deasupra.

Brusc, se iscă agitație printre ciori: le pune pe jar ceva. Nu sunt strigăte de panică, deci nu e o bufniță. Par să fie mai degrabă uimite: „Crau, crau! Ia te uită! Ia te uită ce-i acolo!"

Toby își desprinde creveții de pământ crocanți de pe capacul containerului de tablă – a irosi mâncarea înseamnă să irosești Viața, zice Adam Unu –, apoi stinge focul cu oala pentru apă de ploaie și se lasă în jos pe acoperiș, culcată pe burtă. Își ridică binoclul. Ciorile se învârt în zbor pe deasupra copacilor, un întreg cârd. Șase sau șapte. „Crau, crau! Ia te uită! Ia te uită!"

Doi bărbați ies dintre copaci. Nu cântă și nici nu sunt goi și albaștri: sunt îmbrăcați.

Au mai rămas oameni, se gândește Toby. În viață. Poate că unul dintre ei este Zeb, venit s-o caute: trebuie să fi ghicit că încă mai era aici, ascunzându-se în continuare, rezistând în continuare. Clipește: oare astea sunt lacrimi? Ar vrea s-o ia la goană pe scări și să se repeadă afară, cu brațele deschise în întâmpinarea lui, răzând fericită. Dar prudența o face să se abțină, și se ghemuiește în spatele gurii de evacuare a instalației de aer condiționat, privind pe furiș printre balustradele parapetului de la acoperiș.

Ar putea fi o iluzie a simțurilor. Iar are vedenii?

Bărbații poartă haine de camuflaj. Cel care merge în față are un soi de armă – poate un atomizor. În mod sigur nu e Zeb: e o siluetă diferită. Niciunul dintre ei nu e Zeb. Și mai e cineva cu ei – să fie bărbat, sau femeie? Înalt, în haine kaki. Capul îi atârnă în jos; e greu să-ți dai seama. Mâinile îi sunt împreunate în față, ca și cum s-ar ruga. Unul dintre bărbați îl ține pe omul ăsta de braț sau de cot. Îl împinge sau îl trage.

Apoi un alt bărbat iese din umbră. Mână o pasăre uriașă prinsă într-o lesă – nu, cu o frânghie –, o pasăre cu pene iridescente, verzi-albăstrui, ca o pagretă. Dar pasărea asta are cap de femeie.

Probabil că iar am halucinații, se gândește Toby. Pentru că indiferent ce-ar fi putut face geneticienii, n-ar fi fost în stare de așa ceva. Bărbații și femeia-pasăre par destul de reali și de concreți, însă halucinațiile pot fi așa.

Unul dintre ei duce o povară pe umăr. La început crede că-i un sac, dar nu, e o halcă dintr-un animal. Are blană. Blană aurie. Să fie un leomiel? Simte un fior de oroare: un sacrilegiu! Au ucis un Animal de pe lista Regatului Păcii!

Adună-ți mințile, își impune Toby. Întâi de toate, de când ești tu o Isaistă apărătoare fanatică a Regatului Păcii? În al doilea rând, dacă bărbații ăștia sunt reali și nu doar un derapaj al unei minți confuze, oamenii ăștia tocmai au ucis niște ființe. Ucid și măcelăresc Creaturi mari, ceea ce înseamnă că au arme letale și că au început din partea de sus a lanțului trofic. Reprezintă o amenințare, nimic nu-i va opri, iar eu trebuie să-i împușc înainte să ajungă până la mine. Pe urmă i-aș putea da drumul păsării aceleia mari sau ce-o fi, înainte s-o ucidă și pe ea.

Oricum, dacă nu sunt reali, n-o să conteze dacă îi împușc. Pur și simplu au să se risipească precum fumul.

Și-atunci cel care duce pasărea uriașă ridică privirea. Trebuie s-o fi văzut pe Toby, pentru că începe să strige, fluturându-și brațul liber. Lama unui cuțit strălucește în lumină. Ceilalți doi bărbați privesc și ei, apoi o iau cu toții la goană spre Salon. Creatura cu înfățișare de pasăre trebuie să țină pasul cu ei din cauza frânghiei, iar Toby observă acum că penele sunt un soi de costum. E o femeie. N-are aripi. Are un laț în jurul gâtului.

Deci nu e o halucinație. E real. Un rău real.

Ține spre bărbatul care are cuțit și trage în el. Omul se dă înapoi, clătinându-se, scoate un strigăt și se împleticește. Dar nu e suficient de rapidă, așa că, deși mai trage de câteva ori, nu-i nimerește pe ceilalți doi.

Acum bărbatul rănit s-a ridicat din nou, șchiopătând și aleargă cu toții înapoi spre copaci. Femeia-pasăre aleargă cu ei. Nu că ar avea de ales, din cauza frânghiei. Apoi cade la pământ și dispare printre buruieni.

În spatele celorlalți, frunzișul verde al copacilor se deschide, înghițindu-i. Acum au dispărut. Cu toții. Nu-și poate da seama unde s-a împiedicat femeia: buruienile sunt prea înalte. Oare să iasă și să o caute? Nu. Ar putea fi o capcană. Și-atunci ar fi trei împotriva ei, de una singură.

Privește mai multă vreme. Ciorile probabil că-i urmează – pe bărbați și pe ființa în kaki. „Crau, crau, crau." O dâră de sunet, stingându-se în depărtare.

Oare au să se întoarcă? Au să se întoarcă, își răspunde Toby. Știu că sunt aici, o să-și dea seama că trebuie să am mâncare dacă am rămas în viață atât de multă vreme. Și l-am mai și împușcat pe unul dintre ei: o să vrea să se răzbune, e în firea omului, pur și simplu. Au să fie răzbunători, ca porcii. Dar n-au să vină curând, fiindcă știu că am o pușcă. O să aibă un plan.

63

TOBY. ZIUA SFÂNTULUI WEN BO[1]

Anul Douăzeci și cinci

Nici urmă de oameni. Nici de porci. Nici de leomiei. Nu e nici femeia-pasăre.

Poate că mi-am pierdut definitiv mințile, se gândește Toby. Nu, nu definitiv. Doar temporar.

A venit vremea să-și facă baie; e sus, pe acoperiș. Toarnă apă de ploaie din mulțimea de castroane mai mici și cratițe în ligheanul mai mare, își dă cu săpun, doar pe mâini și pe față: nu riscă vulnerabilitatea unei băi complete, cine știe cine ar putea s-o urmărească pe furiș? Tocmai își freacă clăbucii cu buretele când aude ciorile agitându-se, undeva pe-aproape. „Crau, crau, crau!" De data asta sună ca și cum ar râde.

„Toby! Toby! Ajută-mă!"

Să fi fost ăsta numele meu? se gândește Toby. Privește peste balustradă, dar nu vede nimic. Însă vocea se aude din nou, chiar din apropierea clădirii.

Să fie o capcană? O femeie strigând-o, în timp ce un bărbat își ține brațul pe după gâtul ei, cu un cuțit la jugulară?

„Toby! Sunt eu! Te rog!"

---

[1] Jurnalist și ecologist din China care a început să dezvăluie numeroasele probleme de mediu ale țării sale.

Se șterge cu un prosop, se strecoară în salopeta din cap până-n picioare, pune pușca pe umăr și coboară scările. Deschide ușa: nu e nimeni. Dar vocea se aude iar, foarte aproape. „Ah, te rog!"

După colț, la stânga: nimeni. După colț, la dreapta: tot nimeni. Tocmai a ieșit pe poarta grădinii când o femeie apare de după clădire. Șchioapătă, e slabă și a fost bătută: părul ei lung îi vine peste față, îmbâcsit de pământ și de sânge uscat. Poartă un costum mulat cu paiete, cu niște pene ude și zdrențuite.

Femeia-pasăre. Vreo ciudată dintr-un bordel-circ. Mai mult ca sigur e infectată, o molimă umblătoare. Dacă mă atinge, își zice Toby, sunt moartă.

— Nu te apropia de mine! îi strigă femeii.

Se dă înapoi, spre gardul grădinii.

— Ieși dracului de-aici!

Femeia se clatină pe picioare. Are o tăietură adâncă la picior, iar brațele goale îi sunt zgâriate și-i sângerează – trebuie să fi fugit prin tufișurile țepoase. Pusă în fața sângelui proaspăt, lui Toby îi trece prin minte un singur lucru: colcăie de microbi și viruși.

— Șterge-o! Du-te de-aici!

— Nu sunt bolnavă, zice femeia, cu lacrimi curgându-i pe obraji.

Numai că, în disperarea lor, toți spuneau asta. O spuneau implorând, întinzându-și mâinile ca să fie ajutați, ca să fie alinați, apoi se transformau într-un terci rozaliu. Toby îi privise de pe acoperiș.

Au să se înece. Nu-i lăsați să se agațe de voi. Nu fiți ultimul pai de care să se agațe, Prieteni, așa zicea Adam Unu.

Pușca. Bâjbâie după curea: i s-a prins în materialul salopetei. Cum să țină la distanță bomba asta cu microbi?

Țipatul n-ajută la nimic dacă n-ai o armă. Poate c-ar trebui s-o pocnesc în cap c-o piatră, se gândește Toby. Dar n-are nicio piatră. O lovitură zdravănă în plex, apoi mă spăl pe picioare.

Ești o persoană lipsită de compasiune, spune vocea Nualei. Ai arătat dispreț față de Creaturile Domnului, căci nu-s oamenii, la rândul lor, niște Creaturi ale Domnului?

De sub încâlceala de păr, femeia se roagă de ea:

— Toby! Eu sunt!

Se prăbușește și cade în genunchi. Și-atunci Toby vede că e Ren. Sub toată mizeria și mânjeala de sclipici e doar micuța Ren.

64

Toby o târăște pe Ren până în clădirea Salonului și o lasă pe podea în timp ce încuie ușa în urma lor. Ren încă mai plânge isteric, în hohote, cu sughițuri.

—Gata, nu mai ai de ce să-ți faci griji, îi zice Toby.

O ia pe Ren în brațe și o ridică, apoi se împleticesc amândouă pe hol până la unul dintre separeurile pentru tratament. Ren nu se mai poate ține singură, dar nu e prea grea, iar Toby reușește s-o urce pe o masă de masaj. Miroase a transpirație și a pământ, iar de undeva vine și un miros de sânge, dar și un alt iz: de ceva putred.

— Stai aici, îi zice Toby.

Nu e nevoie să i-o spună – Ren nu s-ar duce nicăieri. Zace pe perna roz, cu ochii închiși. Unul dintre ei e negru-vânăt. Tampoanele calmante AnooYoo cu Aloe, se gândește Toby. Și cu adaos de arnică. Desface un pachet și i le pune, apoi îi mai pune și un cearșaf roz, pe care îl bagă pe sub ea, pentru ca Ren să nu cadă de pe masă. Ren are o tăietură pe frunte și mai are una pe obraz: nu-i nimic grav, se va ocupa de astea mai târziu.

Se duce la bucătărie și fierbe niște apă în fierbătorul Kelly[1]. E foarte probabil ca Ren să fie deshidratată. Toarnă

[1] Dispozitiv portabil pentru fiert apa, care folosește drept combustibil bucăți mici de lemn sau alte materiale.

apă fierbinte într-o ceașcă, adaugă un dram din mult-iubita ei miere și un praf de sare. Niște ceapă verde uscată, din rezerva ei care se tot împuținează. Se duce cu ceașca în separeul lui Ren, îi dă la o parte tampoanele de pe ochi și o ridică în capul oaselor.

Ochii lui Ren sunt uriași pe fața ei slabă, plină de vânătăi.

— Nu sunt bolnavă, zice ea.

Nu e adevărat: arde de febră. Dar sunt mai multe feluri de boli. Toby îi verifică simptomele: nu-i țâșnește sânge din pori, nu face spume. Cu toate astea, Ren ar putea fi purtătoarea bolii, un incubator de microbi, caz în care Toby e deja infectată.

— Încearcă să bei, îi spune Toby.

— Nu pot, zice Ren.

Dar reușește să înghită puțină apă.

— Unde-i Amanda? Trebuie să mă îmbrac.

— Nu-ți face griji, zice Toby. Amanda e pe-aproape. Acum încearcă să dormi.

O ajută pe Ren să se culce la loc. Deci e implicată și Amanda cumva în povestea asta, se gândește ea. Fata aia a adus întotdeauna necazuri.

— Nu văd, zice Ren, tremurând din tot corpul.

Revenind la bucătărie, Toby toarnă restul de apă fiartă într-un bol: trebuie să-i curețe penele și paietele alea mânjite. Aduce cu ea bolul, o foarfecă, un săpun și un teanc de prosoape roz în separeul lui Ren, dă la o parte cearșaful și taie costumul murdar. Sub pene nu e o țesătură, ci o altă substanță. Elastică. Aproape ca o piele. Înmoaie zonele în care s-a lipit ca s-o poată jupui mai ușor. Între picioare a fost sfâșiată. Fir-ar să fie, se gândește Toby, ce mizerie. Mai încolo o să-i pună o compresă.

Are zgârieturi în jurul gâtului – de la funie, fără îndoială. Tăietura de la piciorul stâng e cea infectată. Toby încearcă să fie cât mai blândă, dar Ren tresare și geme.

— Doare al dracului! zice ea, apoi vomită apa dulce-sărată.

După ce i-a șters mizeria, Toby începe să-i spele rana de la picior.

— Cum te-ai ales cu asta? o întreabă ea.

— Nu știu, șoptește Ren. Am căzut.

Toby curăță tăietura și pune niște miere pe ea. Conține antibiotice, așa spunea Pilar. Trebuie să fie o trusă de prim ajutor pe undeva, prin clădirea Salonului.

— Nu te mișca. Doar nu vrei să faci cangrenă! îi spune ea lui Ren.

Ren chicotește.

— Cioc, cioc, zice ea. Banda Verde.

Ren e complet curățată de resturile costumului murdar și a fost spălată cu buretele.

— O să-ți dau niște Salcie și niște Mușețel, îi zice Toby.

Și Opiu, adaugă ea în gând.

— Ai nevoie de somn.

O să fie mai în siguranță pe podea decât pe masă: îi face un cuib din prosoape roz, o ajută să coboare și să se așeze pe ele și îi mai căptușește culcușul cu altele, pentru că Ren nu poate ajunge până la baie, e prea slăbită. Arde ca jarul.

Toby aduce amestecul de Salcie într-un pahar mic. Ren înghite, iar gâtul i se mișcă exact ca al unei păsări. Nu dă afară nimic.

Deocamdată n-are rost să încerce să folosească viermii. Pentru asta, Ren trebuie să fie coerentă, să poată să

facă ceea ce i se spune: să nu se scarpine, de exemplu. Mai întâi trebuie să-i scadă febra.

Cât doarme Ren, Toby scotocește prin proviziile ei de ciuperci uscate. Le alege pe cele care stimulează sistemul imunitar: *reishi*, *maitake*, *shiitake*, urechea mesteacănului, *zhu ling*, coama leului, ciuperca tibetană, iasca. Le pune în apă fiartă ca să se înmoaie. Pe urmă, după-amiază prepară un elixir – fiert, strecurat, răcit – și-i dă lui Ren treizeci de picături.

În separeu miroase urât. Toby o ridică pe Ren, o răsucește pe-o parte, trage prosoapele murdare și-o șterge. Pentru treaba asta și-a pus mănușile de cauciuc: dacă are dizenterie, n-are niciun chef s-o ia și ea. Întinde niște prosoape curate și o răsucește pe Ren la loc. Mâinile îi cad fără vlagă, capul îi atârnă; bolborosește ceva.

O să aibă de tras cu ea, se gândește Toby. Iar când Ren o să-și revină – dacă o să-și revină –, o să fie doi oameni care mănâncă, în loc de unul. Așa că rezervele de hrană se vor termina de două ori mai repede. Ce-a mai rămas din ele. Și n-a mai rămas mare lucru.

Poate că febra va scoate ce e mai bun din Ren. Poate că va muri în somn.

Toby se gândește la praful de buretele viperei. Nu ar fi nevoie de mult. La cât de slăbită e Ren, n-ar fi nevoie decât de un pic. Ar scăpa-o de chinuri. Ar ajuta-o să-și ia zborul pe niște aripi albe, albe... Poate că ăsta ar fi un gest mai omenos. O binecuvântare.

Sunt demnă de dispreț, se gândește Toby. Fie și pentru că doar m-am gândit la așa ceva. O știi pe fata asta de când era copil, a venit la tine ca s-o ajuți, era firesc să aibă încredere în tine. Adam Unu ar spune că Ren e un dar

prețios care i-a fost oferit lui Toby pentru ca ea să poată da dovadă de altruism, generozitate și toate acele calități superioare pe care Grădinarii erau atât de dornici să i le scoată la iveală. Toby nu prea poate să vadă lucrurile în felul ăsta, nu acum. Dar va trebui să se străduiască.

Ren oftează, geme și dă din mâini și din picioare. Visează ceva urât.

Când se face întuneric, Toby aprinde o lumânare și se așază lângă ea, ascultându-i respirația. Inspirând și expirând, inspirând și expirând. Pauză. Inspiră. Apoi expiră. Hârâit. Din când în când, pune mâna pe fruntea lui Ren. E mai rece? Trebuie să fie un termometru prin clădire; mâine dimineață o să-l caute. Îi ia pulsul: e rapid, neregulat.

Apoi capul îi cade în piept și adoarme pe scaun, iar următorul lucru de care își dă seama e că s-a trezit pe întuneric, cu un miros de ceva care arde mocnit. Își învârte dinamul lanternei și-o aprinde: lumânarea a căzut și un colț din cearșaful roz al lui Ren arde mocnit. Din fericire, e umed.

Asta a fost o prostie care mă putea costa viața, își spune Toby. Nu mai aprind lumânări decât dacă sunt complet trează.

65

TOBY. ZIUA SFÂNTULUI MAHATMA GANDHI

Anul Douăzeci și cinci

A doua zi de dimineață, Ren nu mai pare să ardă atât de tare. Pulsul îi e mai puternic și poate chiar să țină ceașca plină cu apă caldă în mâinile tremurătoare. În dimineața asta, Toby i-a pus mentă, pe lângă miere și sare.

După ce Ren adoarme la loc, Toby cară cearșafurile și prosoapele murdare pe acoperiș ca să le spele. Și-a adus binoclul, și cât se înmoaie așternuturile și prosoapele, cercetează împrejurimile Salonului.

Porci în depărtare, undeva în colțul de sud-vest al pajiștii. Două oi Mo'Hair, una albastră și una argintie, pasc în liniște împreună. Nu sunt leomiei. Niște câini latră pe undeva. Vulturii se învârt în zbor deasupra locului de îngropăciune al porcului.

— Plecați de-acolo, arheologilor, le zice Toby.

Se simte cuprinsă de-o amețeală veselă – îi vine să-și spună singură glume. Trei fluturi uriași de culoare roz i se învârt în jurul capului, apoi se așază pe cearșafurile ude. Se gândesc poate că au dat peste cel mai mare fluture roz. Poate că e o poveste de dragoste. Acum și-au desfăcut limbile lor subțiri și sug ceva. Deci nu e vorba de dragoste: vor sare.

Unii vă vor spune că Dragostea e în principal o reacție chimică, Prieteni, spunea Adam Unu. Bineînțeles că e

vorba de chimie: unde-am fi cu toții dacă n-ar exista chimia? Dar Știința e doar o cale de a descrie lumea. O altă cale de a o descrie ar fi să spui: unde-am fi cu toții fără Dragoste?

Dragul de Adam Unu, se gândește Toby. Probabil că e mort. Și Zeb – mort și el, în ciuda speranțelor ei deșarte. Deși s-ar putea să nu fie așa; dacă eu sunt vie – ba mai mult, dacă Ren e vie –, atunci oricine altcineva poate fi în viață.

N-a mai încercat să asculte la radioul ei cu dinam de mai multe luni, pentru că o deprima atât de tare tăcerea! Dar numai pentru că n-a auzit pe nimeni nu înseamnă că nu mai e nimeni pe-acolo. Iar ăsta fusese unul dintre argumentele ipotetice ale lui Adam Unu pentru existența lui Dumnezeu.

Toby îi spală lui Ren piciorul infectat și îi mai pune miere deasupra. Ren mănâncă ceva și bea câteva înghițituri. Și mai mult elixir de ciuperci, și mai multă Salcie. După ce scotocește îndelung, Toby descoperă trusa de prim ajutor a Salonului; e și un tub cu unguent antibiotic, dar a expirat. Nu-i niciun termometru. Cine a comandat porcăria asta? se gândește ea. A, da, eu am fost.

Oricum, viermii sunt mai buni.

După-amiază, scoate viermii din borcanul cu capac și-i clătește cu apă călduță. Apoi îi pune pe un bandaj din trusa de prim ajutor, mai pune un strat de tifon deasupra și fixează viermii astfel înfășurați deasupra rănii. Nu le va lua mult viermilor să roadă bandajul: știu ei ce le place.

— O să te gâdile, îi spune ea lui Ren. Dar au să-ți facă bine. Încearcă să nu-ți miști piciorul.

— Ce sunt? întreabă Ren.

— Îți sunt prieteni, răspunde Toby. Dar nu trebuie să te uiți.

Impulsul ucigaș pe care l-a avut noaptea trecută a dispărut: n-are să-i târască lui Ren cadavrul afară, pe pajiște, s-o dea la porci și la vulturi. Acum ar vrea s-o facă bine, să aibă grijă de ea, pentru că ce altceva decât un miracol să fi fost faptul că Ren era aici? Că trecuse prin Potopul Uscat și nu se alesese decât cu câteva răni? Sau cu ceva mai multe... Chiar și simplul fapt de-a avea pe încă cineva cu ea – chiar și pe cineva slăbit, chiar și pe cineva bolnav, care doarme în cea mai mare parte a timpului – era de ajuns să facă Salonul să pară un cuib domestic tihnit mai degrabă decât o casă bântuită.

Eu am fost fantoma, se gândește Toby.

66

TOBY. SFÂNTUL HENRI FABRE[1], SFÂNTA ANNA ATKINS[2], SFÂNTUL TIM FLANNERY[3], SFÂNTUL ICHIDA-SAN, SFÂNTUL DAVID SUZUKI[4], SFÂNTUL PETER MATTHIESSEN[5]

Anul douăzeci și cinci

Viermii au nevoie de trei zile ca să curețe rana. Toby îi supraveghează atent: dacă rămân fără țesut mort, vor trece la carnea vie.

În cea de-a doua dimineață, lui Ren i-a trecut febra, însă Toby continuă cu picăturile din ciuperci, doar ca să fie sigură. Ren a început să mănânce mai mult acum. Toby o ajută să urce scările până la acoperiș și o așază pe banca din imilemn, în lumina zorilor. Viermii sunt fotofobi: lumina îi împinge în cele mai adânci cotloane ale rănii, acolo unde ar și trebui să stea.

Nu e nicio mișcare pe pajiște. Nu se aude niciun sunet dinspre pădure.

Toby încearcă s-o întrebe pe Ren pe unde a fost de când a început Potopul și cum de-a scăpat, și cum a ajuns

---

[1] Entomolog francez (1823-1915), autor al unor foarte populare cărți despre viața insectelor.

[2] Botanistă și fotografă britanică (1799-1871).

[3] Ecologist, activist de mediu, biolog și paleontolog australian (n. 1956).

[4] Cadru universitar canadian și activist de mediu (n. 1936).

[5] Scriitor, naturalist și agent CIA american (1927-2014).

aici, și de ce era îmbrăcată în costumul ăla cu pene albastre; dar nu încearcă decât o singură dată, pentru că Ren începe să plângă. Nu spune decât atât:

— Am pierdut-o pe Amanda!

— Nu-i nimic, zice Toby. O găsim noi.

În cea de-a patra dimineață, Toby înlătură plasturele cu viermi: rana e curată și se vindecă.

— Acum trebuie să-ți facem mușchii să fie din nou în formă, îi spune ea lui Ren.

Ren începe să meargă pe coridoare, să urce și să coboare scările. S-a mai îngrășat puțin: Toby o hrănește cu ultimele borcane de Tratament facial cu bezea de lămâie, care are o grămadă de zahăr și nu conține, din câte știe Toby, nimic toxic. Îi arată lui Ren câteva figuri învățate la cursurile de Limitare a Masacrului Urban – *satsuma*, *unagi*. Concentrat ca un Fruct, sinuos ca un Țipar. Ea însăși trebuie să se obișnuiască din nou cu ele, și-a cam ieșit din mână.

După câteva zile Ren îi spune povestea – sau o mică parte din povestea ei. O alcătuiește din mici ghemotoace de cuvinte, punctate cu pauze lungi de privit fix în gol. Povestește despre cum a fost încuiată la Solzi, cum Amanda a venit tocmai din deșertul Wisconsin și a descoperit codul de la ușă. Apoi Shackie, și Croze, și Oates au apărut din senin, ca prin minune, iar ea a fost atât de fericită – scăpaseră pentru că erau la Painball când izbucnise molima. Însă după aceea trei indivizi îngrozitori din Echipa Aurie de la Painball au venit la Solzi, iar ea, Amanda și băieții au fugit. Ea le-a spus c-ar trebui să meargă la AnooYoo pentru că Toby ar mai putea fi acolo,

și aproape c-au ajuns – înaintau printre copaci, și deodată s-a întunecat totul. Mai mult de-atât nu mai știe.

— Cum arătau? întreabă Toby. Aveau vreun...

Vrea să spună „semn particular", dar Ren scutură din cap, în semn că subiectul ăsta e încheiat.

— Trebuie s-o găsesc pe Amanda, spune ea, cu fața scăldată în lacrimi. Chiar trebuie. O s-o omoare.

— Uite, suflă-ți nasul, spune Toby, întinzându-i un prosop roz. Amanda e foarte deșteaptă.

E mai bine să vorbească ca și cum Amanda ar mai fi încă în viață.

— E foarte inventivă. O să se descurce ea.

Era cât pe-aci să spună că femeile au devenit o marfă rară, așa că Amanda va fi cu siguranță păstrată și folosită cu zgârcenie, dar se răzgândește și renunță.

— Nu înțelegi, zice Ren, plângând mai tare. Sunt trei bărbați, au fost la Painball – nu prea mai au nimic omenesc în ei. Trebuie s-o găsesc.

— O s-o căutăm, zice Toby, ca s-o liniștească. Dar nu știm unde au... unde s-a dus.

— Tu unde te-ai duce, dacă ai fi în locul lor? o întreabă Ren.

— Poate spre est, zice Toby. Spre mare, unde ar putea să pescuiască.

— Am putea merge și noi acolo.

— Când o să-ți revii ca lumea, răspunde Toby.

Oricum vor trebui să plece în altă parte: rezervele de hrană se împuținează cu repeziciune.

— Mi-am revenit suficient, spune Ren.

Toby cercetează grădina și mai scoate din pământ o ceapă rătăcită. Dezgroapă trei rădăcini de brusture de la

capătul unde începe pajiștea și niște cinstea-fetei[1] – cu rădăcinile ei fusiforme și albe, din care se trag morcovii.

— Crezi că ai putea mânca un iepure? o întreabă pe Ren. Dacă l-aș toca foarte mărunt și l-aș face supă?

— Cred că da, zice Ren. O să încerc.

Toby e și ea pe punctul să devină o carnivoră în toată puterea cuvântului. Un motiv de îngrijorare ar mai putea fi zgomotul pe care-l face arma, dar indivizii de la Painball, dacă mai pândesc încă prin pădure, știu deja că are o armă. Nu strică să le mai aducă aminte.

Pe lângă piscină apar destul de des iepuri verzi. Toby trage într-unul din ei de pe acoperiș, dar nu pare să-l fi nimerit. Oare conștiința să fie cea care o face să greșească ținta? Poate că-i trebuie o țintă mai mare, o căprioară sau un câine. În ultima vreme n-a mai văzut porcii, și nici vreuna dintre oi. Tocmai când era pregătită să le mănânce, dispăruseră.

Descoperă rucsacurile pe un raft din spălătorie. N-a mai coborât aici de când s-au oprit pompele, iar aerul e îmbâcsit de mucegai. Din fericire, rucsacurile nu sunt făcute din bumbac, ci dintr-un material sintetic impenetrabil. Le duce sus, pe acoperiș, le șterge cu buretele și le lasă să se usuce în arșița soarelui.

Așază proviziile care i-au mai rămas pe blatul de la bucătărie. Nu căra atât de multă greutate încât să arzi mai multe calorii decât mănânci, zice vocea lui Zeb. Uneltele sunt mult mai importante decât hrana. Cea mai bună unealtă de care dispui e creierul tău.

Pușca, bineînțeles. Muniția. O lopățică, cu care să sape după rădăcini. Chibrituri. Brichetă pentru grătar, care nu

---

[1] *Daucus carota*, morcovul sălbatic, cunoscut și sub numele de „cinstea-femeilor" și „rușinea-fetei".

va dura mult, dar ar putea fi și ea utilă. Briceag cu foarfecă și pensetă. Frânghie. Două folii de plastic, bune pe timp de ploaie. Lanternă cu dinam. Bandaje de tifon. Bandă adezivă. Borcane cu capac ermetic. Saci de pânză pentru adunat plante sălbatice comestibile. Oală pentru gătit. Fierbătorul Kelly. Hârtie igienică – un articol de lux, dar nu poate rezista tentației. Două sucuri Zizzy Froot de mărime medie, cu aromă de zmeură, dintr-un minibar al Salonului: hrană nesănătoasă, dar hrană, de vreme ce are calorii. Sticlele pot fi folosite mai târziu, pentru apă.

Linguri, din metal – două; pahare, din plastic – două. Crema de protecție solară care i-a mai rămas. Ultimul spray cu insecticid SuperD. Binoclu: greu, dar necesar. Coada mopului. Zahăr. Sare. Ultimele rezerve de miere. Ultimele batoane Joltbar. Ultimele cuburi de soia.

Siropul de Opiu. Ciupercile uscate. Buretele viperei.

Cu o zi înainte de plecare, își taie părul scurt. E ciumpăvit – îi amintește de Ioana d'Arc într-o zi proastă –, dar nu vrea să aibă pe cap un mâner la purtător, de care să poată fi apucată cu ușurință ca să-i fie tăiat gâtul. O tunde și pe Ren. Așa o să le fie mai răcoare, îi spune ea.

— Ar trebui să îngropăm părul, zice Ren.

Din cine știe ce motiv, pe care Toby nu-l poate desluși, nu vrea să-l mai aibă în fața ochilor.

— Ce-ar fi să-l punem pe acoperiș? spune Toby. În felul ăsta, păsările își pot face cuib din el.

N-are de gând să facă risipă de calorii săpând un loc de îngropăciune pentru păr.

— A, bine, zice Ren.

Ideea asta pare să-i facă plăcere.

67

TOBY. SFÂNTUL CHICO MENDES[1], MARTIR

Anul Douăzeci și cinci

Părăsesc Salonul chiar înainte să se crape de ziuă. Sunt îmbrăcate în treninguri roz de bumbac, cu pantaloni largi și tricouri care au imprimate pe piept buzele rujate și ochiul care clipește conspirativ. Tenișii roz de pânză, de felul celor purtați de cliente când săreau coarda sau când se antrenau cu greutăți. Pălării roz cu boruri largi. Mirosul de SuperD și de cremă SolarNix râncedă. În rucsacuri au salopetele roz din cap până-n picioare, pentru momentele când soarele va fi prea puternic. Ce bine dacă n-ar fi totul atât de roz, se gândește Toby – ca la hainele de bebeluș sau ca la petrecerile pentru zilele de naștere ale fetițelor. Nu e o culoare prea aventuroasă. Și e o alegere teribil de proastă pentru camuflaj.

Știe că situația e gravă, așa cum spuneau la știri – sigur că e. Însă cu toate astea se simte veselă, aproape că-i vine să chicotească. De parcă ar fi un pic beată. De parcă n-ar face altceva decât să meargă la picnic. Trebuie să fie vorba de un val de adrenalină.

---

[1] Francisco Alves Mendes Filho, mai cunoscut drept Chico Mendes, a fost un muncitor brazilian din industria cauciucului, lider de sindicat și ecologist care a luptat pentru conservarea pădurii amazoniene și pentru drepturile țăranilor brazilieni. A fost asasinat în 1988.

La orizont, cerul se luminează: ceața se ridică dintre copaci. Străluciri de rouă pe tufele de lumintrandafiri, reflectând nepământeana și palida lumină a florilor. Adierea înmiresmată a pajiștii umede le înconjoară pretutindeni. Păsările încep să se agite și să ciripească; vulturii de pe ramurile golașe își întind aripile ca să și le usuce. O pagretă vine în zbor către ele dinspre sud, plutește deasupra pajiștii, apoi se repede în jos, oprindu-se pe marginea plină de mâzgă verde a piscinei.

Toby își dă seama că e posibil să nu mai aibă niciodată în fața ochilor imaginea asta. E uimitor cum se agață sufletul de tot ceea ce e familiar, văitându-se: „E al meu! E al meu!" I-a făcut plăcere șederea forțată la Salonul AnooYoo? Nu. Dar acum asta e casa ei: și-a lăsat pielea descuamată peste tot. Un șoarece ar înțelege-o: e cuibul ei. *Adio* e numele melodiei pe care-o cântă timpul, zicea mereu Adam Unu.

Niște câini latră pe undeva. I-a auzit din când în când în ultimele luni, dar acum par să se audă mai de aproape. Nu-i prea place asta. Dacă n-a mai avut cine să-i hrănească, câinii care au mai rămas trebuie să se fi sălbăticit deja.

S-a urcat pe acoperiș înainte de plecare și a cercetat cu privirea întinderea câmpurilor. Nu erau nici porci, nici oi Mo'Hair, nici leomiei. Sau nu la vedere. Cât de puține am reușit să văd, se gândește. Pajiștea, aleea pentru mașini, piscina, grădina. Liziera pădurii. Ar vrea să evite să pătrundă acolo, printre copaci. Natura poate fi înfiorător de stupidă, zicea mereu Zeb, dar e mai deșteaptă ca tine.

Uite, zice ea în gând către pădurea cu porcii și leomieii ei ascunși. Și cu indivizii de la Painball, din câte

știe. Nu-mi testați limitele. Oi fi eu roz, dar am pușcă. Și gloanțe. Cu bătaie mai lungă ca un atomizor. Așa că feriți-vă din calea mea, jigodiilor.

Curtea Salonului și perimetrul împădurit al acestuia sunt separate de Parcul Tradiției, care le înconjoară, de un gard din plasă de sârmă deasupra căruia e pusă sârmă ghimpată electrificată, deși partea electrică nu mai are cum să fie funcțională acum. Patru intrări: la est, la vest, la nord și la sud, cu alei șerpuite pentru mașini, care fac legătura între ele. Toby are de gând să-și petreacă noaptea în clădirea de la intrarea de est. Ren n-ar avea mult de mers pe jos până acolo: încă nu e destul de întremată ca să facă marșuri eroice. A doua zi de dimineață ar putea porni încet, încet spre mare.

Ren tot mai crede că au s-o găsească pe Amanda. Au s-o găsească, iar Toby îi va împușca pe indivizii de la Painball cu arma ei, apoi Shackleton, și Crozier, și Oates își vor face din nou apariția din cine știe ce loc în care au stat ascunși. Ren n-a scăpat încă de simptomele bolii ei. Vrea ca Toby să repare și să vindece totul, ca și cum ea însăși încă ar mai fi un copil, ca și cum Toby ar mai fi Eva Șase, cu puteri magice de adult.

Trec pe lângă dubița roz, avariată într-un accident, apoi, după o curbă a drumului, pe lângă alte două vehicule – o mașină cu baterie solară și una de mărimea unui jeep, care pare să consume petrocarbon cu nemiluita. Judecând după rămășițele înnegrite, amândouă trebuie să fi ars. Pe lângă mirosul de ars mai e și un iz dulceag, ca de rugină.

— Nu te uita înăuntru, îi spune Toby lui Ren când trec pe lângă mașini.

— Nu-i nimic, zice Ren. Am văzut o grămadă de lucruri dintr-astea în cartierele plebeilor, când am plecat de la Solzi și-am venit încoace.

Ceva mai încolo e un câine – un prepelicar, mort de curând. A fost sfâșiat de ceva; e un amalgam de mațe, o vânzoleală de muște, dar încă n-au apărut vulturii. Oricare o fi fost prădătorul, sigur se va întoarce la animalul pe care l-a ucis: ei nu lasă să se irosească nimic. Toby cercetează cu privirea tufișurile de lângă drum: aproape că auzi cum cresc lujerii, ridicând un zid prin care să nu mai poți pătrunde cu privirea. Ce de iarbă *kudzu*!

— Ar trebui să mergem mai repede, zice ea.

Dar Ren nu poate grăbi pasul. E obosită, rucsacul ei e prea greu.

— Cred că mi se face o bășică la picior, îi spune.

Se opresc sub un copac ca să bea Zizzy Froot. Toby nu poate scăpa de senzația că printre crengi pândește ceva, așteptând să sară la ele. Oare leomieii pot să se cațăre? Se străduiește să o ia mai încet, să respire mai adânc, să nu se grăbească.

— Hai să-ți vedem bășica, îi spune ea lui Ren.

Încă nu-i o bășică. Sfâșie o bucată din salopeta ei și-o înfășoară în jurul piciorului lui Ren. Soarele arată că-i ora zece. Își pun salopetele, iar Toby mânjește fețele amândurora cu și mai mult SolarNix, apoi dă iarăși cu niște SuperD.

Ren începe să șchioapete înainte să ajungă la a doua cotitură a drumului.

— O s-o tăiem peste pajiște, zice Toby. E mai scurt așa.

SFÂNTA RACHEL
ȘI TOATE PĂSĂRILE

SFÂNTA RACHEL ȘI TOATE PĂSĂRILE

ANUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Despre darurile Sfintei Rachel și despre libertatea Spiritului. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Creaturi Înrudite, dragi Semeni Muritori,

Ce motiv de bucurie e această lume cu o nouă înfățișare, în care ne găsim acum! Adevărat, e și o oarecare... să n-o numim dezamăgire. Resturile lăsate de Potopul Uscat, asemenea oricăror resturi lăsate de un potop care se retrage, nu sunt prea plăcute vederii. Va trece un timp până când va apărea Edenul după care tânjim de-atâta vreme, Prieteni.

Dar cât de privilegiați suntem să asistăm la aceste prime momente neprețuite ale Renașterii! Cât de curat e aerul acum, că poluarea produsă de om a încetat! Acest aer proaspăt curățat e pentru plămânii noștri la fel cum este pentru plămânii Păsărilor aerul de sus, dintre nori. Cât de ușoare, de diafane trebuie să se simtă când se avântă în zbor deasupra copacilor! De-a lungul veacurilor, păsările au fost asociate cu libertatea Spiritului, în contrast cu povara Materiei. Oare nu simbolizează Porumbelul Îndurarea, a toate iertătoare și a toate răbdătoare?

E în spiritul acestui Spirit al îndurării să-i primim cu brațele deschise pe trei semeni Muritori care să ne însoțească în călătoria noastră – Melinda, Darren și Quill.

Ei au scăpat ca prin minune de Potopul Uscat, fiind sechestrați în mod providențial: Melinda pe vârful unui deal, într-un centru pentru practicat yoga și pentru slăbit, Darren într-o aripă a unui spital aflată în carantină, iar Quill într-un loc de încarcerare solitară. Ne bucurăm că acești trei oameni par să nu fi fost expuși la contaminarea virală. Deși nu sunt de aceeași Credință cu noi – sau nu sunt încă, în cazul lui Quill și-al Melindei –, ei sunt Creaturi Înrudite; suntem bucuroși să-i ajutăm în aceste momente de cumpănă prin care trecem cu toții.

Suntem, de asemenea, recunoscători pentru această locuință temporară care, deși e o fostă franciză Happicuppa, ne-a adăpostit de soarele arzător și de furtuna pedepsitoare. Mulțumită calităților lui Stuart – și în special mulțumită priceperii sale de a mânui dalta – am putut intra în depozit, putând astfel să avem acces la mai multe produse Happicuppa: substitutul de lapte praf, siropul cu aromă de vanilie, amestecul pentru *moccachino* și pachețelele de zahăr, atât nerafinat, cât și alb. Cunoașteți cu toții părerea mea despre produsele zaharoase rafinate, dar sunt momente în care regulile nu mai trebuie respectate cu atâta strictețe. Mulțumiri Nualei, neobosita noastră Eva Nouă, pentru îndemânarea cu care ne-a preparat rapid o băutură întăritoare cu care să ne înviorăm.

Nu putem uita, în această zi, de contradicția directă dintre Spiritul Sfintei Rachel și Corporația Happicuppa. Produsele sale pe bază de cafea crescută neecologic, stropită cu pesticide și care a dus la distrugerea habitatului pădurii tropicale reprezentau, pentru Creaturile înaripate ale Domnului, cea mai mare amenințare a vremurilor noastre, la fel cum DDT-ul a fost cea mai mare amenințare

pentru ele în vremea Sfintei Rachel Carson[1]. Opțiunea unora dintre foștii noștri membri mai radicali de a se alătura campaniei militante împotriva Happicuppa a fost în Spiritul Sfintei Rachel. Alte grupări au protestat față de felul în care Corporația își trata lucrătorii indigeni, dar acești Grădinari au protestat împotriva politicilor sale care afectau Păsările. Deși nu le putem scuza metodele violente, le aprobăm scopurile.

Sfânta Rachel și-a dedicat viața Înaripatelor, spre binele întregii Planete – pentru că dacă Păsările se îmbolnăveau și mureau, nu indica asta o tot mai gravă boală a Vieții înseși? Imaginați-vă tristețea lui Dumnezeu când asista la suferințele celor mai alese și mai muzicale Creaturi înaripate!

Sfânta Rachel a fost atacată de corporațiile din industria chimică a vremii sale și a fost ridiculizată și arătată cu degetul pentru adevărurile pe care le-a spus, dar până la urmă campania ei a fost încununată cu succes. Din nefericire, campania anti-Happicuppa nu s-a bucurat de un succes similar, dar această problemă a fost rezolvată acum de o putere superioară: Happicuppa n-a supraviețuit Potopului Uscat. Așa după cum ni se spune în Cuvântul lui Dumnezeu către Oameni, în Isaia 34: „În casele lui împărătești vor crește spinii, în cetățuile lui mărăcini și urzici. Acolo va fi locuința șacalilor și vizuina struților. Fiarele din pustie se vor întâlni acolo cu câinii sălbatici, și

[1] Biolog marin și militant ecologist din SUA (1907-1964) care a reușit să determine o revizuire a politicii naționale referitoare la pesticide, în ciuda opoziției companiilor care produceau astfel de substanțe. Printre consecințe s-a numărat interzicerea DDT-ului.

țapii păroși se vor chema unii pe alții. Acolo își va avea locuința năluca nopții și își va găsi un loc de odihnă. Acolo își va face cuibul șarpele de noapte, își va pune ouăle, le va cloci și își va strânge puii la umbra lui; acolo se vor strânge toți ulii: fiecare la tovarășul lui."[1]

Și-așa s-a ajuns aici. Probabil că și-acum, Prieteni, pădurea tropicală se regenerează!

Să cântăm.

[1] Vechiul Testament, *Isaia* 34:13-15 (fragmentul reprodus în limba română este preluată din Biblia protestantă, traducerea de aici fiind mai aproape de varianta în limba engleză decât cea din Biblia ortodoxă).

CÂND DOMNUL ARIPI DE LUMINĂ-ȘI VA ÎNTINDE

Când Domnul aripi de lumină-Și va întinde
Albastrul cerurilor părăsind,
Va apărea în chip de porumbel
Imaculat și strălucind.

Apoi un Corb va-ntruchipa
Ca astfel să ne-nvețe
Că-n orice pasăre creată
Există frumusețe.

Pe ape va pluti cu lebăda,
Cu vulturii și bufnițele seara,
Cântând amurgul zilei cu perușii,
Scăldându-se cu păsărea de apă.

Pe urmă se va face Vultur –
Pasărea sfântă din trecut,
Care mănâncă putregai și moarte
Ca Viața să o ia de la-nceput.

Sub aripile sale noi vom fi
Adăpostiți de păsărari temuți;
Căci Ochiul Său atent va urmări
Și Vrabia, și Vulturii căzuți.

Iar toți aceia care-n van
Sânge de păsări risipesc
A Șaptea Sfântă Zi de Pace
În acest fel batjocoresc.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

68

REN. SFÂNTUL CHICO MENDES, MARTIR

Anul Douăzeci și cinci

Înaintăm pe pajiștea sclipitoare. Se aude un bâzâit ca de la o mie de vibratoare minuscule; fluturi uriași de culoare roz plutesc peste tot. Mirosul trifoiului e foarte puternic. Toby pipăie pământul din fața ei cu coada mopului. Încerc să am grijă pe unde calc, dar pământul e denivelat și mă împiedic de ceva, iar când mă uit în jos văd că e o gheață. Gândacii fug care-ncotro.

Mai în față sunt niște animale. Nu erau acolo acum un minut. Mă întreb dacă au stat întinse în iarbă și-apoi s-au ridicat. Mă dau înapoi, dar Toby îmi zice:

— Nu-i nimic, sunt doar oi Mo'Hair.

N-am mai văzut până acum una de-adevăratelea, doar online. Stau acolo și se uită la noi, mișcându-și fălcile dintr-o parte într-alta.

— M-ar lăsa să pun mâna pe ele? întreb eu.

Sunt albastre, și roz, și argintii, și purpurii; arată ca niște bomboane sau ca niște nori într-o zi cu soare. Așa de vesele și de liniștite.

— Mă îndoiesc, spune Toby. Hai! Să mergem!

Oile Mo'Hair se uită la noi. Când ajungem mai aproape de ele, se adună laolaltă și se îndepărtează încet.

La început, Toby spune că mergem la poarta estică. Apoi, după ce înaintăm o vreme pe drumul pavat, zice

că e mai departe decât și-a închipuit. Începe să mă ia cu amețeală din cauză că e atât de cald, mai ales cu salopeta pe mine, așa că Toby spune că o să mergem spre copacii de la celălalt capăt al pajiștii, pentru că acolo o să fie mai răcoare. Nu-mi plac copacii, e așa de întuneric acolo, dar știu că nu putem rămâne pe pajiște.

Pe sub copaci e mai multă umbră, dar nu e mai răcoare. E umezeală și nu se simte nicio adiere, iar aerul e mai dens, de parcă ar fi condensat mai mult aer în el decât în aerul obișnuit. Dar cel puțin am scăpat de soare, așa că ne scoatem salopetele și mergem înainte pe potecă. Se simte mirosul acela puternic de lemn putred, izul de ciuperci pe care mi-l amintesc de la Grădinari, când mergeam în Parc de Ziua Sfântului Euell. Lăstarii s-au întins peste pietriș, dar o mulțime de ramuri sunt rupte și călcate în picioare, iar Toby spune c-a mai venit cineva pe aici; însă nu azi, pentru că frunzele au apucat să se ofilească.

Ceva mai încolo, în aer se agită niște ciori.

Ajungem la un pârâu cu un podeț. Apa susură peste pietre și pot să zăresc peștișorii din ea. Pe malul celălalt se văd semne că pământul a fost săpat. Toby stă nemișcată; își întoarce capul ca să asculte. Apoi trece podul și se uită la groapa care a fost săpată.

— Grădinari, zice ea. Sau un om deștept...

Grădinarii te învățau să nu bei niciodată direct dintr-un pârâu, mai ales dacă se afla în apropierea unui oraș: trebuie să faci o groapă alături, pentru ca apa să se filtreze măcar puțin. Toby are o sticlă goală, cea din care am băut. O umple din groapa cu apă, astfel încât să curgă înăuntru doar apa de la suprafață: nu vrea să aibă viermi morți în ea.

Mai în față, într-un mic luminiș, e un petic de pământ cu ciuperci. Toby zice că sunt bureți țepoși – *Hydrum repandum* – și că erau un soi de toamnă, de pe vremea când încă mai aveam toamnă. Le culegem și Toby le pune într-unul din săculeții de pânză pe care i-a adus cu ea, apoi atârnă săculețul de rucsac, ca să nu se strivească ciupercile. Pe urmă mergem mai departe.

Îi simțim mirosul înainte să-l vedem.

— Să nu țipi, zice Toby.

De-asta croncăne ciorile.

— O, nu! șoptesc eu.

E Oates. E spânzurat de un copac și se învârte încet. Frânghia îi e trecută pe sub brațe și înnodată la spate. Nu mai are haine pe el, în afară de pantofi și de șosete. Asta înrăutățește lucrurile, pentru că așa aduce și mai puțin cu o statuie. Are capul dat prea mult pe spate, pentru că i-au tăiat gâtul; ciorile îi planează deasupra capului, căutând locuri pe care să se așeze. Tot părul lui blond e încâlcit. La spate are o rană deschisă, ca a cadavrelor care erau aruncate pe terenuri virane după ce le luau rinichii. Numai că rinichii ăștia n-au fost luați pentru transplant.

— Cineva are un cuțit foarte ascuțit, zice Toby.

Încep să plâng.

— L-au ucis pe micul Oatie, spun eu. Mi-e rău.

Mă ghemuiesc la pământ. În clipa asta nu-mi mai pasă dacă mor aici: nu vreau să trăiesc într-o lume în care i-au făcut așa ceva lui Oates. E atât de nedrept! Trag mult aer în piept printre hohote, plângând atât de tare că mi se împăienjenesc ochii.

Toby mă apucă de umeri, mă ridică și mă scutură.

— Oprește-te, zice ea. N-avem timp de așa ceva. Hai să mergem.

Mă împinge înaintea ei pe potecă.

— N-am putea măcar să-l dăm jos? reușesc eu să îngaim. Și să-l îngropăm?

— O s-o facem mai târziu, răspunde Toby. Dar el nu mai e în acest trup. Acum e Spirit. Șșșt, nu-i nimic.

Se oprește, mă ia în brațe și mă leagănă dintr-o parte într-alta, apoi mă împinge iarăși încet înainte. Trebuie să ajungem la poartă înaintea furtunii de după-amiază, zice ea, iar norii se adună cu repeziciune din sud și din vest.

69

TOBY. SFÂNTUL CHICO MENDES, MARTIR

Anul Douăzeci și cinci

Toby se simte de parcă ar fi fost bătută – a fost groaznic, a fost înfiorător –, dar nu-i poate arăta lui Ren ce simte. Grădinarii ar fi încurajat exteriorizarea durerii – în anumite limite – ca parte a procesului de vindecare, dar nu e loc pentru așa ceva, nu în momentul ăsta. Norii de furtună sunt verzi-gălbui, fulgerele sunt feroce: bănuiește că va izbucni un uragan.

— Grăbește-te, dacă nu vrei să fim luate pe sus, îi spune lui Ren.

Pe ultimii cincizeci de metri se țin de mână și aleargă, cu capetele în jos, împotriva vântului.

Clădirea de la poartă e în stil Tex-Mex retro, cu linii rotunjite și celule solare de culoare roz, care imită țiglele din ceramică: nu-i mai lipsește decât o turlă ca de biserică și niște clopote. Iarba *kudzu* a început deja să i se cațăre pe pereți. Poarta din fier forjat stă deschisă. În grădina ornamentală, cu inelul ei de pietre văruite în alb – BUN VENIT LA ANOOYOO, scris cu petunii, năpădite însă acum de grașiță și de susai –, pământul e scormonit. Porcii, cel mai probabil.

— Uite niște picioare, zice Ren. Acolo, lângă poartă.

Îi clănțăne dinții. E încă în stare de șoc.

— Picioare? întreabă Toby.

Se simte șocată și agresată: peste câte cadavre ciopârțite trebuie să mai dea într-o singură zi? Se duce la poartă să se uite. Picioarele nu sunt ale unui om, sunt picioare de oi Mo'Hair – toate cele patru picioare, dar doar părțile de jos, cele subțiri. Încă mai au puțin păr pe ele, de un violet pal. Mai e și un cap, însă nu unul de oaie Mo'Hair: e capul unui leomiel, cu blana aurie murdară, cu găvanele ochilor goale și pline de cruste. Nici limbă nu mai are. Limba de leomiel, cândva un preparat *gourmet* scump servit la Rarity.

Toby se întoarce la Ren, care tremură, cu mâinile duse la gură.

— Sunt oi Mo'Hair, spune ea. O să le fac supă. Cu ciupercile alea frumoase pe care le avem.

— O, nu pot să mănânc nimic, zice Ren pe un ton jalnic. Era doar... era doar un băiat. Îl duceam în brațe, adaugă ea, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. De ce-au făcut așa ceva?

— Trebuie să mănânci, zice Toby. Ești datoare s-o faci.

De ce ai fi datoare? se întreabă ea. Trupul tău e un dar de la Dumnezeu și trebuie să prețuiești acest dar, zicea Adam Unu. Însă în momentul ăsta n-are asemenea convingeri.

Ușa clădirii de la intrare e deschisă. Privește pe fereastră spre zona recepției – nu e nimeni – și-o împinge pe Ren înăuntru: furtuna se apropie cu repeziciune. Apasă un întrerupător: nu e curent. Se vede obișnuita fereastră antiglonț de la ghișeul de primire a vizitatorilor, un scaner pentru acte cu un aer indiferent, scanerele pentru amprente și camerele pentru scanarea irisului. Ai fi stat acolo, știind că ai cinci atomizoare fixate pe perete și

îndreptate spre spatele tău, controlate din camera interioară unde își făceau veacul paznicii.

Prin fereastra de la ghișeu luminează cu lanterna întunericul din spațiul acela închis. Birouri, fișete, gunoi. Într-un colț, o siluetă: suficient de mare ca să fie un om. Un om mort, un om adormit sau – în cel mai rău caz – un om care le-a auzit venind și care se preface că e un sac de gunoi. Pe urmă, de îndată ce lăsau garda jos, s-ar fi furișat, și-ar fi arătat colții, le-ar fi ciopârțit și le-ar fi sfâșiat.

Ușa către camera interioară e întredeschisă; Toby adulmecă aerul. Mucegai, desigur. Și mai ce? Excremente. Carne putredă. Și alte izuri otrăvitoare. Și-ar dori să aibă nasul unui câine, ca să poată distinge fiecare miros în parte.

Trage de ușă și-o închide. Apoi merge afară, în ciuda ploii și-a vântului, și smulge cea mai mare piatră din bordura grădinii ornamentale de flori. Nu-i destul ca să oprească un om puternic, dar l-ar putea încetini pe unul mai slab sau bolnav. N-are chef să-i sară în spate un ghem carnivor de zdrențe.

— De ce faci asta? întreabă Ren.

— Pentru orice eventualitate, zice Toby.

Nu-i dă mai multe detalii. Ren și-așa de-abia se mai ține pe picioare: încă o oroare, și s-ar prăbuși.

Furtuna lovește cu toată puterea. Bezna din ce în ce mai groasă urlă împrejurul lor; un tunet cavernos despică aerul. În lumina fulgerului, chipul lui Ren apare și dispare: are ochii închiși, iar gura – un „O" îngrozit. Se agață de brațul lui Toby de parcă ar fi pe punctul să se prăvălească de pe o stâncă.

Pare să se scurgă o veșnicie până când tunetul se îndepărtează greoi. Toby merge afară să se uite mai bine

la picioarele oilor Mo'Hair. Simte furnicături pe piele: picioarele acelea n-au mers până acolo de unele singure și n-au apucat încă să se strice. Nu se vede niciun semn că a fost făcut focul: oricine ar fi fost cel care a ucis animalul, n-a gătit restul aici. Observă urmele de tăieturi: domnul Cuțit Ascuțit a trecut pe-aici. Oare cât de aproape o fi ?

Se uită în ambele sensuri ale drumului care-i acum presărat cu frunze rupte. Nicio mișcare. A ieșit din nou soarele. Au început să se ridice aburi. În depărtare, niște ciori.

Își folosește propriul cuțit ca să jupoaie aproape toată pielea plină de păr de pe unul dintre picioarele oii Mo'Hair. Dacă ar avea un satâr mare, l-ar putea tăia în bucăți suficient de mici cât să-i încapă în oală. În cele din urmă așază un capăt al osului pe treapta care duce la clădire și pe celălalt îl proptește de pavaj, apoi îl izbește cu o piatră. Acum trebuie să mai facă focul. Ar putea să scotocească multă vreme printre copaci după lemne uscate și să se întoarcă tot cu mâna goală.

— Trebuie să intru pe ușa aia, îi spune ea lui Ren.

— De ce? întreabă cu voce slabă Ren, care s-a ghemuit în camera goală de la intrare.

— Sunt acolo lucruri pe care le putem arde, zice Toby. Ca să facem un foc. Și-acum, fii atentă. S-ar putea să fie un om aici, înăuntru.

— Unul mort?

— Nu știu, răspunde Toby.

— Nu mai vreau morți, zice Ren neliniștită.

S-ar putea să nu prea ai de ales în privința asta, se gândește Toby.

— Uite pușca, îi spune ea. Ăsta-i trăgaciul. Să nu te miști de-aici. Oricine ar ieși pe ușa aia în afară de mine, tragi. Nu mă nimeri pe mine din greșeală. Bine?

Dacă ei îi vin de hac înăuntru, măcar Ren va avea o armă.

— Bine, zice Ren și apucă stângaci arma. Dar nu-mi place.

E o nebunie, se gândește Toby. E așa de încordată, c-ar fi în stare să mă împuște pe la spate dacă strănut. Dar dacă nu mă uit prin camera aia, s-ar putea să nu mai apucăm să dormim și mâine dimineață să ne pomenim cu gâtul tăiat. Și să n-avem foc.

Intră având la ea lanterna și coada mopului. Podeaua e plină de hârtii împrăștiate și de cioburile unor lămpi. Sticla spartă îi scârțâie sub tălpi. Mirosul e acum mai puternic. Bâzâie muștele. I se ridică părul de pe brațe, iar sângele i se urcă la cap.

Mormanul de zdrențe de pe podea e în mod sigur un om, acoperit cu un soi de pătură respingătoare. Acum vede creștetul unui cap chel, cu câteva smocuri de păr. Împunge pătura cu coada mopului, continuând să țină lumina lanternei îndreptată spre mormanul acela. Un geamăt. Îl împunge din nou, mai tare: cârpele tresar ușor. Acum apar despicăturile ochilor, o gură, niște buze pline de coji și bășici.

— Să dea dracii! zice gura. Cine mama dracului ești?

— Ești bolnav? întreabă Toby.

— Jigodia aia m-a împușcat, răspunde bărbatul, clipind în lumina lanternei. Stinge dracului chestia aia.

Nu pare să-i curgă sânge din nas, din gură sau din ochi: cu puțin noroc, s-ar putea să nu fie contaminat.

— Unde te-a împușcat? întreabă Toby.

Trebuie să fie vorba de glonțul ei, de-atunci, de pe pajiște.

O mână se întinde pe dibuite: vene roșii și albastre. Deși e murdar, uscat și împuținat, cu ochii înfundați în

cap de febră, e Blanco, fără nicio îndoială. Trebuia să știe, să-l vadă mai de-aproape.

— În picior, zice el. Mi-a mers rău. Jigodiile m-au lăsat baltă aici.

— Erau doi? Aveau o femeie cu ei? întreabă Toby, folosind un ton neutru.

— Dă-mi niște apă, zice Blanco.

E o sticlă goală în colț, lângă capul lui. Două sticle, trei. Niște coaste ronțăite – să fie ale oii violete?

— Cine mai e pe-afară? zice el cu glas hârâit, respirând cu greutate. Mai sunt muieri. Am auzit mai multe.

— Lasă-mă să-ți văd piciorul, zice Toby. S-ar putea să te pot ajuta.

N-ar fi primul care să se prefacă doar că-i rănit.

— Sunt pe moarte, fir-ar al dracului! spune Blanco. Stinge lumina aia!

Toby vede mai multe continuări ale poveștii fremătând pe fruntea lui Blanco, ca duse de niște valuri de mici încruntări. Oare știe cine e ea? O să încerce să se repeadă la ea?

— Dă-ți la o parte pătura, și-o să-ți dau niște apă.

— Dă-o tu la o parte, zice cu glas hârâit Blanco.

— Nu, îi spune Toby. Dacă nu vrei să fii ajutat, te închid aici, și gata!

— Încuietoarea e stricată, zice el. Cățea slăbănoagă! Dă-mi niște apă!

Toby identifică și celălalt miros: indiferent ce-o fi pățit, Blanco putrezește.

— Am un Zizzy Froot, îi spune ea. Ăsta o să-ți placă mai mult.

Iese pe ușă cu spatele și o închide în urma ei, dar nu înainte ca Ren să fi apucat să arunce o privire.

— El e, șoptește ea. Al treilea, cel mai rău dintre ei!

— Respiră adânc, îi spune Toby. N-o să pățești absolut nimic. Tu ai pușcă, el nu. Nu trebuie decât s-o ții îndreptată spre ușa aia.

Își scormonește prin rucsac, găsește sucul care i-a mai rămas și bea un sfert din lichidul călduț, dulceag și acidulat: „Nu face risipă." Apoi umple sticla cu Opiu și adaugă o grămadă generoasă de praf de *Amanita*, ca să-i ajungă cu vârf și-ndesat. Albul Înger al Morții, cel care îndeplinește cele mai întunecate dorințe. Dacă ai de ales între două lucruri rele, alege răul cel mai mic, ar fi spus Zeb.

Deschide ușa împingând-o cu coada mopului și luminează înăuntru cu lanterna. E clar că Blanco se târăște pe podea, cu dinții rânjiți de efort. Într-o mână are cuțitul: spera probabil să se apropie suficient de mult de ea cât s-o apuce de glezne când ar fi intrat. Ca să moară și ea odată cu el sau ca s-o folosească drept monedă de schimb pentru a pune mâna pe Ren.

Câinii turbați mușcă. Ce e nou în asta?

— Aici erai, zice ea, rostogolind sticla spre el.

Cuțitul îi cade din mână cu un zgomot metalic atunci când se întinde să apuce sticla; îi desface dopul cu mâini tremurătoare și bea cu lăcomie. Toby așteaptă ca să se asigure că-l dă pe gât până la ultima picătură.

— Acum o să te simți mai bine, îi spune ea cu blândețe, apoi închide ușa.

— O să iasă de-acolo, zice Ren, pământie la față.

— Dacă iese, o să-l împușcăm, răspunde Toby. I-am dat niște analgezice ca să-l calmez.

Spune în gând vorbele de iertăciune și dezlegare, la fel cum ar face-o și pentru un gândac.

Așteaptă ca Opiul să-și facă efectul, apoi intră din nou în cameră. Blanco sforăie din greu: dacă nu-l termină Opiul, o s-o facă buretele-viperei. Toby ridică pătura: coapsa dreaptă îi e făcută praf – țesătură putredă și carne putredă, într-un amestec colcăitor. Trebuie să se abțină din răsputeri ca să nu vomite.

Pe urmă scotocește prin cameră după lucruri care ar putea fi puse pe foc, adunând tot ce poate – hârtie, resturile unui scaun rupt, un teanc de CD-uri. Mai e un etaj, dar Blanco blochează ușa către ceea ce ar trebui să fie casa scării, iar ea nu e încă pregătită să se apropie atât de mult de el. Caută pe sub copaci după crengi uscate: dacă folosește bricheta pentru grătar, hârtiile și CD-urile, în cele din urmă au să ia foc. Face supă de oase din piciorul oii Mo'Hair, adăugând ciupercile și niște grașiță din stratul de flori; o mănâncă stând în fumul scos de foc, din cauza țânțarilor.

Dorm pe acoperișul plat, folosindu-se de un copac ca să urce acolo. Toby trage sus și rucsacurile, și celelalte trei picioare ale oii Mo'Hair, ca să nu le fie furate în timpul nopții. Acoperișul e acoperit cu pietriș și mai e și ud: se întind pe cele două folii de plastic. Stelele sunt mai mult decât strălucitoare; luna e invizibilă. Chiar înainte să adoarmă, se aude șoapta lui Ren:

— Dar dacă se trezește?

— N-o să se mai trezească niciodată, răspunde Toby.

— O... zice Ren cu un fir de voce.

Să fie în semn de admirație față de Toby, sau e doar copleșită de prezența morții? N-ar fi trăit oricum, își spune Toby, nu cu un picior în halul ăla. Să încerci să-l tratezi ar fi însemnat să risipești viermii degeaba. Și totuși,

tocmai a comis o crimă. Sau s-a arătat miloasă: cel puțin n-a murit de sete.

Nu te amăgi singură, iubire, zice vocea lui Zeb în capul ei. Erai pornită să te răzbuni.

— Fie ca sufletul lui să se ducă în pace, spune ea cu voce tare.

Cât suflet o fi având – porcul împuțit.

70

TOBY. SFÂNTA RACHEL ŞI TOATE PĂSĂRILE

Anul Douăzeci şi cinci

Toby se trezeşte chiar înainte să se crape de ziuă. În depărtare e un leomiel, cu răgetul lui ciudat, tânguitor. Câini care latră. Îşi mişcă mâinile, apoi picioarele: e ţeapănă ca o lespede din ciment. Umezeala ceţii o pătrunde până în măduva oaselor.

Şi iată că apare soarele, un trandafir fierbinte, ridicându-se dintre norii de culoarea piersicii. Frunzele copacilor de deasupra sunt acoperite cu mici picături sclipind în lumina rozalie, din ce în ce mai intensă. Toate par atât de proaspete, de parcă abia ar fi fost create: pietrele de pe acoperiş, copacii, leagănul crengilor împletite într-o ţesătură ca pânza de păianjen. Adormită, Ren pare luminoasă, ca şi cum ar fi poleită peste tot cu argint. Cu salopeta strânsă în jurul feţei ei ovale şi cu broboanele de apă pe care ceaţa i le-a lăsat pe genele lungi, e fragilă şi are un aer nepământean, de parcă ar fi făcută din zăpadă.

Când lumina cade direct pe ea, Ren deschide ochii.

— Of, fir-ar să fie, fir-ar să fie! zice ea. Am întârziat! Cât e ceasul?

— N-ai întârziat nicăieri, spune Toby şi, din cine ştie ce motiv, izbucnesc amândouă în râs.

Toby se uită prin binoclu. Spre est, unde vor merge ele, nu mişcă nimic, dar spre vest e un grup de porci, cea

mai mare turmă de porci adunați la un loc pe care a văzut-o până acum – șase adulți și doi pui. Se înșiră de-a lungul drumului, ca niște perle rotunde din carne într-un colier; stau cu râturile în jos, adulmecând de parcă ar lua urma.

Nouă ne iau urma, se gândește Toby. Poate că sunt aceiași porci: porcii plini de ranchiună, porcii care au făcut o înmormântare. Se ridică în picioare, flutură pușca în aer și strigă la ei:

— Plecați! Ștergeți-o de-aici!

La început, nu fac decât să se holbeze la ea, dar când își lasă pușca în jos și o ațintește spre ei, se întorc alene printre copaci.

— E aproape ca și cum ar ști ce e o pușcă, spune Ren.

E mult mai calmă în dimineața asta. Mai puternică.

— A, păi știu, zice Toby.

Se dau jos din copac, iar Toby aprinde fierbătorul Kelly. Deși nu pare să fie nimeni prin preajmă, nu vrea să riște făcând un foc mai mare. E îngrijorată din cauza fumului – are să-i simtă cineva mirosul? Regula lui Zeb era următoarea: animalele se țin departe de foc, oamenii sunt atrași de el.

Când apa e fiartă, face ceaiul. Apoi mai opărește niște grașiță. Asta o să le încălzească suficient pentru cât au de mers dimineața. Mai târziu vor putea să mai mănânce niște supă de oaie Mo'Hair, din cele trei picioare rămase.

Înainte să plece, Toby verifică încăperea de la poartă. Blanco e rece; miroase și mai rău, dacă așa ceva e posibil. Îl rostogolește pe pătură și-l trage afară, pe pământul afânat din stratul de flori. Apoi îi găsește pe podea cuțitul, în locul unde l-a scăpat. E ascuțit ca un brici și-l folosește ca să-i taie partea din față a cămășii. Burtă albicioasă ca de

peşte, plină de păr. Dacă ar fi să meargă până la capăt, l-ar despica şi pe el – vulturii i-ar mulţumi –, dar îşi aminteşte de revărsarea greţoasă de măruntaie de la porcul mort. Porcii o să aibă grijă de el. Poate că Blanco li se va părea un soi de ofrandă adusă în semn de reconciliere şi-o vor ierta pentru că le-a omorât seamănul. Lasă cuţitul printre flori. E o unealtă bună, dar cu o karma rea.

Trage poarta de fier forjat şi-o închide în urma lor; încuietoarea electronică nu mai funcţionează, aşa că foloseşte o bucată de frânghie de-a ei ca s-o lege strâns. Dacă porcii se vor hotărî să le urmărească, poarta nu-i va ţine în loc prea mult – pot săpa pe dedesubt –, dar s-ar putea să-i oprească o vreme.

Acum ea şi Ren au ieşit din perimetrul Salonului AnooYoo şi înaintează pe drumul mărginit de buruieni care trece prin Parcul Tradiţiei. Ajung la un soi de poieniţe cu mese de picnic; iarba *kudzu* se caţără pe coşurile de gunoi, pe grătare, pe mese şi pe bănci. În lumina soarelui, care devine tot mai fierbinte de la un minut la altul, fluturii plutesc uşor şi se învârt prin aer.

Toby caută să se orienteze: la vale, spre est, trebuie să fie ţărmul, apoi marea. Spre sud-vest, Parcul dendrologic, cu pârâul în care copiii-Grădinari îşi lansau la apă Arcele lor. Drumul care duce la intrarea în SolarSpace trebuie să se intersecteze cu al lor cam pe-aici. În apropiere e locul în care au îngropat-o pe Pilar: e clar, uite Socul ei, ajuns destul de înalt acum, şi în plină floare. Albinele bâzâie în jurul lui.

Dragă Pilar – se gândeşte Toby –, dacă ai fi astăzi aici, ai avea un sfat înţelept pentru noi. Care ar fi?

Ceva mai în faţă aud nişte behăituri şi cinci... nu, nouă... nu, paisprezece oi Mo'Hair urcă malul şi ajung pe

drum. Argintii, albastre, mov, negre, una roșie cu părul împletit în mai multe cozi – și-acum apare și un om. Un bărbat cu un cearșaf alb prins în jurul taliei. E o apariție coborâtă parcă din Biblie: are până și un toiag lung – ca să mâne oile, desigur. Când le vede, se oprește și se întoarce, privindu-le în tăcere. Poartă ochelari de soare; dar mai are și un atomizor. Îl ține agățat într-o parte cu un aer degajat, dar vrea să fie văzut. Are soarele în spate.

Toby rămâne nemișcată, simțind furnicături pe pielea capului și în brațe. Să fie unul dintre tipii de la Painball? Ar face-o sită înainte să apuce ea să ducă pușca la ochi: îl ajută soarele.

— E Croze! zice Ren.

Aleargă spre el cu brațele întinse, iar Toby speră din toată inima să aibă dreptate. Dar așa trebuie să fie, pentru că bărbatul se lasă îmbrățișat. Își pune jos atomizorul și toiagul și o strânge tare pe Ren, în timp ce oile Mo'Hair se învârt împrejur, păscând flori.

71

REN. SFÂNTA RACHEL ȘI TOATE PĂSĂRILE

Anul Douăzeci și cinci

— Croze! Nu-mi vine să cred! Mi-am închipuit că ești mort! îi spun eu prin pânza cearșafului, pentru că ne ținem atât de strâns în brațe, încât sunt strivită de trupul lui.

El nu zice nimic – poate că plânge – așa că-i spun:

— Fac pariu că și tu mă credeai moartă.

Simt că face un semn de încuviințare cu capul.

Îi dau drumul și ne privim. Încearcă să zâmbească.

— De unde ai făcut rost de cearșaf? îl întreb eu.

— Sunt o mulțime de paturi pe-aici, răspunde el. Chestiile astea sunt mai bune ca pantalonii, nu ți se mai face așa de cald. L-ai văzut pe Oates?

Pare îngrijorat.

Nu știu ce să spun. Nu vreau să stric momentul povestindu-i un lucru atât de trist. Bietul Oates, spânzurat în copac, cu gâtul tăiat și fără rinichi! Însă pe urmă mă uit la fața lui și-mi dau seama că n-am înțeles: pentru mine își face el griji, fiindcă știe deja despre Oates. Pe potecă, el și Shackie erau cu mult înaintea noastră. Mă auziseră țipând și se ascunseseră. Apoi trebuie să fi auzit strigătele, tot felul de strigăte. Pe urmă, mai târziu – pentru că în mod sigur se întorseseră să vadă ce s-a întâmplat –, trebuie să fi auzit ciorile.

Dacă spun că nu l-am văzut, e foarte probabil să pretindă că Oates e încă în viață, ca să nu mă întristeze.

— Da, îi spun. L-am văzut. Îmi pare rău.

Lasă privirea în pământ. Mă gândesc la cum aș putea schimba subiectul. Oile Mo'Hair au tot păscut pe lângă noi – nu vor să se îndepărteze de Croze –, așa că-i zic:

— Astea sunt oile tale?

— Am început să le ducem la păscut, răspunde el. Într-un fel, le-am îmblânzit. Dar tot mai pleacă.

Aș vrea să-l întreb la cine se referă când vorbește depre „noi", dar apare Toby, așa că-i zic:

— Uite-o pe Toby, îți mai aduci aminte?

Iar Croze spune:

— Nu, pe bune! De la Grădinari?

Toby dă circumspect din cap, cum îi e obiceiul.

— Crozier. Păi chiar ai mai crescut, îi zice, de parcă s-ar fi întâlnit la o reuniune a foștilor colegi de școală.

E greu s-o faci să se piardă cu firea. Întinde mâna, iar Croze i-o strânge. E atât de ciudat... Croze înfășurat în cearșaf, arătând ca Isus, chiar dacă nu prea are o barbă stufoasă, iar eu și cu Toby, în costumațiile noastre roz, cu ochii aceia clipind conspirativ și gurile rujate... Și lui Toby îi mai și ies din rucsac trei picioare de Mo'Hair violet.

— Unde-i Amanda? întreabă el.

— Nu e moartă, vine răspunsul meu pripit. Pur și simplu știu că nu e.

El și Toby schimbă o privire pe deasupra capului meu, de parcă n-ar vrea să-mi spună că iepurașul meu a fost călcat de o mașină.

— Ce-i cu Shackleton? întreb eu.

Iar Croze zice:

— E bine. Hai să ne întoarcem acolo.

— Unde acolo? întreabă Toby.

Iar el răspunde:

— La casa din chirpici. Unde se ținea Târgul „Arborele Vieții". Mai ții minte? îmi spune mie. Nu e prea departe.

Oile au luat-o oricum într-acolo. Par să știe unde merg. Ne luăm după ele.

Soarele arde atât de tare acum, încât fierbem în salopetele noastre. Croze are o parte a cearșafului trasă peste cap; nu pare să fie atât de încins ca mine.

E amiază când ajungem la vechiul părculeț „Arborele Vieții". Leagănele de plastic au dispărut, dar casa de chirpici e la fel – până și acele graffiti cu spray ale plebeilor mai sunt acolo –, numai că i-au mai construit niște anexe. E un gard făcut din țăruși, scânduri, sârmă și o grămadă de bandă adezivă. Croze deschide poarta, iar oile intră și se îndreaptă către un țarc din curte, înșiruite una după alta.

— Am adus oile, strigă Croze, iar pe ușa casei iese un bărbat cu atomizor, apoi încă doi.

Pe urmă mai vin patru femei – două tinere, una ceva mai în vârstă și apoi una mai bătrână, poate la fel de bătrână ca Toby. Nu poartă haine ca ale Grădinarilor, dar nu sunt noi și nu sunt nici frumoase. Doi dintre bărbați sunt înfășurați în cearșafuri, cel de-al treilea are pantaloni scurți, făcuți dintr-unii mai lungi, și o cămașă. Femeile au veșminte lungi, la fel ca salopetele din cap până-n picioare.

Ne fixează cu privirea. Nu cu prietenie, ci cu teamă. Croze le spune cum ne cheamă.

— Ești sigur că nu sunt infectate? întreabă primul bărbat, cel cu atomizorul.

— Nici vorbă, zice Croze. Au stat izolate în tot timpul ăsta.

Se uită la noi pentru confirmare, iar Toby dă din cap.

— Prietene de-ale lui Zeb, adaugă Croze. Toby și Ren. Ăsta este MaddAddam, adaugă apoi către noi.

— Ce-a mai rămas din MaddAddam, explică bărbatul mai scund, după care spune numele tuturor: el e Beluga, iar ceilalți trei sunt Ciocănitoarea de Fildeș, Lamantin și Colibriul Albină[1].

Femeile sunt Albăstrița, Vulpea Rapidă, Rogozul Alb și Bivolul Pitic de Apă. Nu ne strângem mâinile: încă îi mai neliniștește prezența noastră și posibilii noștri microbi.

— MaddAddam, zice Toby. Îmi pare bine să vă întâlnesc. V-am urmărit activitatea online.

— Cum ai intrat? Prin camera de joc? o întreabă Ciocănitoarea de Fildeș, privindu-i pușca străveche de parcă ar fi fost făcută din aur.

— Eu eram Cârsteiul de Insulă, răspunde Toby.

Se privesc unul pe altul.

— Tu, tu erai Cârsteiul! Doamna necunoscută! zice Albăstrița, apoi râde. Zeb nu ne-ar fi spus niciodată cine ești. Credeam că ești vreo muierușcă după care i se aprinseseră călcâiele.

Toby schițează un mic zâmbet de complezență.

— Dar a zis că ești de încredere, spune Bivolul Pitic de Apă. A insistat că așa e.

— Zeb? zice Toby, de parcă ar vorbi de una singură.

Știu că ar vrea să întrebe dacă mai e în viață, dar se teme s-o facă.

— MaddAddam a fost o șmecherie nemaipomenită, zice Beluga. Până când ne-au prins.

---

[1] *Mellisuga helenae*, cea mai mică pasăre din lume, endemică în arhipelagul cubanez.

— Când ne-au recrutat nenorociții de la ReJoov, spune Rogozul Alb, femeia cea mai tânără. Crake, jigodia aia mică!

Are pielea maronie, dar un soi de accent englezesc, așa că sună de parcă ar fi zis: „jhigodia". Acum, după ce Toby le-a spus cine e de fapt, sunt mult mai prietenoși.

Eu nu mai înțeleg nimic. Ridic privirea spre Croze, iar el zice:

— E treaba aia cu care ne ocupam noi, chestia cu biorezistența. Treaba pentru care ne-au băgat la Painball. Ăștia sunt oamenii de știință pe care i-au luat cu forța. Îți amintești ce ți-am povestit? La Solzi?

— A, da, zic eu, dar tot nu sunt lămurită.

De ce i-a luat cu forța ReJoov? Îi răpiseră ca să obțină informații, cum se întâmplase cu tata?

— Am avut musafiri, îi spune Ciocănitoarea de Fildeș lui Croze. După ce-ai plecat tu să aduci oile. Doi bărbați, cu o femeie, un atomizor și un raconcs mort.

— Serios? zice Croze. Păi asta-i grav.

— Au zis că sunt de la Painball, de parcă asta ar fi fost ceva care să ne țină la respect, spune Beluga. Voiau să dea femeia la schimb pentru muniție și carne de oaie Mo'Hair – femeia și raconcsul.

— Fac pariu că ei ne-au luat oaia Mo'Hair mov, spune Croze. Toby a găsit picioarele.

— Un raconcs! De ce am da ceva în schimbul unui raconcs? zice Rogozul Alb pe un ton indignat. Nu muhrim de fhoame!

— Ar fi trebuit să-i împușcăm, zice Lamantinul. Dar o țineau pe femeie în față.

— Cu ce era îmbrăcată? întreb eu, dar mă ignoră.

— Am spus că nu facem schimburi, spune Ciocănitoarea de Fildeș. Ghinionul fetei. Dar erau disperați să facă rost de muniție, ceea ce înseamnă că nu prea mai aveau. Așa că ne putem ocupa de ei mai târziu.

— E Amanda, zic eu.

Ar fi putut s-o salveze. Însă nu-i învinuiesc că au refuzat schimbul: nu le poți da muniție pentru atomizor unor indivizi care o vor folosi ca să te ucidă.

— Cum rămâne cu Amanda? zic eu. N-ar trebui să mergem după ea?

— Da, ar trebui să ne adunăm cu toții laolaltă acum, că s-a terminat Potopul. Așa cum am vorbit, spune Croze, susținându-mi propunerea.

— Apoi am putea, știi tu, să refacem specia umană, zic eu.

Știu că sună prostește, dar e singurul lucru care-mi trece prin minte.

— Amanda ne-ar putea ajuta – se pricepe la orice.

Însă ei îmi zâmbesc trist, de parcă ar ști că nu mai e nicio speranță.

Croze mă ia de mână și mă duce de lângă ei.

— Vorbești serios? mă întreabă el. ...când zici de specia umană? adaugă zâmbind. Va trebui să faci copii.

— Poate nu chiar acum, răspund eu.

— Hai, îmi zice el. O să-ți arăt grădina.

Au o bucătărie de vară și niște biolete violete portabile într-un colț, și niște celule solare pe care tocmai le repară. Acolo, în cartierele plebeilor, găsești cam toate piesele de schimb de care ai nevoie, dar trebuie să ai grijă la clădirile care stau să se prăbușească.

Grădina de legume e în spate: încă n-au plantat prea multe.

— Ne atacă porcii, zice el. Sapă pe sub gard. L-am împușcat pe unul dintre ei, așa că e posibil ca restul să-și fi învățat lecția. Zeb spune că sunt super-porci, pentru că au primit țesut cerebral uman.

— Zeb? zic eu. Zeb trăiește?

Îmi vine dintr-odată amețeală. Toți oamenii ăștia morți revenind brusc la viață – e copleșitor.

— Sigur, răspunde Croze. Ți-e bine? mă întreabă, luându-mă în brațe ca să nu mă prăbușesc.

72

TOBY. SFÂNTA RACHEL ȘI TOATE PĂSĂRILE

Anul Douăzeci și cinci

Ren și Crozier s-au dus să se plimbe prin spatele casei de chirpici. N-are ce să fie rău, se gândește Toby. Oameni tineri care se iubesc, fără îndoială. Îi povestește Ciocănitorii de Fildeș despre cel de-al treilea bărbat – cel mort. Blanco. El o ascultă cu atenție.

— Din cauza molimei? întreabă el.

— O rană de glonț infectată, răspunde ea. Nu mai pomenește de Opiu și de Buretele viperei.

În timp ce stau de vorbă, o altă femeie își face apariția din spatele casei.

— Hei, Toby! zice ea.

E Rebecca. Mai bătrână, mai puține rotunjimi ca odinioară , dar tot Rebecca. Solidă.

O apucă pe Toby pe după umeri.

— Ești prea slabă, scumpo, îi spune ea. Nu contează. Avem șuncă. O să te îngrășăm, asta e clar.

Șunca nu e un concept pe care Toby să-l poată asimila pe moment.

— Rebecca, zice ea.

Ar vrea să adauge: „Cum de ești în viață?", dar e din ce în ce mai evident că asta e o întrebare fără rost. Cum de sunt cu toții în viață? Așa că în loc de asta spune doar:

— Nemaipomenit.

— Zeb zicea c-o s-o scoți la capăt. Mereu a zis asta. Hei! Ia să te văd că zâmbești!

Lui Toby nu-i place timpul trecut. Miroase a moarte.

— Când a zis asta? întreabă ea.

— La naiba, o zice aproape în fiecare zi. Acuma hai la bucătărie, să mănânci ceva. Și spune-mi pe unde ai fost.

Deci Zeb trăiește, își zice Toby. Acum, că s-a adeverit, are impresia că a știut-o dintotdeauna. Dar tot se mai îndoiește – nu va fi adevărat până când nu-l vede. Până când nu-l atinge.

Au cafea – rădăcini de păpădie prăjite, zice Rebecca mândră – și niște rădăcini de brusture coapte cu ierburi aromate, și o felie de... să fie friptură rece de porc?

— Porcii ăștia sunt o mare belea, spune Rebecca. Mult prea deștepți, adaugă ea, privind-o provocator pe Toby. Uneori n-ai încotro, trebuie să faci anumite lucruri, mai zice ea. Oricum, cel puțin știm ce mâncăm – nu ca la Burgerii Misterioși.

— E delicioasă, spune Toby cu sinceritate.

După ce termină de mâncat, Toby îi dă cele trei picioare de Mo'Hair care i-au mai rămas – nu prea mai sunt proaspete, dar Rebecca spune că o să fie bune pentru supă. Apoi se scufundă direct în trecut. Toby deapănă perioada petrecută la Salonul AnooYoo și povestește despre venirea lui Ren; Rebecca îi explică despre cum și-a asumat o identitate falsă ca vânzătoare de asigurări de viață în comunitățile închise din vest, în timp ce planta bioformele ingenioase ale celor din MaddAddam, și despre cum a prins ultimul tren de mare viteză spre est – era riscant, o mulțime de lume tușea, dar ea a purtat un con pentru filtrarea aerului și mănuși –, apoi despre cum și-a găsit adăpost în Clinică, împreună cu Zeb și Katuro.

— În încăperea în care ne țineam cândva întâlnirile, îți aduci aminte? zice ea. Proviziile din Araratul nostru erau încă acolo.

— Și Katuro? întreabă Toby.

— E bine. A avut un soi de microb, dar nu pe ăla rău; acum i-a trecut. A plecat cu Zeb și cu Shackleton, și cu Rinocerul Negru. Îi caută pe Adam Unu și pe restul. Zeb zice că dacă cineva putea supraviețui, ei trebuie să fi fost aceia.

— Serios? Ar fi cu putință? spune Toby.

„Pe mine m-a căutat?" ar vrea ea să întrebe. Probabil că nu. Trebuie să se fi gândit că se putea descurca de una singură. Și se descurcase, nu-i așa?

— Am urmărit douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru transmisiunile radio pe frecvența de unde scurte, pe aparatul cu dinam. Acum câteva zile am primit în sfârșit un răspuns, zice Rebecca.

— El era? întreabă Toby, care acum ar fi în stare să creadă orice. Adam Unu?

— Doar am auzit o voce. Nu spunea decât: „Sunt aici, sunt aici."

— Să sperăm că așa e, spune Toby.

Iar ea chiar speră; sau măcar încearcă.

Afară se aude lătratul unor câini și niște țipete din care nu se înțelege nimic.

— La dracu'! Suntem atacați de câini, spune Rebecca. Adu arma.

Oamenii din MaddAddam, înarmați cu atomizoare, sunt deja la gard. Câini mari și mici, poate vreo cincisprezece, vin în salturi spre ei, fluturându-și cozile. Cei cu atomizoare încep să tragă. Înainte ca Toby să apuce să tragă și ea, șapte câini sunt morți, iar restul au fugit.

— Câini mutanți de la Watson-Crick, zice Ciocănitoarea de Fildeș. Nu sunt cu adevărat câini, doar arată ca niște câini. Ți-ar sfâșia imediat beregata. I-au folosit la paza închisorilor și la lucruri de felul ăsta – nu pot fi dezactivați, ca sistemele de alarmă –, dar au scăpat în timpul Potopului.

— Se înmulțesc? întreabă Toby.

Oare vor trebui să se lupte cu val după val de astfel de non-câini, sau e vorba doar de un număr limitat?

— Dumnezeu știe, răspunde Ciocănitoarea de Fildeș.

Albăstrița și Rogozul Alb au ieșit ca să se asigure că acei câini sunt morți. Bivolul Pitic de Apă, Vulpea Rapidă, Rebecca și Toby li se alătură, îi jupoaie și îi măcelăresc, în timp ce oamenii cu atomizoare stau de pază, în caz că s-ar întoarce ceilalți câini. Mâinile lui Toby își aduc aminte de-acum multă vreme cum să facă asta. Și mirosul e la fel. Un miros din copilărie.

Pieile de câine sunt puse la o parte, carnea e tăiată în bucăți și așezată într-o oală. Toby se simte un pic îngrețoșată. Dar îi e și foame.

73

REN. SFÂNTA RACHEL ȘI TOATE PĂSĂRILE

Anul Douăzeci și cinci

Îl întreb pe Croze dacă ar trebui să ajut la jupuirea câinilor, dar el răspunde că sunt destui oameni care să se ocupe de asta și că par obosită, așa că ce-ar fi să mă întind puțin la el în pat, în casa de chirpici? Înăuntru e răcoare și se simte același miros al casei din chirpici de care îmi amintesc, așa că mă simt în siguranță. Patul lui Croze e doar o platformă, dar are pe el o blană argintie de Mo'Hair și un cearșaf, iar Croze îmi zice somn ușor, după care pleacă, iar eu îmi dau jos bluza costumului de la AnooYoo și pantalonii, pentru că s-a făcut prea cald, iar blana de Mo'Hair e moale și mătăsoasă, și adorm.

Când mă trezește furtuna de după-amiază, Croze e cuibărit în spatele meu, și-mi dau seama că e îngrijorat și trist; așa că mă întorc și ne îmbrățișăm, iar el vrea să facem sex. Dar dintr-odată simt că nu mai vreau să fac sex dacă nu sunt îndrăgostită de persoana respectivă, și de fapt n-am mai iubit pe nimeni în felul ăla de când cu Jimmy; în mod sigur nu la Solzi, unde nu făceai decât să joci un rol, urmărind scenariile perverse ale altora.

Plus că în mine e un loc întunecat, ca o pată de cerneală vărsată în creierul meu – nu mă pot gândi la sex în locul ăla. E ca un loc plin cu rugi spinoși, și mai e și ceva legat de Amanda, și nu-mi doresc să fiu acolo. Așa că-i zic:

— Nu încă.

Și în ciuda faptului că, de felul lui, Croze era cam din topor, pare să înțeleagă, așa că doar ne strângem în brațe și stăm de vorbă.

Are o grămadă de planuri în cap. Au să construiască asta și ailaltă; au să scape de porci sau au să-i domesticească. După ce-i omoară pe cei doi indivizi de la Painball – el personal o să aibă grijă de asta – o să mă ia pe mine, pe Amanda și pe Shackie, și o să ne ducem cu toții pe plajă și-o să pescuim. Cât despre cei din grupul MaddAddam – Ciocănitoarea, Rogozul, Bivolul și Rinocerul – sunt cu toții foarte deștepți, au să pună imediat la punct un sistem de comunicații.

— Cu cine să comunicăm? întreb eu.

Croze îmi răspunde că trebuie să mai fie și alții pe-acolo. Apoi îmi povestește despre cei din MaddAddam – cum au colaborat cu Zeb, dar cum după aia Corpurile de Securitate le-au luat urma prin intermediul unui membru MaddAddam al cărui nume de cod era Crake, și-așa au ajuns sclavi obligați să-și pună mintea în slujba unui proiect dintr-un loc numit „domul Proiectului Paradis". Aveau de ales între asta și a fi executați cu atomizorul, așa că au acceptat s-o facă. Pe urmă, când a venit Potopul și paznicii au dispărut, au dezactivat sistemul de securitate și au ieșit de-acolo, ceea ce n-a fost prea greu pentru ei, fiindcă erau cu toții niște genii.

Îmi mai spusese și înainte despre lucrurile astea, dar nu pomenise de Proiectul Paradis sau de Crake.

— Ia stai așa, zic eu. Ăsta era proiectul de care se ocupau înăuntrul domului? Nemurirea?

— Da, răspunde Croze: îl ajutau cu toții pe Crake la experimentul lui uriaș: un soi de mutant genetic umanoid

nemaipomenit, care putea trăi la nesfârșit. Tot ei au fost cei care au contribuit cel mai mult la BlyssPluss, dar nu le-au dat voie să ia și ei pastila. Nu că i-ar fi tentat: aveai parte de cea mai tare partidă de sex, dar avea efecte secundare grave ca, de exemplu, moartea.

— Așa a început pandemia, îi zice Croze. Mi-au spus că Crake i-a obligat să pună microbul în pastila pentru super-sex.

Mi-am dat din nou seama ce norocoasă am fost că stătusem în Zona Contaminată, pentru că n-ar fi fost exclus să dau pe gât o pastilă de BlyssPluss pe furiș, deși Mordis spusese că fetele de la Solzi nu trebuie să ia droguri. Părea ceva nemaipomenit, ca o cu totul altă realitate.

— Cine ar fi în stare de așa ceva? întreb eu. O pastilă pentru sex care să fie otrăvită...?

Fusese Glenn, în mod sigur el trebuie să fi fost. Era genul de chestie pe care le-o spunea șefilor de la ReJoov, când erau la Solzi. Nu pomenea de partea cu otrava, desigur. Îmi aduc aminte de poreclele alea: Oryx și Crake. Crezusem că sunt doar nume de alint între Glenn și femeia cu care și-o trăgea cel mai des. O mulțime de oameni foloseau nume de animale în momentele intime: Panteră, Tigru, Vulpiță, Pisicuță și Cuțu-cuțu. Deci nu era vorba de nume de alint în pat: erau nume de cod. Sau poate ambele.

O fracțiune de secundă îmi trece prin cap să-i spun toate astea lui Croze – faptul că știu destul de multe despre acest Crake din fosta mea viață. Dar atunci ar trebui să-i spun ce făceam la Solzi – nu doar despre dansul la trapez și nici măcar despre cum ne punea Glenn să toarcem și să cântăm ca păsările, dar și despre celelalte lucruri, cele din camera cu tavan decorat cu pene. Croze n-ar vrea

să audă despre așa ceva: bărbaților nu le place deloc să și-i imagineze pe alții cum îți fac chestii sexuale pe care ar vrea și ei să le facă.

Așa că în loc să fac asta, îi zic:

— Și care-i treaba cu oamenii modificați genetic? Oamenii perfecți? Chiar i-au făcut?

Glenn își dorise întotdeauna ca lucrurile să fie mai mult decât perfecte.

— Îhî, i-au făcut, răspunde Croze, de parcă treaba asta, cu făcutul oamenilor, ar fi ceva ce se întâmplă în fiecare zi.

— Presupun că oamenii ăia au murit și ei odată cu toți ceilalți, zic eu.

— Nț, răspunde Croze. Trăiesc ceva mai încolo, lângă țărm. N-au nevoie de haine, mănâncă frunze și torc ca pisicile. Nu așa îmi imaginez eu perfecțiunea, adaugă el râzând. Perfecțiunea seamănă mai degrabă cu tine!

Mă port ca și cum n-aș fi auzit partea asta.

— Inventezi toate lucrurile astea, îi zic eu.

— Nu, jur, răspunde Croze. Au niște ditamai... li se fac sculele albastre. Apoi fac sex în grup cu femeile alea cu fund albastru. E o nebunie!

— E o glumă, nu-i așa? zic eu.

— I-am văzut cu ochii mei, răspunde Croze. N-ar trebui să ne apropiem de ei, ca să nu-i tulburăm. Dar Zeb zice că ne putem uita la ei de la distanță, ca la zoo. Spune că nu sunt periculoși – că noi reprezentăm un pericol pentru ei.

— Eu când pot să-i văd?

— De îndată ce ne ocupăm de indivizii ăia de la Painball, îmi zice Croze. Însă trebuie să merg cu tine. Mai e un tip acolo – doarme într-un copac, vorbește de unul singur, e nebun ca o maimuță turbată – nu c-aș avea ceva

cu maimuțele. Nu ne apropiem de el – ne gândim c-ar putea fi infectat. N-aș vrea să-ți facă necazuri.

— Mersi, îi spun eu. Dar Crake ăsta, cel cu domul Proiectului Paradis, cum arăta?

— Nu l-am văzut niciodată, răspunde Croze. Și nu mi-a spus nimeni.

— Avea vreun prieten? întreb eu. În domul ăla?

Atunci când Glenn îl adusese pe Jimmy la Solzi, în mod sigur puneau ceva la cale împreună.

— Rinocerul spune că nu prea avea prieteni. Dar avea el un amic acolo, plus iubita lui – ăștia doi trebuiau să se ocupe de planurile de marketing. Rinocerul zice că tipul nu făcea decât să piardă timpul. Spunea o grămadă de glume idioate și bea prea mult.

Ăsta trebuie să fi fost Jimmy, ce mai, m-am gândit eu.

— A reușit să iasă? întreb eu. Să iasă din dom? Cu oamenii albaștri?

— De unde să știu eu? Și oricum, cui căcat îi pasă? zice Croze.

Mie îmi pasă. Nu vreau ca Jimmy să fie mort.

— Nu-i prea frumos să zici așa ceva, răspund eu.

— Hei, nu-ți mai face atâtea probleme! spune Croze.

Mă cuprinde cu brațul și-și lasă mâna să alunece pe sânul meu, ca din întâmplare. Eu i-o dau la o parte.

— Bine, zice el pe un ton dezamăgit și mă sărută pe ureche.

Pe urmă, nu mai am habar de nimic până când nu mă trezește Croze.

— S-au întors, zice el.

Se grăbește să iasă și eu îmi pun hainele, iar când ajung afară, Zeb e acolo, în curte, cu Toby care îl ține în brațe.

E și Katuro acolo; și bărbatul căruia îi spun Rinocerul Negru, și care chiar e cam negru. Și Shackie e acolo, hlizindu-se la mine. Încă n-a auzit veștile despre cei doi indivizi de la Painball și despre Amanda. Va trebui să i le dea Croze. Dacă aș face-o eu, mi-ar pune întrebări, iar eu nu am decât răspunsuri greșite.

Mă duc încet spre Zeb – mă simt jenată –, iar Toby îi dă drumul din brațe. E zâmbitoare – nu e un zâmbet de complezență, ci unul adevărat –, iar eu îmi zic: „Încă mai poate fi drăguță uneori."

— Micuță Ren, ai crescut, îmi spune Zeb.

A mai încărunțit de când l-am văzut ultima oară. Zâmbește și mă strânge în treacăt de umăr. Îmi aduc aminte cum cânta la duș, pe când eram la Grădinari; îmi aduc aminte de clipele când s-a purtat frumos cu mine. Mi-ar plăcea să fie mândru de mine că am scos-o la capăt, chiar dacă în cea mai mare parte asta s-a datorat norocului. Aș vrea să fie mai surprins și mai bucuros că sunt în viață. Dar trebuie să aibă o grămadă de lucruri pe cap.

Zeb, Shackie și Rinocerul Negru au atomizoare și rucsacuri, iar acum încep să-și desfacă rucsacurile și să scoată lucruri de-acolo: cutii cu soidine, câteva sticle – par să fie cu alcool –, o mână de batoane energizante Joltbar... Și trei pachete cu muniție pentru atomizoare.

— Din Complexe, spune Katuro. Multe au porțile deschise. Au trecut hoții pe-acolo.

— CryoJeenyus avea porțile bine închise, spune Zeb. Or fi crezut c-au să poată rezista înăuntru.

— Ei și toate capetele alea congelate pe care le aveau acolo, zice Shackie.

— Mă îndoiesc să fi ieșit cineva, spune Rinocerul Negru.

Îmi pare rău să aud asta, pentru că Lucerne trebuie să fi fost în Complexul ăla și, în ciuda felului în care s-a purtat mai târziu, cândva fusese mama mea, iar eu o iubeam. Mă uit la Zeb, cu gândul că poate și el a iubit-o.

— L-ați găsit pe Adam Unu? întreabă Ciocănitoarea de Fildeș.

Zeb scutură din cap.

— Ne-am uitat prin Buenavista, zice Zeb. Trebuie să fi stat pe-acolo o vreme – ei sau altcineva. Lăsaseră urme. Apoi am mai încercat la câteva Ararаturi, dar degeaba. Trebuie să se fi mutat.

— I-ai spus că a fost cineva la Clinică? îl întreb pe Croze. În cămăruța aia din spatele butoaielor cu oțet? Cu laptopul?

— Îhî, i-am zis, răspunde Croze. El a fost. Cu Rebecca și Katuro.

— Și chiar l-am văzut pe tipul ăla nebun, șchiopătând și vorbind de unul singur, zice Shackie. Cel care doarme în copac, mai jos, pe țărm. Dar el nu ne-a văzut pe noi.

— Nu l-ai împușcat? întreabă Ciocănitoarea de Fildeș. În caz c-ar putea fi contaminat?

— De ce să irosesc muniția? răspunde Rinocerul Negru. N-o s-o mai ducă mult.

Când soarele a coborât pe cer, facem un foc afară, în curte, și preparăm o supă de urzici cu bucăți de carne – nu sunt sigură de care –, cu brusture și niște brânză din lapte de Mo'Hair. Mă aștept ca masa să înceapă cu un: „Dragi Prieteni, suntem singurii oameni rămași pe Pământ, să aducem mulțumire" sau vreo altă chestie de-a Grădinarilor, dar nu o fac; mâncăm, pur și simplu.

După ce termină, discută despre ce au de făcut în continuare. Zeb spune că trebuie să-i găsească pe Adam Unu și pe Grădinari înainte ca altceva sau altcineva să ajungă la ei. Mâine are să meargă în Hazna să verifice Acoperișul Grădinii Raiului, câteva case conspirative ale Trufelor și alte locuri în care ar putea să se fi dus. Shackie spune că o să meargă cu el, iar Rinocerul Negru și Katuro vor același lucru. Ceilalți trebuie să rămână și să apere casa de chirpici de eventualele atacuri ale câinilor și ale porcilor sau ale celor doi indivizi de la Painball, în caz că se vor întoarce.

Apoi Ciocănitoarea de Fildeș îi povestește lui Zeb despre Toby și despre Blanco, care e mort, iar Zeb se uită la Toby și-i spune:

— Bravo, iubi!

E oarecum șocant să auzi pe cineva spunându-i lui Toby „iubi"; e ca și cum ai spune despre Dumnezeu că e „frumușel".

Îmi adun curajul și spun că trebuie s-o găsim pe Amanda și s-o scoatem din mâinile celor doi indivizi de la Painball. Shackie zice că el votează pentru, și cred că e sincer. Zeb spune că-i pare rău, dar trebuie să înțelegem că în cazul ăsta nu există alternativă. Amanda e una singură, iar Adam Unu și Grădinarii sunt mulți; iar dacă Amanda ar fi fost în locul lui, ar fi luat aceeași hotărâre.

Și-atunci eu zic:

— Păi bine, în cazul ăsta, mă duc singură.

— Nu te prosti, îmi răspunde Zeb, de parcă aș avea tot unsprezece ani.

Pe urmă Croze spune că o să meargă el cu mine, iar eu îl strâng de mână în semn de mulțumire. Dar Zeb îi zice că o să fie nevoie de el la casa de chirpici, nu se pot descurca

fără el. Dacă aștept până când se vor întoarce Shackie, Rinocerul și Katuro, îmi spune, o să trimită cu mine trei băieți cu atomizoare, și așa o să avem șanse mai mari.

Dar eu îi răspund că nu mai e timp, pentru că dacă indivizii de la Painball vor s-o dea pe Amanda la schimb, înseamnă că s-au săturat de ea și că ar putea s-o ucidă în orice moment. Știu cum merg lucrurile astea, adaug eu. E ca la Solzi, cu angajatele temporare – e o marfă pe care o poți înlocui ușor –, așa că trebuie neapărat s-o găsesc chiar acum, și știu că e periculos, dar nu-mi pasă. Pe urmă încep să plâng.

Nimeni nu zice nimic. Pe urmă, Toby spune c-o să vină cu mine. O să-și ia pușca ei – nimerește destul de bine ținta, adaugă ea. Poate că indivizii de la Painball și-au consumat muniția și așa ar avea un avantaj.

— Nu-i o idee prea bună, zice Zeb.

Toby face o pauză, apoi spune că e cea mai bună idee pe care o are, pentru că nu poate să mă lase să umblu aiurea prin pădure de una singură. Ar fi ca și cum ar comite o crimă. Iar Zeb dă din cap și zice:

— Ai mare grijă.

Deci așa rămâne.

Cei din grupul MaddAddam atârnă în încăperea principală a casei niște hamace din bandă adezivă pentru mine și pentru Toby. Toby încă mai discută cu Zeb și cu restul, așa că mă duc prima la culcare. Cu o pătură de Mo'Hair, hamacul e chiar confortabil; și chiar dacă îmi fac multe griji despre cum s-o găsim pe Amanda și despre ce va urma, reușesc în cele din urmă să adorm.

Când ne trezim a doua zi de dimineață, Zeb, Shackie, Katuro și Rinocerul Negru au plecat deja, dar Rebecca îi

spune lui Toby că pe nisipul din groapa în care se jucau cândva copiii, Zeb i-a desenat o hartă pe care a marcat casa de chirpici și țărmul, ca să știe încotro s-o ia. Toby o cercetează îndelung, cu o expresie ciudată pe chip – un soi de zâmbet trist. Dar poate că doar și-o fixează în minte. Apoi o șterge.

După micul dejun, Rebecca ne dă niște carne uscată, iar Ciocănitoarea de Fildeș ne aduce două hamace mai ușoare, pentru că nu ești în siguranță dacă dormi direct pe pământ, apoi ne umplem sticlele cu apă din puțul săpat de ei. Toby își lasă o grămadă de lucruri – sticlele cu Opiu, ciupercile, borcanul pentru viermi, toate chestiile medicale –, dar își ia oala pentru gătit, cuțitul, chibriturile și niște sfoară, pentru că nu știm câtă vreme o să fim plecate. Rebecca o îmbrățișează și-i spune:

— Ai grijă de tine, scumpo.

Pe urmă plecăm.

Mergem tot înainte. La prânz, ne oprim să mâncăm. Toby stă mereu cu urechile ciulite: prea multe țipete de păsări de rău augur, precum croncănitul ciorilor – sau dimpotrivă, o liniște totală –, amândouă spun: „Aveți grijă", zice Toby.

Mai mergem, apoi mâncăm din nou și iar mergem. Sunt atât de multe frunze; simți că nu mai ai aer. Și-mi dau și-o stare de neliniște, pentru că ultima oară când am mers prin pădure l-am găsit pe Oates spânzurat.

Când se întunecă, alegem niște copaci suficient de mari ca să ne agățăm hamacele și să ne urcăm în ei. Dar mi-e greu să dorm. Pe urmă aud un cântec. E frumos, dar nu e un cântec obișnuit: e limpede ca un cristal, dar cu mai multe straturi suprapuse. E precum clopotele.

Cântecul se stinge și mă gândesc că a fost o închipuire de-a mea. Apoi îmi zic: trebuie să fi fost oamenii albaștri, așa trebuie să sune cântecul lor. Mi-o imaginez pe Amanda printre ei: o hrănesc, au grijă de ea, torc ca s-o vindece și o liniștesc.

Mă amăgesc singură. Așa mi-aș dori să fie. Știu că n-ar trebui să fac asta: ar trebui să înfrunt realitatea. Dar realitatea e mult prea întunecată. Sunt prea multe ciori.

Adamii și Evele aveau obiceiul să spună: „Suntem ceea ce mâncăm", dar eu prefer să spun: „Suntem ceea ce ne dorim." Pentru că dacă nu-ți poți dori, ce rost mai are?

SFÂNTUL TERRY
ȘI TOȚI CĂLĂTORII

SFÂNTUL TERRY ȘI TOȚI CĂLĂTORII

ANUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Despre pribegie. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Creaturi Înrudite, Frați Întru Pribegie pe acest drum periculos pe care ne urmăm de-acum cursul vieții,

Câtă vreme a trecut de la ultima zi a Sfântului Terry, în iubita noastră Grădină a Raiului de pe Acoperiș! Pe-atunci nu ne dădeam seama cât de bine o duceam în comparație cu zilele întunecate pe care le trăim acum. Pe-atunci, ne bucuram de perspectiva pe care ne-o oferea tihnita noastră Grădină și, chiar dacă acea perspectivă era una a mahalalelor și a crimei, o priveam dintr-un loc al reconstrucției și reînnoirii, împodobit cu Plante inofensive și Albine harnice. Ne-am ridicat vocile și-am cântat, convinși că vom triumfa, pentru că țelurile noastre erau demne de laudă și mijloacele noastre curate. Așa am crezut noi, în inocența noastră. Multe lucruri triste s-au întâmplat de atunci, dar Spiritul care ne-a animat în acele clipe e încă prezent.

Ziua Sfântului Terry e dedicată tuturor Călătorilor – în fruntea cărora stă Sfântul Terry Fox[1], care a ajuns să

[1] Terrance Stanley „Terry" Fox (1958-1981) a fost un sportiv canadian, filantrop și activist implicat în lupta împotriva cancerului. În 1980, deși îi fusese amputat un picior, a participat la o

alerge atât de mult cu un picior muribund și cu unul din metal; care a oferit un exemplu atât de strălucit de curaj în fața unui destin copleșitor; care ne-a arătat ce poate face trupul omenesc atunci când e vorba să te deplasezi fără a folosi combustibili fosili; care a pornit într-o cursă împotriva Mortalității și care, în cele din urmă, și-a învins propria Moarte și continuă să trăiască în Amintire.

În această zi ne aducem aminte, de asemenea, de Sfânta Sojourner Truth[1], călăuza sclavilor fugari de acum două sute de ani, care a mers pe jos kilometri întregi, având doar stelele drept călăuză; și Sfinții Shackleton[2] și Crozier[3], a căror faimă s-a întins de la Polul Nord la Polul Sud; și Sfântul Laurence „Titus" Oates[4] din Expediția

---

cursă de alergare care presupunea traversarea Canadei și care avea ca scop strângerea de fonduri destinate cercetărilor pentru vindecarea cancerului. A fost nevoit să abandoneze cursa după 143 de zile din cauza cancerului de care suferea și în cele din urmă a murit, dar eforturile sale au dus la organizarea anuală a celei mai mari campanii din lume pentru strângerea de fonduri destinate cercetării în acest domeniu.

[1] Sojourner Truth (1797-1883), pe numele adevărat Isabella Baumfree, a fost o abolițională americană și o luptătoare pentru drepturile femeilor. Truth a fost sclavă până în 1826, când a reușit să fugă împreună cu fiica ei.

[2] Sir Ernest Henry Shackleton (1874-1922), explorator care a condus trei expediții britanice în Antarctica.

[3] Francis Rawdon Moira Crozier (1796-1848?), ofițer de marină britanic, participant la șase expediții polare.

[4] Căpitanul Lawrence Edward Grace „Titus" Oates (1880-1912), ofițer britanic de cavalerie care a murit în timpul unei expediții în Terra Nova. Suferind de cangrenă și degerături, Oates și-a părăsit cortul în timpul unei furtuni de zăpadă, conștient că starea lui de sănătate era o piedică în calea șanselor

Scoțiană, care a ajuns acolo unde niciun om nu mai ajunsese vreodată, și care s-a sacrificat în timpul unei furtuni de zăpadă pentru binele însoțitorilor săi. Fie ca nemuritoarele cuvinte pe care le-a rostit în ultimele clipe să ne călăuzească în călătoria noastră: „Mă duc doar până afară și s-ar putea să dureze ceva mai mult."

Sfinții din această zi sunt cu toții Călători. Ei știau prea bine că a călători e mai important decât a ajunge undeva, atâta vreme cât călătoria e făcută cu o credință neabătută și în scopuri altruiste. Să păstrăm acest gând în sufletele noastre, Prieteni și frați Călători.

Se cuvine să ne aducem aminte de cei pe care i-am pierdut până acum în călătoria noastră. Darren și Quill au fost doborâți de o boală ale cărei prime simptome ne-au pus foarte tare pe gânduri. Ascultându-le dorința, ne-am continuat călătoria fără ei. Le mulțumim pentru că au dat dovadă de o grijă vrednică de laudă față de soarta acelora dintre noi care nu sunt bolnavi.

Philo a intrat într-o stare Vegetativă și și-a găsit liniștea pe acoperișul unui garaj, o locație care este posibil să-i amintească de dragul nostru Acoperiș.

N-ar fi trebuit s-o lăsăm pe Melissa să rămână atât de mult în urma noastră. Prin intermediul unei haite de câini sălbatici, ea a făcut acum Darul suprem Creaturilor înrudite și s-a prins în măreața horă Divină a proteinelor.

Învăluiți-o cu lumină în sufletele voastre.

Să cântăm.

---

de supraviețuire ale celor trei tovarăși de drum ai săi, alegând să moară pentru binele acestora. În original, autoarea ortografiază diferit prenumele acestuia: „Laurence".

SFÂRȘITUL DRUMULUI E CEL MAI LUNG

Sfârșitul drumului e cel mai lung
Și-atunci puterea toată ți-e năucă.
Ți-e tot mai greu să mergi până la capăt,
Iar flacăra Speranței e pe ducă.

Să facem cale-ntoarsă așadar,
Fără de vlagă,
Când Disperarea ne-a secătuit
Și calea pare neagră?

Să părăsim îngusta cale, deci
Cotitul drum?
Pentru plăcerea falsă și viteza
Străzii de fum?

Și astfel viața să ne fie
Curmată de dușmani?
Torța noastră să se stingă aiurea
În ura și în sfada celor vani?

Nu disperați, chiar dacă plini de colb
Sau prea sleiți sunteți.
Chiar de-ați cădea cândva pe drum
Voi la Altar ajungeți.

Deși ne piere vocea și-s stinși ochii
Drumul trebuie urmat orbește.

Prin Domnu-avem susținerea Naturii
Și asta ne-ntărește.

Căci scopul e efortul însuși –
Acesta-i prețul nostru, bunăoară.
Ne știe după duhul călător,
Astfel ne măsoară.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

74

REN. SFÂNTUL TERRY ȘI TOȚI CĂLĂTORII

Anul Douăzeci și cinci

Când mă trezesc, Toby e deja așezată în hamac și face niște exerciții pentru brațe. Îmi zâmbește: în ultima vreme, zâmbește mai mult. Poate că acum o face ca să mă încurajeze pe mine.

— Ce zi e azi? întreabă ea.

Stau o clipă să mă gândesc.

— Sfântul Terry, Sfânta Sojourner, îi răspund. Și Toți Călătorii.

Toby dă aprobator din cap.

— Ar trebui să Meditäm puțin, zice ea. Calea pe care o vor apuca astăzi picioarele noastre va fi una periculoasă; avem nevoie de pace interioară.

Când vreun Adam sau vreo Evă îți spune să Meditezi, nu poți zice nu. Toby se dă jos din hamac, iar eu stau de pază în caz c-ar putea să apară ceva neprevăzut cât intră ea în poziția lotusului – e destul de flexibilă pentru cineva de vârsta ei. Dar când îmi vine și mie rândul, chiar dacă sunt flexibilă ca un cauciuc atunci când mă așez în poziție, nu pot să Meditez cum se cuvine. N-o pot scoate la capăt cu primele trei părți: Scuza, Recunoștința și Iertarea – dar mai ales cu iertarea, pentru că nu știu pe cine trebuie să iert. Adam Unu ar zice că sunt prea temătoare și prea furioasă.

Așa că mă gândesc la Amanda și la tot ce-a făcut ea pentru mine, și cum eu n-am făcut nimic pentru ea. În schimb, nu m-am putut abține să nu fiu geloasă pe ea din cauza lui Jimmy, deși în cazul lui Jimmy ea nu se făcea vinovată cu nimic. Ceea ce nu era corect. Trebuia s-o găsesc și s-o scap, indiferent în ce situație era. Deși era posibil să fie deja spânzurată de un copac, fără o parte dintre organe, la fel ca Oates.

Dar nu vreau să-mi imaginez asemenea lucruri, așa că în loc de asta mă văd mergând spre ea, pentru că e ceea ce trebuie să fac.

Nu doar trupul călătorește – spunea mereu Adam Unu –, ci și Sufletul. Iar sfârșitul unei călătorii e începutul alteia.

— Acum sunt gata, îi spun lui Toby.

Mâncăm o parte din carnea uscată de Mo'Hair și bem niște apă, apoi ascundem hamacele sub un tufiș, ca să nu fim nevoite să le cărăm după noi. Ar trebui să luăm rucsacurile, totuși – zice Toby –, cu mâncarea și celelalte. Apoi aruncăm o privire în jur ca să ne asigurăm că nu am lăsat urme prea evidente ale trecerii noastre. Toby verifică pușca.

— N-o să am nevoie decât de două gloanțe, zice ea.

— Dacă nu greșești ținta, spun eu.

Unul pentru fiecare individ de la Painball: îmi imaginez gloanțele zburând prin aer și intrând drept într-un... într-un ce? Într-un ochi? Într-o inimă? Treaba asta îmi dă fiori.

— Nu-mi pot permite să greșesc ținta, zice ea. Indivizii au un atomizor.

Apoi ne reluăm drumul, continuând să mergem înspre mare, către locul de unde am auzit venind vocile în toiul nopții.

După o vreme auzim vocile alea, dar nu cântă, doar vorbesc. Se simte miros de foc – ard niște lemne – și niște copii râd. Sunt oamenii creați anume de Glenn. Ei trebuie să fie.

— Mergi încet, îmi zice ea pe un ton scăzut. Aceleași reguli ca în cazul animalelor. Rămâi cât mai calmă. Dacă trebuie să plecăm, mergi cu spatele. Nu te întoarce și nu o lua la fugă.

Nu știu la ce mă așteptam, dar nu-i ceea ce văd. E un luminiș, iar în luminiș e un foc, și în jurul focului stau niște oameni – vreo treizeci. Au diferite culori – negri, maro, galbeni și albi –, însă nu e niciunul bătrân. Și niciunul nu poartă haine.

O tabără de nudiști, mă gândesc. Însă e doar o glumă pe care o fac în sinea mea. Sunt prea frumoși – prea aproape de perfecțiune. Arată ca niște reclame pentru saloanele AnooYoo. Cu mimplanturi și complet epilați – nu au deloc păr pe corp. Remodelați. Retușați.

Uneori nu poți crede în existența unui lucru până când nu-l vezi, și așa se întâmplă cu oamenii ăștia. Nu-mi prea venea să cred că Glenn chiar făcuse așa ceva; nu credeam ce-mi spusese Croze, cu toate că el chiar îi văzuse pe oamenii ăștia. Dar acum iată-i aici, chiar în fața mea. E ca și cum aș vedea niște unicorni. Vreau să-i aud torcând.

Când ne observă – mai întâi unul dintre copii, apoi o femeie, pe urmă toți ceilalți –, lasă baltă orice altceva și se întorc să se holbeze la noi, toți deodată. Nu par

speriați sau amenințători: par interesați, dar placizi. E ca și cum te-ar fixa cu privirea niște oi Mo'Hair, ba mai și rumegă ca niște oi Mo'Hair. Indiferent ce-or fi mâncat, e ceva verde: vreo câțiva copii sunt suficient de uimiți de prezența noastră ca să stea cu gurile căscate.

— Salut! le spune Toby.

Apoi către mine:

— Rămâi aici.

Înaintează către ei. Unul dintre bărbați se ridică în picioare – până acum stătuse ghemuit lângă foc – și se așază în fața celorlalți.

— Salutare, zice el. Ești prietenă cu Snowman?

Parcă o aud pe Toby cum se întreabă în gând ce e mai bine să facă: oare cine e Snowman? Dacă răspunde că da, o vor lua drept dușman? Dar dacă răspunde că nu?

— E Snowman un om bun? întreabă Toby.

— Da, răspunde bărbatul.

E mai înalt decât ceilalți și pare să vorbească în numele tuturor.

— Snowman e foarte bun. E prietenul nostru, adaugă el.

Ceilalți dau aprobator din cap, în vreme ce încă mai rumegă.

— Atunci și noi suntem prietenele lui, spune Toby. Și suntem și prietenele voastre.

— Sunteți ca el, zice bărbatul. Mai aveți încă un rând de piele, la fel ca el. Dar n-aveți pene. Voi stați într-un copac?

— Pene? întreabă Toby. Pe celălalt rând de piele?

— Nu, pe față, răspunde bărbatul. A mai venit altul, la fel ca Snowman. Cu pene. Și încă unul cu el, care avea pene scurte. Și o femeie cu miros albastru, dar care nu se purta ca și cum ar fi fost albastră. Poate că femeia care e cu tine e tot așa?

Toby dă din cap ca și cum ar fi înțeles toate astea. Poate că a înțeles. Nu-mi pot da mereu seama exact ce anume înțelege.

— Miroase albastru, spune un alt bărbat. Femeia care e cu tine.

Acum toți bărbații adulmecă în direcția mea, de parcă aș fi o floare sau poate o bucată de brânză. Unii au niște erecții uriașe, de culoare albastră. Croze mă avertizase în privința asta, dar nu mai văzusem niciodată așa ceva, nici măcar la Solzi, unde erau clienți care optau pentru pictură corporală și extensii. Câțiva bărbați scot un sunet straniu, vibrant, ca acela care se aude când îți freci degetul pe marginea unui pahar de cristal.

— Dar cealaltă femeie care a venit s-a speriat când i-am cântat, i-am dat flori și i-am trimis semnale cu penisurile noastre, spune șeful.

— Da. Și bărbații s-au speriat. Au fugit.

— Cât de înaltă era femeia? întreabă Toby. Mai înaltă ca ea? întreabă Toby arătând spre mine.

— Da. Mai înaltă. Nu se simțea bine. Și era tristă. Am fi putut să toarcem deasupra ei și s-o facem să-i fie mai bine. Apoi ne-am fi putut împerechea cu ea.

Trebuie să fie vorba de Amanda, mă gândesc. Deci e încă în viață, încă n-au ucis-o. „Grăbește-te!" aș vrea să strig. Dar Toby n-are de gând să plece nicăieri deocamdată.

— Ne-am fi dorit să-și aleagă cu care dintre noi să se împerecheze, spune șeful. Poate că femeia care e cu tine va alege. Miroase foarte albastru!

Când spune asta, toți bărbații zâmbesc – au dinți strălucitor de albi –, iar penisurile le sunt îndreptate spre mine și se mișcă dintr-o parte într-alta precum cozile câinilor, când sunt fericiți.

Patru? Toți deodată? Nu vreau ca Toby să-l împuște pe niciunul dintre bărbații ăștia – par atât de blânzi și sunt foarte frumoși –, dar nici nu vreau să se apropie de mine cu vreunul dintre penisurile lor de un albastru intens.

— Prietena mea nu e, de fapt, albastră, spune Toby. E doar din cauza celui de-al doilea rând de piele. A primit-o de la o persoană albastră. De asta miroase albastru. Încotro s-au dus? Cei doi bărbați și femeia?

— Au luat-o de-a lungul țărmului, spune șeful. Și pe urmă, în dimineața asta, Snowman s-a dus să-i caute.

— Ne-am putea uita pe sub cel de-al doilea rând de piele ca să vedem cât de albastră e.

— Snowman e rănit la un picior. Am tors deasupra lui, dar are nevoie de mai mult.

— Dacă Snowman ar fi aici, ar ști cum e cu albastrul. Ne-ar spune ce trebuie să facem.

— Albastrul n-ar trebui irosit. E un dar de la Crake.

— Noi am vrut să mergem cu el. Dar el ne-a spus să stăm aici.

— Snowman știe, spune una dintre femei.

Până acum, femeile n-au luat parte la discuție, dar în clipa asta dau toate din cap și zâmbesc.

— Acum trebuie să plecăm și să-l ajutăm pe Snowman, zice Toby. El e prietenul nostru.

— Vom veni cu voi, spune un alt bărbat – unul mai scund, de culoare gălbuie, cu ochi verzi. Îl vom ajuta și noi pe Snowman.

Acum, că m-am uitat mai bine, văd că au cu toții ochi verzi. Și miros a citrice.

— Snowman are adesea nevoie de ajutorul nostru, spune bărbatul înalt. Mirosul lui e slab. N-are putere. Și de data asta e bolnav. E bolnav la picior. Șchiopătează.

— Dacă Snowman v-a spus să stați aici, trebuie să stați aici, zice Toby.

Se uită unul la altul: îi frământă ceva.

— Vom rămâne aici, spune bărbatul înalt. Dar trebuie să vă întoarceți repede.

— Și să-l aduceți pe Snowman, adaugă una dintre femei. Ca să-l putem ajuta. Pe urmă o să poată să stea din nou în copac.

— Și o să-i dăm un pește. Peștele îl face fericit.

— Îl mănâncă, spune unul dintre copii, strâmbându-se. Îl mestecă. Îl înghite. Așa a spus Crake că trebuie să facă.

— Crake trăiește în cer. El ne iubește, zice o femeie scundă.

Par să creadă că acest Crake e Dumnezeu. Glenn pe post de Dumnezeu, cu tricou negru – e destul de amuzant, dacă te gândești cum era el în realitate. Însă nu râd.

— Putem să-ți dăm și ție un pește, spune femeia. Ai vrea un pește?

— Da. Aduceți-l pe Snowman, spune bărbatul înalt. Pe urmă o să prindem doi pești. Trei. Unul pentru tine, unul pentru Snowman și unul pentru femeia cu miros albastru.

— O să ne străduim, spune Toby.

Asta pare să-i nedumerească.

— Ce înseamnă „străduim"? întreabă bărbatul.

Ieșim din umbra copacilor în plin soare, unde se aude zgomotul valurilor, și înaintăm pe nisipul uscat și moale, coborând către fâșia udă și întărită de la mal. Apa alunecă înainte, apoi se întoarce cu un foșnet blând, ca respirația unui uriaș șarpe. Pe țărm sunt împrăștiate gunoaie strălucitoare: bucăți de plastic, cutii goale, sticlă spartă.

— Credeam c-o să sară pe mine, zic eu.

— Te-au mirosit, spune Toby. Au mirosit estrogenul. Au crezut că ești în călduri. Nu se împerechează decât când se fac albaștri. E ca la babuini.

— De unde știi toate astea? întreb eu.

Croze mi-a povestit despre penisurile albastre, dar nu și despre estrogen.

— De la Ciocănitoarea de Fildeș, răspunde Toby. Cei din grupul MaddAddam au contribuit la realizarea trăsăturii respective. Se presupune că ar face viața mai simplă. Să faciliteze selecția partenerilor. Să elimine chinurile dragostei. Dar acum n-ar trebui să mai facem niciun zgomot.

Chinurile dragostei, mă gândesc eu. Mă întreb ce știe Toby despre asta.

În apa de lângă țărm e un șir de turnuri pustii. Îmi amintesc de ele de când eram la Grădinari și făceam excursii pe plaja din Parcul Tradiției. Înainte ca nivelul apei să se ridice atât de mult, cu toate uraganele acelea, acolo fusese uscat: învățasem asta la școală. Pescărușii planează deasupra lor și se așază pe acoperișurile plate.

De-acolo putem face rost de ouă, mă gândesc. Și de pește. Momeală luminoasă – ne învățase Zeb –, pentru cazurile în care ești disperat. Fă o torță, iar peștii vor înota spre lumină. În nisip sunt câteva găuri făcute de crabi – unele mici. Mai sus, unde se termină plaja, cresc urzici. Și algele se pot mânca. Toate lucrurile acelea de care pomenea Sfântul Euell.

Îmi imaginez din nou lucruri plăcute: fac planuri pentru masa de prânz, deși frica îmi suflă în ceafă. N-o să reușim în veci. N-o s-o luăm pe Amanda. O să fim ucise.

Toby a descoperit niște urme pe nisipul ud – câțiva oameni cu pantofi sau cu bocanci, și locul unde și-au dat jos pantofii, poate ca să se spele pe picioare, apoi cel în care și-au pus din nou pantofii și au luat-o spre copaci.

S-ar fi putut afla printre acei copaci chiar acum, privindu-ne. Ar putea să ne observe. Ar putea sta cu armele îndreptate spre noi.

Deasupra acestor urme mai e un rând. Picioare desculțe.

— Ale cuiva care șchiopătează, șoptește Toby.

Iar eu îmi zic: trebuie să fie Snowman. Nebunul care stă într-un copac.

Ne dăm jos rucsacurile și le lăsăm unde se termină nisipul și încep iarba și bălăriile, la umbra primilor copaci. Toby zice că nu vrem o povară în plus: trebuie să avem mâinile libere.

75

TOBY. SFÂNTUL TERRY ȘI TOȚI CĂLĂTORII

Anul Douăzeci și cinci

Deci, Doamne, se gândește Toby. Ce părere ai? Presupunând că exiști. Spune-mi acum, te rog, pentru că ăsta ar putea fi sfârșitul: odată ce intrăm în horă cu indivizii de la Painball, viețile noastre nu mai fac nici cât o ceapă degerată – așa văd eu treaba asta.

Oare oamenii cei noi sunt, după părerea Ta, niște exemplare mai reușite? Așa ar fi trebuit să fie primul Adam? Au să ne înlocuiască? Sau ai de gând să ridici din umeri și să continui cu specia umană așa cum e ea acum? Dacă-i așa, ai mizat pe niște ciudați: o adunătură de foști oameni de știință, o mână de Grădinari renegați și doi psihopați în libertate, cu o femeie pe jumătate moartă. Nu prea aduce a selecție naturală, cu excepția lui Zeb: dar până și Zeb e obosit.

Și mai e și Ren. N-ai fi putut alege pe cineva mai puțin fragil? Mai puțin inocent? Mai rezistent? Dacă era să fie un animal, ce-ar fi fost? Un șoarece? Un sturz? O căprioară în lumina farurilor? O să cedeze în momentul crucial: ar fi trebuit s-o las acolo, pe plajă. Dar asta n-ar face decât să amâne inevitabilul, pentru că dacă o pățesc eu, o s-o pățească și ea. Chiar dacă aleargă, e mult prea departe de casa din chirpici: n-o să reușească în veci, și chiar dacă n-o s-o prindă din urmă, are să se rătăcească. Și cine o s-o apere de câini și de porci, în sălbăticia pădurii? În niciun

caz oamenii ăia albaștri. Nu dacă indivizii de la Painball au un atomizor pe care îl mai pot folosi. Și o să fie și mai rău de ea dacă nu moare pe loc.

Pe claviatura moralei umane poți cânta un număr limitat de melodii, spunea mereu Adam Unu: nu există niciuna care să nu fi fost deja cântată. Și, dragii mei Prieteni, regret că trebuie s-o spun, e compusă din notele cele mai joase.

Se oprește și verifică pușca. Piedica e ridicată.

Piciorul stâng, piciorul, drept – tot înainte, în tăcere. Sunetele slabe ale pașilor ei pe covorul de frunze o izbesc în urechi asemenea unor țipete. Cât de ușor pot fi văzută, cât de ușor pot fi auzită – se gândește ea. În pădure, totul stă la pândă. Tânjesc după sânge, îi simt mirosul, îl aud curgându-mi prin vene: *huș*. Deasupra capului ei, adunate prin copaci, ciorile trădătoare o dau de gol: *craucraucrau!* Îi vor ochii ciorile astea.

În plus, fiecare floare, fiecare rămurică, fiecare piatră strălucește ca și cum ar fi luminată din interior, ca odinioară, în prima zi din Grădină. E din cauza stresului, a adrenalinei, este efectul unei reacții chimice: o știe prea bine. Dar de ce e în firea noastră să fim așa? se întreabă ea. De ce suntem făcuți astfel încât să ni se pară că lumea e nemaipomenit de frumoasă tocmai atunci când suntem pe cale să ni se taie craca de sub picioare? Oare iepurii simt același lucru când vulpea își înfige colții în gâtul lor? Să fie îndurare divină?

Se oprește, se întoarce și-i zâmbește lui Ren. Oare îi insuflu încredere? se întreabă. Par calmă și stăpână pe situație? Arăt ca și cum aș ști ce fac? Nu sunt în stare de așa ceva. Nu mă mișc destul de repede. Sunt prea bătrână,

am ruginit, nu mai am reflexul de a lovi, reacționez cu greu pentru că îmi fac scrupule. Iartă-mă, Ren, te duc la pieire. Dacă dau greș, mă rog să murim amândouă pe loc. De data asta nu mai sunt albine care să ne salveze.

Ce Sfânt ar trebui să invoc? Cine are iscusință și curaj? Cine nu cunoaște mila? Cine judecă fără greș? Cine are precizia?

Sfinte Leopardule, Sfinte Lupule, Sfinte Leomielule, fie ca Spiritul vostru să se pogoare asupra mea.

76

REN. SFÂNTUL TERRY ȘI TOȚI CĂLĂTORII

Anul Douăzeci și cinci

De îndată ce auzim voci, începem să înaintăm fără să mai scoatem un sunet. Pui călcâiul pe pământ – mi-a zis Toby –, apoi te lași pe restul tălpii, pe urmă pui celălalt călcâi pe pământ. În felul ăsta, nu trosnește nicio uscătură.

Vocile sunt ale unor bărbați. Simțim mirosul focului făcut de ei și încă un miros: de carne arsă. Îmi dau seama cât mi-e de foame: simt că încep să salivez. Încerc să mă gândesc la foamea asta ca să nu-mi mai fie frică.

Aruncăm priviri furișe printre frunze. Ei sunt, e clar: cel cu barba mai lungă și mai închisă la culoare și cel cu barbă scurtă și mai deschisă la culoare, pe al cărui cap ras au început să crească tuleiele. Îmi revin toate amintirile legate de ei și simt că-mi vine să vomit. Ura și teama îmi cuprind stomacul și-și trimit tentaculele prin tot corpul.

Însă chiar în clipa asta o văd pe Amanda și dintr-odată mă simt așa de ușoară... De parcă aș putea să zbor.

Nu e legată la mâini, dar în jurul gâtului are o sfoară cu un capăt prins de piciorul tipului cu barba neagră. Încă mai e îmbrăcată în hainele ei kaki de exploratoare a deșertului, deși sunt mai murdare ca oricând. Are fața mânjită de pământ, părul tern și sârmos. Sub unul dintre ochi are o vânătaie mov, și se mai văd și altele acolo unde brațele nu-i sunt acoperite de haine. Încă mai are

pe unghii niște resturi de ojă portocalie de la Solzi. Când o văd, îmi vine să plâng.

E numai piele și os. Dar nici cei doi bărbați nu par prea grași.

Simt că mi se întețește respirația. Toby mă apucă de braț și mă strânge. Asta înseamnă: „Păstrează-ți calmul." Își întoarce fața maronie spre mine, iar zâmbetul pe care mi-l arată e ca rânjetul capetelor Zanza[1]; marginile dinților îi sclipesc printre buze, mușchii maxilarului i se încordează și dintr-odată încep să deplâng soarta celor doi bărbați. Apoi îmi lasă brațul și ridică pușca – foarte încet.

Cei doi bărbați stau cu picioarele încrucișate, frigând pe cărbuni bucăți de carne înfipte într-un băț. Carne de raconcs. Coada cu dungi albe și negre e alături, pe jos. Și tot pe jos stă și atomizorul. Toby trebuie să-l fi văzut. Parcă aud ce-și spune în sinea ei: dacă îl împușc pe unul dintre ei, o să am timp să-l mai împușc și pe-al doilea înainte să mă împuște el?

— S-o ia dracu', poate-i vreo chestie de-a sălbaticilor, zice bărbatul cu barbă neagră. Vopsea albastră.

— Nțț. Tatuaje, răspunde cel cu părul scurt.

— Cine și-ar tatua scula? întreabă bărbosul.

— Sălbaticii ar fi în stare să se tatueze pe oriunde, răspunde celălalt. E o chestie de-a canibalilor.

— Te-ai uitat la prea multe filme tâmpite.

— Fac pariu c-ar sacrifica-o pentru zei în mai puțin de două minute, zice bărbosul. După ce-ar face toți sex cu ea.

Se uită amândoi la Amanda, dar ea ține privirea în pământ. Bărbosul trage de sfoară.

---

[1] Trofee ale unor triburi de vânători de capete.

— Cu tine vorbim, cățea, zice el.

Amanda înalță capul.

— O jucărie sexuală pe care o poți mânca, zice bărbatul cu păr scurt și izbucnesc amândoi în râs. Da' ai văzut ce mimplanturi aveau muierile alea?

— Nu erau mimplanturi, erau adevărate. Dacă vrei să afli, trebuie să le tai. Făcăturile au un fel de gel în ele. Ce-ar fi dacă am putea să ne întoarcem, să cădem la învoială cu ei? se întreabă bărbosul. Cu sălbaticii, adică. Le-o dăm pe asta, par s-o vrea neapărat, să-și bage sculele lor albastre în ea, iar noi ne-alegem cu vreo câteva femei de-alea bune de-ale lor. E un schimb al dracului de bun!

O văd pe Amanda prin ochii lor: consumată, stoarsă de puteri. Fără nicio valoare.

— Ce să mai facem schimb? spune cel cu păr scurt. De ce să nu ne întoarcem și să-i împușcăm, pur și simplu, pe cretini?

— N-avem destulă muniție ca să-i împușcăm pe toți. Rezerva e pe sfârșite. Dacă-și dau seama, se reped la noi. Ne sfâșie și ne mănâncă.

— Ar trebui să ne mai îndepărtăm de ei, spune cel cu părul scurt, care acum dă semne de neliniște. Ei sunt treizeci, noi suntem doi. Dacă se strecoară până la noi pe întuneric?

Urmează o pauză în care cântăresc situația. Mi se înfioară pielea de pe tot corpul, atât de tare îi urăsc. Mă întreb ce mai așteaptă Toby. De ce nu-i ucide, și gata? Pe urmă îmi spun că e unul dintre Grădinarii vechi – n-o poate face, nu cu sânge rece. E împotriva religiei ei.

— Nu-i prea rău, zice bărbosul, ridicând o frigăruie de pe cărbuni. Putem să mai vânăm și mâine o jivină de-asta mică și gustoasă.

— Îi dăm și ei de mâncare? întreabă cel cu părul scurt, lingându-și degetele.

— Dă-i dintr-a ta, zice bărbosul. Nu mai avem ce face cu ea dacă moare.

— Eu n-aș mai avea ce face cu ea dacă moare, răspunde cel cu păr scurt. Tu ești așa pervers că i-ai pune-o și unei mortăciuni.

— Că tot ai adus vorba, tu ești primu'. Pregătește gaura. Nu-mi place să mi-o trag pe uscat.

— Eu am fost și ieri primu'.

— Atunci facem o întrecere de skanderbeg?

Însă dintr-odată apare un al treilea om în luminiș – unul dezbrăcat, dar nu dintre cei frumoși, cu ochii verzi. Ăsta e slăbănog și plin de bube uscate. Are o barbă lungă și încâlcită și pare să fie dus cu pluta rău de tot. Dar îl cunosc. Sau cred că-l cunosc. Să fie Jimmy?

Are un atomizor îndreptat spre cei doi bărbați. Se pregătește să-i împuște. Are încordarea aia nebunească.

Dar are s-o împuște și pe Amanda, pentru că cel cu barbă neagră îl vede, reușește să se ridice în genunchi și-o trage pe Amanda în fața lui, ținându-i o mână în jurul gâtului. Cel cu păr scurt se ghemuiește în spatele lor. Jimmy ezită, dar nu lasă în jos atomizorul.

— Jimmy! strig eu din tufișuri. Nu trage! E Amanda!

Își imaginează probabil că aude tufișurile vorbindu-i. Își întoarce privirea, iar eu ies de după frunze.

— Super! Uite-o și pe parașuta ailaltă. Acum avem câte una de fiecare! zice bărbosul rânjind.

Cel cu păr scurt se întinde fără să se ridice și dă să apuce atomizorul.

Toby intră în luminiș. Are pușca ridicată și ațintită spre ei.

— Nu-l atinge, îi spune ea celui cu păr scurt.

Are o voce puternică și clară, dar absolut lipsită de inflexiuni. Probabil că tonul ei îi sperie, la fel și înfățișarea lui Toby – slabă, cu piele bătucită, cu dinții rânjiți. Ca un vârcolac din filme, ca un schelet umblător; ca un om care n-are nimic de pierdut.

Cel cu păr scurt îngheață pe loc. Cel care-o ține pe Amanda nu știe încotro să se întoarcă: Jimmy e în fața lui, dar o are și pe Toby într-o parte.

— Înapoi! Altfel îi rup gâtul, spune către noi.

Și-a ridicat vocea, ceea ce înseamnă că-i e frică.

— Poate că mie s-ar putea să-mi pese, dar lui nu, zice Toby, referindu-se la Jimmy.

Apoi îmi spune mie:

— Adu atomizorul. Ai grijă să nu te prindă.

Pe urmă i se adresează celui cu părul scurt:

— Culcă-te la pământ.

După aceea, din nou către mine:

– Ai grijă să nu te apuce de glezne.

Apoi iar cu bărbosul:

— Dă-i drumul!

Toate astea se petrec foarte repede, însă timpul pare să se scurgă foarte încet. Vocile parcă vin de la mare depărtare; strălucirea soarelui e atât de puternică, încât simt că mă doare; lumina ni se sfărâmă pe fețe; strălucim și sclipim, de parcă am fi străbătuți de un curent electric ce trece prin noi ca apa. Aproape că pot vedea trupurile pe dinăuntru – trupurile tuturor. Venele, tendoanele, sângele care curge. Le aud inimile, ca niște tunete care se apropie din ce în ce mai tare.

Cred că-mi vine să leșin. Dar nu pot, pentru că trebuie s-o ajut pe Toby. Nu știu cum, dar mă îndrept spre

ei. Sunt atât de aproape că le simt mirosul. Transpirație stătută, păr unsuros. Apuc atomizorul.

— Ia-o prin spatele lui, îmi zice Toby.

Apoi omului de la Painball:

— Pune mâinile la ceafă.

Mie:

— Împușcă-l în spate dacă nu-i vezi imediat mâinile.

Vorbește de parcă aș ști cum să folosesc chestia asta.

— Ușurel, îi zice lui Jimmy, de parcă ar fi un animal mare și speriat.

În tot timpul ăsta, Amanda a rămas nemișcată, dar când cel cu barbă neagră îi dă drumul, face niște mișcări ca de șarpe. Își ridică lațul de la gât, îl scoate peste cap și-i trage individului una peste ochi. Apoi îl pocnește în testicule. Îmi dau seama că nu mai are prea multă putere, dar se folosește de toată vlaga care i-a mai rămas, iar când bărbatul se prăbușește, îl lovește și pe celălalt. Apoi apucă o piatră și îi izbește pe rând în cap, și începe să curgă sânge. Pe urmă lasă piatra și vine cu pași împleticiți spre mine. Plânge în hohote, înghițind cu lăcomie aerul, iar eu știu că trebuie să fi fost absolut îngrozitor în zilele când n-am fost acolo, pentru că numai ceva din cale-afară o poate face pe Amanda să plângă.

— Of, Amanda, îi zic eu. Îmi pare așa de rău!

Jimmy se clatină pe picioare.

— Ești adevărată? o întreabă pe Toby.

Pare așa de uimit. Se freacă la ochi.

— Sunt la fel de adevărată ca tine, îi răspunde Toby. Ar fi bine să-i legi, adaugă către mine. Nu face treabă de mântuială. Când își vin în fire, o să fie foarte furioși.

Amanda se șterge pe față cu mâneca. Apoi începem să-i legăm pe cei doi unul de altul, cu mâinile la spate și

cu câte un laț în jurul gâtului fiecăruia. Ne-ar fi prins bine mai multă frânghie, dar pentru moment e suficient.

— Tu ești? zice Jimmy. Mi se pare că te-am mai văzut.

Mă duc spre el, încet și cu grijă, pentru că încă mai are arma.

— Jimmy, spun eu. Sunt Ren. Îți amintești de mine? Poți să lași jos asta. Acum totul e bine.

E ca și cum i-aș spune-o unui copil.

El lasă arma în jos, iar eu îl cuprind cu brațele și-l îmbrățișez îndelung. Tremură, dar pielea îi arde ca focul.

— Ren? zice el. Ai murit?

— Nu, Jimmy, sunt vie, și tot așa ești și tu, zic eu și-i netezesc părul.

— Sunt așa dat peste cap, spune el. Uneori cred că toată lumea a murit.

SFÂNTA JULIAN
ȘI TOATE SUFLETELE

SFÂNTA JULIAN ȘI TOATE SUFLETELE
ANUL DOUĂZECI ȘI CINCI
Despre fragilitatea Universului.
Expunere de Adam Unu

Dragii mei Prieteni, cei câțiva care mi-ați mai rămas,

Nu mai avem decât foarte puțin timp. Am folosit o parte din acel timp ca să ne croim drum până aici, în locul unde era cândva înfloritoarea noastră Grădină a Raiului de pe Acoperiș, în care, într-o epocă mai promițătoare, ne-am petrecut atâtea zile fericite împreună.

Să ne folosim de această ocazie de a sta, pentru o ultimă oară, în Lumină.

Căci luna nouă răsare, marcând începutul sărbătorii Sfintei Julian și a Tuturor Sufletelor. Toate sufletele nu se referă doar la Sufletele Omenești: ci, împreună cu noi, la o multitudine de Suflete ale tuturor Creaturilor vii care au trecut prin Viață și au suferit Marea Transformare, intrând în acea stare numită uneori Moarte, dar mai pe drept cunoscută drept Viață Renăscută. Pentru că în această Lume a noastră și în ochii lui Dumnezeu, niciun atom care a existat vreodată nu e cu adevărat pierdut.

Dragă Diplodocus, dragă Pterosaur, dragă Trilobit; dragă Mastodont, dragă Dodo, dragă Mare Pinguin, dragă Porumbel Călător, dragă Panda, dragă Cocor Alb; și voi, nenumărați alții care la vremea voastră ați avut un rol în această Grădină a noastră, a tuturor: fiți alături de

noi în aceste clipe de restriște și întăriți-ne hotărârea. Asemenea vouă, și noi ne-am bucurat de aer, de lumina soarelui și de lumina lunii reflectată de apă; asemenea vouă, am auzit chemarea anotimpurilor și i-am dat ascultare. Asemenea vouă, și noi am crescut și ne-am înmulțit. Și asemenea vouă, trebuie să fim acum martorii sfârșitului Speciei noastre și să ne petrecem de pe acest Pământ.

Ca întotdeauna în această zi, cuvintele Sfintei Julian din Norwich, această sfântă plină de compasiune din secolul al paisprezecelea, ne amintesc de fragilitatea Cosmosului nostru – o fragilitate reafirmată de fizicienii secolului al douăzecilea, când Știința a descoperit vaste întinderi de vid care se găsesc nu doar între atomi, ci și între stele. Ce-i oare Cosmosul nostru altceva decât un fulg de zăpadă? Ce-i altceva decât o bucată de dantelă? Așa cum iubita noastră Sfântă Julian a spus atât de frumos, în cuvinte pline de blândețe al căror ecou a străbătut secolele: „...Mi-a arătat un lucru mărunt, cât o alună, stând în palma mea... la fel de rotund ca o bilă. L-am privit și m-am gândit: «Oare ce-ar putea fi asta?» Și cam acesta a fost răspunsul pe care l-am primit: «E tot ceea ce s-a făcut.» M-am minunat cum de-a putut dăinui. Căci am crezut că dintr-odată s-ar putea transforma în nimic, din pricini prea mărunte; și mi s-a răspuns pe înțeles: «Dăinuie și va dăinui în vecii vecilor, pentru că îi este plăcut lui Dumnezeu.» Și așa există toate, prin iubirea Lui Dumnezeu."

Meritām noi oare această iubire prin care Dumnezeu face să dăinuie Cosmosul nostru? Meritām noi așa ceva ca Specie? Am luat Lumea care ni s-a dat și i-am distrus cu nepăsare urzeala și Creaturile. Alte religii au propovăduit că această Lume va fi răsucită ca un pergament și arsă

până când nu va mai rămâne nimic, și astfel vor apărea un nou Rai și un nou Pământ. Dar de ce ne-ar da Dumnezeu un alt Pământ, când a avut atâtea rele de îndurat din partea noastră?

Nu, Prieteni. Nu acest Pământ e cel care va fi distrus, ci e Specia Umană. Poate că Dumnezeu va crea o altă semințe mai milostivă care să ne ia locul.

Căci Potopul Uscat s-a abătut asupra noastră – nu ca un uragan imens, nu ca o ploaie de comete, nu ca un nor de gaze otrăvitoare. Nu: așa cum am bănuit de multă vreme, e o molimă – o molimă care nu afectează altă specie în afară de-a noastră și care nu se va atinge de celelalte Creaturi. Orașele noastre sunt cufundate în întuneric, liniile noastre de comunicații nu mai există. Putregaiul și ruina din Grădina noastră sunt acum oglindite de putregaiul și ruina care au golit străzile de dedesubt. Acum nu avem de ce să ne mai temem că vom fi descoperiți: dușmanii noștri nu ne mai pot urmări, căci ceea ce-i preocupă acum trebuie să fie îngrozitoarele chinuri ale dezintegrării propriilor corpuri, asta dacă nu cumva sunt deja morți.

N-ar trebui – și cu adevărat nu putem – să ne bucurăm de asta. Căci ieri, molima i-a luat pe trei dintre noi. Deja simt în propria ființă acele schimbări pe care le văd reflectate în ochii voștri. Știm prea bine ce ne așteaptă.

Dar să facem astfel ca la plecare să ne arătăm curajoși și veseli! Să încheiem cu o rugăciune pentru Toate Sufletele. Printre acestea se află Sufletele celor care ne-au persecutat; ale acelora care au ucis Creaturile Domnului și i-au dus la pieire Speciile; cei care i-au schinguit pe alții în numele Legii; care n-au proslăvit decât bogăția; și care, pentru a căpăta putere și bogății lumești, au adus durere și moarte.

Să-i iertăm pe ucigașii Elefantului și pe exterminatorii Tigrului; și pe cei care i-au masacrat pe Urs, pentru vezica lui biliară, pe Rechin, pentru cartilagiul său, și pe Rinocer, pentru cornul lui. Îi putem ierta fără nicio strângere de inimă, așa cum putem spera să fim iertați de Dumnezeu, care ține în mâna sa fragilul nostru Cosmos și-l apără prin nețărmurita Sa Dragoste.

Această Iertare e cea mai grea sarcină pe care ni se va cere s-o ducem la îndeplinire. Dă-ne puterea necesară.

Și-acum aș dori să ne ținem de mâini.

Să cântăm.

PĂMÂNTU-I IERTĂTOR

Maica Pământ îl iartă pe Miner
Când el îi arde pielea și-i face răni pe scoarță,
Căci veacurile trec, și cresc Copacii,
Și apa curge iarăși, și Peștii prind iar viață.

Și Căprioara îl iartă apoi pe lupul
Ce-o sfâșie și-o lasă fără sânge;
Oasele-i se-ntorc cândva în humă
Hrănind copacul ce-nflorește și dă fructe.

Și-n umbra deșilor copaci
Își duce lupul zilele tăcute,
Dar o să-i vină și lui cândva rândul
Să se transforme-n iarbă pentru ciute.

Știu toate creaturile până la una
Că moartea lor e pentru alții mană.
Și toate-și schimbă-ntr-un târziu
Sângele-n vin și trupul viu în hrană.

Însă doar Omul e răzbunător
Și-și pune Legile în piatră scrise,
Iar pentru-nchipuita lui Dreptate
Căznește trupuri și sfărâmă vise.

Dinte pentru dinte, ochiul pentru ochi?
Așa arată un zeu adevărat?
De-ar mișca ranchiuna sori și stele,
Demult să strălucească ar fi-ncetat.

Atârnăm de-un fir așa subțire,
Iar viața ca nisipul se destramă;
Cosmosul e-o mică sferă
Ținut de Dumnezeu în pod de palmă.

Fă deci cum fac și Căprioara, și Copacul.
Ca să primești cu-adevărat eliberare
Lasă-ți furia și ciuda la o parte,
Căci bucurie dobândești doar prin iertare.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise*
a Grădinarilor Domnului

77

REN. SFÂNTA JULIAN ȘI TOATE SUFLETELE

Anul Douăzeci și cinci

Luna nouă răsare acum, departe, deasupra mării: a început sărbătoarea Sfintei Julian și a Tuturor Sufletelor.

În copilărie, o iubeam pe Sfânta Julian. Fiecare dintre noi, copiii, își făcea propriul Cosmos din obiecte colectate. Apoi lipeam lucruri sclipitoare pe el și-l atârnam pe-o sfoară. La ospățul din seara aceea am avut mâncăruri rotunde, ca ridichile și dovlecii, și întreaga Grădină era împodobită cu universurile noastre strălucitoare. Într-un an am făcut mingile Cosmosului din sârmă și-am pus în ele mucuri de lumânări: asta chiar a fost drăguț. Într-un alt an, am încercat să facem Mâinile Divine sprijinind mingile Cosmosului, dar mănușile de menaj din plastic galben pe care le-am găsit arătau foarte ciudat, ca niște mâini de zombie. Oricum, nu ți-l imaginezi pe Dumnezeu purtând mănuși.

Stăm în jurul focului – Toby, Amanda și cu mine. Și Jimmy. Și cei doi membri ai Echipei Aurii de la Painball, trebuie să-i pun și pe ei la socoteală. Flăcările tremurătoare ne luminează pe toți și ne fac să arătăm mai blânzi și mai frumoși decât suntem în realitate. Dar uneori ne fac mai înnegurați și mai înfricoșători, când chipurile sunt cufundate în umbră și nu poți vedea ochii, ci doar orbitele lor. Lacuri adânci de negură, care izvorăsc din capetele noastre.

Mă doare tot corpul, dar în același timp mă simt foarte veselă. Suntem norocoși, mă gândesc. Să fim aici. Cu toții, chiar și indivizii de la Painball.

După zăpușeala de la amiază, urmată de furtună, m-am întors pe plajă după rucsacuri și le-am adus în luminiș, împreună cu niște frunze de mușțar negru pe care le-am găsit pe drum. Toby și-a scos oala, cănile, cuțitul și lingura mare pentru amestecat. Apoi a făcut o supă cu ce mai rămăsese din raconcs, cu bucățile de carne pe care le mai aveam de la Rebecca și cu niște plante uscate. Când a pus oasele raconcsului în apă, Toby a rostit cuvintele de pocăință și i-a cerut iertare animalului.

— Dar nu l-ai ucis tu, i-am zis eu.

— Știu, mi-a răspuns ea. Dar nu m-aș fi simțit cum trebuie dacă n-ar fi făcut-o nimeni.

Indivizii de la Painball sunt legați de un copac din apropiere cu o frânghie și cu niște fâșii răsucite, rupte din ceea ce a fost odată salopeta din cap până în picioare a lui Toby. Eu le-am împletit în frânghii: dacă am învățat ceva de la Grădinari, atunci a fost cum să găsești întrebuințări pentru materialele reciclate.

Indivizii de la Painball nu spun prea multe. N-au cum să se simtă prea bine, nu după ce i-a făcut Amanda praf. Și mai trebuie să se fi simțit și ca niște proști. Eu așa m-aș fi simțit în locul lor. Proști ca noaptea – cum ar fi zis Zeb – pentru că nu observaseră cum ne-am furișat până la ei.

Probabil că Amanda e în continuare în stare de șoc. Plânge încetișor, se oprește și apoi o ia de la capăt, răsucindu-și vârfurile tocite ale firelor ei de păr. Primul lucru pe care l-a făcut Toby – după ce indivizii de la Painball au fost legați, și eram în siguranță – a fost să-i dea o ceașcă

de apă caldă cu miere, împotriva deshidratării, amestecată cu niște praf de lobodă sălbatică uscată.

— Nu bea totul dintr-odată. Ia înghițituri mici, i-a zis Toby.

Odată ce nivelurile de electroliți ale Amandei ajungeau din nou la normal, a zis Toby, se putea apuca de restul lucrurilor care trebuiau vindecate la ea. Mai întâi, de tăieturi și de vânătăi.

Jimmy e într-o stare foarte proastă. Are febră mare și o rană cu puroi la picior. Toby zice că dacă am reușit măcar să-l ducem înapoi la casa de chirpici, ar putea folosi viermi – ar avea efect pe termen lung. Dar Jimmy n-are mult timp la dispoziție.

Mai devreme i-a pus niște miere pe picior și i-a dat să și mănânce o lingură din ea. Nu-i poate da Salcie sau Opiu, pentru că pe astea le-a lăsat la casa de chirpici. L-am înfășurat în salopeta lui Toby, dar se tot dezvelește.

— Trebuie să-i găsim un cearșaf sau ceva asemănător, zice Toby. Pentru mâine. Și să găsim o cale de a-l face să și-l țină pe el, altfel o să se prăjească la soare până moare.

Jimmy nu mă recunoaște deloc, și nici pe Amanda. Îi tot vorbește unei femei care pare să stea lângă foc.

— Muzică de bufniță. Nu zbura, îi spune el.

E atâta dor în vocea lui. Mă simt geloasă, dar cum aș putea fi geloasă pe o femeie care nu-i de față?

— Cu cine vorbești? îl întreb.

— E o bufniță, răspunde el. Scoate strigăte. Chiar aici, sus.

Dar eu n-aud nicio bufniță.

— Uită-te la mine, Jimmy, îi zic.

— Muzica e în firea omului, spune el. Indiferent ce s-ar întâmpla, adaugă privind în sus, printre crengile copacilor.

O, Jimmy, mă gândesc eu. Unde te-ai dus?

Luna s-a îndreptat spre apus. Toby zice că supa de oase a fiert destul. Adaugă frunzele de muștar adunate de mine, așteaptă un minut, apoi amestecă. N-avem decât două căni – așa că o să le folosim cu rândul, zice ea.

— Doar nu-i și pentru ei, nu? a întrebat Amanda, care n-are de gând să se uite la indivizii de la Painball.

— Ba da, a răspuns Toby. Și pentru ei. Azi e ziua Sfintei Julian și a Tuturor Sufletelor.

— Ce-o să se întâmple cu ei? Mâine? întreabă Amanda.

Cel puțin se arată interesată de ceva.

— Nu poți să le dai drumul, zic eu. O să ne omoare. L-au omorât pe Oates. Și uite ce i-au făcut Amandei!

— O să mă gândesc la problema asta mai târziu, răspunde Toby. În seara asta e ospăț de Sărbătoare.

Toarnă supa în căni, apoi privește de jur împrejurul cercului de lumină de la foc.

— Ce mai ospăț! spune cu vocea ei de vrăjitoare uscată.

Râde un pic și adaugă către Amanda:

— Dar n-am terminat încă! Nu-i așa?

— Kaputt, răspunde Amanda cu un fir de voce.

— Nu te mai gândi la asta, îi spun eu, dar ea începe din nou să plângă încet: e într-o stare Vegetativă.

O cuprind în brațe.

— Eu sunt aici, și tu ești aici, totul e în ordine, îi șoptesc.

— Ce rost are? zice Amanda, dar nu către mine, ci către Toby.

— Nu e momentul pentru meditații sumbre despre rostul lucrurilor, îi răspunde Toby, cu vocea ei de Evă bătrână. Mi-ar plăcea să uităm cu toții trecutul – părțile cele mai rele ale trecutului. Să ne arătăm recunoscători pentru mâncarea asta care ne-a fost dată, Amanda, Ren, Jimmy.

Și voi doi, dacă sunteți în stare de așa ceva, adaugă, adresându-li-se celor doi indivizi de la Painball.

Unul dintre ei mormăie ceva de genul : „Ia mai du-te dracului!", dar n-o spune cu voce prea tare. Vrea și el niște supă.

Toby îi dă înainte, ca și cum n-ar fi auzit.

— Și aș vrea să ne aducem aminte de cei dispăruți – de oamenii din întreaga lume, dar mai ales de prietenii noștri absenți. Dragii noștri Adami, dragile noastre Eve, dragile Mamifere și Creaturi Înrudite, toți cei care sunt acum prezenți în Spirit – nu uitați de noi și împrumutați-ne din forța voastră, pentru că în mod sigur vom avea nevoie de ea.

Apoi ia o înghițitură din ceașcă și i-o dă mai departe Amandei. Cealaltă cană i-o dă lui Jimmy, dar el n-o poate ține cum trebuie în mână și varsă jumătate din supă în nisip. Mă ghemuiesc lângă el ca să-l ajut să bea. Poate că e pe moarte, mă gândesc. Poate că până dimineață va fi mort.

— Știam c-ai să te întorci, zice el, de data asta către mine. Știam cu. Să nu te transformi într-o bufniță.

— Nu sunt bufniță, zic eu. Ți-ai pierdut mințile. Sunt Ren – îți mai aduci aminte? Vreau doar să-ți spun că mi-ai frânt inima; dar, oricum, mă bucur că mai ești în viață.

Acum, c-am spus-o, mi se ridică de pe suflet ceva greu și înăbușitor și mă simt cu adevărat fericită.

Zâmbește către mine – sau către cine o fi crezând el că sunt. Un zâmbet abia schițat, plin de băşici.

— Hai c-o luăm de la capăt, zice el către piciorul bolnav. Ascultă muzica.

Își lasă capul pe-o parte; are o expresie extatică.

— Nu poți opri muzica, zice el. Nu poți!

— Ce muzică? întreb eu, fiindcă nu aud nimic.

— Liniște! spune Toby.

Ascultăm. Jimmy are dreptate, se aude o muzică. Abia o poți distinge, venind din depărtare, dar se apropie mereu. E cântecul mai multor oameni. Acum le zărim și sclipirile torțelor, îndreptându-se către noi prin întunecimea copacilor.

MULȚUMIRI

Anul Potopului este o operă de ficțiune, dar tonul general și numeroase detalii sunt alarmant de aproape de realitate. Secta Grădinarilor Domnului a apărut și în romanul *Oryx și Crake*, la fel cum au apărut și Amanda Payne, Brenda (Ren), Bernice, Jimmy Snowman, Glenn (alias Crake) și grupul MaddAddam. Grădinarii înșiși nu au ca model o religie reală, deși pentru o parte din teologia și practicile lor mai există precedente. Sfinții le-au fost aleși în funcție de contribuția lor la acele aspecte ale vieții apreciate de Grădinari; mai au mulți alți sfinți, dar ei nu apar în această carte. Versurile imnurilor Grădinarilor sunt în mod clar influențate de William Blake, cu o tentă din John Bunyan și din *Culegerea de Imnuri a Bisericii Anglicane a Canadei și a Bisericii Unite a Canadei*. La fel ca în cazul tuturor culegerilor de imnuri religioase, și cele ale Grădinarilor au pasaje care nu pot fi pe deplin înțelese de cei care nu cred.

Muzica imnurilor a apărut printr-o coincidență fericită. Cantautorul Orville Stoeber din Venice (California) a început să compună muzică pentru aceste imnuri ca să vadă ce-ar putea ieși de-aici, apoi s-a lăsat absorbit de acest demers. Extraordinarele rezultate ale acestuia pot fi ascultate pe CD-ul *Imnurile Grădinarilor Domnului*.

Oricine dorește să folosească oricare dintre aceste imnuri în scopuri religioase necanonice sau ecologiste, este mai mult decât bine-venit s-o facă. Le puteți găsi la adresa www.yearoftheflood.com, www.yearoftheflood.co.uk sau www.yearoftheflood.ca

Când a fost folosit pentru prima oară în *Oryx și Crake*, numele Amanda Payne a fost ales în urma unei licitații în beneficiul Fundației Medicale pentru Îngrijirea Victimelor Torturii (din Marea Britanie). Sfântul Allan Sparrow al Aerului Curat s-a ivit în urma unei licitații desfășurate sub egida CAIR (CommunityAIR, din Toronto). Numele Rebecca Eckler se datorează unei licitații în scopuri umanitare pentru revista *The Walrus*[1] din Canada. Le mulțumesc tuturor celor cărora le-au fost folosite numele.

Ca întotdeauna, le mulțumesc entuziaștilor și loialilor mei editori Ellen Seligman de la McClelland & Stewart (Canada), Nan Talese de la Doubleday (SUA), Alexandrei Pringle și lui Liz Calder de la Bloomsbury (Marea Britanie), precum și Louisei Dennys de la Vintage/Knopf Canada, lui LuAnn Walter de la Anchor (SUA), lui Lennie Goodings de la Virago (Marea Britanie) și Mayei Mavjee de la Doubleday, Canada. Le mulțumesc, de asemenea, agenților mei literari Phoebe Larmore (pentru America de Nord), Vivienne Schuster și Betsy Robbins de la Curtis Brown (Marea Britanie), precum și lui Ron Bernstein; și tuturor celorlalți agenți literari și editori ai mei din întreaga lume. Mulțumiri și pentru Heather Sangster, care a depus eroica muncă de redactare; și excepționalei mele echipe de secretari, formată din Sarah Webster, Anne

[1] „Morsa" (engl.).

Joldersma, Laura Stenberg și Penny Kavanaugh; și lui Shannon Shields, care a dat și ea o mână de ajutor. De asemenea, lui Joel Rubinovitch și lui Sheldon Shoib; și lui Michael Bradley și Sarah Cooper. În plus, lui Coleen Quinn și lui Xiaolan Zhang, pentru că mi-au păstrat mobilitatea brațului cu care scriu.

Mulțumiri speciale curajoșilor care au citit în avanpremieră această carte: Jess Atwood Gibson, Eleanor and Ramsay Cook, Rosalie Abella, Valerie Martin, John Cullen și Xandra Bingley. Sunteți demni de toată prețuirea.

Și, în final, mulțumirile mele speciale lui Graeme Gibson, împreună cu care am sărbătorit de multe ori Ziua Peștelui din Aprilie, Înțelepciunea Șarpelui și Sărbătorile Tuturor Călătorilor. A fost un periplu frumos.

CUPRINS

Grădina 7
Anul Potopului 9
Ziua Facerii 19
Ospățul lui Adam și al Tuturor Primatelor 73
Sărbătoarea Arcelor 125
Sfântul Euell al Hranei din Flora Spontană 173
Ziua Cârtiței 219
Peștele din Aprilie 267
Sărbătoarea Înțelepciunii Șarpelui 317
Ziua Polenizării 373
Sfânta Dian, martiră 421
Ziua Prădătorului 467
Sfânta Rachel și Toate Păsările 499
Sfântul Terry și Toți Călătorii 547
Sfânta Julian și Toate Sufletele 573
Mulțumiri 587

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro